COLECȚIA

Iubiri de poveste

VICKY DREILING

Dorințele unui conte

Un conte păcătos... o văduvă virtuoasă...
o ispită prea puternică pentru amândoi

Andrew Carrington, conte de Bellingham, se comportă ca un gentleman în toate împrejurările, fie că pescuiește un necunoscut din apele Tamisei, fie că ajută o doamnă atrăgătoare aflată în primejdie. Dacă primul îi devine prieten, iar a doua – amantă, cu atât mai bine. De aceea se bucură când i se ivește ocazia de a-și oferi ajutorul Laurei Davenport, o tânără văduvă răpitoare cu un fiu vitreg rebel, întrucât speră că recunoștința se va concretiza într-o relație amoroasă. Dar, din clipa în care pășește în salonul ei, contele primește mult mai mult decât s-ar fi așteptat.
Într-un moment de disperare, aflată în situația de a-și pierde fiul, Laura apelează la notoriul conte de Bellingham. Rapid, virtuoasa fiică de vicar ajunge în situația de a rezista avansurilor lui insistente. Modul în care contele și-a câștigat faima de crai este limpede, dar tânăra femeie constată surprinsă că fițuicile de scandal nu dezvăluiseră decât o mică parte din adevăr. Fiecare clipă petrecută în compania acestui bărbat periculos de fermecător îi pune în pericol reputația – dar îi promite în schimb plăceri necunoscute până atunci....

Vicky Dreiling a fost nominalizată de trei ori la Premiul RITA de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America. Cărțile ei sunt vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, bucurându-se de un succes remarcabil.

VICKY DREILING

Dorințele unui conte

Capitolul 1

Balul lui Lady Atherton, Londra, 1819

Andrew Carrington, conte de Bellingham, era în căutarea unei noi amante.

Întârziase anume, vrând să evite nelipsita coadă de la primirea în sala de bal. Pe când își lăsa paltonul, pălăria și mănușile în mâinile majordomului, se gândi la criteriile pe care trebuia să le aibă în vedere. Frumusețea era obligatorie, dar la fel de importantă era și inteligența. Nu putea suferi neghiobia la o femeie, indiferent cât de atrăgător ar fi fost aspectul ei. În mod firesc evita femeile căsătorite și fecioarele. Dacă lucrurile mergeau prost, în primul caz ar fi putut plăti chiar cu viața, iar în cel de-al doilea cu statutul său de burlac.

Își îndreptă acul eșarfei și păși în holul imens. La baza scărilor se afla o statuie a împăratului Augustus, chipul împietrit al fondatorului Imperiului Roman indicând traseul de urmat.

Bell urcă pe scara monumentală în formă de potcoavă, cu balustrada alcătuită dintr-o dantelărie de fier forjat. Din sala de bal răsuna un tumult surd, iar în fața ușii se aflau câțiva oaspeți dornici să scape un moment de aglomerația dinăuntru.

Când intră, orchestra atacă o compoziție vioaie, iar vocile crescură în intensitate. Își croi drum prin mulțime pentru a-și căuta prietenii, însă după doar câțiva pași fu observat de o matroană corpolentă. Imediat, aceasta înșfăcă brațul unei tinere subțirele ca un creion, probabil fiica ei, și porni grăbită spre el. Bell se întoarse iute și o luă în direcția opusă.

Pe toți dracii, nu ajunsese decât de cinci minute la bal și deja trebuia să se ferească de o mamă pusă pe aranjat căsătorii! Tocmai

ce se gândea să plece, când îi zări pe prietenii lui, Harry și Colin, stând în picioare lângă bufet.

Când ajunse la ei, își aranjă eșarfa și declară:

– Am nevoie de un pahar.

Harry Norcliffe, viconte de Evermore, îi întinse un pahar de brandy.

– Ai scăpat ca prin urechile acului, bătrâne.

– Le-am văzut pe Lady Coburn și fiica ei fugind după tine, râse Colin Brockhurst, conte de Ravenshire.

– Nu o cunosc, mormăi Bell posomorât.

– E soția lui Sir Harold Coburn, îl lămuri Harry. Fiica ei e domnișoara Anne Coburn, la primul ei sezon monden.

– Informații de la verișoarele tale, fără îndoială, zise Bell dând pe gât paharul de brandy.

– Salonul mătușii mele e faimos, acolo se pun în circulație cele mai bune bârfe, se împăună Harry.

– Deja m-am săturat, oftă Bell. Propun să mergem acasă la mine să jucăm biliard.

– Stai așa, spuse Harry. Aseară ziceai că îți cauți o amantă.

Bell puse paharul jos pe bufet.

– Aici n-aș avea șanse să găsesc altceva decât o doamnă măritată și plictisită, iar eu nu încalc teritoriul altor bărbați.

– Ai noroc, spuse Harry. A apărut o văduvă nouă în oraș.

– Sigur, chicoti Colin. Alte bârfe de salon.

– Așa este, întări prietenul său. Se zvonește că ar fi foarte misterioasă.

– Harry, cum poți să le iei în serios? îl mustră Colin în timp ce-și turna un pahar de brandy. Verișoarele tale te duc de nas cu regularitate.

– Au spus că e frumoasă și tânără.

– Mai degrabă bătrână și urâtă, bombăni Bell.

– Ești întotdeauna optimist, spuse Colin.

– Sunt realist, replică Bell clătinând din cap.

– Eu încă nu am cunoscut-o, dar s-ar putea să se afle chiar sub nasurile noastre, zise Harry.

– La parter, vrei să spui? glumi Colin.

– E o nenorocită de expresie, se strâmbă amicul său. Trebuie neapărat să o iei la propriu?

Bell își dădu ochii peste cap. Nu-i cunoștea de mult pe cei doi, dar știa deja că se certau pentru orice mărunțiș.

– Cu alte cuvinte, Harry habar nu are cum o cheamă sau cum arată. În momentul de față, cred că șansele de a o întâlni sunt inexistente.

– Fiindcă ea nu există, preciză Colin.

– Ei bine, numele ei este Lady Chesfield și vine din Hampshire, îl informă Harry, după care dădu pe gât restul de brandy și își mai turnă un pahar. E non-venită în oraș și prietenă apropiată a lui Lady Atherton.

– Prietenă apropiată a lui Lady Atherton? Ochii lui Colin scânteiară în lumina lumânărilor. Sunt sigur că Bell va fi încântat... în ciuda diferenței de treizeci de ani.

– Te înșeli, replică Harry cu ochii mijiți. Pun rămășag pe zece lire că o va face amanta lui în două săptămâni sau mai puțin.

– Tu nici nu ai zece lire.

– O să am după ce pierzi tu rămășagul!

Se auziră primele acorduri ale unei melodii populare, iar Harry și Colin plecară să își găsească partenere de dans. Bell își turnă încă un pahar de brandy și se întoarse să privească mulțimea. Un grup de oaspeți se risipi și atunci își văzu fosta amantă, pe Barbara. Puse paharul jos și porni agale spre ea.

– Bellingham, chipeș ca întotdeauna!

– Cum e viața de femeie căsătorită? o întrebă înclinându-se peste mâna ei.

– Știi că am făcut-o de conveniență, răspunse ea cu un zâmbet viclean. Te-am așteptat cu mare nerăbdare.

Ceva din expresia ei îi dădu de înțeles lui Bell că nu glumea.

– Ai obținut siguranța la care visai.

Nu era puțin lucru pentru o femeie, se gândi el.

– Siguranța e plictisitoare.

– Ai obținut totodată un titlu și avere, adăugă Bell examinând inelul cu rubin, bătut în diamante, de pe degetul ei.

– Am făcut o afacere proastă.

Îi eliberă mâna, fără a se obosi să facă remarca evidentă. Căsătoria era pentru totdeauna, până când moartea îi despărțea.

– Sunt condamnată la o căsnicie nefericită pentru a doua oară, continuă ea privindu-l cu sinceritate.

Nu era prima dată când își dezvăluia perspectiva fatalistă asupra vieții. Poate că totul începuse odată cu moartea primului ei soț în război. După aceea însă, profitase de libertatea statutului de văduvă și își luase mai mulți protectori. Cel mai probabil își risipise rentele până la ultimul bănuț și acceptase cererea în căsătorie a lui Norris din disperare.

– Îl detest pe Norris, mărturisi acum. Încerc să-mi imaginez că ești tu, dar nu se poate compara. Îmi ațintesc privirea în tavan și...

– Fără povești de budoar.

Bell își aminti că de la bun început Barbara își strigase în gura mare sentimentele, ca o copilă naivă.

– Mi-e dor de tine, murmură ea răsucindu-și o buclă întunecată de lângă obraz.

Nu fusese decât o aventură de scurtă durată, cu reguli clare. Când ea îi declarase că îl iubea, Bell pusese capăt poveștii imediat.

Tânăra femeie se apropie și își trecu degetele înmănușate peste reverul hainei lui.

– Eventual am putea să ne întâlnim mai târziu, de dragul vremurilor de altădată.

Bell îi luă mâna, o ridică pentru obligatoriul sărut în aer, apoi îi dădu drumul.

– Norris s-ar opune.

– El nu trebuie să știe.

– Soțul tău ne aruncă priviri ucigașe chiar în acest moment.

– Nu mă interesează!

– O să te intereseze, dacă nu ești atentă. Nu face un lucru pe care să-l regreți.

– Regret că te-am lăsat să pleci.

– Nu ai nici un motiv, replică el cu un zâmbet cinic. Eu nu rămân niciodată.

– Aproape uitasem ce bastard egoist ești, spuse ea cu un râs nesigur.

– Ai dreptate în privința egoismului, dar în nici un caz nu sunt bastard. După o pauză, adăugă: Vorbesc serios, cu cât petreci mai mult timp în compania mea, cu atât vei avea mai multe necazuri.

– Lasă-mă să vin la tine la noapte, îl imploră.

Era o neghiobie cât toate zilele să insiste atât, dar părea hotărâtă să-și pună în scenă propria tragedie.

– Îmi pare rău, nu voi fi instrumentul căderii tale.

Se îndepărtă, gândindu-se că mai devreme sau mai târziu Norris avea să o prindă cu o indiscreție. Unii bărbați treceau cu vederea astfel de lucruri, însă legea îi dădea dreptul lui Norris să o bată și să-l târască pe amantul ei în fața unui tribunal civil. Spera pentru binele ei că avea să fie prudentă.

Se întoarse la bufet, alungându-și-o pe Barbara din minte. Tocmai își turna două degete de brandy când surprinse o blondă micuță privind peste umăr. Avea un ten perfect, ivoriu, și un nas fin. Când îi întâlni privirea, făcu ochii mari.

Bell se aștepta să-și ferească privirea, dar părea aproape vrăjită. Se încruntă, întrebându-se dacă o mai întâlnise undeva. Nu, și-ar fi amintit felul în care buzele i se curbau ușor în sus la colțuri, deși nu zâmbea, cel puțin nu cu toată gura. Era doar o chestiune de timp până avea să-și dea seama unde se afla și să coboare ochii.

Cu buzele întredeschise, tânăra continuă să-l fixeze stăruitor. De-a lungul anilor i se întâmplase frecvent ca femeile să se întoarcă să-l studieze când treceau pe lângă el, dar aceasta se zgâia fără nici o reținere. Simți un rânjet desfrânat jucându-i pe buze. Oare ce avea să facă necunoscuta dacă o cerceta la rândul lui?

Își lăsă privirea să alunece foarte încet de la ochii ei, coborând peste gâtul lung și sânii generoși. Continuă relaxat spre talia îngustă și șoldurile zvelte. Inspectându-i fustele, își spuse că probabil avea și picioare zvelte, pe măsura brațelor subțiri. Urcă lent înapoi, până se opri asupra sânilor ei. Ca un adevărat diavol, își imagină sfârcurile roz-deschis. Când îi întâlni ochii, bătăile inimii i se accelerară puțin. Se aflau în mijlocul unei săli de bal și nu făcea nici un efort să ascundă faptul că o dezbrăca în mintea lui. Era evident că blonda îi transmitea o invitație. Sau nu? Exista o singură cale de a afla. Prin urmare, îi făcu strengărește cu ochiul.

O roșeață trandafirie îi inundă chipul. Când tânăra femeie se întoarse, fusta vaporoasă i se roti ușor. Apoi își flutură evantaiul cu o mână la fel de delicată ca tot restul făpturii sale și își

acoperi jumătatea de jos a feței. Bell se aștepta să o vadă aruncând o privire sfioasă peste dantelăria de fildeș; în schimb, ea începu să își croiască drum prin mulțime, ca și cum ar fi încercat să scape. O clipă mai târziu, Lady Atherton o bătu pe umăr, făcând-o să tresară.

Oare ea era misterioasa văduvă?

Lady Atherton o conduse câțiva pași mai în față, și cele două se cufundară într-o conversație intimă. Blonda clătină din cap viguros, făcându-și cerceii cu safir să tremure. Dintr-un motiv de neînțeles, acest lucru i se păru extrem de atrăgător lui Bell.

În mod limpede, nu avusese nici o intenție să flirteze. Tânărul aristocrat încerca o anume dezamăgire, fapt cu totul ridicol, după cum își dădea seama. Reușise să-i stârnească mai mult decât o ușoară curiozitate, dar era mai bine să stea departe de ea. Lady Atherton era faimoasă pentru strictețea ei și l-ar fi urecheat zdravăn dacă l-ar fi observat dezgolind-o din priviri pe invitată.

Harry se întoarse și își turnă un pahar de brandy.

– Ai făcut cunoștință cu noua văduvă?

– Nu.

Nu făcuseră cunoștință, dar ea îl intrigase. Nu mai ținea minte de când nu mai avusese o femeie un asemenea efect asupra lui.

– Am impresia că verișoarele mele mă fac să alerg după cai verzi pe pereți, oftă Harry.

– Probabil.

– Acum trebuie să dansez cu domnișoara Martindale. Ar fi cazul să o găsesc.

În timp ce se deplasa prin mulțime, Bell observă că Lady Atherton se plimba din nou alături de blonda minionă. După toate probabilitățile, aceasta era măritată și prea respectabilă ca să joace rolul de amantă.

Sătul de gălăgie, decise să iasă în grădină să fumeze o țigară de foi. Deși nu cunoștea topografia casei, găsi repede ușa ce dădea spre exterior. Văzu câteva făclii prin copaci, însă nu se zărea picior de om. Vântul, cam rece, îi biciuia poalele hainei, dar asta nu-l derauja. Ascultând foșnetul frunzelor, trase în piept fumul țigării și savură liniștea din jur.

Suflă un cerc de fum întrebându-se care ar fi fost cea mai bună cale de a-și găsi o amantă nouă. Soții Cyprian organizau un nou

eveniment săptămâna următoare. Poate că acolo avea să descopere pe cineva pe gustul lui.

Dintr-un motiv de neînțeles, nu reușea să-și scoată din minte întâlnirea fulgurantă cu tânăra blondă. Era în mod evident o protejată a lui Lady Atherton, dar acest lucru nu însemna că era o văduvă disponibilă pentru legături ilicite. Doar Dumnezeu știa de unde sau cum porneau astfel de zvonuri, dar își spuse că o văduvă ar fi fost soluția ideală, câtă vreme înțelegea că nu se punea problema căsătoriei. Nu era ușor să afle dacă văduva s-ar fi lăsat convinsă să accepte o relație intimă. În cazul în care se înșela, risca s-o jignească teribil. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii. Când ratase ultima dată ocazia de a convinge o lady să renunțe la strictețea ei morală?

Stinse țigara de foi și își aprinse o alta, moment în care un râs masculin grav îl făcu să se încrunte. Fuioarele de pâclă îl împiedicau să vadă bine, dar observă trei tineri apărând din lateralul cărării. După câteva clipe se opriră și își trecură ceva de la unul la altul. Bell puse rămășag că era o sticlă de băutură.

Când cei trei se făcură nevăzuți, ridică din umeri. În acea grădină nu riscau să fie deranjați de hoții de buzunare sau de tâlhari. Cum aveau să se simtă după ce dădeau pe gât tăria era cu totul altceva; după toate probabilitățile aveau să plătească prin mahmureală a doua zi.

Se gândi să se întoarcă în casă, dar decise să se mai răsfețe cu o țigară întâi. Din când în când auzea râsul celor trei tineri. La un moment dat, fu absolut sigur că unul dintre ei urina în grădină. Deja sătul de întregul bal și de tinerii cei neghiobi, trase din țigara de foi pentru ultima dată, apoi o stinse.

Chiar atunci, ușa din spate a casei se deschise și se închise discret.

Se întrebă dacă nu cumva un cuplu de îndrăgostiți încerca să se strecoare afară pentru câteva sărutări sau ceva mai mult, când auzi o voce feminină strigând:

– Justin?

Cei trei tineri se cufundară brusc în tăcere. Bell deliberă câteva clipe dacă să-i dea sau nu de gol, dar în cele din urmă alese să tacă. Nu erau responsabilitatea lui.

Pantofii doamnei necunoscute scrâșniră pe pietrișul de pe alee. O ceață fină se lăsase împrejur, ascunzând obiectele din grădină.

– Justin? Dacă ești aici, te rog să răspunzi.

Se apropia de Bell, dar el nu era sigur dacă putea să-l vadă.

Dintr-odată, ieși din ceață chiar lângă el. La lumina făcliei, o recunoscu pe doamna cea blondă. Dumnezeule, chiar și în acea lumină scăzută era răpitoare!

Ea îl privi cu ochi mari și icui speriată.

– Stai, spuse el. Dă-mi voie să te ajut.

– Nu.

Se dădu înapoi, după care își ridică fustele, se răsuci pe călcâie și o luă la goană ca și cum l-ar fi văzut pe Lucifer așteptând să o înhațe.

Bell porni după ea, dar imediat își luă seama. Rostise singurul cuvânt pe care orice bărbat trebuia să-l respecte. „Nu."

Vocile masculine răsunară din nou. Oftând prelung, Bell îi privi pe cei trei strecurându-se spre casă ca niște hoți la adăpostul întunericului. Se opriră la circa un metru jumătate de ușă și își trecură sticla de la unul la altul. Dumnezeule bun, cât erau de obraznici!

În cele din urmă intrară împleticindu-se, fără a face vreun efort să își ascundă râsul.

Bell își șterse umezeala de pe umerii pardesiului și hotărî că era timpul să plece, mai ales că nu avusese norocul de a-și găsi o amantă. A doua zi urma să pună la punct un plan nou.

Traversă cu pași mari coridorul, remarcând că cineva aprinsese un sfeșnic. Din sala de mese se auzea un amestec confuz de voci, însă nu avea nici un chef de conversații politicoase. Se opri lângă scări când auzi o voce feminină:

– Justin?

Nu putea să o vadă din acea poziție. Tocmai atunci însă, auzi un sunet ciudat de sub scară. Bell coborî privirea exact la timp pentru a vedea un bărbat împingând o sticlă sub trepte cu călcâiul. Imediat, pașii acestuia răsunară pe podeaua de marmură.

– Aici sunt, spuse bărbatul, apropiindu-se de baza scărilor.

Bell observă că era tânărul cu o claie de păr de culoarea grâului.

– Unde ai fost? rosti o femeie pe un ton sever. Te-am căutat peste tot.

– O, pur și simplu ne-am plimbat de ici, colo prin sala de bal și încăperile alăturate.

„Ce mincinos desăvârșit", reflectă Bell.

– Ești roșu la față, observă femeia, coborând pe trepte.

Acum Bell putea să o vadă. Era blonda pe care o întâlnise în grădină.

– Sper că nu te-ai apucat din nou să bei cu prietenii tăi, adăugă ea.

– Mereu mă bănuiești.

– E târziu și vreau să mă întorc acasă.

Câteva minute mai târziu, vocile lor se îndepărtară.

Un sunet de pași îi atrase atenția lui Bell. Se întoarse și o văzu pe Lady Atherton privindu-l cu un zâmbet fin.

– Obișnuiești să tragi cu urechea la conversațiile altora, Bellingham?

– Nu dacă am încotro. Și tu?

– Eu sunt doar gazda acestei măreațe întruniri.

– Ciue e doamna? întrebă el.

Lady Atherton trase aer în piept și expiră lent.

– Nu e de nasul celor ca tine, Bell.

El rememoră scena de mai devreme, când blonda îl privise stăruitor, cu buzele întredeschise.

– Nu am întrebat dacă e de nasul meu. Am întrebat cum o cheamă.

– Las-o în pace, Bellingham, zise Lady Atherton clătinând din cap. Este văduvă și are un băiat de crescut. Nu ai ce să cauți în viața ei.

– Mă tem că deja fac parte din viața ei, fără să vreau, spuse el. Blonda era probabil văduva despre care vorbiseră prietenii lui, dar nu îi pomeni acest lucru lui Lady Atherton. În schimb, se aplecă sub scară și scoase sticla, arătându-i-o. Vezi tu, consider că trebuie să afle că fiul ei o minte în față.

– Vai de mine. Mi-a zis într-adevăr că e la o vârstă dificilă.

– Asta e prea puțin spus.

– Dă-mi sticla și voi avea grijă să ajungă înapoi, oftă Lady Atherton întinzând mâna.

I se oferea acum ocazia să afle dacă blonda intenționase să-i transmită o invitație când îl fixase cu privirea mai devreme. Își spuse că voia doar să o avertizeze în privința fiului ei. În definitiv, era posibil ca băiatul să dea de bucluc dacă mama lui nu lua măsuri. În adâncul sufletului însă, Bell știa că nu avea să reușească să și-o scoată din cap până nu vorbea cu frumoasa necunoscută.

– Puștiul profită de ea. Cineva trebuie să-l pună la respect.

Lady Atherton făcu ochii mari.

– Și crezi că ție îți revine sarcina asta? Ha!

– Am fost martor ocular. Vreau să știu cum o cheamă.

– Doar dacă jnri că nu are legătură decât cu băiatul și nimic altceva.

Bell se simți victorios, dar nu trădă acest lucru.

– Numele și adresa ei, te rog.

– Laura Davenport, spuse Lady Atherton după o scurtă ezitare. Adică Lady Chesfield pentru tine, adăugă ea cu o expresie tăioasă. Locuiește în Grosvenor Square numărul zece. Și, Bellingham, am vorbit serios. E o văduvă respectabilă, nu e de nasul unui mare crai ca tine.

Poate că așa era, dar el avea de gând să se asigure.

– E incredibil de naivă în ceea ce-l privește pe băiatul acela.

– Ei biue, sunt de acord că ar trebui să își respecte mai mult mama vitregă, recunoscu Lady Atherton.

– Mulțumesc pentru o seară interesantă, zise Bell.

Făcu o plecăciune, apoi ieși cu pași mari.

După-amiaza următoare

După ce își concedie secretarul, Bell deschise sertarul de birou în care pusese sticluța în ajun. Își dădea seama că planurile lui de a i-o restitui lui Lady Chesterfield erau nerealiste. Ce naiba se aștepta să obțină? Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să ajungă prins în problemele doamnei.

La urma urmei, era doar o străină. Nu li se făcuseră prezentările, iar el îi aflase numele și adresa nnmai după ce o presase pe Lady Atherton, care era foarte strictă în respectarea uzanțelor.

Ar fi trebnit într-adevăr să o lase în pace. Acum era obligat să ducă înapoi nenorocita de sticlă.

De curiozitate, deschise recipientul, așteptându-se să găsească un gin ieftin, dar o singură adulmecare îi fu de ajuns ca să constate că era brandy, și încă de cea mai bună calitate, după cum se lămuri când luă o înghițitură. Cel mai probabil tânărul șterpelise porția de brandy dintr-o carafă de acasă.

Tânărul pornit pe căi greșite nu era responsabilitatea lui. Putea trimite un lacheu să ducă sticla, dar Lady Chesfield nu ar fi înțeles despre ce era vorba. Oftând, luă o coală de hârtie, peniță și cerneală, gândindu-se să descrie ceea ce văzuse cu o seară în urmă. Nu, era prea mare deranjul. Avea să scrie pur și simplu că găsise sticluța fiului ei. Indiferent ce avea să se întâmple după aceea, nu-l mai privea pe el.

Dădu să închidă sertarul când văzu carnețelul de schițe îmbrăcat în piele ce îi aparținuse mamei lui. Inima îi bubui în urechi. O menajeră nouă îl descoperise recent în pod. În ziua aceea, Bell aruncase o privire la o singură pagină și îl îndesase în sertarul biroului. Ar fi trebuit să-i spună chiar atunci menajerei să-l ducă înapoi în pod. Atunci ar fi rămas departe de ochii și mintea lui pentru totdeauna. Întinse mâna spre clopoțel, intenționând să o cheme pe chelăreasă și să-i dea carnetul, însă ezită, fiindcă nu voia ca ea să-l atingă.

După patru ani ar fi trebuit să lase trecutul în urmă. În cea mai mare parte a timpului reușea să-l împingă în colțurile îndepărtate ale minții, dar coșmarurile periodice îi aminteau necontenit de tot ceea ce iubise și pierduse.

Se îutoarse la birou, hotărât să închidă sertarul, dar ceva îl ispiti. Simțind cum i se accelera pulsul, luă carnetul și îl deschise la o pagină aleasă la întâmplare. Pe o canapea stătea un băiețel ținând un brațe un sugar înfofolit. Scrâșni din dinți în fața inscripției din partea de jos a paginii. „Andrew, la doi ani, ținându-l pe Steven la o lună după naștere." Inima îi bătu asurzitor în fața schiței care-i reprezenta pe el și fratele lui mai mic.

Pe toți dracii din iad! Știuse că nu avea să iasă nimic bun din retrezirea amintirilor. Erau pierduți pentru totdeauna. Ajunsese prea târziu atunci, cu atâția ani în urmă.

Bell închise carnetul și îl îndesă în ascunzătoarea din birou. Trecutul nu mai exista. Nu mai conta decât prezentul concret.

Scrâșnind din dinți, se îndreptă hotărât spre frânghia clopoțelului și o trase. Când apăru Griffith, majordomul, Bell îi ceru să i se pregătească trăsura. Avea să-i ducă sticla lui Lady Chesfield și să termine cu acea poveste o dată pentru totdeauna.

Laura Davenport, Lady Chesfield, își potrivi noul pupitru pentru fotoliu pe care aranjase coli de hârtie, penițe și o călimară. Se gândea ce să-i scrie surorii sale Rachel despre „aventura ei londoneză", cum o numeau amândouă. Deocamdată participase-ră la un singur bal, cel organizat cu o seară în urmă de prietena ei, Lady Atherton.

Nu îndrăznea să-i sufle lui Rachel nici un cuvințel despre răzvrătirea lui Justin. Din clipa în care sosiseră la Londra, Justin se înhăitase cu prietenii de la școală, iar atitudinea îi devenise ursuză. Mai mult, se obișnuise să plece seara și să se întoarcă acasă după miezul nopții. Îi spusese că mergea la petreceri date de părinții amicilor săi, însă ea nu îi cunoștea și nu era niciodată invitată.

Deși Rachel fusese dintotdeauna confidenta ei, scrisoarea avea să fie citită în fața întregii familii, Laura o știa prea bine. Nu voia să-i alarmeze, dar era îngrijorată.

Noaptea trecută Justin dispăruse de la bal pentru mult timp. Ieșise în grădină să îl caute, moment în care dăduse din nou peste craiul de Bellingham, dar acesta era cea mai mică dintre problemele ei.

În cele din urmă îl găsise pe Justin lângă scările interioare. După ce simțise miros de alcool în respirația fiului ei, îl mustrase zdravăn în trăsură pentru că mințise și băuse. Desigur, tânărul jurase că nu avea să o mai facă niciodată, dar ea avea o presimțire proastă în legătură cu anturajul și influența pe care o exercita acesta asupra lui.

Laura puse deoparte instrumentele de scris și închise cu forță sertarul. Era furioasă pe fiul ei. O implorase să-l trimită la Londra la prietenii lui, însă ea îl refuzase fiindcă nu-i cunoștea pe părinții lor. Justin insistase zi după zi, iar în cele din urmă ea acceptase

un compromis, oferindu-se să-l însoțească pentru a putea să-l supravegheze îndeaproape.

Auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse, sperând că era fiul ei, însă își făcu apariția Reed, majordomul.

– A sosit poșta, milady.

Luă scrisorile și, când Reed ieși, începu să le frunzărească. Primele erau de la intendentul moșiei de la Hollwod Abbey. Le citi rapid, mulțumită să constate că totul mergea bine în lipsa ei. Observă surprinsă că următoarea era de la Montclief, tutorele fiului ei, care în ultimii patru ani nu-i mai răspunsese la scrisori. Cu o senzație de strânsoare în piept, despături foaia, însă tonul misivei era atât de insultător, încât o năuci.

Ar fi trebuit să te consulți cu mine înainte să-mi duci nepotul la Londra. Sper sincer că ai fondurile necesare pentru a plăti toate cheltuielile, fiindcă eu refuz să-i plătesc renta trimestrială pentru o deplasare pe care nu am aprobat-o. În viitor te vei consulta cu mine înainte să organizezi vreo călătorie pentru nepotul meu. Se află în grija mea, iar singurul tău rol e de a-mi duce la îndeplinire instrucțiunile.

Se ridică și își strânse mâinile în pumni. Cum îndrăznea să decidă brusc să intervină în viețile lor după ce ani de zile nu ridicase un deget să-și ajute nepotul? Chiar îi spusese că era prea ocupat cu propriile odrasle ca să-și mai bată capul și cu Justin. Acum Montclief hotărâse brusc să facă pe grozavul și să înceapă să dea porunci. Era teribil de târziu pentru a mai încerca să își impună autoritatea.

Laura dădu să rupă scrisoarea, apoi se răzgândi. Poate că într-o bună zi avea să-i fie de folos o dovadă a modului în care Monclief își neglijase nepotul, deși se îndoia că exista vreun tribunal care să-i dea dreptate unei femei.

Din fericire, chiar avea banii necesari pentru acoperirea cheltuielilor. Nu intenționase niciodată să facă apel la renta trimestrială a lui Justin, deși era perfect îndreptățită să o folosească pentru hainele, hrana și cazarea lui.

Își umplu plămânii cu aer, apoi răsuflă. Ei bine, probabil că Montclief catadicsise să răspundă doar pentru că ea se simțise obligată să-l informeze despre activitățile lor. Pe viitor avea să-l ignore pur și simplu, așa cum și el îi ignorase pe ei.

Reed își făcu din nou apariția.

– Lordul Chesfield a ieșit acum câteva minute.

– A spus unde merge? întrebă ea.

Nu stătuse acasă decât douăzeci de minute.

– Nu, milady. A plecat cu prietenii săi într-o șaretă.

Laura simți o durere în tâmple. Nu se mai obosise să-i ceară permisiunea.

– Mulțumesc, Reed.

Când rămase singură, începu să se învârtă prin salon. Regreta că venise cu fiul ei la Londra, dar nu se așteptase ca purtarea lui Justin să se înrăutățească dramatic. Avea șaptesprezece ani și se considera un om de lume. O înspăimânta să se gândească la locurile insalubre pe care le frecventa cu prietenii lui. În acel oraș enorm era expus la o mulțime de pericole îngrozitoare. Trebuia să-l facă să priceapă că ar fi putut fi rănit dacă dădea peste tâlhari.

Imediat ce se întorcea acasă avea să discute cu el. Era important ca băiatul să știe că nu avea să-i tolereze nesupunerea.

Se așeză pe canapea și își luă ceașca. Din păcate, ceaiul se răcise. Dădu să se ridice și să tragă frânghia clopoțelului când auzi o bătaie ușoară în ușă. În clipa următoare, Reed intră și spuse:

– Milady, aveți un vizitator.

– E vorba de Lady Atherton?

– Nu, milady, răspunse el întinzându-i o tăviță argintie. Laura luă cartea de vizită, dar, când văzu numele, o lăsă să cadă. Reed o ridică: Milady, să-l conduc pe lordul Bellingham în salon?

„Dumnezeule bun, nu!"

– Reed, te rog să-l informezi pe conte că nu sunt acasă.

– Prea bine, milady.

După ce majordomul ieși din încăpere, Laura expiră zgomotos. Fără îndoială era singura femeie din Londra care avusese curajul de a refuza să-l primească pe contele de Bellingham. Într-adevăr, bănuia că până și cele mai simandicoase doamne și-ar fi fluturat evantaiele și ar fi cochetat scandalos cu el. Ca fiică de vicar, îi plăcea să creadă că era făcută dintr-un aluat mai dur. Din nefericire,

descoperise cu o seară în urmă că era mai mult decât vulnerabilă în fața acelui conte neobișnuit de chipeș.

Refuza să se gândească la felul în care Bellingham își lăsase privirea să alunece peste corpul ei. În mod cert nu avea să rememoreze cum i se încinsese pielea când el o studiase cu ochii lui de un albastru uluitor. Mai presus de orice, trebuia să-și alunge fanteziile obraznice care dansaseră în mintea ei în timp ce se foise și se răsucise în pat noaptea trecută.

Chiar dacă și-ar fi dorit să se implice într-o aventură cu faimosul conte, nu ar fi îndrăznit, mai ales după primirea usturătoarei epistole de la Montclief. Cu o zi în urmă nu și-ar fi făcut nici o umbră de griji în privința unchiului lui Justin. Azi însă, scrisoarea lui îi trezise teama că Montclief avea să i-l ia pe Justin dacă auzea că există chiar și cea mai mică urmă de probleme.

Inspiră și expiră lent pentru a se calma. Avea să-i trimită lui Montclief un mesaj prin care să-l asigure că totul era în regulă. O minciună sfruntată, căci Justin devenise destul de rebel în ultima vreme. Trebnia neapărat să-i explice băiatului cât de important era să nu intre în bucluc. Dacă el nu coopera, erau obligați să părăsească Londra.

O altă bătaie în ușă o făcu să tresară.

– Intră!

– Milady, lordul Bellingham mi-a cerut să vă aduc această sticlă, spuse Reed. Domnia sa a insistat că e foarte important să vă vorbească.

Laura se ridică încruntată. Cum îi descoperise numele și adresa? Gândul o deranja. Habar nu avea de ce îi trimisese tocmai o sticlă, dar nu era important.

– Reed, presupun că așa înțelege lordul Bellingham să glumească, dar nu am să-i accept darul, nici nu am să-l văd.

– Prea bine, milady, am să îl informez că nu primiți vizitatori.

– Mulțumesc, Reed.

După ieșirea majordomului, Laura se străduí să se calmeze. Nu li se făcuseră oficial prezentările, iar Lady Atherton îi spusese foarte clar cu o seară în urmă că lordul Bellingham era mare crai. În mod clar, trebuia să se țină cât mai departe de el.

Se apropie de fereastră. Ziua era cenușie și înnorată, anunțând ploaie. Își împleti degetele printre șnururile și ciucurii aurii

și mătăsoși care țineau legate draperiile. Sticla ondulată distorsiona oarecum imaginea, dar era evident că trăsura neagră și lucioasă de dedesubt îi aparținea contelui de Bellingham. Din clipă în clipă avea să iasă din reședința ei. Nu voia decât să-i vadă spatele îndepărtându-se.

O altă trăsură apăru pe stradă. Laura presupuse că era noua ei prietenă, Lady Atherton, căci în afară de cele câteva persoane care-i fuseseră prezentate în ajun nu cunoștea pe nimeni altcineva. Vai, cel mai probabil Lady Atherton avea să dea peste conte chiar la ușa ei! Situația era teribil de jenantă, dar Laura știa că procedase corect refuzându-l pe Bellingham.

Auzi pași, apoi o nouă bătaie. Convinsă că era majordomul ei, îl porni să intre și își păstră privirea ațintită asupra străzii de dedesubt, așteptându-se să-l vadă din clipă în clipă pe Lordul Bellingham urcând în trăsură. Când ușa se închise, spuse:

– Reed, sper că l-ai trimis acasă pe conte.

– A încercat, dar nu mă dan dus cu una, cu două.

Vocea gravă o făcu să tresară. Laura se răsuci pe călcâie icnind și îl văzu pe conte în prag. Își apăsă o mână peste inima ce îi bătea agitată. Dintr-un motiv necunoscut, părea mai înalt decât cu o seară în urmă. Un lucru era sigur: contele era mult prea îndrăzneț.

– Milord, obișnuiți să călcați în picioare uzanțele?

Gura lui se curbă într-un zâmbet poznaș.

– La drept vorbind, chiar obișnuiesc.

Apăru și Reed, gâfâind disperat.

– Milady!

– Mă ocup eu de asta, zise ea aruncându-i o privire ucigătoare.

Majordomul ezită, apoi se retrase din salon.

Laura își îndreptă din nou atenția asupra contelui. Pentru o clipă se simți captivată de chipul lui atrăgător și părul întunecat, ciufulit cu grație. În lumina zilei, genele negre și dese intensificau farmecul ochilor albaștri scânteietori. Când oaspetele nepoftit își arcui sprâncenele, Laura își veni în fire și îi aruncă o privire usturătoare.

– Am spus foarte clar că nu primesc vizite, și totuși ați insistat, deși nu am fost prezentați oficial.

– Lady Chesfield, sunt onorat să vă cunosc, rosti el înclinându-se. Bellingham, la dispoziția domniei voastre.

– De unde ați aflat cum mă cheamă și unde locuiesc? izbucni ea.

– Am întrebat-o pe Lady Atherton aseară.

Vestea o cutremură. Lady Atherton era prietena ei.

– Îmi vine greu să cred că Lady Atherton ar oferi o asemenea informație.

Sprâncenele lui se împreunară într-o expresie aspră.

– Ea nu a vrut să-mi spună, dar am insistat.

– De ce? Nu ne cunoaștem. Nu puteți avea nimic cu mine.

– De fapt, am ceva cu fiul vitreg al domniei voastre, preciză el arătându-i sticla.

Ea se crispă și, câteva secunde mai târziu, simți un fior coborându-i pe șira spinării. O, Doamne, nu cumva Justin o furase? Nu avea să pronunțe acele cuvinte, fiindcă nu se simțea în stare să o facă.

– De unde îl cunoașteți?

– Nu îl cunosc, dar nu o dată am dat peste el și prietenii lui hoinărind pe străzile Londrei. Nn cred că înțeleg potențialele pericole reprezentate de tâlhari.

– Mulțumesc, milord. Am să discut problema cu Justin.

– Știați că el și prietenii lui au stat să bea în grădină noaptea trecută?

– Nu i-am auzit și nici nu i-am văzut.

Simțise miros de alcool în respirația lui Justin, însă contele nu avea nevoie să știe acest lucru.

– După ce ați plecat din grădină, ei s-au întors în casă, continuă Bellingham. I-am urmat și atunci l-am văzut împingând sticla asta sub scări.

– Milord, vă mulțumesc pentru grija de care dați dovadă. Acum, dacă binevoiți să îmi dați sticla, am să discut eu cu Justin.

– Conține brandy, și încă unul de foarte bună calitate, în caz că vă întrebați, o informă el ridicând din sprâncene.

Laura aruncă o privire spre bufet. Imediat ce se descotorosea de Domnul Aroganță avea să verifice carafa de brandy.

– Nu obișnuiesc să intervin în treburile altora, dar l-am auzit mințindu-vă aseară, spuse el privind-o cu o expresie intensă. Mi-e clar că vă duce de nas.

Cum îndrăznea să insinueze că era prea naivă pentru a-şi educa fiul vitreg?

– Milord, e fiul meu şi responsabilitatea mea. Vă mulţumesc pentru grijă şi vă asigur că voi discuta cu el.

– Cât de bine vă iese chestia asta? o întrebă contele înaintând un pas.

– Nu vă datorez nici o explicaţie, răbufni ea. Povestea asta nu vă priveşte. Acum vă rog să plecaţi.

El îşi abătu privirea pentru o clipă, apoi îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra ei.

– Chemaţi-l în salon. Când va înţelege că eu şi alţii i-am remarcat purtarea ruşinoasă, se va gândi de două ori înainte să vă mintă din nou.

Laura uu avea de gând să-i îndeplinească poruncile. Justin nici măcar nu era acasă, dar nu voia să-i dezvăluie acest lucru arogantului conte. Făcu o reverenţă scurtă şi spuse ritos:

– O zi bună, Lord Bellingham.

– Îmi cer iertare că am intervenit, zise el punând sticla pe o măsuţă. În pofida a ceea ce aţi putea crede, intenţia a fost bună.

Laura îşi aminti sfatul pe care i-l dăduse Lady Atherton în privinţa lui cu o seară în urmă. „E genul care obţine ceea ce vrea. Ai grijă să nu fii tu premiul pe care şi-l doreşte." Nu, în mod cert nu intervenise din bunătate.

Dinspre hol răsună zgomot de paşi şi voci.

– Domnule, daţi-mi voie să o informez pe domnia sa că aţi venit să îi faceţi o vizită, spuse Reed.

– Eu nu am nevoie să fiu anunţat. Am să o văd fără întârziere.

Laura icni, recunoscând vocea. Luă rapid sticla şi o ascunse în spatele pernelor de pe canapea.

– Ce naiba? se miră Bellingham.

– E Montclief, tutorele lui Justin, şopti ea privindu-l imploator. Vă rog, nu-i spuneţi nimic despre Justin.

– De ce? Dacă el e tutorele...

– Vă rog, repetă Laura, conştientă că vocea îi tremura. Nu am timp să vă explic. Am să fac orice îmi cereţi, dar vă implor să nu mă trădaţi.

– Orice? întrebă el ridicând din sprâncene.

– Da, orice, suspină ea, frângându-şi mâinile.

– Aveţi grijă ce promiteţi, o avertiză contele ţintuind-o cu ochii săi albaştri.

O, vai! Poate ar fi trebuit să îşi detalieze răspunsul, dar nu mai avea timp în acel moment. Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine şi să arboreze o prefăcută detaşare. Situaţia era disperată. Dumnezeule bun, habar nu avea cum urma să se descurce cu acel mare crai, dar deocamdată trebuia să se concentreze exclusiv pe tutorele fiului ei.

– Vă rog, vă implor să fiţi de acord cu tot ce spun, insistă ea.

– Ce veţi spune?

O întrebare pertinentă; chiar atunci însă, uşa se deschise, iar Reed anunţă:

– Domnul Montclief, milady.

Laura îşi împreună strâns mâinile. Ce avea să creadă Montclief dacă o vedea cu un crai în salon? Trebuia cumva să ţească o poveste, dar mintea ei istovită refuza să funcţioneze.

Montclief intră cu o expresie furtunoasă, apoi se opri brusc la vederea lui Bellingham.

Laura făcu o reverenţă şi observă că părul cumnatului ei se subţiase considerabil de când îl văzuse ultima dată, la înmormântarea soţului ei, cu patru ani în urmă. Inspiră adânc şi spuse:

– Montclief, ce surpriză încântătoare! Tocmai am primit scrisoarea ta azi, dar habar nu aveam că intenţionezi să ne faci o vizită. Evident, doreşti să te convingi cu propriii ochi că e totul în regulă la Londra.

Doamne sfinte, trăncănea ca o neghioabă!

Montclief o studie cu ochii îngustaţi.

– Laura, eşti vizibil tulburată. Se întoarse spre Bellingham. Nu mă prezinţi vizitatorului tău?

Fără îndoială, Montclief îşi imaginase tot ce putea fi mai rău. Probabil credea că îl adusese pe Justin la Londra doar ca pretext pentru a-şi oferi o aventură cu amantul ei inexistent.

– Lord Bellingham, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Montclief, unchiul şi tutorele fiului meu vitreg.

– Milord, desigur, vă cunosc numele din ziare, spuse Montclief înclinându-se.

Fir-ar să fie! Montclief văzuse probabil numele contelui de Bellingham menționat în fițuicile de scandal. O, se afla în pragul unui dezastru!

– Acel caz de conversații ilicite, discutat în Parlament, a făcut probabil mare vâlvă, observă Montclief.

– A fost teribil de plictisitor, replică Bellingham.

– Conversații ilicite? se încruntă Laura.

– Mă scuzi. E un subiect nedelicat pentru o doamnă, spuse Montclief.

O expresie diavolească scânteie în ochii lui Bellingham.

– E un eufemism pentru adulter.

– Ce ridicol, pufni ea dându-și ochii peste cap. De ce să nu spui lucrurilor pe nume?

– Exact așa gândesc și eu, o aprobă Bellingham, care fusese implicat, fără îndoială, în numeroase conversații ilicite de-a lungul timpului.

– Ne așezăm? Sun să ni se aducă ceai. Probabil că ești însetat de pe drum, Montclief.

– Doresc să îmi văd nepotul.

– Nu e acasă, spuse Laura. Din colțul ochiului îl văzu pe Bellingham ridicând din sprâncene cu un aer sceptic, dar se strădui să-și mențină concentrarea. S-a dus împreună cu prietenul lui, George, să mănânce o înghețată la Gunthers.

În mintea ei, explicația părea destul de nevinovată. Adevărul era că Justin dormise până la sosirea lui George, după-amiază. Când îi întrebase unde mergeau, adolescentul îi aruncase o privire încăpățânată și ieșise pe ușă.

– Când te aștepți să se întoarcă? întrebă Montclief, îngustându-și ochii.

– N-aș ști să-ți spun. Probabil vor da o tură pe Rotten Row[1] la ora potrivită. Sper că vei lua cina cu noi.

Nu spera nicidecum așa ceva, dar trebuia să fie politicoasă, chiar și față de odiosul ei cumnat.

Expresia severă a lui Montclief nu prevestea nimic bun.

[1] Rotten Row – alee din Hyde Park, loc de întâlnire preferat pentru aristocrați în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea (n.red.)

– Trebuie să discutăm despre nepotul meu. Evident, este o problemă de familie, adăugă el în direcția contelui. Sunt sigur că înțelegeți.

Tânăra femeie își simți stomacul strângându-se. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână singură cu Montclief. Când Bellingham deschise gura pentru a răspunde, Laura își dădu seama că trebuia să intervină.

– De fapt, lordul Bellingham s-a arătat interesat de Justin.

O, Doamne, cel mai probabil Bellingham avea să infirme această declarație.

Montclief îl privi pe conte și lăsă să-i scape un oftat prelung.

– Deci și dumneavoastră l-ați văzut făcându-și de cap prin oraș.

„O, nu!" gemu Laura în sinea ei. Tocmai era pe punctul de a-l contrazice, dar Bellingham i-o luă înainte:

– Aseară, la un bal, l-am văzut în grădină cu niște prieteni.

Cel puțin nu dezvăluise nimic – nu încă.

– Da, l-a văzut pe Justin aseară, dar nu e cazul să ne alarmăm, completă Laura.

Montclief o ignoră și își îndreptă din nou atenția asupra lui Bellingham.

– Consuma tărie?

Ținându-și respirația, Laura îl privi implorator pe Bellingham, care îi aruncă o ocheadă, apoi ridică din umeri.

– N-aș putea spune.

– Vezi, a fost doar o neînțelegere, conchise ea împreunându-și mâinile.

Când Montclief mijii ochii, își dădu seama că făcuse o gafă.

– Nu e nici o neînțelegere. Am o scrisoare de la un prieten din Londra care l-a văzut pe Justin în stradă, bând dintr-o sticlă. Ar fi trebuit să mă contactezi în legătură cu asta. Solicit o explicație.

Nu avea voie să își piardă calmul, își aminti ea.

– Totul e în regulă acum.

Bellingham îi aruncă o privire scurtă, neîncrezătoare.

– Laura, spuse Montclief, nu e totul în regulă. L-ai adus pe nepotul meu la Londra fără să îmi ceri permisiunea și i-ai ascuns comportamentul deviant. Nu mă pot baza pe judecata ta slabă.

Laura ardea de nerăbdare să îl pună la punct așa cum merita, dar nu îndrăznea să-i stârnească mânia.

– Nu e cazul să ne alarmăm. Țin situația sub control.

Minți-se, dar ce altceva ar fi putut să facă?

– Ești doar o femeie, și te-ai arătat incapabilă să stăpânești un băiat cu mintea încinsă. Are nevoie să se afle zilnic sub influența unui bărbat.

Laura simți disperarea înfigându-se în ea ca o gheară.

– Nu ai motive de îngrijorare, Montclief. Lordul Bellingham mă ajută să-l aduc pe calea cea bună.

Își ținu respirația, temându-se că Bellingham avea să nege vehement, însă acesta își păstră expresia impasibilă și spuse:

– Tinerii trebuie să priceapă că nu se cuvine să profite de mama lor.

Reușise cu abilitate să evite o minciună, și nici nu o trădase. Laurei îi venea să-i sărute cizmele mari.

– Apreciez ajutorul dumitale, Bellingham, zise Montclief. Însă eu am luat deja o decizie. Nepotul meu are nevoie de mai mult decât o influență masculină trecătoare. Te rog să te ocupi să i se facă valizele, îi ceru el cumnatei sale. Mâine am să vin să-l iau acasă. Tu poți rămâne să locuiești în casa din Hampshire până ajunge la vârsta majoratului.

Laura rămase fără aer. Nu putea să se întâmple așa ceva. Era fiul ei. Montclief nu se arătase câtuși de puțin interesat de Justin – până acum. O, Doamne, nu avea să-i permită să-i ia fiul!

– Nu, icni. Nu, te rog, nu mi-l lua de lângă mine.

– Laura, nu sunt dispus la negocieri.

Ea simți panica urcându-i în piept. Respira prea rapid. Teama de a-l pierde pe Justin o copleșea, însă trebuia să facă tot posibilul pentru a-l convinge pe Montclief să se răzgândească.

– Tu ai deja o familie numeroasă și ești prea solicitat. Eu am avut grijă de Justin în toți acești ani.

„Îl iubesc prea mult ca să te las să mi-l iei", adăugă ea în gând, însă Montclief o privi condescendent și clătină din cap.

Tânăra femeie își înfipse unghiile în palme pentru a se stăpâni să nu-i arunce în față ceea ce credea despre neglijența pe care o manifestase în ultimii patru ani. Oricât de mult l-ar fi disprețuit, nu își permitea să-l înfrunte.

– Și-a pierdut deja tatăl. Eu sunt mama lui, și dacă îl iei de lângă mine o să simtă că l-am abandonat.

– Tu ești mama lui vitregă, o corectă Montclief.

Cuviutele lui o răniră, dar nu avea să se lase împiedicată de această jignire. Indiferent de opinia celorlalți, Justin era fiul ei. Avea să facă orice era necesar pentru a-l păstra lângă ea, inclusiv să-i închidă gura lui Montclief.

– Consider că Justin mai merită o șansă. Îi voi atrage atenția insistent că trebuie să se poarte...

– Te-ai dovedit deja incapabilă să o faci, o întrerupse Montclief. Eu am luat o decizie, și cu asta, basta.

După tot acest timp, avea de gând să își exercite drepturile de tutore! Revenindu-și treptat diu surpriză, Laura se străduí să-și stăpânească tremuratul mâinilor, căci nu voia ca Montclief să-i observe neliniștea.

– Nici măcar nu te-a mai văzut de patru ani. Va fi dificil pentru el.

– Ceea ce e relevant este faptul că nu-i poți asigura nepotului meu disciplina și călăuzirea de care are nevoie, izbucni mânios celălalt.

Laura ar fi făcut orice – absolut orice – pentru a-l împiedica pe Montclief să îl ia pe Justin de lângă ea. Dar ce ar fi putut să facă pentru a-l convinge? O, Doamne, trebuia să găsească o cale! Rememoră întreaga discuție, iar o frază de-a cumnatului ei îi atrase atenția: „Nepotul meu are nevoie de mai mult decât o influență masculină trecătoare".

Răspunsul îi apăru brusc în minte. Surprinse din nou privirea lui Bellingham și se rugă în gând ca acesta să-i facă jocul. În acel moment nu mai avea nimic de pierdut, cu excepția fiului ei, și refuza să renunțe fără luptă.

„Să mă ierte Dumnezeu, dar nu pot trăi fără fiul meu", își zise. Veni mai aproape de Bellingham și se forță să zâmbească.

– Presupun că ar trebui să-i împărtășim lui Montclief vestea cea bună.

O expresie bănuitoare scânteie în ochii lui albaștri.

– Te las să-i dezvălui tu detaliile.

Ea îl prinse de braț și se întoarse cu fața spre Montclief.

– Nu ai motiv de îngrijorare în ceea ce privește lipsa unui bărbat care să îl călăuzească pe Justin. Inspirând profund, continuă: Chiar azi am acceptat cererea în căsătorie a lordului Bellingham.

Femeia își pierduse mințile. Bell îi ghicise disperarea atunci când insistase din răsputeri ca băiatul să rămână cu ea, dar nu ar fi putut ghici niciodată că avea să recurgă la o asemenea scorneală neghioabă.

Montclief își încrucișă brațele peste piept.

– Te afli în Londra de foarte puțin timp, Laura. Logodna asta e bruscă, prea bruscă.

– Nu ți-am pomenit nimic până acum fiindcă nu m-am așteptat ca relația noastră să ia o turnură atât de romantică, replică ea. Lordul Bellingham și cu mine ne-am cunoscut toamna trecută în Hampshire.

Bell bănuia că Justin își deprinsese stilul creativ de a minți de la mama lui vitregă. Nu putu însă să nu remarce zâmbetul năucitor pe care i-l adresa aceasta în timp ce-și ducea mai departe relatarea:

– L-am cunoscut printr-o pură coincidență în timp ce vizitam un magazin din sat. Nu-i așa, dragul meu?

Contele dădu din cap, sperând că nu avea să se lase dusă de val. Cu cât spunea mai puține, cu atât mai bine.

– Ploua, urmă ea, așa că nu puteam părăsi magazinul. Neavând altceva mai bun de făcut, am închegat o conversație. Când s-a oprit ploaia, am ieșit, iar el și-a pus haina peste o baltă pentru mine. Acela a fost momentul în care m-am îndrăgostit de Bellingham al meu, încheie Laura bătând din gene înspre el.

Era cea mai proastă mincinoasă din regat.

– Laura, logodna asta e suspectă, mormăi Montclief.

Bellingham era de acord, dar individul nu-i plăcea deloc. Din fragmentele pe care le dezvăluise Laura, Montclief nu manifestase nici un fel de interes față de nepotul lui până în acel moment. Cel mai probabil, intervenise doar pentru că scrisoarea despre aventurile tânărului, trimisă de prietenul său din Londra, îl făcuse să se rușineze.

Laura afișă o expresie hotărâtă, ațintindu-și privirea în ochii lui Bell.

– Aș face orice pentru Bellingham. Orice, adăugă ea stăruitor.

În mod cert, contele avea să profite de acea promisiune.

– E adevărat, Bellingham? îl întrebă Montclief. I-ai cerut mâna Laurei?

Fu pe punctul de a-i da în vileag minciuna, dar îi văzuse mâinile tremurând când Montclief declarase că intenționa să-i ia fiul de lângă ea. Își spuse că răzvrătirea băiatului avea să se agraveze considerabil sub mâna lui Montclief. Pe de altă parte, nu voia nici să se trezească prins într-o căsătorie.

– Deocamdată ținem logodna secretă, zise el.

De ce să nu mai adauge o minciună mică la grămada tot mai mare?

Laura expiră, vizibil ușurată.

– Da, ne ascundem logodna pentru a-i lăsa lui Justin timp să se obișnuiască puțin cu Bellingham. Ne dorim ca Justin să se simtă în largul lui lângă viitorul meu soț înainte să ne rostim jurămintele. Desigur, ne vom baza pe discreția ta, Montclief.

– Laura, logodna asta mi se pare falsă, spuse acesta mijind ochii. Ce nu reușesc să înțeleg e de ce ar fi dispus Bellingham să îți fie complice.

„Fiindcă te disprețuiesc pentru felul brutal în care te porți cu ea", își zise contele. Spuse cu voce tare:

– Sugerezi că logodna noastră e o faptă ilicită?

– Știi foarte bine la ce m-am referit.

Îl tolerase suficient. Bell se apropie cu pași mari de bărbatul considerabil mai scund, aplecându-se amenințător asupra lui.

– Îndrăznești să îmi pui la îndoială cuvântul? rosti el pe un ton jos, de avertizare.

Montclief ridică bărbia și nările i se dilatară.

– E responsabilitatea mea să mă asigur că nepotul meu e bine îngrijit și forțat să se poarte corespunzător. Eu sunt cea mai potrivită persoană care să se ocupe de acest lucru.

– Chiar așa? Dacă nepotul tău ar intra pe ușă, l-ai recunoaște?

Fața lui Montclief fu inundată de sânge.

– Tu nu ai de ce să te bagi în asta, Bellingham. Nu ești rudă cu băiatul.

– Dar după ce ne căsătorim, Bellingham va fi tatăl vitreg al lui Justin, interveni Laura. El îi va supraveghea activitățile. Montclief, nu mai e nevoie să te deranjezi vreodată.

Cât ai bate din palme, Bell se alesese cu o falsă logodnică și un adolescent rebel. Avea senzația că juca într-o comedie de Shakespeare.

– Stai așa, spuse Montclief. Eu nu mi-am dat acordul pentru acest plan.

– Dar ai spus că Justin are nevoie de îndrumare zilnică din partea unui bărbat, replică Laura. Cu cei cinci băieți ai tăi, ai deja destule pe cap. Nu vei reuși să îi oferi lui Justin nici pe departe la fel de multă atenție pe cât poate să-i ofere Bellingham. Ba chiar sunt sigură că îl va lua în grija lui aproape imediat.

Splendid, se gândi Bell. Urma să facă pe dădaca pentru un puști de șaptesprezece ani.

Montclief îi privi pe amândoi cu o expresie posomorâtă.

– Vă avertizez. Am să vin la Londra periodic să văd cum avansează lucrurile. Dacă aud că nepotul meu a luat-o din nou pe arătură, am să-l iau la mine imediat.

Porni spre ușă și puse mâna pe clanță.

Bell de-abia aștepta să se descotorosească de el pentru a putea să se bucure de ceea ce îi promisese Laura.

– Încă ceva, zise Montclief din prag. Să nu îndrăznești să ai vreo aventură ilicită cât timp nepotul meu locuiește sub acest acoperiș.

– Cum îndrăznești să mă acuzi de așa ceva? exclamă ea șocată. Nu m-aș deda nici în ruptul capului unui comportament imoral.

Uitase convenabil de promisiunea făcută mai devreme, dar contele nu avea de gând să o lase să scape basma curată după ce îl târâse în acea farsă.

– Ai grijă să nu uiți asta, Laura, o avertiză Montclief. Sunt convins că nu e cazul să îți reamintesc consecințele.

Când ușa se închise în urma lui, Bellingham murmură:

– Mare ticălos!

Ea își acoperi gura și se prăbuși pe canapeaua cu dungi roșii. Când ochii verzi îi fură inundați de lacrimi mari, Bell îi oferi batista lui.

– Gata, s-a terminat.

Buza ei de jos tremură când luă batista, apoi își șterse în grabă lacrimile.

– Mulțumesc!

– A venit aici doar pentru că mândria lui a avut de suferit când a primit acea scrisoare de la un prieten, zise Bell lăsându-se pe vine lângă ea. Felul grosolan în care a vorbit cu dumneavoastră a fost complet nejustificat.

Laura împături batista și vru să i-o dea înapoi, însă el flutură din mână în semn de refuz.

– L-ar fi... l-ar fi luat pe Justin dacă nu ați fi fost aici, se bâlbâi ea.

Dacă Montclief ar fi insistat, Bell nu ar fi putut face absolut nimic. Era evident că Laura își iubea băiatul, dar dacă nu reușea să-l aducă pe calea cea bună, tutorele lui avea să-l ia de lângă ea.

– Mulțumesc, șopti ea cu glas tremurător. Cât vă datorez?

– Poftim? făcu el încruntat.

– Sunt dispusă să vă plătesc. Fiul meu înseamnă totul pentru mine. Spuneți-mi prețul.

– Nu am nevoie de bani.

– Trebuie să recunosc, ideea dumneavoastră de a ține logodna secretă a fost de-a dreptul genială.

– Sincer, am făcut-o pentru propria mea protecție. Nu doresc câtuși de puțin să mă trezesc închis în colivie.

– Nu aveți motive de îngrijorare, îl asigură ea bătându-l pe braț. Nu intenționez să mă recăsătoresc. Dar sunteți sigur că nu doriți vreo recompensă? Cincizeci de lire ar fi suficient?

Un rânjet lent înflori pe buzele contelui.

– Am o avere atât de mare, încât e prea puțin probabil să o cheltuiesc până la sfârșitul vieții.

– Sunteți un om norocos, spuse ea, privind ușa ca și cum ar fi vrut să fugă.

– La altceva mă gândeam, zise Bell postându-se în fața ei.

– Oh?

– Ceva mai plăcut, adăugă el cu ochii la gura ei voluptoasă.

– Brandy? întrebă ea, pe un ton ușor panicat.

– Mai încercați.

– Vin de Porto?

– Domnia voastră, răspunse el prinzând-o de mână.

Laura icni și se dădu înapoi.

– Milord, sunt o văduvă respectabilă!

– Ați promis că veți face orice vă voi cere.

– Eram disperată.

Bell observă mohorât că își încleștа și descleștа mâna pe fustă. Nu mai forțase niciodată o femeie și nu avea de gând să înceapă acum. Trase aer în piept, pregătindu-se să-i spună că nu făcuse decât să o tachineze, dar ea vorbi înaintea lui.

– Presupun că ar trebui să îmi onorez promisiunea. Ce doriți, milord?

– Ce sunteți dispusă să îmi oferiți? întrebă el surprins.

– Cum suntem logodiți, cel puțin temporar, iar dumneavoastră nu aveți nevoie de bani, presupun că aș putea să vă acord un... sărut, murmură ea netezindu-și fusta.

Bell se chinui să își ascundă amuzamentul.

– Nu vreau să profit de dumneavoastră.

– Eu sunt cea care a profitat, milord. Ați avut generozitatea de a nu mă desconspira, dar dacă nu doriți să mă sărutați, voi înțelege.

– V-ați gândit la altceva?

El ar fi putut să-i ofere numeroase sugestii, nici una de natură a fi acceptată de o doamnă respectabilă.

– O, nu, zise ea roșind. Un sărut ar fi suficient, dacă e acceptabil și pentru dumneavoastră.

– Hm. O logodnă falsă nu e puțin lucru, dar dacă e un sărut special, presupun că asta ne-ar face să fim chit.

– Vă dau voie să mă sărutați, declară ea ridicându-și bărbia, însă Bell nu avea de gând să-i ușureze sarcina.

– Credeam că *domnia voastră* vreți să mă sărutați *pe mine*.

– Ah, făcu ea stânjenită. Ei bine, presupun că așa e corect, având în vedere că eu am profitat de dumneavoastră.

Buza ei inferioară, plină și roșie, îl fascina. Dădu să-i spună că putea să profite de el oricând, dar își înăbuși impulsul.

Laura își puse mâinile mici pe umerii lui, se ridică pe vârfuri și îl sărută scurt pe buze. Apoi zâmbi și se dădu în spate.

– Gata, nu a fost prea rău.

– Vă contrazic. A fost îngrozitor.

– Poftim? se indignă ea. Tică... Cum îndrăzniți să mă insultați?

– Ați prefera să mint?

– Fără îndoială vă așteptați la ceva lasciv.

Un zâmbet lent se lăți pe chipul lui.

– Mă aștept la un sărut adevărat, dar dacă vă este teamă, am să înțeleg.

Ochii ei verzi scânteiară. Se apropie de el, se ridică pe vârfuri și își încolăci brațele pe după gâtul lui. Când Bell o strânse în brațe, toate curbele ei moi și plăcute se apăsară pe corpul său. Inima îi tresări sălbatic în piept.

Ea se aplecă mai aproape. Parfumul vag de trandafiri îl vrăji, iar fierbințeala îi inundă venele. Era atât de moale și voluptuoasă, încât nu se mai putea stăpâni.

– Îmi cer iertare în avans, spuse el, conștient că vocea îi era gravă și aspră.

– Pentru ce?

– Pentru asta.

Apoi îi răpi buzele dulci.

Capitolul 2

Capul Laurei începu să se învârtă când lordul Bellingham îi prinse ceafa în palmă și îi devoră buzele. Se agăță de umerii lui, simțind nevoia unui punct de sprijin.

Nu ar fi trebuit să compare sărutul lui cu cele scurte și blânde ale răposatului ei soț. Dar cum ar fi putut să nu o facă? Bell exercita un control absolut asupra situației și nu lăsa nici urmă de îndoială privind îndemânarea lui.

Era un sărut de crai – încrezător, provocator și absolut minunat. Trebuia să îl oprească... în scurt timp.

Avea să o facă. Era obligatoriu. Însă nu putea – nu când simțurile îi erau înecate într-o umbră de parfnm de santal și încă ceva, ceva elementar. Cu fiece răsuflare, mirosul lui masculin i se învolbura în corp ca o poțiune păcătoasă. Pielea i se încinse, făcând-o să simtă acut greutatea sânilor și soliditatea bărbatului ce izbutea

atât de uşor să o ducă pe cărări greşite. Îşi dorea sărutul lui şi mult mai mult de atât.

Căldura trupului viril şi forţa braţelor musculoase se dovedeau la fel de irezistibile precum sărutul lui. Regulile societăţii îi impuneau să-l oprească. Nu era soţul ei, iar falsa lor logodnă nu se punea la socoteală. Nu ştia aproape nimic despre el – în afară de faptul că săruta foarte bine. Dar, desigur, nu putea să lase plăcerea să preia controlul asupra moralei.

„Încă o clipă doar", îşi promise în gând.

Lumina din încăpere scăzuse, deşi era de-abia începutul după-amiezii. Auzi ploaia bătând în geam când Bell îşi lăsă mâna mare să alunece în jos pe curba coloanei ei vertebrale, oprindu-se imediat deasupra şoldurilor. Apoi o trase mai strâns în braţe. Sânii şi abdomenul ei se apăsau pe conturile tari ca piatra ale corpului lui. Copleşită de plăcerea îmbrăţişării carnale, îşi împleti degetele printre şuviţele tari de păr de pe ceafa lui.

Gura lui se curbă într-un zâmbet pieziş.

– O, da, murmură, încolăcindu-şi degetele lungi pe după ceafa ei.

Apoi îi asedie din nou buzele, poruncindu-i să i se supună.

Îşi înclină capul şi, de data aceasta, o atinse cu limba. Uluită, Laura îşi întredeschise buzele, moment în care el scoase un sunet gutural, iar limba lui ajunse în gura ei. Şocul o făcu să încremenească pentru o clipă, însă el îşi înclină capul în direcţia opusă şi adânci sărutul. Apoi îi muşcă uşor buzele şi se opri, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să-i răspundă.

Dacă tot avea să se simtă vinovată mai târziu, măcar să savureze păcatul acum. Ezitând, îşi atinse limba de a lui. Bell scoase din nou acel sunet gutural şi preluă controlul. În starea ei de năuceală, nu îşi dădu seama decât treptat că sărutările lui desfrânate evocau un act cu mult mai intim. El îi prinse fundul în căuşul palmelor şi îşi apăsă şoldurile peste ale ei, făcând-o să-i simtă întărirea inconfundabilă a sexului. Straturile subţiri de muselină nu îi asigurau nici un fel de apărare. Ar fi trebuit să se arate oripilată şi să-l împingă deoparte, dar o dorinţă mult timp refuzată creştea în ea.

– Te doresc, îi şopti el la ureche.

Laura icni. Nu încăpea îndoială ce îi cerea. Ochii lui albastru aprins se întunecară, şi ar fi putut jura că o trăgea spre el din priviri. Într-un colţ îndepărtat al minţii ei, ştia că ar fi trebuit să-şi ferească privirea, dar mintea ei buimăcită împietri.

Cineva bătu la uşile salonului. Bellingham o eliberă şi se duse la fereastră.

Laura îşi scutură fustele cu mâini tremurătoare în timp ce Reed îi întindea o tăviţă de argint cu un bilet.

– Tocmai a sosit pentru dumneavoastră, milady.

Ea luă misivă şi îi făcu semn majordomului să plece, apoi rupse sigiliul.

– Sunt veşti proaste? se interesă Bellingham, care traversa încăperea cu paşi răsunători.

– Nu, e doar un bilet de la Lady Atherton care anulează plimbarea noastră de azi din cauza vremii.

Dădu să se retragă într-o parte, dar el o prinse de braţ.

– V-am deranjat o buclă. Când ea dădu să caute bucla rebelă, îi îndepărtă mâna: Daţi-mi voie.

– Vreţi să luaţi lecţii pentru a deveni cameristă? zise ea, recurgând la sarcasm pentru a se apăra.

– Nu, am suficientă experienţă.

– Nu mă surprinde câtuşi de puţin.

Spera că majordomul nu îi observase părul ciufulit. Acum că Montclief ameninţase să i-l ia pe Justin, nu îşi permitea nicidecum să fie ţinta bârfelor între servitori.

– Lăsaţi bărbia jos, îi ceru Bellingham. Când îi ridică şuviţa rebelă, Laura simţi furnicături în tot scalpul. Atât de moale, şopti el.

Răsuflarea lui alunecă peste gâtul ei, provocându-i fiori.

Glasul viril, de bariton, trezi impulsurile interzise dinlăuntrul ei. Ştia exact cum să treacă peste toate sistemele de apărare ale unei doamne. Era evident că îşi desăvârşise arta seducţiei pentru a obţine exact ceea ce îşi dorea.

Deşi ştiuse acest lucru, ea tot cedase în faţa săruturilor lui desfrânate. Toţi anii în care respectase învăţăturile morale stricte ale tatălui ei se risipiseră ca bucăţele de hârtie luate de vânt.

– Gata. Sunteţi aranjată, conchise el fixându-i acul de păr.

În orice altă situație vorbele lui i-ar fi smuls un hohot de râs, dar nu era nimic amuzant în felul în care i se abandonase mai devreme. Fără îndoială, contele spera că avea să-i permită și alte libertăți în viitor. Dacă așa stăteau lucrurile, intenționa să îi scoată din cap acea idee. Nerăbdătoare să-l vadă plecat, își drese vocea:

– Sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ați făcut azi, milord.

În ochii lui scânteie o expresie lascivă.

– Sunt convins că a fost la fel de satisfăcător și pentru domnia voastră ca pentru mine.

Laura roși. Dumnezeule buu, simțul moral o părăsise complet!

– Îți stau la dispoziție oricând, Laura, continuă el luându-i mâna și aplecându-se deasupra ei.

Ea își smulse mâna dintr-a lui. Cum îndrăznea să-i folosească numele mic? Pe de altă parte, în mod cert îl încurajase pe acest crai să o trateze ca pe o femeie ușoară. În acel moment însă, nu avea timp să mediteze la el sau la „serviciile" lui.

– Ei bine, am convingerea că sunteți un om ocupat. Nu am să vă reține de la îndatoririle dumneavoastră importante.

– Încerci să te descotorosești de mine?

Rânjetul îi dădea un aer copilăros, dar nu putea permite ca frumusețea lui remarcabilă să îi distragă atenția. Ridică bărbia și spuse:

– Dați-mi voie să clarific un lucru. Ceea ce s-a petrecut azi după-amiază a fost o greșeală pentru amândoi.

– Nu a fost nici o greșeală. Mi-ai oferit de bună voie un sărut fiindcă am păstrat tăcerea în privința presupusei noastre logodne.

– Ei bine, ați fi putut să o faceți într-o manieră mai nobilă, pufni ea.

– Dacă aș fi făcut-o într-o manieră mai nobilă, nu ți-ar fi plăcut nici pe jumătate la fel de mult.

– Vă rog să tăceți. Asta nu se mai poate repeta.

– De acord. Cumnatul tău ne bănuiește de o indiscreție. Ultimul lucru de care ai nevoie e să-i asiguri muniție împotriva ta.

Știind că era un crai, aproape că se așteptase ca el să încerce să o seducă, dar așa ceva era ridicol. Nu se afla într-unul dintre acele romane oribile în care un răufăcător răpea o domnișoară la ananghie.

– Îmi pare rău că v-am implicat în problemele mele, spuse în cele din urmă. Nu mi-a venit în minte nici o altă soluție pentru a-l opri pe Montclief.

– Nu a crezut că suntem logodiți. Dacă întreabă, vei da vina pe mine că te-am abandonat.

– Nu pot îngădui asta, zise Laura clătinând din cap. Reputația domniei voastre...

– Nu va suferi câtuși de puțin, completă el. Este puțin probabil ca numele noastre să fie asociate vreodată după ziua de azi, dar dacă va fi necesar, vei spune că ai descoperit că sunt un ticălos. Nu te va învinovăți nimeni.

În opinia Laurei nici unul din ei nu avea să scape atât de ușor, dar nu avea rost să își facă griji inutil.

– E foarte galant din partea domniei voastre, milord, dar nu aș putea să permit așa ceva.

– Ba da, poți, și ai s-o faci, dacă ajunge la urechile cuiva vreun zvon despre logodnă. Dacă nu o faci, atunci onoarea ne va obliga să ne căsătorim. Cum nici unul nu ne dorim asta, cred că vei fi de acord.

– Sunt de acord că ar fi o situație... nefericită.

Ar fi fost una dezastruoasă. Nici măcar nu își putea imagina reacția familiei.

– Succes cu fiul tău, spuse contele.

Avea nevoie de mai mult decât o încurajare pentru a-l struni pe Justin.

– Ar trebui să îl duc acasă în Hampshire, unde nu există tentații care să-l ispitească.

– Tentații există peste tot, doar că în Londra sunt mai multe posibilități. O zi bună, Lady Chesfield, zise el făcând o plecăciune.

După ce Bellingham ieși din salon, Laura se lăsă să cadă încet pe canapea. Cele petrecute o înspăimântaseră de-a dreptul, însă un lucru era sigur. Dacă nu ar fi fost contele de față, disputa cu Montclief ar fi decurs cu mult mai rău pentru ea și Justin.

În mod ciudat, se simțea ușor mâhnită după plecarea lui, ceea ce era absurd. Legătura lor începuse și se sfârșise în ziua respectivă. Se gândi la cuvintele lui: „Tentații există peste tot". Se întrebă dacă se referise la ea.

*

– Domnul Montclief doreşte să ştie dacă sunteţi acasă.

Virginia Holt, cunoscută drept Lady Atherton în lumea bună, îşi privi placid majordomul, dar simţi ceva din ea retrezindu-se la viaţă. După-amiaza monotonă şi ploioasă devenise brusc interesantă.

– Lasă-l pe Montclief să aştepte douăzeci de minute, apoi condu-l sus.

– Prea bine, milady.

După ieşirea majordomului, se apropie de fereastră şi rămase discret în spatele draperiilor verde cu auriu. Montclief venise într-o trăsură închiriată. Era al doilea născut în familie şi nu avea nici o speranţă la vreo moştenire. Deşi fratele lui, răposatul viconte Chesfield, îi lăsase proprietăţi şi o avere considerabilă, Virginia bănuia că Montclief cheltuise tot, iar acum era înglodat în datorii.

Îl cunoscuse la un bal, cu câţiva ani în urmă, şi îl găsise dezagreabil din prima clipă. Montclief era un monument de ipocrizie, întotdeauna preocupat să se gudure pe lângă alţii şi să se prefacă înţelegător.

Fratele lui fusese un prieten apropiat al Virginiei şi al răposatului ei soţ, Alfred, timp de mulţi ani. Se întâlniseră frecvent în cursul sezoanelor mondene, până când sănătatea lui Chesfield se înrăutăţise la scurt timp după căsătoria cu Laura. Ulterior, Alfred păstrase legătura cu Chesfield prin corespondenţă şi devenise limpede că tânăra lui soţie îl îngrijea cu devotament. Montclief se prefăcuse îngrijorat de sănătatea fratelui său, însă nu-l vizitase decât rareori, pretextând că trebuia să se ocupe de propria familie. Phillip, dragul de el, îşi dorise să creadă tot ce era mai bun despre fratele lui, şi desigur că Virginia şi Alfred nu-i împărtăşiseră nimic din adevăratele lor sentimente faţă de acesta.

Părerea ei despre Montclief se înrăutăţise considerabil când descoperise că îşi ignora responsabilităţile faţă de tânărul căruia îi era tutore.

Dar de ce venise acum în vizită? Era evident că dorea ceva. Cu mult timp în urmă, descoperise că bărbaţii aveau întotdeauna un obiectiv. Subtilităţile care defineau conversaţiile femeilor nu erau accesibile decât pentru cei mai inteligenţi dintre ei.

Montclief nu era nici subtil, nici inteligent. Spre deosebire de răposatul lui frate, era înzestrat cu o capacitate mediocră de înţelegere a lumii. Aceasta era o distincţie importantă pentru Virginia, deoarece însemna că era maleabil şi uşor de convins. Era totodată un mare neghiob pentru că acceptase să aştepte în anticameră timp de douăzeci de minute. Un bărbat puternic şi încrezător nu ar fi tolerat niciodată amânarea.

Traversă covorul turcesc şi îşi turnă nn pahar mic de vin de Xeres. Pe vremea când era mai tânără şi mai neştiutoare, nu şi-ar fi permis niciodată să consume alcool în toiul după-amiezii. Ar fi trebuit să facă de mult acest lucru şi multe altele, dar societatea nu le privea cu ochi buni pe doamnele care nn respectau întru totul codul bunelor maniere. Acum că trecuse de şaizeci şi cinci de ani, Virginia considera că îşi câştigase dreptul de a se purta după bunul ei plac.

Aruncă o privire la ceas, îşi termină vinul şi se întoarse la canapeaua micuţă. Câteva clipe mai târziu, majordomul îl anunţă pe Montclief. Virginia se ridică şi zâmbi cu seninătate, dar în sinea ei fu îngrozită de aspectul lui. Făcuse burtă şi îşi pierduse o bună parte din păr. Când vizitatorul scoase o batistă şi îşi tamponă sudoarea de pe frunte, se strădui să-şi ascundă dezgustul.

– Montclief, ce surpriză! Nu te-am mai văzut de la înmormântarea lui Phillip.

Îi trimisese atunci o scrisoare de condoleanţe, dar el nu îi răspunsese.

– Am fost adus la Londra de probleme grave. Ar fi bine să trecem la snbiect.

Manierele lui grosolane nu se îmbunătăţiseră în ultimii patru ani. Virginia se aşează pe canapea şi îi indică un scann cu mâna încărcată de inele. Când Montclief luă loc, ea observă că jiletca strâmtă i se căscase dizgraţios. Din moment în moment era posibil ca un nasture să se rupă sub presiunea pântecelui.

– E totul bine cu familia ta?

– Ai mei sunt bine, dar am probleme cu nepotul meu.

– Da?

Laura menţionase faptul că fiul ei se afla la o vârstă dificilă. Băieţii Virginiei erau adulţi acum, dar fuseseră obraznici în tinereţe.

– Imaginează-ți cum m-am simțit când am primit de la prieteni o scrisoare în care eram informat că Justin își face de cap prin Londra, continuă Montclief. Cumnata mea, Laura, mi-a trimis un mesaj, cam prea târziu, trebuie să recunosc, prin care mă anunța că vine cu el aici. Sunt șocat și jignit că nu m-a consultat mai întâi.

– Poate că nu știa că aștepți asta din partea ei, opină Virginia.

Evident, Laurei nu îi trecuse prin minte să-l informeze fiindcă Montclief nu își asumase nici un fel de responsabilitate pentru pupilul său.

– Eu sunt tutorele băiatului, iar ea nu ar trebui să ia decizii fără să-mi ceară aprobarea, insistă Montclief. Mă tem că Justin e o povară prea mare pentru ea.

– Nu am avut decât recent ocazia de a o cunoaște personal pe Lady Chesfield, deși am corespondat o vreme. Pare o doamnă agreabilă și cu simț practic. Ai discutat situația cu ea?

– Am să îți spun ceva ce te va șoca, oftă bărbatul. Nu am crezut-o niciodată capabilă de asemenea falsitate.

– Poftim?

Montclief inspiră adânc, apoi spuse:

– Laura are o aventură amoroasă.

Buzele Virginiei se întredeschiseră. Cu o seară în urmă, protejata ei afirmase că nu o interesa nicidecum să fie curtată.

– Ești sigur?

– Da. Am găsit-o singură cu Bellingham, un crai notoriu.

La balul din ajun, contele îi ceruse adresa Laurei pentru a putea să-i returneze sticla abandonată de Justin. Virginia bănuise că Bellingham spera să o poată cuceri pe tânăra ei prietenă, însă cum de-abia se cunoscuseră, ideea unei aventuri amoroase era prea puțin probabilă.

– Poate ai interpretat tu greșit motivul vizitei lui, sugeră ea.

– Nu, te asigur. Laura a pretins că Bellingham e logodnicul ei, iar el i-a confirmat povestea încâlcită.

Dacă nu s-ar fi stăpânit, Virginia ar fi rămas cu gura căscată. Contele era celebru pentru intenția fermă de a nu se căsători, deși întreaga lui avere avea să ajungă în proprietatea Coroanei după moartea lui. Toată lumea bună îi cunoștea planurile de celibat,

dar acest lucru nu le împiedicase pe mamele ambițioase să încerce să-l prindă în capcană.

– Această logodnă este cu siguranță neașteptată, murmură Virginia.

– Regret să te informez, dar sunt convins că mințeau, spuse Montclief. Au pretins că logodna lor e secretă.

Gândurile Virginiei porniră într-o cursă nebună. De ce ar fi făcut Bellingham așa ceva? Era cunoscut drept un bărbat care acționa întotdeauna logic și metodic. Conchise că nu avea toate informațiile necesare pentru a desluși enigma.

– Ți-au spus de ce doresc să păstreze secretul asupra logodnei?

– Mi-au îndrugat o poveste cum că vor să-i permită nepotului meu să-l cunoască treptat pe Bellingham, zise Montclief ștergându-se din nou pe frunte. Probabil au scornit gogoașa asta atunci, pe loc, ca să-și ascundă purtarea nerușinată. Nu aș fi bănuit niciodată ce desfrânată se ascunde dincolo de spoiala ei de respectabilitate, încheie el cu nările fremătând.

– Tatăl ei e vicar, îi aminti Virginia.

– Dar ce știm cu adevărat despre ea? Desigur, regretatul meu frate s-a îndrăgostit nebunește când a cunoscut-o, deși îi era mult inferioară. Acum mă tem că a venit la Londra cu obiectivul clar de a-și găsi un amant.

Virginia fu tentată să întrebe dacă avea această convingere din experiență proprie, dar refuză să se coboare la nivelul lui.

– Desigur, ești îngrijorat în privința nepotului tău. Intenționezi să rămâi la Londra până la sfârșitul sezonului?

– Nu pot. Știi că am o familie mare, iar o asemenea cheltuială m-ar aduce la sapă de lemn. De asta am nevoie de ajutorul tău.

Virginia se încruntă. Doar nu venise să-i cerșească bani?

– Ce anume îmi ceri?

– Supravegheaz-o pe Laura. Îmi displac manevrele ascunse, dar în situația de față consider că trebuie să răspundem cu aceeași monedă.

– Poftim?

– Câștigă-i încrederea. Încurajeaz-o să îți vorbească și prefăte înțelegătoare. Apoi trimite-mi o scrisoare în care să mă informezi de acțiunile ei. Cum Virginia își duse mâna la gulerul înalt și, oripilată, se dădu un pas înapoi, Montclief adăugă: Te rog

să mă ierți, dar sunt îngrijorat pentru nepotul meu. L-aș lua acasă la mine, însă nici măcar nu am apucat să-l văd. Mă îndoiesc că Laura știe sau chiar că îi pasă de ce face el. Dacă am dreptate, și mă tem că așa e, vreau o dovadă a faptului că are o aventură amoroasă cu acel crai sub același acoperiș cu nepotul meu inocent.

Virginia luă flaconul de argint cu săruri, îl deschise și mirosi conținutul. Individul acela era de-a dreptul odios.

– Ea a avut grijă de băiat în ultimii patru ani, îi atrase atenția, punând deoparte sticluța de argint.

– Desigur, sper că mă înșel, dar mă tem că ne-a dus pe toți de nas.

Lady Atherton își împreună sprâncenele, întrebându-se de ce simțea nevoia să strângă dovezi.

– Dacă ești atât de convins că logodna e falsă, ce-ar mai fi de demonstrat?

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să o despart de Justin, oftă Montclief. A susținut întotdeauna că ține la el, dar acum mă tem că s-a schimbat în rău. Clipi rapid și scoase o batistă. Mă bucur că bietul meu frate nu mai e aici să fie martor la decăderea ei.

Dumnezeule bun, nemernicul chiar credea fiecare cuvânt pe care îl rostise! Virginia fu tentată să îi ia apărarea Laurei, dar se răzgândi. În schimb avea să o avertizeze să se ferească de cumnatul ei.

– Eu trebuie să plec, spuse acesta, smulgându-și corpul masiv din scaun. Sunt convins că ai să mă ții la curent.

Virginia îl urmări cu privirea pe când ieșea greoi din salon. Nici măcar nu își dăduse seama că ea nu consimțise să-i fie complice la planul lui dezgustător.

Se lăsă să cadă încet pe canapea. De-a lungul anilor avusese de-a face cu diverși oameni bârfitori, libertini și ticăloși, dar situația de față impunea o reflecție atentă.

Până când Justin ajungea la vârsta majoratului, unchiul lui avea autoritate asupra lui și, prin urmare, și asupra Laurei. Falsitatea lui Montclief era evidentă. Dar ce îl determinase ca, după patru ani de nepăsare, se să arate brusc îngrijorat pentru soarta băiatului?

Se întâmplase ceva ciudat în salonul prietenei sale. Ce îl făcuse pe Bellingham, celibatar convins, să intre în jocul ei?

Era adevărat, îl văzuse studiind fățiș corpul Laurei la balul din seara precedentă.

Notoriul crai avea să fie nevoit să facă eforturi foarte mari pentru a o cuceri pe Laura cea pudică și cuminte. Dar ar fi format un cuplu teribil. Cu un zâmbet, Virginia își mai turnă un păhărel de vin de Xeres și zâmbi. În momentul în care i se oferea ocazia, avea să facă pe peștitoarea pentru ei.

Târziu în aceeași seară, Bell era așezat în camera lui de lucru, trecând în revistă registrele moșiilor. Intendentul lui, Wilson, venise la Londra să-i raporteze ceea ce se petrecuse în ultimul trimestru.

– Am angajat oameni care să înlocuiască scândurile putrezite ale podețului, spuse Wilson. În rest, toate celelalte lucruri sunt în perfectă regulă.

– Nu sunt plângeri din partea arendașilor și a servitorilor?

– Colectarea arendei a decurs relativ bine. Domnul Faraday nu a avut chiar toți banii necesari, dar a promis să compenseze trimestrul următor.

– S-a descurcat onorabil trimestrul trecut, spuse Bell. Iartă-l de datorie. Nu vreau ca familia lui să aibă de suferit, dar ai grijă să nu-și cheltuiască din nou toți bănuții la tavernă. Dacă descoperi că așa stau lucrurile, informează-l pe domnul Bullock să îl refuze, la porunca mea.

– Prea bine, milord. Am să discut cu proprietarul tavernei dacă va fi necesar.

Bell își masă gâtul, care îl durea. Petrecuse ore întregi aplecat deasupra registrelor.

– Mai e ceva?

– Nu, milord.

– Excelent, Wilson, spuse contele ridicându-se. Am dispus să fii cazat la hotelul Dorset în seara asta. Griffith te va duce în trăsura mea.

A doua zi intendentul avea de parcurs un drum lung până în Devonshire.

– Milord, apreciez încrederea pe care mi-o arătați, zise Wilson ridicându-se la rândul lui. Vă sunt recunoscător. Îndrăznesc

să spun că nu mulți ar fi trecut cu vederea performanțele mele dezamăgitoare din trecut.

– Ai muncit din greu și mi-ai depășit așteptările.

– Mulțumesc, milord.

Wilson se înclină și ieși.

Bell își roti umerii înțepeniți și stinse toate lumânările, mai puțin cele din sfeșnicul cu brațe. Se duse cu acesta în salon, își turnă un pahar de brandy și se așeză în fotoliul lui preferat. Focul ardea mocnit, iar tic-tacul ceasului îl liniștea.

Se gândi la cuvintele sincere ale lui Wilson. Cu cinci ani în urmă, Bell întorsese complet spatele moșiei sale, lăsând-o în mâinile intendentului. Nu își dăduse voie să se gândească la Thornhill Park cât timp călătorise pe Continent, neglijându-și responsabilitățile. La întoarcere descoperise că Wilson lăsase nerezolvate o grămadă de reparații și nu întreținuse corespondența. Mulți arendași erau în urmă cu plățile. Bell văzuse groaza prea puțin ascunsă de pe chipul lui Wilson, dar nu îl considerase vinovat.

Cum ar fi putut să-l dea afară când omul făcuse tot ceea ce îi stătuse în putere fără nici o instrucțiune din partea lui?

Intendentul lucra mai mult decât era necesar și își exprima întotdeauna recunoștința. În ultimă instanță, Bell știa că era responsabil pentru moșie și pentru toți cei care lucrau pentru el.

Așa învățase de la tatăl lui.

Încercă să-și alunge acest gând, însă amintirile îi zdruncinaseră liniștea. Cu un oftat prelung, luă sfeșnicul și urcă să se culce.

Inima îi bubuia ca sunetul a mii de copite pe piatra cubică. Trăsura gonea huruind. Fiecare oprire făcută pentru a schimba caii îi părea o eternitate. Tot încerca să le strige „Repede, repede, repede!", dar nu își găsea vocea. „Dumnezeule bun, fă să fie în viață. Fă să fie în viață." Ar fi făcut orice, ar fi renunțat la orice, doar ca să-i știe vindecați.

Simți fierea urcându-i în gât. Își încleștă mâinile pe mânerul portierei și se rugă. Teama îl răvăși ca un incendiu devastator când trăsura intră hurducăindu-se în scuar. De îndată ce vehiculul opri greoi, el sări afară și o rupse la fugă înnebunit.

O, Doamne, erau paie la ușă.

Ajunsese prea târziu. Prea târziu.

– Nu!

Se ridică în capul oaselor în pat, gâfâind ca un cal de curse, cu inima bătându-i sălbatic. Își trase genunchii la piept și își sprijini capul pe antebrațe. Broboane reci de transpirație îi umezeau tâmplele. Scrâșni din dinți, încercând să alunge visul prin puterea voinței, dar unele rămășițe îi rămaseră în minte. Tensiunea din membre nu se risipea decât lent.

Dădu cuvertura la o parte și coborî din pat. Jarul din cămin nu oferea căldură suficientă. Înfrigurat, își puse halatul și aprinse o lumânare, apoi mai puse cărbuni pe foc. Își turnă un deget de brandy și îl dădu pe gât dintr-o singură înghițitură furioasă. Senzația de arsură îl ajută să își limpezească mintea. Când trase draperia grea din brocart, constată că era întuneric. Scrâșni din dinți. Era oare condamnat să retrăiască acea zi de coșmar pentru tot restul vieții?

Ridică lumânarea să vadă ceasul de pe policioara căminului. Era trei și un sfert. Partea cea mai proastă era că nu știa niciodată când avea să-l lovească din nou coșmarul, dar în noaptea aceea ar fi trebuit să se aștepte.

Un simplu gând rătăcit despre tatăl lui îl declanșase.

Cauza nu era întotdeauna atât de clară. De cele mai multe ori nu găsea nimic de care să lege acel vis, și nu știa niciodată când să se aștepte la reapariția lui. Uneori treceau săptămâni, chiar luni întregi. Încercase să țină un jurnal pe această temă în speranța că va desluși înțelesul coșmarului, dar nu obținuse nici un rezultat.

Simți mânia clocotind în el. Era frustrat și furios pe incapacitatea lui de a-și controla mintea în somn. Detesta acest lucru, fiindcă nu putea face absolut nimic pentru a-i pune capăt.

Răcoarea din încăpere îl determină să se întoarcă în pat. Se întinse și își ațintă privirea asupra baldachinului, încercând din răsputeri să uite evenimentele oribile care îi schimbaseră viața pentru totdeauna. Era și-așa destul de rău că își pierduse familia o dată, dar a retrăi la nesfârșit tragedia era iadul pe pământ.

Frigul o trezi pe Laura. Adormise pe canapea în salon. Focul se stinsese, iar lumânările ajunseseră la capăt. Se apropie de vatră, dădu la o parte grilajul și aprinse o lumânare subțire, apoi aprinse și lumânările din sfeșnic. O privire rapidă spre ceasul

de pe policioară îi arătă că era ora patru. Își găsi șalul și ieși în grabă din salon.

Ținându-se de balustradă, urcă prudent pe scara întunecoasă până la dormitorul lui Justin. Bătu la ușă, însă nu primi nici un răspuns. Când deschise ușa, vederea patului gol o înfurie la culme. Îl minți pe Montclief pentru a-l proteja pe Justin, iar el nici măcar nu știa câte probleme îi provocase.

Lui nu-i păsa că ea stătuse trează până târziu, făcându-și o sumedenie de griji. Singurul lucru care îl interesa era să ducă o viață ușuratică în compania amicilor săi desfrânați. Se săturase până peste cap de atitudinea lui rebelă. În clipa în care se întorcea acasă, avea să-și găsească bagajele făcute. Ea îl adusese la Londra pentru a putea să fie lângă prietenii lui, iar el nu făcuse decât să abuzeze de acest privilegiu. Ei bine, avea să plătească pentru faptele sale, și era cazul chiar să fie recunoscător, fiindcă alternativa – care presupunea să locuiască alături de unchiul lui – ar fi fost cu mult, mult mai rea.

Se îndreptă spre dormitorul ei. Camerista, Fran, o întâmpină la ușă.

– Milady, s-a întors?

– Nu. Îmi pare rău că te-am ridicat din pat, Fran. Te rog, ajută-mă să mă dezbrac rapid, ca să ne putem odihni cât de cât. Lipsa somnului nu o să ne ajute cu nimic.

După ce se îmbrăcă în cămașa de noapte și se băgă în pat, Laura rămase cu privirea ațintită asnpra baldachinului. Justin era undeva acolo, în acel oraș enorm, iar ea nu putea face nimic altceva decât să îl aștepte să se întoarcă acasă. Dacă i se întâmpla ceva rău, nu avea să-și ierte niciodată faptul că îl adusese la Londra.

Cineva o scutură de braț. Icnind, Laura se ridică în capul oaselor și o văzu pe Fran aplecată deasupra ei, în timp ce pe fereastră se revărsa lumina soarelui.

– Milady, fiul dumneavoastră a ajuns acasă, spuse camerista. M-am gândit că veți dori să știți imediat.

– Da, desigur, murmură Laura. Ar trebui să mă îmbrac.

Fran o ajută să-și pună rochia și îi prinse sus părul într-un stil simplu. Laura inspiră adânc, amintindu-și că trebuia să își păstreze calmul, indiferent ce avea să se întâmple.

Când ajunse la dormitorul lui Justin, auzi dinăuntru un sunet gutural. Deschise ușa și își găsi fiul chircit deasupra unei oale de noapte pe care i-o ținea valetul lui.

– Milady, e mai bine să nu fiți martoră la asta, spuse Hinton.

– Am văzut și mai rău, zise ea dând buzna în cameră.

În cei patru ani cât își îngrijise soțul suferind, învățase să rămână netulburată de dragul lui. Desigur, nu-l putuse scuti de umilințele bolii care-l măcina, dar avea convingerea că atitudinea ei calmă îl ajutase într-o oarecare măsură.

Justin se rostogoli pe saltea, întorcându-i spatele, iar Hintou ieși cu oala de noapte.

Laura dădu ocol patului pentru a-și putea privi fiul în ochi.

– Justin, ai fost în oraș toată noaptea și e limpede că suferi de pe urma excesului de tărie.

– Pleacă, bombăni el trăgându-și o pernă peste cap.

– Nu. Nu ai să te ascunzi de mine, replică ea, și îi smulse perna.

– Mi-e rău! Când Laura se apropie de ferestre să tragă draperiile, Justin își acoperi ochii gemând: Încetează!

– Nu. Tu ești cel care o să înceteze. Își încleștă mâinile. Habar nu ai câte probleme ai provocat.

– Mi-e rău. Pleacă, gemu tânărul, rostogolindu-se în direcția opusă.

Nu puteau avea o discuție rațională când era în asemenea hal. Laura umplu cu apă vasul de porțelan, apoi înmuie o cârpă, o stoarse și încercă să o pună pe fruntea lui Justin, însă el îi împinse mâna deoparte.

– Odihnește-te acum, dar după ce îți revii trebuie să stăm de vorbă, spuse ea.

Când Justin îi întoarse din nou spatele, puse cârpa pe noptieră. Ieși pe ușă, o închise încet și se sprijini de ea. Cu doar patru ani în urmă, la treisprezece ani, Justin era nerăbdător să joace table și cărți împrenună. Ea îl învățase să danseze, însă acum trebuia să îl ajute să învețe o lecție mult mai grea – cum să se poarte responsabil. Dacă dădea greș, Montclief avea să i-l ia, iar Laura nu putea suporta gândul de a-l pierde. Trebuia să preia controlul asupra situației.

*

Două ore mai târziu, Laura inspiră adânc, deschise ușa lui Justin și le porunci celor doi lachei care cărau niște valize goale să intre în cameră. În spatele lor, valetul lui Justin, Hinton, aștepta stoic până când Laura îi făcu semn să intre și el.

Justin se ridică brusc în capul oaselor, strângând la piept cearșaful.

– Ce faci?

Laura îl ignoră și le ceru lacheilor să plece. Avea să-i cheme înapoi mai târziu.

– Hinton, te rog să îi împachetezi toate lucrurile în afară de un rând de haine.

– Nu! strigă Justin.

– Nu ridica tonul. Te-am avertizat în repetate rânduri, dar nu m-ai luat în serios. Ai continuat să te răzvrătești, așa că ne întoarcem în Hampshire imediat ce valizele sunt pregătite și urcate în trăsură.

– Refuz să merg.

Laura simți fiori fierbinți de furie săgetându-i tâmplele, dar nu se lăsă întărâtată.

– Nu ai de ales. Nu ai bani și nu poți plăti chiria pentru reședința din oraș.

Justin își îndreptă atenția asupra lui Hinton.

– Lasă-ne singuri, te rog.

Când valetul ezită, ocupat să așeze un teanc de cravate într-una dintre valize, Laura interveni:

– Poți să te retragi deocamdată, Hinton.

După ce ușa se închise, Justin o privi posomorât.

– O să stau la George. Poți să pleci fără mine.

– O soluție convenabilă, dar te așteaptă un drac mult mai negru odată ce unchiul tău descoperă că ai fugit de acasă, îl avertiză ea cu mâinile în șolduri.

– Montclief nici măcar nu își mai amintește că exist, pufni tânărul.

– O, ba da, își amintește. Mi-a făcut o vizită ieri, când tu erai plecat. Din câte am înțeles, niște prieteni de-ai lui l-au informat că te-au văzut făcându-ți de cap pe străzi. A amenințat să te ia cu el la reședința lui de la țară.

– De ce dracu' îi pasă? Nu a găsit de cuviință nici măcar să-mi scrie.

– Îi pasă fiindcă purtarea ta se reflectă asupra lui.

– Al naibii să fiu dacă mă interesează, bombăni el.

– Ai grijă cum vorbești. Dacă te-ai fi purtat mai înțelept, unchiul tău ne-ar fi lăsat în pace. A trebuit să dau socoteală pentru tine și, crede-mă, a fost neplăcut.

– Nu am făcut nimic rău!

– Nu mă minți, replică ea, nereușind să își ascundă vehemența din ton. Am mai avut un vizitator ieri, care mi-a adus înapoi sticla ta.

– Ce? Eu n-am nici o sticlă, zise Justin privind-o încruntat.

– Cred că ar fi bine să-ți retragi cuvintele. Lordul Bellingham te-a văzut împingând o sticlă sub scări în casa lui Lady Atherton. Mi-a adus-o ieri. Azi ți-a fost rău de la cât alcool ai băut, adăugă ea apropiindu-se de pat. Dacă o ții tot așa, vei suferi consecințele. Montclief nu îți va tolera comportamentul, și nici eu.

– Deci i-ai pus pe servitori să facă toată parada asta ca să mă bagi în sperieți? întrebă el cu o expresie crispată.

Laura ocoli patul cu pași mari și se aplecă ușor asupra lui.

– Nu, am făcut-o fiindcă plecăm azi.

– Nu, se răsti Justin.

– Nu mi-ai dat de ales. Refuz să stau deoparte și să te privesc cum îți distrugi viața. Îi scoase halatul din dulap și i-l aruncă: Îmbracă-te.

– Laura, îmi pare rău!

– Asta nu e suficient. Ai persistat în această purtare rebelă, abjectă, și nu mai pot să am încredere în tine.

– Mai dă-mi o șansă.

– Îmi pare rău, dar ai mers prea departe de data asta.

Se întoarse la dulap, scoase un teanc de cămăși împăturite și le puse în valiza goală.

– Și dacă refuz să merg? întrebă el pe un ton posac.

– Atunci cel mai probabil ai să ajungi pe mâna unchiului tău. Sunt convinsă că el va fi mai aspru decât sunt eu.

Justin izbi nervos cu pumnul în pernă, apoi o privi mohorât pe Laura, care îi scotea ciorapii din dulap.

– Oprește-te, spuse el. Îmi pare rău. Pur și simplu nu mă simt bine.

– Și cine e de vină pentru asta?

– Îți jur că n-am s-o mai fac niciodată.

– M-ai mințit în repetate rânduri. Nu mai am încredere în tine. Hinton se va ocupa de bagaje. Îmbracă-te. Plecăm azi.

– Nu, eu nu merg.

– Am să-i trimit pe lachei în camera ta peste două ore. Dacă nu cooperezi, îi pun să te ia pe sus și să te bage în trăsură, îmbrăcat sau nu.

– Laura, nu. Mai dă-mi o șansă, te rog.

– E prea târziu, Justin.

Laura le porunci cameristelor să-i împacheteze toate lucrurile, după care coborî în salon. Își luă pupitrul pentru fotoliu și își pregăti hârtie, cerneală și peniță pentru a-i scrie un bilet lui Lady Atherton. Avea să-i ducă dorul, dar binele lui Justin era pe primul loc. Fiul ei urma să învețe o lecție dură. Întoarcerea în Hampshire după o ședere atât de scurtă la Londra avea să i se pară umilitoare, însă nu se putea plânge că nu fusese avertizat.

De-abia apucase să scrie formulele de salut când ușa salonului se deschise, iar Justin intră cu o expresie vinovată.

– Știu că nu e de ajuns să-mi cer iertare, însă mi-aș dori să îmi mai dai o șansă.

– Ia loc, spuse ea, arătându-i un scaun.

Tânărul se așeză și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Nu e o scuză, dar mulți băieți duc o viață desfrânată.

– Mulți pierd bani la pariuri sau sunt tâlhăriți în stradă, replică Laura. În opinia mea, prietenii tăi reprezintă o influență proastă, dar ești responsabil pentru alegerile greșite pe care le-ai făcut. Acum vei suferi consecințele.

– Mai dă-mi o șansă, insistă el, ațintindu-și ochii asupra covorului.

– Dacă ți s-ar întâmpla ceva rău, nu m-aș ierta niciodată, zise ea cu un oftat prelung.

– Tu nu ai făcut niciodată vreo greșeală? Nu ți-a mai oferit bunicul o a doua șansă?

– Ba da, dar unele greșeli pot să-ți distrugă viața. Și asta e calea pe care ai luat-o tu.

– Te rog...

Înainte de venirea lor la Londra, Justin îi făcuse rareori probleme. Era un băiat vesel și dornic să facă tuturor pe plac. Rezultatele lui școlare fuseseră întotdeauna excelente. Acum însă trebuia să rămână fermă. Clătină din cap:

– Îmi pare rău, dar e pentru binele tău.

– Cum te-aș putea convinge? Aș face orice dacă mi-ai da o a doua șansă.

Era tentată să accepte, dar asta însemna impunerea unor condiții stricte.

– Dacă dorești să rămâi la Londra, trebuie să îmi demonstrezi că ești demn de încredere. Ceea ce înseamnă că n-o să-ți mai faci de cap.

– Promit.

Laura voia să-l creadă, însă nu avea de gând să-i ușureze situația.

– Nu vei fi scutit de pedeapsă, Justin. Va trebui să stai acasă toată săptămâna.

– Poftim? exclamă el cu un aer oripilat.

– Asta nu e tot. Îți vei petrece timpul citind. Caută pe rafturile de cărți, apoi se întoarse: Citește asta.

– *Întâmplările pelerinului în călătoria sa*[1]? Ești hotărâtă să mă torturezi.

– Vei scrie totodată un referat despre carte, ca să am dovada că ai citit-o.

– Te rog, nu-mi face asta!

– Ori mă asculți, ori ne întoarcem acasă. Împreunându-și mâinile, Laura îi ceru: Alege.

– Îmi accept pedeapsa, bombăni el.

– Fii atent. Am reușit să-l opresc pe unchiul tău ieri, dar nu va ezita să te ia dacă aude că ai fost din nou neascultător. E tutorele tău legal, și n-am cum să-l împiedic.

[1] *The Pilgrim's Progress From This World to That Which Is to Come*, alegorie creștină de John Bunyan (1678) expunând ideile teologiei protestante. (n.red.)

Utilizase un vicleşug ca să-l alunge, însă nu avea să i se mai ofere o a doua şansă.

– Lui nu-i pasă de mine, spuse Justin. De-abia aştept să împlinesc douăzeci şi unu de ani şi să scap de el.

– Asta se va întâmpla peste patru ani, dar până atunci nu ai voie să-l superi în nici un fel. Până ajungi la vârsta majoratului, Montclief are autoritate asupra ta. Fereşte-te să faci vreo neghiobie.

– Înţeleg.

– Poţi să te distrezi şi să fii responsabil în acelaşi timp, spuse ea. Nu preferi asta în loc să ajungi sub papucul unchiului tău?

– Îmi pare rău, Laura, murmură tânărul încuviinţând din cap.

Ea şi-ar fi dorit să îi spună „Mamă", însă cu trei luni în urmă Justin insistase să o strige pe numele mic. Conştientă că era o declaraţie de independenţă, îşi zisese că nu era decât un mărunţiş, dar o duruse chiar şi aşa.

Până la urmă, puştiul ascultase vocea raţiunii, lucru care trebuia să o consoleze.

– Pot să mă retrag? se interesă el.

Laura ezită o clipă. Ar fi vrut să-i spună cât de mult îl iubea, dar cel mai probabil l-ar fi făcut să se jeneze.

– Da, nu pari să te simţi prea bine. Când el ridică dintr-un singur umăr, un gest care-i era caracteristic, îi spuse: Am să cer să ţi se ducă o tavă sus.

Rămase singură, căzută pe gânduri. Spera că nu făcuse o greşeală. Justin îşi acceptase pedeapsa, însă minciunile lui de până atunci o îndemnau să-l trateze cu suspiciune. Justin trebuia să-i câştige încrederea, iar ea trebuia să rămână vigilentă.

Capitolul 3

Bell ajunse târziu la clubul White şi îşi găsi prietenii împărţind o sticlă de brandy. Harry îi făcu semn ospătarului, care aduse un pahar pentru nou-venit şi i-l umplu.

După ce ospătarul se îndepărtă, Harry ridică paharul:

– În cinstea doamnei Noroc, spuse el, făcând băutura din pahar să se agite uşor.

Bell schimbă o privire complice cu Colin. În mod evident, prietenul lor era beat.

– A câştigat un pariu, îl lămuri Colin.

– Am buzunarul doldora de bani, se împăună Harry.

– Da? făcu neîncrezător Bell.

În mod obişnuit, lui Harry îi bătea vântul prin buzunare.

– Am pus rămăşag cu Prendergast pe cincizeci de lire că o să plouă de trei ori săptămâna asta.

– Un rămăşag cu sorţi mari de izbândă, râse Bell. Felicitări.

– Harry a iusistat să facă el cinste cu sticla de brandy în seara asta, îl informă Colin.

– Generos din partea ta, zise Bell observând că lui Harry îi sticleau ochii.

– Doamna Hawkins dă o serată în noaptea asta. Nu m-ar deranja o tăvăleală cu o demimondenă absolut deloc respectabilă. Sughiţând, Harry continuă: S-ar putea să îţi găseşti o amantă acolo, Bell.

– Mai târziu, poate. Acum mi-e foame.

Harry nu prea ţinea la băutură, aşa că i-ar fi priit să mănânce ceva şi să se mai trezească puţin din beţie. Prin urmare, Bell comandă muşchi în sânge şi cartofi pentru toţi trei. În timp ce prietenii lui sporovăiau, îi ceru discret ospătarului să treacă sticla de brandy tot pe nota lui de plată. Nu avea să profite de prietenul lui beat. Acele cincizeci de lire erau probabil singurele fonduri ale lui Harry.

– Păcat că nu ai făcut cunoştinţă cu văduva, Bell. Harry sughiţă din nou. Am auzit că e frumoasă.

– Alte false informaţii de la verişoarele tale? pufni Colin.

– Nu. Aveau de gând să mi-o prezinte, dar văduva plecase deja de la bal.

– Vezi să nu. Probabil e în vârstă şi rotofeie.

– E frumoasă, spuse Bell, păstrându-şi expresia nonşalantă.

– Tu chiar ai văzut-o? întrebă Harry cu ochii cât cepele.

– I-am făcut o vizită ieri.

Cei doi schimbară o privire, apoi se întoarseră spre el.

– Ei bine? îl iscodi Colin. A devenit amanta ta?

– Nu. Nu e genul acela de femeie.

O dorise cu ardoare în timpul sărutului, și imediat după, dar ceva ce spusese ea îl zdruncinase suficient cât să își vină în simțiri: „Asta nu poate să se repete."

– Ce s-a întâmplat? se interesă Harry cu un nou sughiț.

– L-am văzut pe fiul ei ascunzând o sticlă la balul lui Lady Atherton, iar ieri i-am dus-o înapoi lui Lady Chesfield. Am considerat că trebuie să știe.

Nu aminti nimic despre sărut.

– Chiar așa, chicoti Colin. Presupun că ai reușit să și flirtezi puțin dacă tot te-ai dus până acolo.

Mâinile lui alunecaseră nestăpânite pe tot corpul ei, deși știuse că ea nu era una dintre acele femei care treceau fără grijă dintr-un pat într-altul. Lady Atherton pusese problema foarte corect. Era o văduvă respectabilă care nu avea ce căuta în compania unui crai ca el.

– Când eram acolo a apărut și tutorele fiului ei. Le spuse prietenilor lui întreaga poveste, fără a pomeni însă despre sărut. Evident, nu suntem cu adevărat logodiți, zise în încheiere. Păstrați povestea asta secretă, pentru binele ei și al meu.

– Nu prea o cunoaște nimeni în afară de Lady Atherton, remarcă încruntat Colin. De unde știi că văduva nu se așteaptă să trausformi logodna în realitate?

– Nu va face asta, spuse Bell.

– Cum poți să fii atât de sigur? întrebă Harry.

– Mi-a arătat foarte clar că vrea să se descotorosească de mine și mi-a spus politicos că scurta noastră întâlnire s-a încheiat. Și cu asta, basta.

– Renunți? se interesă Harry sorbind din pahar.

Bell puse sticla deoparte. Laura nu era o provocare; era o lady.

– Nu pot să renunț la ceva ce nu am avut niciodată.

– Deci zici că e genul care așteaptă o verighetă înaiute de o tăvăleală prin așternuturi, conchise amicul său.

– E o doamnă respectabilă, ripostă Bell.

– Așa, spuse Colin. Mai bine te mai bucuri de libertate încă vreo câțiva ani.

– Nu am nici o intenție să renunț la statutul meu de celibatar.

– Ha! râse Harry. Cupidon te va doborî cu săgeata lui într-o bună zi.

– Nici o șansă.

– Mie mi se pare tentant să rămân pentru totodeauna burlac, zise Colin.

– Familia ta te presează să te căsătorești cu Angeline? îl întrebă Bell dând pe gât paharul de brandy.

– Au făcut deja o listă de potențiale nume pentru progeniturile scorpiei, răspunse înfiorat Colin.

– Ei bine, ar fi și progeniturile tale, îi aminti Bell.

– Tocmai mi-a dispărut pofta de mâncare, mormăi prietenul său.

– Nu cred că Angeline e chiar atât de rea.

– N-ai decât să o iei tu.

– Nu, mulțumesc, replică Bell râzând.

– Ține minte ce-ți spun, Bell, interveni Harry. Vei fi primul dintre noi care se va însura. Pun rămășag pe cincizeci de lire.

– Ai să pierzi.

Colin se încruntă, plimbându-și degetul pe buza paharului.

– Ești ferm hotărât să rămâi burlac.

– Da.

Nu avea nimic altceva de adăugat. Prietenii lui aveau să tragă singuri concluziile. Știau câte ceva despre trecutul lui, însă fără detalii. El nu vorbea niciodată despre trecut. De ce să readucă la suprafață niște amintiri oribile?

– Cum rămâne cu proprietățile tale? se interesă Harry.

– Nu are cine să le moștenească, zise Bell ridicând din umeri.

Harry făcu ochii mari pentru o clipă, apoi își stăpâni expresia. Nici Colin nu spuse nimic. Concluzia era evidentă: după moartea lui Bell, proprietățile sale aveau să ajungă în patrimoniul Coroanei.

Se lăsă o tăcere jenată. Bell detesta situațiile în care trecutul intervenea nepoftit în prezent. Nu-și dorea decât să uite, dar din când în când apăreau lucruri ce îi retrezeau amintiri, lăsându-l cu o senzație de gol în piept. Singura soluție era să împingă totul înapoi în cele mai îndepărtate cotloane ale minții, dar uneori nici măcar asta nu funcționa. Nenorocitele de coșmaruri stăteau mărturie.

– Ah, vine comanda, spuse Colin.

Tensiunea din umerii lui Bell se risipi lent, iar aroma mușchiului în sânge îi făcu stomacul să chiorăie. Îi era mai foame decât își dăduse seama. Toți trei se înfipseră în mâncare. Colin îi distră cu povești despre ciudatele lui surori gemene, care uneori vorbeau într-o limbă inventată de ele cu ani în urmă.

– Glumești, râse Bell.

– Ba nu. Bianca și Bernadette au și un alfabet, dar seamănă cu niște desene minuscule reprezentând copaci, fuste, oale de lapte și alte prostii.

– Ce bizar! Bell se întrebă în sinea lui dacă nu cumva părinții le scăpaseră în cap pe gemene când erau mici. Harry, dar verișoarele tale? Au și ele obiceiuri ciudate?

– Nu, dar m-au implorat să le fac cunoștință cu tine. Le-am refuzat.

– De ce? Doar nu crezi că le-aș seduce.

– Nu, dar mi s-a făcut milă de tine. Le place mult să facă pe peștitoarele.

– Îți rămân etern recunoscător, zise înfiorat Bell.

La masă apăru chelnerul.

– Ați dori un desert? Bucătarul a pregătit o prăjitură cu brânză.

Bell se uită întrebător la prietenii lui, care confirmară rapid din cap.

– Adu prăjitură cu brânză și cafea pentru toți trei, îi spuse ospătarului.

La finalul mesei, Harry gemu:

– Cred că am murit și am ajnns în rai.

– Harry, șterge-ți expresia aia stupidă de pe față, îi ordonă Colin strâmbându-se.

– N-am ce-i face. A trecut atâta timp de când nn am mai avut o femeie, încât mâncarea e singura mea consolare.

– Poate ar trebui să-l ducem totuși la casa doamnei Hawkins, sugeră Colin. În ultima vreme e cam iritabil.

– Harry, ai un capișon? se interesă Bell.

– Nu, spuse posomorât amicul său.

– Bine, las-o baltă.

– Ce? Știi cât timp a trecut? replică Harry. Nici măcar nu îmi mai amintesc.

– Ai să te alegi cu frenție, zise Bell clătinând din cap.

Chipul oropsit al lui Harry se însenină când Bell scoase un portțigaret de aur și îi oferi o țigară de foi. Colin își aprinse și el una de la lumânarea de pe masă.

Stătură îu tăcere o vreme, fumând. În jurul lor răsunau voci masculine gălăgioase.

– Bell, dacă văduva ți-e interzisă, înseamnă că ești în continuare în căutarea unei amante, spuse Harry scoțând un rotocol de fum.

– Găsirea amantei potrivite e o mare bătaie de cap.

Cu o noapte în urmă se hrănise cu fantezii despre Laura în timp ce se satisfăcuse singur. Avusese impresia că experiența ei sexuală era limitată. În mod normal acest lucru l-ar fi descurajat, dar, din motive necunoscute, mintea i se încinsese la simplul gând de a-i deschide noi orizonturi de senzualitate.

– Mă gândesc că dacă ai suficienți bani, oricare femeie pe care ți-o dorești poate fi cumpărată, urmă Harry în timp ce scutura scrumul.

– La început toate au un preț accesibil. Apoi încep pretențiile.

– Ce pretenții? întrebă Colin.

– Bijuterii, rochii, parfumuri și flori. Întotdeauna vor mai mult.

– Nu pot fi chiar atât de rele, opină Harry.

– Ultima dintre ele a transformat cuibușorul de nebunii într-un soi de templu-muzeu. Apoi a dat foc așternuturilor și a fost nevoie de intervenția pompierilor, spuse Bell, spre amuzamentul prietenilor săi.

– Nu ești deloc romantic, îl mustră Colin.

– Nici nu-i de mirare că uu reușește să-și găsească o amantă, spuse Harry.

– Am câteva calități, bombăni Bell.

– E drept. Ești generos cu țigările de foi, cu porțiile de brandy și cele de mușchi în sânge, dar nu cred că asta te ajută cu domnițele. Pe ele trebuie să le tratezi cu puțină tandrețe.

– Încep să înțeleg de ce văduva a fost nerăbdătoare să se descotorosească de el, spuse Colin râzând.

Bell își dădu ochii peste cap și suflă nn rotocol de fum.

– Ajunge cu femeile. Haideți să mergem la mine să jucăm biliard.

– O idee genială, exclamă Harry.

Cincisprezece minute mai târziu ieșiră din clubul White și se opriră pe trotuar, așteptând trăsura lui Bell. În fața clădirii vecine, o cabrioletă cu roți galbene uriașe opri brusc. Trei tineri coborâră din ea împleticindu-se și râzând. La lumina becului cu gaz, Bell îl recunoscu pe tânărul cu părul de culoarea grâului. Era fiul lui Lady Chesfield.

– La ce te uiți așa fix? întrebă Colin.

– Îl vezi pe tânărul blond? E fiul văduvei.

– Se pare că el și prietenii lui și-o caută cu lumânarea, comentă Harry.

Când Justin bău dintr-o sticlă, Bell conchise:

– Aș zice că și-au găsit-o deja.

După-amiaza următoare

Laura deschise o scrisoare de la sora ei Rachel. Nu le despărțea decât un an și fuseseră întotdeauna foarte apropiate. Firește, Rachel o mustra că nu-i scrisese mai repede și o implora să-i povestească în detaliu despre Londra. Laura știa că Rachel avea să citească scrisoarea în fața întregii familii, prin urmare decise să nu-i împovăreze pe toți cu purtarea dificilă a lui Justin. Avea să le descrie balul lui Lady Atherton și rochiile fistichii, fiindcă surorilor ei le-ar fi plăcut acest lucru. Mama și tatăl ei aveau să fie încântați să afle că făcuse cunoștință personal cu Lady Atherton, după tot acest timp. Se gândi să meuționeze vizita lui Montclief, dar hotărî că era mai bine să nu o facă. Știau că Montclief îl neglijase pe Justin, iar ea nu dorea să le stârnească îngrijorarea.

În mod cert nu avea să le scrie uimic despre contele de Bellingham. Dacă se întâmpla să-l revadă, avea să îl salute cu răceală, detașată. Odată ce-și dădea seama că nu căzuse în plasa farmecelor lui abundente, avea să-și piardă rapid interesul și să-și îndrepte atenția spre femei mai disponibile. Fără îndoială o uitase deja.

Scrisoarea lui Rachel era plină de incidente amuzante despre vecinii lor și recenta adunare a localnicilor. Sora lor Judith

cântase rău la pian și, ca de obicei, acceptase radioasă toate complimentele. Nimeni nu avea suflet să îi spună cât de îngrozitor cânta, dar acest lucru nu conta la o serbare sătească. Gândul la familie îi trezi o ușoară durere în piept. Oftând, recunoscu în sinea ei că își făcuse mari speranțe legate de aventura londoneză, după cum o numise Rachel, dar realitatea era mult diferită.

Tatăl ei ar fi zâmbit blând și i-ar fi spus să nu irosească una dintre zilele minunate date de Domnul plângându-și de milă. Avea dreptate, ca întotdeauna. Laura știa că scriindu-i lui Rachel avea să se înveselească. Se ridică și își luă noul pupitru de lemn, netezind cu mâna chenarul superb pictat. În centru se aflau flori și fructe. Cumpărase unul similar și pentru Rachel, care adora să corespondeze cu familia și prietenii.

După ce își termină scrisoarea, o uscă și o pecetlui, știind că Rachel avea să îi reproșeze faptul că folosise două coli de hârtie când ar fi putut cu ușurință să scrie pe ambele părți. Laura reflectă la cât de mult se schimbase viața ei de când se căsătorise cu Phillip. Poate că se obișnuise cam prea mult cu luxul la care nici nu visase cândva, dar în cea mai mare parte a timpului se bucura că avea posibilitatea să le ofere celor apropiați cadouri fine, alese cu mare atenție. Cu un zâmbet, decise să îi trimită un bilet lui Lady Atherton pentru a o întreba dacă dorea să o însoțească la cumpărături. Tocmai deschisese capacul pupitrului și scosese încă o coală de hârtie când auzi o bătaie în ușă.

– Intră!

– Doamna mea, lordul Bellingham dorește să vă vadă, spuse Reed.

Laura se încruntă. Își aminti sărutul torid al contelui și decise că era mai bine să stea departe de el.

– Te rog să-i spui că nu sunt acasă.

– Domnia sa a anticipat că s-ar putea să primească acest răspuns și a sugerat că ar fi bine să îl primiți, deoarece are de discutat cu dumneavoastră uu subiect important.

Laura bănuia că era un vicleșug. Dar dacă era într-adevăr vreo problemă? Nu-și putea permite să îl ignore pe conte, dar dacă mințise, în mod cert avea să îl mustre sever.

– Prea bine, te rog poftește-l înăuntru.

Expresia de obicei stoică a lui Reed avu o ușoară tresărire, dar dădu din cap și ieși. Laura presupuse că majordomul îl găsea pe conte prea îndrăzneț. Ea cu siguranță așa îl găsea.

Câteva minute mai târziu, Reed reapăru.

– Contele de Bellingham, milady.

– Mulțumesc, Reed.

Se ridică și își păstră poziția rigidă până când Bellingham intră în salon. Purta o jachetă verde-vânătoresc și cizme negre lucioase. Deși era proaspăt ras, observă o umbră vagă deasupra buzelor lui și de-a lungul bărbiei pătrate, clar definite. Când îi întâlni privirea intensă, se trezi hipnotizată de ochii lui de culoarea safirelor. Gândurile i se risipiră și se simți, fără a înțelege de ce, amuțită. „Respiră!" își porunci.

– Milord. Eșarfa imaculată îi era legată cu mare pricepere, jacheta îi venea mănușă, iar pantalonii cafenii erau atât de strâmți încât putea vedea conturul bărbăției lui destul de lungi. Fața i se încinse și își feri privirea. Auzi în minte vocea mamei sale: „Amintește-ți bunele maniere. Nu ești o școlăriță." La drept vorbind, nici un bărbat nu ar fi trebuit să fie atât de incredibil de... înzestrat – sau chipeș. Fără îndoială el era cât se poate de conștient de efectul pe care îl avea asupra majorității femeilor. Ei bine, ea cu siguranță nu voia să fie una dintre ele. Vă rog să luați loc, îi spuse. Conform majordomului meu, aveți ceva important de discutat.

Se aștepta ca el să ia loc pe scaun, dar o făcu să se fâstâcească, luându-i pupitrul din brațe și așezându-se lângă ea pe canapea. La nări îi ajunse miros de scrobeală.

Spre consternarea ei, Bell împinse în sus clapeta îngustă a pupitrului pentru a examina călimara și penița, apoi deschise compartimentul principal.

– Ah, ai o scrisoare neterminată.

– Aveți obiceiul să citiți corespondența altora? întrebă ea exasperată.

El luă în mână cutia și se uită la partea de dedesubt.

– Mă interesează doar cum e confecționată.

Laura se stăpâni să nu își dea ochii peste cap.

– Milord, după ce vă săturați să vă jucați cu pupitrul meu, poate veți binevoi să îmi spuneți motivul vizitei dumneavoastră.

Cu un zâmbet viclean în colțul gurii, puse pupitrul pe o măsuță.

– Îmi place să mă joc. Ție nu, Laura?

Pentru o clipă expresia veselă din ochii lui albaștri o captivă, dar nu putea să-i dea voie să o atragă în jocurile lui.

– Vă rog să vă exprimați cuviincios.

– Lady Chesfield, rosti el pe o voce gravă.

– Nu sunt copil, și nici dumneavoastră nu sunteți.

– Nu mă referem la o joacă de copii.

Era mult prea aproape de ea, ceea ce o făcu să se mute.

– Presupun că vizita dumneavoastră are un motiv anume.

– Da, am venit să vă vorbesc despre fiul domniei voastre.

– E responsabilitatea mea, nu a dumneavoastră, replică ea.

– Deci nu vă interesează pe unde s-a aflat azi-noapte.

– Și-a petrecut seara citind, nu că asta v-ar privi cu ceva.

– Chiar așa? Ce anume citește?

– *Întâmplările pelerinului în călătoria sa.* A fost pedeapsa lui pentru nesupunere.

– E posibil să fi fost acasă la începutul serii, dar eu am plecat din clubul White după miezul nopții și l-am văzut acolo, în apropiere. El și prietenii lui împărțeau din nou o sticlă.

Laura refuza să creadă. Justin îi promisese să renunțe la purtarea lui rebelă.

– Sunteți sigur că era fiul meu? Nu l-ați văzut decât o singură dată.

– Sunt sigur. I-am recunoscut prietenii și cabrioleta. Tânăra femeie își acoperi gura. Justin o mințise. Își încălcase din nou promisiunile. Contele adăugă încruntat: Îmi pare rău, dar date fiind amenințările lui Montclief, am considerat că e necesar să vă informez.

Ea își coborî lent mâna de la gură și își împleti neputincioasă degetele.

– Nu e o veste care să îmi pice bine, dar vă mulțumesc pentru că mi-ați spus.

– Ce veți face?

– Am să-l duc acasă în Hampshire în cel mai scurt timp. Nu mi-a lăsat altă opțiune.

Bellingham se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe coapse. Tăcerea lui o făcu să se simtă inconfortabil, dar bănuia că era genul care reflecta înainte să vorbească. În cele din urmă, se lăsă pe spate și spuse:

– Nu e înțelept să plecați brusc din Londra. Prietenii lui Montclief vă spionează. Cu siguranță vor observa absența lui Justin, și atunci cumnatul dumneavoastră va ști că v-ați lovit din nou de probleme.

– Dacă rămân și Justin își continnă purtarea rebelă, Montclief va afla cu certitudine. Am două opțiuni și nici una nu mă tentează.

– Întotdeauna există mai multe variante.

– Chiar vă rog să mi le expuneți, căci simt că-mi pierd orice speranță.

Bellingham se ridică și se duse la fereastră. Ea se întoarse într-o parte să îl privească. Era înalt și zvelt. Amintindu-și contururile tari ale corpului lui, își spuse că probabil era într-o formă mai bună decât majoritatea bărbaților. Conturul tăios al bărbiei și al pometilor lui ieșea și mai mult în evidență în pata de lumină ce se revărsa peste el. Când se întoarse spre ea, în ochii albaștri avea o expresie aprigă.

– Nu am intenționat niciodată să mă implic mai departe de a returna acea sticlă.

– Nu aveți nici un fel de obligație, zise Laura încruntată.

El începu să se plimbe în fața ferestrei. Agitația lui o nedumeri. Era ca și cum ar fi dus un fel de bătălie în sinea lui.

– Ba am.

– Cum așa?

– I-ați spus lui Montclief că voi supraveghea activitățile fiului dumneavoastră, iar eu nu am negat asta.

– I-aș fi promis orice ca să nu îmi pierd fiul, după cum bine știți. Credeți-mă, sunt recunoscătoare pentru ceea ce ați făcut în ziua când a venit Montclief, dar nu aveți nici o obligație.

– După ce am plecat de aici în ziua cu pricina, intenționam să vă întorc spatele și să nu vă mai caut niciodată. Apoi l-am văzut pe fiul dumneavoastră azi-noapte.

– Ați făcut-o pentru binele meu, și vă mulțumesc pentru asta, dar nu mă aștept să respectați o promisiune care s-a născut dintr-o situație forțată de mine.

– Nu ați forțat nimic. Mi-am dat implicit acordul.

– Atunci vă scutesc de orice obligație, implicită sau de alt fel.

Contele își strânse mâinile în pumni pe șolduri.

– Dacă băiatului i se întâmplă ceva, am să mă simt vinovat.

– Dar...

– Este o chestiune de onoare. Sincer să fiu, am o părere proastă despre Montclief. Ar fi un tutore îngrozitor pentru fiul dnmneavoastră.

– Sunt de acord. Nu a făcut nimic să-l ajute pe Justin, dar dat fiind temperamentul lui mizerabil, mi-am spus întotdeauna că așa e mai bine.

– Dacă vă întoarceți acasă cn băiatul, credeți că familia vă va apăra dacă Montclief vine să vi-l ia?

– Nu... nu cred că Montclief chiar îl vrea, spuse ea șovăielnic.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare, insistă el cu asprime.

– Tatăl meu e vicar. Nu s-ar împotrivi dacă tutorele legal l-ar lua pe Justin. În opinia lui, un asemenea gest ar fi o încălcare a legii, și deci un păcat.

– Atunci nu vă întoarceți acasă.

– Va trebui să ne întoarcem la un moment dat.

– Dacă plecați acum, Montclief își va da seama că e ceva în neregulă. Mai așteptați câteva săptămâni.

– Mă tem că asta i-ar da lui Justin mai multe ocazii de a se vârî în bucluc, zise ea înfigându-și unghiile în palme.

– El unde e?

– L-am verificat mai devreme. Dormea.

– E ora două, observă el uitându-se la ceasul de pe poliță. De ce nu l-ați trezit?

– Am încercat, dar a fost în van. Nu e ieșit din comun ca adolescenții să doarmă până târziu.

– Îi găsești scuze, o mustră Bellingham cu ochii îngustați.

– Ba nn. Cnm îndrăzniți?

Desigur, inventase o scuză fiindcă nu-i plăcea aroganța lui.

Contele traversă încăperea și se aplecă amenințător asupra ei.

– Atunci cum se face că fiul dumneavoastră e încă în pat?

– Plecați în momentul acesta! îi ordonă Laura sărind în picioare mânioasă.

– Reacționați astfel doar fiindcă nu vreți să recunoașteți că am dreptate.

– Vreau să ieșiți din salonul meu și să nu mai interveniți vreodată în treburile mele.

– Sunt un om care spune lucrurilor pe nume, spuse el cu un oftat prelung. Nu stă în firea mea să îndulcesc adevărul, poate fiindcă nu ajută niciodată.

– Poate că adevărul ajută mai mult când nu e umilitor pentru partenerul de discuție, remarcă ea netezindu-și fusta.

– Laura, uită-te la mine.

– Lady Chesfield, insistă ea privindu-l în ochi. Și nu îmi plac metodele dumneavoastră.

– Lady Chesfield, nu vă amăgiți. Băiatul vă are la mână și știe acest lucru. Dacă nu vă impuneți controlul asupra lui, va intra în bucluc, iar Montclief vi-l va lua.

– Sunt perfect conștientă de asta, însă Justin nu pare să ia în serios amenințările unchiului său.

– Puștiul are nevoie să fie scuturat fără întârziere.

– Ce intenționați să faceți?

– Lăsați-l pe mâna mea. O să-și învețe lecția.

– E fiul meu. Povestea asta nu vă privește cu nimic.

– Sincer, m-am săturat să tot dau peste el pe stradă. Are nevoie să fie înfrânat.

– Nu am să vă permit să recurgeți la pedepse corporale!

– Fără îndoială Justin ar prefera să încaseze câteva lovituri peste degete, căci așa ceva e temporar, în schimb pedeapsa la care mă gândesc eu îi impune să-și modifice comportamentul – dacă dorește să poată ieși din casă.

– Se va mulțumi să iasă pur și simplu pe ușă, îi atrase ea atenția.

– Vă rog să mă scuzați. Revin în scurt timp.

– Ce faceți? strigă Laura pornind în grabă după el. Nu puteți să treceți la fapte fără să mă consultați!

Contele o ignoră și începu să coboare scările. Ea îl urmă îndeaproape până în holul cel mare.

– Reed, Lady Chesfield are nevoie de ajutorul tău, spuse Bellingham.

– Desigur, milord. Înclinându-se în fața ei, Reed rosti solemn: Milady.

Laura se înfurie. Avea să-i rupă urechile lui Bellingham pentru că își permisese să îi dea ordine majordomului *ei!*

– Nu-ți face griji, îi zâmbi contele. Am totul sub control. Apoi își îndreptă din nou atenția spre Reed: Nu cred că nu ai remarcat că tânărul domn obișnuiește să ajungă acasă foarte târziu – sau foarte devreme, depinde cum privești lucrurile.

– Da, milord. În mod cert am observat.

– Asemenea majorității tinerilor, își face de cap și se destrăbălează, continuă Bellingham. Însă acest lucru o mâhnește pe mama lui și, desigur, îmi fac griji și pentru tânărul lord Chesfield. Prin urmare am pns la cale un plan prin care să mă asigur că fiul lui Lady Chesfield trebuie să se consulte cu domnia sa înainte de a ieși din casă. Ceea ce îți cer e să ții ușa închisă în permanență. Nu îl lași să iasă decât dacă îi dă voie mama lui. Singura excepție e în caz de incendiu sau altă urgență. Ai vreo întrebare?

Spre uluirea Laurei, Reed replică zâmbind ușor:

– Nu, milord. V-ați exprimat cât se poate de clar.

– Cel mai probabil prietenii lui vor veni în vizită. Instalează-i în anticameră și spune-i lordului Chesfield că ai ordine stricte să nu descui ușa fără permisiunea lui Lady Chesfield.

– Prea bine, milord.

– Mulțumesc, Reed.

Bellingham îi oferi brațul Laurei. Pentru o clipă ea fu tentată să-i întoarcă spatele, însă nu avea să-și trădeze mânia în fața personalului. Îi permise să o însoțească, dar iritarea o făcu să respire mai rapid.

După ce intrară în salon, se întoarse furioasă spre el:

– Cum îndrăzniți să îi dați ordine servitorului meu? Nu sunteți lord și stăpân aici și ați face bine să nu uitați asta, altfel nu am să vă permit să mai puneți vreodată piciorul în casa mea.

– Ideea mi-a aparținut, așa că am considerat că e mai bine să transmit eu mesajul. De ce sunteți nervoasă?

– Fiindcă nu v-ați consultat cu mine mai întâi. Nu îmi place că vă exercitați autoritatea asupra servitorilor mei – sau... sau asupra a orice altceva.

– O să vă placă atunci când planul meu o să funcționeze.

Era cel mai exasperant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, își zise ea.

– Nu am să vă rețin. Cel mai probabil sunt locuri importante unde aveți de mers.

– De fapt, chiar am planuri, dar mai întâi trebuie să aștept să se trezească fiul dumneavoastră. Pe de altă parte, s-ar putea ca asta să dureze prea mult. Unde e camera lui? Îl ridic eu din pat.

– Nici gând, ripostă ea strângându-și pumnii.

– Ei bine, alternativa e să îi dați voie să doarmă tot restul zilei astfel încât să aibă destulă energie pentru a ieși din nou la noapte. Nu vă recomand asta, fiindcă iscoadele lui Montclief sunt cu ochii pe dumneavoastră.

– Stați jos și nu vă mișcați, spuse Laura arătând spre un scaun. Îl trezesc eu.

– Aveți impresia că semăn cu un câine? se interesă el încrucișându-și brațele la piept.

– Vă lipsește coada.

Se răsuci pe călcâie și ieși hotărâtă.

Cu un rânjet, Bell îi privi legănatul șoldurilor înguste până când se făcu nevăzută, apoi începu să se plimbe prin salon. Lângă canapea se afla coșul obișnuit cu ustensile de cusut care era de rigoare pentru toate doamnele. Pereții erau împodobiți cu picturi pastorale. Un portret înfățișa un bărbat și o femeie ținând în brațe un sugar. Hainele demodate indicau că tabloul fusese realizat cu mulți ani în urmă.

Își trecu degetele peste șalul mătăsos cu motive persane drapat pe un scaun. Bell aprecia senzațiile tactile: bogăția catifelei, moliciunea mătăsii și, mai ales, atingerea pielii moi a unei femei. Și-o imagină pe Laura întinsă pe așternuturi șifonate. În miute îi apăru imaginea unor coapse lungi și zvelte. Când simți tensiunea crescându-i între picioare, își dădu seama că ar fi fost mai bine să își îndrepte gândurile spre uu alt subiect.

Traversă încăperea pentru a admira o tablă de joc, plimbându-și degetele pe suprafața de mahon lustruit. Bell examină eșichierul și îl dădu la o parte. Înăuntru se afla un set de table. Studie pulurile și își aminti de seara de vară când, la vârsta pe care o avea acum Justin, jucase table cu tatăl lui.

Nepoftită, o amintire tăioasă i se strecură în minte. Jucase table cu tatăl lui. Întreaga lui atenție fusese concentrată asupra jocului. Mutase un pul și se lăsase pe spate. Din colțul ochiului, observase o expresie de invidie pe chipul fratelui său mai mic. Steven își ferise rapid privirea.

Bell își dăduse seama că Steven se simțea exclus, așa că se ridicase și îl întrebase dacă dorea să îi ia locul. Fratele lui sărise în picioare, încântat de ocazia de a juca împotriva tatălui lor pentru prima dată. Dar ceea ce își amintea cel mai bine era expresia de aprobare tăcută din ochii contelui.

Simți o strânsoare în piept. Naiba să le ia pe toate, de ce i se vârâse acest gând în cap? Împinse tabla de șah înapoi la locul ei, ca și cum ar fi încercat să închidă acolo amintirea.

Un foșnet de fuste îi atrase atenția. Se răsuci pe călcâie și o văzu pe Laura intrând în salon.

– Ei bine?

Tânăra femeie traversă încăperea și se opri la jumătate de metru de el.

– Face o baie și se îmbracă. Am poruncit să i se servească mâncarea în cameră.

– Îi pune pe servitori să muncească în plus.

– Știu, dar uneori este mai bine să îți alegi bătăliile. Cooperează. I-am cerut să ni se alăture în salon după aceea, ca să faceți cunoștință.

– A fost surprins când i-ați spus că mă aflu aici?

– Da. Părea ușor tulburat, având în vedere că l-ați surprins cu sticla. Am să-l cert mai târziu pentru că s-a furișat afară din casă. După o scurtă pauză, adăugă: Ați văzut masa de joc?

Bellingham dădu din cap și se apropie de ea. Era învăluită de un vag parfum de trandafir. Probabil săpun. În minte îi apăru brusc o imagine cu ea într-o cadă, cu sânii ieșindu-i din apă. Ar fi fost mai bine să și-o scoată din cap.

– Presupun că ați studiat-o deja, zise Laura trăgând deoparte eșichierul.

– Desigur.

Când ea îi zâmbi, Bellingham avu impresia că ieșise soarele din nori.

– Justin și cu mine jucam cândva table.

– Vorbiți la trecut.

– Și-a pierdut interesul după ce am venit la Londra. Oftă. Presupun că nu e la modă să îți irosești ore întregi în compania mamei tale.

Bell nu spuse nimic, dar, în cinda tonului neutru, văzu dezamăgirea din ochii ei.

– Am putea juca dacă doriți, îi propuse.

Ea ezită, apoi îi aruncă o privire obraznică:

– Prea bine, dar am să vă bat măr.

– Vă rog să luați loc, aroganta mea adversară, o invită el oferindu-i un scaun. Mă tem că vă paște o dezamăgire.

Privirile li se întâlniră. Contele îi inspiră parfumul, iar dorința îi stârni furnicături în piele. Chiar dacă ar fi plătit cu viața, nu ar fi pntut să-și desprindă ochii de pe chipul acela superb. Când ea făcu ochii mari, ca o școlăriță neștiutoare, impulsul de a o săruta își înfipse ghearele în el. Se apropie, însă ea își feri fața.

Conștient că inima îi bătea mai rapid, se așeză pe celălalt scaun. Laura probabil simți că era privită, căci întoarse ochii spre el. O roșeață trandafirie i se strecură în obraji când coborî genele.

Pentru a o face să se relaxeze, Bellingham îi întinse zarurile. Degetele lui atinseră accidental palma ei catifelată. Laura încremeni, dar nu se uită la el. După câteva clipe, spuse:

– Vă rog, aruncați zarurile ca să vedem cine câștigă prima tură.

– Doamnele au întâietate.

– Blestem! exclamă ea când văzu cele trei puncte.

El râse și luă zarurile, apoi aruncă un șase.

– Eu câștig prima tură.

– Ha! Ați avut noroc o dată.

– Am avut noroc o dată și sper să am din nou, spuse el, făcând aluzie la sărutul lor.

– Poftim? făcu ea încruntată, neînțelegând aluzia.

– Nu e nimic.

Dădu șase-trei și mută pulurile în poziția corespunzătoare. Când îi întinse zarurile, ea îi aruncă o privire rapidă, apoi își închise rapid pumnul mic. Văzând că rezultatul era șase-șase, bătu din palme:

– Dublu!

– V-a fost dificil să deveniți mamă vitregă? o întrebă el curios. Presupun că a fost nevoie de o oarecare ajustare și din partea dumneavoastră și din cea a lui Justin.

Laura își termină mntările și îi întinse zarurile.

– Mama lui Justin a murit când el nu avea decât nn an. A avut un șir de dădace. Când soțul meu i-a spus lui Justin că eu voi fi mama lui, a fost încântat. Până foarte recent am fost apropiați. Știu că faptul că devine independent face parte din procesul lui de maturizare, dar nu e ușor, încheie ea oftând.

– Nu ați avut alți copii.

– Nu. Soțul meu s-a îmbolnăvit grav la cinci luni după ce ne-am căsătorit, răspunse ea la întrebarea nerostită.

– Cât a trecut de la moartea lui?

– Patru ani.

– Știa că e bolnav când v-a cerut mâna?

– Credea că sănătatea i se îmbunătățește, spuse Laura pregătindu-se să arunce zarurile.

– Era mai în vârstă decât dnmneavoastră?

După ce mută, ea lăsă zarurile să cadă în mâna lui întinsă.

– Da, cu douăzeci și șapte de ani.

– Iertați-mă, dar de ce v-ați măritat cu un bărbat în vârstă?

– M-am căsătorit cu bărbatul pe care îl iubeam.

Tonul ei părea defensiv. Probabil nu era primul care o bănuia că se măritase cu bătrânul viconte pentru averea lui.

– Cum a reacționat familia dumneavoastră la aflarea veștii? întrebă el, mutând pulurile.

Laura întinse mâna după zaruri, apoi le aruncă.

– Tatăl meu a fost puțin îngrijorat la început, dar s-a liniștit până la urmă. Mama mea s-a bucurat că făcusem o căsătorie atât de reușită.

Deci exista și un element de ambiție în decizia ei, se gândi contele.

– Aveți o familie numeroasă?

Ea zâmbi și își mută pulurile la locul lor.

– Da, am zece frați și surori.

Tatăl ei era vicar. Având atât de mulți copii, probabil se chinuia să supraviețuiască de la o lună la alta.

– Trebuie să vă fi fost dor de ei după ce v-ați căsătorit.

– Nu, locuiesc într-un sat din apropiere și îi vizitez frecvent, spuse Laura, dându-i zarurile.

Bellingham își ațintă privirea asupra ei. Cârlionți blonzi îi mângâiau obrajii. Tenul îi era impecabil. Avea un aer dulce și cuminte și ochi verzi frumoși. Observă că degetele și încheieturile mâinilor îi erau foarte subțiri. Era cu mult mai mărunțică decât amantele lui de până atunci. Gândul îl făcu să se oprească brusc. Laura nu era amanta lui... și nu avea să fie niciodată.

– E rândul domniei voastre, îl anunță ea.

Revenindu-și în simțiri, aruncă zarurile. Dădu să mute unul dintre puluri când vocea ei îl făcu să încremenească.

– Lady Atherton mi-a spus că v-ați pierdut întreaga familie.

Detesta să vorbească despre acest lucru.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Nu aveți alte rude?

– Nu.

– Ei bine, e rândul meu să-mi cer iertare pentru îndrăzneală, dar date fiind circumstanțele, m-aș aștepta să vă doriți să întemeiați un cămin.

– Nu îmi doresc, zise el privind-o cu răceală, după care îi întinse zarurile.

– Sunteți furios pe mine fiindcă v-am întrebat despre familia dumneavoastră, dar era firesc să o fac, având în vedere că și dumneavoastră m-ați întrebat despre a mea.

– Nu erați cu nimic obligată să îmi răspundeți și nici eu nu sunt.

– Știu că nu ignorați regulile care guvernează arta conversației.

– Eu încalc regulile după cum am nevoie.

– Sunteți un nonconformist.

– Mă conformez când e în interesul meu.

– Chiar și în Parlament? întrebă ea, înclinându-și ușor capul.

– Da, zise el, dându-și brusc seama cât de tensionați îi erau umerii. Acum că firul discuției se schimbase, se simțea mai relaxat. Participa la baluri pentru a socializa cu aliații mei. Aflu informații importante care îmi sunt necesare pentru a lua decizii politice.

– Fără îndoială negociați uneori? spuse Laura desenând cu degetul conturul unui pul.

– Da, însă doar...

– Când e în interesul dumneavoastră, completă ea zâmbind.

– Exact, rânji contele. Observând că expresia ei se schimbase, o întrebă: La ce vă gândiți?

Ea ezită și privi tabla:

– Habar nu am al cui rând e, spuse ea după o scurtă ezitare, privind tabla de joc.

Momentul acela de șovăire fusese mai mult decât grăitor. Prea multe persoane îi ținuseră morală pe tema „nu ar trebui să fii singur". El nu își explica niciodată motivele. Erau personale și nu era dispus să le discute.

– Să considerăm că e remiză? propuse Laura în cele din urmă.

– Prea bine, zise el punând zarurile înapoi în pahar.

– Am să vă las să scăpați nepedepsit de data asta.

Ah, sugera că era bine-venit să revină! Desigur, azi nu l-ar fi primit dacă nu ar fi fost problema cu fiul ei, dar acela era motivul pentru care venise.

– Mă tem că fiul meu vă face să așteptați mult prea mult, remarcă ea cu ochii la ceas. Dacă vă grăbiți, am să-i explic lui Justin.

– Nu, am să aștept. Vreau să-l cunosc.

Laura își umezi buzele și se ridică, iar Bellingham se ridică la rândul lui.

– Am... am să sun să ni se servească ceai.

– Nu e necesar.

Tânăra femeie începu să aranjeze tabla de joc. Când el întinse mâna să o ajute să pună la loc eșichierul, degetele li se atinseră din nou. O auzi când inspirând șuierat și îi întâlni din nou privirea. Tensiunea se prelungi. Nu avea nici un rost să își nege atracția față de ea. Era o forță invizibilă, una pe care încercau amândoi să o ignore. Își aminti ce simțise când o ținuse în brațe, își aminti

gustul buzelor ei. Întreaga lui ființă ar fi vrut să îi tragă trupul spre al lui, dar își jurase să nu o mai atingă niciodată.

Existau numeroase motive pentru care ar fi trebuit să stea departe de o femeie ca ea, dar în acel moment îi zburară toate din minte. Pe toți dracii din iad, îl ispitea! El venise să o avertizeze în privința fiului ei, însă ar fi trebuit să ignore ceea ce văzuse cu o noapte înainte. Pe de altă parte, ar fi fost neonorabil să nu o informeze.

Nu avea voie să se amăgească singur. Simțise scânteile de fiecare dată când mâinile lor se atinseseră accidental. O dorea, iar faptul că nu o putea avea – sau nu ar fi trebuit să o dorească – întărea mult gravitatea situației, atât la propriu, cât și la figurat. Bell scrâșni din dinți. Avea să îl întâlnească pe băiat și să termine cu el și mama lui. Simpla lui prezență ar fi trebuit să îl tulbure pe Justin. Dar avea să-l întoarcă de pe calea desfrâului?

Bell știa că ar fi trebuit să plece. Îi spusese Laurei ce văzuse. Acum trebuia să își ia adio de la ea și să-i uite pe amândoi. Nici ea, nici fiul ei nu erau responsabilitatea lui.

De dincolo de ușă se auzi zgomot de pași rapizi. Laura își netezi fustele și se întoarse.

Ușa salonului se deschise larg. Bell îl recunoscu pe tânărul înalt și slab, cu părul de culoarea grâului. Fața roșie și pumnii încleștați ai lui Justin îl uluiră însă.

– Justin, îmi dai voie să ți-l prezint...

Adolescentul se aplecă amenințător asupra mamei lui.

– Cum îndrăznești să mă încui în casă ca pe un prizonier?

Bell nu se descumpănea ușor, dar reacția grosolană a tânărului îl șocă.

– Cum îndrăznești să strigi la mama ta?

Justin se întoarse spre el:

– Ieși.

– Calmează-te, spuse Laura.

– Ieși sau te scot eu afară, se răsti Justin arătând spre ușă.

– Poți să încerci, dar nu ai să reușești, declară Bell cu brațele încrucișate la piept. Justin traversă cu pași mari covorul. Când ajunse prea aproape, contele îl prinse de braț, îl răsuci pe călcâie și îi imobiliză brațele la spate, smulgându-i un scâncet. Te-am avertizat.

– Îl rănițil strigă Laura.

– Ba nu. Geme doar ca să îl auziți dumneavoastră. Nu-i așa?

– Dă-mi drumul, scrâșni Justin, încercând să se elibereze.

– Cere-ți scuze, spuse Bell pe un ton aspru.

– Niciodată, răcni tânărul, continuând să se zvârcolească.

– Cum nici nu ții la mama ta, nici nu o respecți, ar putea foarte bine să te trimită la unchiul tău.

– Ce?

– De fapt, pot aranja să fii expediat mâine-dimineață la prima oră.

– Nu, interveni Laura. Te rog, încetează.

Dumnezeule, oare nu pricepuse că voia să-l bage în sperieți pe băiat suficient cât să îl facă să se poarte frumos?

– Deci ce alegi, Justin? Îți ceri scuze sau mergi la unchiul tău?

– Scuze, bombăni puștiul printre gâfâieli.

– Cere-ți scuze cum scrie la carte.

– Îmi cer scuze, Laura, mormăi Justin.

– Vorbește pe un ton mai sincer și adresează-te mamei tale așa cum trebuie, îi ceru Bell.

– Ce? întrebă Justiu prea tare.

– E mama ta. Adresează-i-te așa cum trebuie.

– Îmi cer scuze, mamă, rosti el printre dinți.

Bell îl eliberă. Tânărul se răsuci pe călcâie, cu mâinile strânse în pumni.

– Stai cuminte, îi ordonă contele. Știi că ai greșit. Lecția numărul unu: Să nu insulți niciodată o doamnă, în special pe mama ta. Lecția numărul doi: Să nu îți subestimezi niciodată adversarul.

– Te urăsc, mârâi Justin frecându-și brațele.

– Nu mă cunoști. Bell se întoarse spre Laura. Lady Chesfield, sugerez să luăm loc și să discutăm rațional.

Justin se aruncă dizgrațios într-un scaun și își încrucișă brațele pe piept.

Bell se așeză în celălalt fotoliu și își sprijini coatele pe genunchi. Își dădu seama că acum Laurei i se oferea o ocazie să-și impună autoritatea.

– Mama ta dorește să îți explice de ce e încuiată ușa.

Când îi aruncă o privire, văzu o expresie aprobatoare în ochii ei. Laura inspiră adânc și începu:

– Justin, ți-ai încălcat din nou promisiunea. Nu îmi mai găseam liniștea, știind că unchiul tău te va lua de lângă mine dacă va afla că te răzvrătești din nou. Prietenii lui te spionează. Așa că am luat măsura asta pentru binele tău. Reed nu îți va deschide ușa decât dacă vei obține permisiunea mea. Și chiar și atunci va trebui să îmi spui sincer unde mergi.

– Aș putea să ies pur și simplu pe ușa servitorilor, zise fiul ei strâmbându-se.

– Nu pare să îi pese că va trebui să-și petreacă următorii patru ani cu unchiul lui, comentă Bell aruncându-i Laurei o privire cu subînțeles.

– Nu! strigă Justin ridicându-se brusc din scaun.

– Stai jos, altfel te trimit chiar azi, îl amenință mama lui.

Observând că Bell dădea să se ridice, tânărul se crispă și se prăbuși înapoi pe scaun. Doamne, cât era de dificil! se gândi contele.

– De-abia aștept ziua când voi împlini douăzeci și unu de ani, bombăni Justin.

– Și da, vei moșteni o avere considerabilă, cu tot cu problemele referitoare la contabilitate, reparații, chiriași și servitori, spuse Bell. Ți se va cere să iei zeci de decizii zi după zi, apoi, odată cu venirea primăverii, vei petrece ore întregi ascultând niște indivizi plicticoși ținând discursuri monotone în Parlament. Pun pariu că te încântă ideea.

– Ai uitat unele activități mai plăcute, remarcă tânărul.

Bell remarcă satisfacția de pe chipul lui și îi aruncă o privire de avertizare. Apoi își scoase ceasul:

– Ar fi momentul să plec.

Cineva bătu la ușă. Reed o anunță pe Lady Atherton.

Toată lumea se ridică în picioare când intră maiestuoasa doamnă.

– Vai, v-am întrerupt!

– Ești foarte bine-venită, o asigură Laura.

– Lady Atherton, spuse Bell înclinându-se.

Ea îl privi cu un zâmbet enigmatic, apoi se întoarse spre Justin.

– Ce încântare să te revăd, Lord Chesfield. Îți face plăcere sezonul?

– Da, doamnă, răspunse el pe un ton inexpresiv.

Cel puțin își amintise bunele maniere, se gândi Bell.

– Te rog să iei loc, spuse Laura. Sun să ni se servească ceaiul.

– Nu te deranja, draga mea. Aduc vești. Deși mă tem că lui Justin discuția o să i se pară cam plictisitoare, adăugă Lady Atherton zâmbindu-i tânărului.

Bell înțelese că musafira nu dorea să discute veștile de față cu Justin. Se uită la Laura, dar atenția ei era concentrată asupra fiului ei.

– Justin, poți să te retragi.

Acesta se ridică, se înclină și ieși cu pași mari din salon. După ce ușa se închise, Lady Atherton expiră prelung.

– Mă bucur că ești aici, Bellingham. Montclief mi-a făcut o vizită și mi-a servit o poveste absolut uluitoare. Ei biue, firește că nu am putut să o cred. Poate că trăsese câteva duști din carafa de brandy.

– Ce a zis Montclief? întrebă Laura umezindu-și buzele.

– A spus că voi doi v-ați logodit în secret. Îți închipui? Și încă după ce nu vă cunoșteați decât de o zi. Lady Atherton clătină din cap. Probabil și-a pierdut mințile.

Bell schimbă o privire cu Laura, care oftă.

– Montclief intenționa să-l ia pe Justin de lângă mine. Am încercat să îl fac să se răzgândească, dar a rămas de neclintit. Mi-a zis că Justin are nevoie de o influență masculină.

– Deci povestea e adevărată? exclamă Lady Atherton ducându-și mâna la gulerul înalt de culoare violet.

– A fost o scorneală necesară, spuse Bell.

– Te asigur că nu suntem cu adevărat logodiți, adăugă Laura. Bellingham a fost cel care a avut ideea de a-i spune lui Montclief că vrem să ținem totul secret. Din motive evidente, nu vrem să afle nimeni despre asta.

Lady Atherton își plimbă privirea de la unul la celălalt.

– Dar el se va aștepta să vă căsătoriți.

– Pe Montclief nu îl îngrijorează decât purtarea necumpătată a lui Justin, o asigură Laura. Odată ce aceasta se rezolvă,

nu o să-i mai pese. Nu a vrut niciodată să-şi asume responsabilitatea pentru nepotul lui.

– Mă bucur cu atât mai mult că am venit. Montclief e foarte suspicios în privinţa logodnei voastre şi crede că eşti implicată într-o aventură amoroasă cu Bellingham.

– Ştiu, dar nu e cazul să îţi faci griji în această privinţă.

– Desigur, ştiu că eşti o doamnă cu principii morale solide, zise Lady Atherton bătând-o pe mână. Cum a fost Montclief în stare să-şi imagineze altceva e mai presus de puterea mea de înţelegere.

Bell îşi înăbuşi un zâmbet. Dincolo de faţada cuminte a Laurei se ascundea o femeie cu sânge fierbinte.

– Mai e ceva, îşi aminti Lady Atherton. A venit într-o trăsură închiriată şi a pretins că nu poate să rămână la Londra din cauza cheltuielilor.

– Dar soţul meu i-a lăsat proprietăţi şi o avere frumuşică, observă Laura.

– Renta fiului dumneavoastră o plăteşte la timp? întrebă Bellingham.

– Da, a fost întotdeauna prompt.

– E posibil ca problemele lui financiare să fie recente.

– Poate că Montclief mă disprețuieşte, dar ştiu că nu îl vrea pe Justin, spuse Laura. Dacă l-ar fi vrut cu adevărat, ar fi aşteptat ca Justin să se întoarcă acasă în ziua când a venit aici.

Părul fin de pe ceafa lui Bell se ridică. Nu avea de gând să îi spună nimic Laurei, dar în sinea lui se întrebă dacă nu cumva îl subestimase pe Montclief. Decise să facă verificări discrete în privinţa individului.

– De curiozitate, unde locuieşte cumnatul dumneavoastră?

– În Sussex, lângă satul Goatham Green. De ce întrebaţi?

– Voiam doar să ştiu cât e de departe de Hampshire.

– Nu vine niciodată la Hollwood Abbey, spuse Laura.

Cu mult timp în urmă, Bell învăţase să aibă încredere în instincte. Prefera să fie prudent, decât să descopere că aşteptase până era prea târziu. Dar, din nou, se implica prea mult în viaţa ei. Îşi spuse că era doar o investigaţie, una pe care avea să o folosească pentru a o linişti pe ea – şi pe el însuşi. Chiar atunci, ceasul bătu ora exactă, amintindu-i că avea o întâlnire.

– Trebuie să plec.

Când cele două femei se ridicară, Bell se trezi cu privirea aţintită în ochii Laurei. Nu îşi dădu seama decât prea târziu că Lady Atherton observase schimbul. Se înclină şi ieşi din salou. Coborând cu paşi mari scările, îşi jură că era ultima dată când o mai vizita.

După plecarea contelui, Laura oftă:

– Mă bucur că m-a ajutat cu Justin, dar Bellingham este de-a dreptul tiranic.

– E obişnuit să dicteze peste toţi şi toate din lumea lui, spuse zâmbind Lady Atherton. E o atitudine instinctivă pentru un bărbat ca el.

– Phillip nu a fost uiciodată atât de autoritar.

– Răposatul tău soţ era un alt gen de bărbat, dar lua măsuri prompte când întâlnea nedreptăţi sau cruzimi. Lady Atherton făcu o pauză, apoi spuse: Că tot veni vorba de conte, eşti conştientă, desigur, că vă aflaţi amândoi într-o situaţie delicată.

– Eşti foarte amabilă, dar nu ai de ce să îţi faci griji. Oricât de mult mi-ar displăcea stilul lui autoritar, recunosc că azi a reuşit să înfrâneze purtarea scandaloasă a lui Justin. Ai să te înfiori dacă îţi spun că efectiv l-a imobilizat cu braţele la spate ca să îl controleze.

– Vai de mine! Lady Atherton îşi deschise evantaiul. În opinia lui Alfred, Bellingham a moştenit caracterul străbunilor lui barbari.

Laura îşi spuse că era o exagerare, dar nu comentă.

– E o tragedie că şi-a pierdut întreaga familie când era atât de tânăr. Era atât de vesel şi lipsit de griji înainte!

Laura simţi un fior făcându-i pielea de găină pe braţe.

– Mi-ai spus că au murit. Ce s-a întâmplat?

– S-au îmbolnăvit de ftizie. El a venit în fugă de la universitate, însă muriseră deja.

– Ce îngrozitor!

– Ajunsese într-o stare deplorabilă, sărmanul. Prietenii lui l-au dus într-o călătorie pe Continent. Când s-a întors, acum doi ani, a devenit limpede pentru toată lumea că se schimbase complet. Lady Atherton îşi duse pumnul în dreptul inimii. Cred

că s-a stricat ceva pe dinăuntru. Mulți sunt de părere că este ireparabil.

– Nu, să nu spui așa ceva!

– Draga mea, ai fost șocată când ți-am spus că refuză să se căsătorească, deși toate proprietățile lui vor trece în patrimoniul Coroanei după ce moare.

– E o neghiobie, zise Laura. Cu siguranță tatăl lui și-ar fi dorit să ducă mai departe titlul de conte.

– Nu știu ce e în sufletul lui. Nimeni nu a reușit să treacă dincolo de barierele pe care le-a ridicat.

Laura îl considera cu mult prea îndrăzneț și tiranic, dar, fără ajutorul lui Bell, Montclief i-ar fi luat băiatul.

– Disponibilitatea lui de a-l călăuzi pe Justin e un semn de bun augur.

– A fost foarte galant din partea lui, spuse Lady Atherton.

Laura își aminti cum o privise, și atingerile lor presupus accidentale din ziua respectivă. Motivele lui Bellingham nu erau chiar atât de pure pe cât credea musafira ei.

– Trăiește cu impresia că nu are nevoie de nimeni, continuă Lady Atherton, dar poate că femeia potrivită îi va deschide inima.

Laura nu spuse nimic, dar nu credea că inima juca vreun rol în toată povestea. Contele era genul de bărbat care avea amante. Genul de bărbat pe care o femeie ca ea ar fi trebuit să îl evite.

Bell era așezat la birou, citind o scrisoare de la bancherul lui. Când auzi o bătaie în ușă, împături foaia și spuse:

– Intră.

– Milord, a sosit un domn pe nume Smyth, îl informă Griffith, majordomul, oferindu-i o carte de vizită.

– Te rog să îl conduci înăuntru, spuse Bell ridicându-se.

Smyth intră și se înclină:

– Milord, înțeleg că aveți nevoie de serviciile mele de investigație.

– Așa e. Te rog, ia loc.

– Milord, cu ce vă pot ajuta? întrebă detectivul așezându-se pe marginea scaunului.

– Mă interesează un bărbat pe nume Montclief. E tutorele unui minor care va prelua oficial titlul de viconte de Chesfield peste

patru ani. Din motive evidente, investigația trebuie să rămână secretă. Vreau să aflu detalii despre situația financiară a lui Montclief, starea domeniului lui din Goatham Green și cum e perceput în general de către oamenii de acolo. Am nevoie de informații despre prietenii lui și orice alte detalii relevante. Poți să te ocupi dumneata de asta?

– Desigur, milord. Am întreprins numeroase anchete similare în trecut. La capătul cercetărilor vă voi prezenta atât un raport verbal, cât și unul scris.

Bell descuie un sertar din birou și scoase un săculeț greu.

– Asta e pentru a-ți acoperi cheltuielile. La încheierea cu succes a misiunii, vei primi patru sute de lire. Te rog să nu omiți nici un detaliu în raport, oricât de banal ar putea să pară. Ai întrebări?

– Nu, milord. Instrucțiunile dumneavoastră sunt clare.

După plecarea lui Smyth, Bell încuie sertarul. Voia să fie pregătit în cazul în care Montclief devenea o amenințare pentru Laura și fiul ei. Cu mult timp în urmă învățase să se încreadă în instinctele lui, iar informația pe care o spicuise de la Lady Atherton îl făcuse cu atât mai bănuitor. Poate că investigația nu avea să dea la iveală nimic satisfăcător, însă prefera să nu-și asume riscuri.

Capitolul 4

Seara următoare

La clubul White, Bell comandă o sticlă de brandy, după care, deschizând un portțigaret aurit, le oferi prietenilor lui țigări de foi. Pe când fumau în tăcere, gândurile lui se îndreptară spre o fantezie cu Laura într-o cadă de baie. Sângele i se încinse când se imaginâ deschizându-i coapsele și explorând între pliurile moi ale sexului ei. Avea să o ducă la extaz, apoi avea să o scoată din apă și să o șteargă într-un prosop, în tot acest timp lingând picături

mici de apă de pe părți strategice ale trupului ei zvelt. Pentru asta trebuia să o dezbrace și să îi pregătească baia.

La naiba, unde îi fugea mintea? Era o văduvă respectabilă și fiica unui vicar, nicidecum genul lui. Îi plăceau femeile ușuratice, dispuse să facă orice câtă vreme le copleșea cu bijuterii și rochii de bal, maestre în artele senzualității și complet previzibile. Exact ca ultima lui amantă, Marguerite – plictisitoare.

Laura nu era plictisitoare. De fapt, nu era deloc previzibilă. Fără urmă de îndoială, nu-i plăcea comportamentul lui autoritar, însă el era obișnuit să rezolve problemele. Iar fiul ei era o problemă.

Pe de altă parte, fiul ei nu era problema *lui*. Atunci ce îl făcea să se gândească în permanență la tânărul rebel? De ce naiba era atât de obsedat de Laura și fiul ei? Ea îl scutise de orice obligație. Era cazul să și-i scoată pe amândoi din cap.

Din nefericire, cu cât se străduia mai tare să o uite, cu atât se gândea mai mult la ea. Își tot amintea săruturile lor voluptuoase. De regulă putea întoarce spatele unei femei fără nici o grijă, dar, din motive pe care nu le înțelegea, nu reușea să-și scoată din minte atingerea și gustul ei.

Trase din țigară și rememoră șocul ei când îi explorase gura cu limba. Îi plăcuse că o învățase câte ceva și că ea răspunsese cu un asemenea abandon. Când își aminti senzația corpului ei moale apăsat peste ale lui, simți din nou o contracție între picioare. De când nu mai dorise o femeie cu atâta ardoare?

– Te încearcă vreo boală? se interesă Harry, întrerupându-i reflecțiile plăcute.

– Nu, mă gândeam.

– Pare să fi căzut pradă poftelor trupești, rânji Colin. Ce părere ai, Harry?

– E clar că a fost lovit de Cupidon.

– Cupidon are legătură cu dragostea, nu cu poftele trupești, bombăni Bell.

– Te înșeli, spuse Colin. Romanii susțineau că rana produsă de săgeata lui provoacă dorințe incontrolabile.

– Incontrolabile? repetă Bell suflând un inel de fum. Și dacă nu există nici o domniță disponibilă pentru amor? Ce face bietul nătâng?

Harry își strânse mâna în pumn și schiță o mișcare sus-jos. Plin de zel, ospătarul veni la masa lor.

– Domnule, mai doriți ceva?

Lui Colin i se opri înghițitura de brandy în gât. Umerii lui Bell se cutremurară de râs.

– Nu, mulțumesc, îi spuse Harry ospătarului.

Când rămaseră singuri, Bell nu-și mai stăpâni hohotele.

– Vai, Harry, încearcă să te controlezi, îl mustră Colin.

– Și ce, tu nu o faci? Ha! se strâmbă Harry.

Colin îl privi dezgustat pe Bell.

– Uite ce ai început!

– Eu? Nu eu sunt cel care demonstrează în club cum să te ajuți cu mâna.

– Aș putea să dau lecții, rânji Harry.

– Nu, exclamară prietenii lui la unison.

– Era o glumă!

Bell suflă din nou un cerc de fum și îl privi pe Colin:

– Harry e bun la ceva. Doar că nu îmi amintesc la ce anume.

– Chiar sunt. Apropo, m-am întâlnit cu Pembroke. A dansat cu Lady Chesfield la balul lui Lady Atherton și mi-a spus că intenționează să îi facă o vizită.

Bell se opri cu paharul ridicat pe jumătate spre gură.

– Poftim?

– Ce-ți pasă ție dacă îi face o vizită? Ai spus că e cuminte. Ce ai face tu cu o femeie cuminte?

– Nu fac nimic cu ea, mormăi el.

Dar i-ar fi plăcut să facă ceva, ceva care să îi încingă și să îi scalde în sudoare.

– Chiar așa, spuse Colin, făcându-i cu ochiul lui Harry.

– Ar fi trebuit să știu, spuse acesta. Femeile se îndrăgostesc întotdeauna de bărbații posomorâți.

– Eu nu sunt posomorât.

– Arăți ca și cum ai fi posomorât, zise Colin ridicând din umeri.

– Potrivit verișoarelor mele, doamnele îi consideră pe bărbații posomorâți periculoși și romantici, spuse Harry. Poate ar trebui să exersez.

– Chiar te rog, îl încurajă Bell. Noi o să evaluăm cât de bine îți exprimi tendințele spre posomorâre. Harry își curbă buza și ridică privirea pe sub sprâncenele groase, făcându-l să izbucnească în râs: Am nevoie de încă un pahar după demonstrația asta oribilă.

Își stinse țigara și reumplu paharele.

– Deci l-ai văzut iar pe fiul sălbăticit al văduvei? întrebă Colin.

– Da. Azi i-am făcut o vizită lui Lady Chesfield. Trebuia să afle că fiul ei a ieșit din nou să se destrăbălează. Cum cei doi se zgâiau la el de parcă i-ar fi crescut coarne, simți nevoia să explice: Se vâră în buclucuri. Mama lui nu reușește să-l stăpânească, iar tutorele lui e un ticălos de prima mână.

– Încearcă să intre în grațiile văduvei, îi zise Colin lui Harry.

– Ba nu, încearcă să-i intre sub fuste, îl corectă amicul său.

– Nu începeți. V-am spus deja că e o doamnă, replică Bell pe un ton de avertizare.

– Ne ascunzi earu multe detalii.

– Ai grijă, spuse Harry. Pembroke vine spre tine, Bell. Pare destul de hotărât.

– Mulțumesc pentru avertizare, spuse Bell luând o gură de brandy.

– Bellingham.

Auzi vocea lui Pembroke și ridică încet privirea plictisită spre bărbatul scund, cn început de chelie.

Acesta luă loc pe scaunnl de lângă el și i se adresă pe un ton sever:

– Înțeleg că trăsura ta a fost văzută ieri la reședința lui Lady Chesfield.

– Unde bați?

Pembroke inspiră ca pentru a spune ceva, apoi păru să se răzgândească.

– E o văduvă respectabilă.

– Sunt conștient de acest lucru, zise Bell plimbându-și băutura prin pahar. Asta e tot?

– Nu, rosti celălalt vehement. Dacă vrei să știi, am ajuns să nutresc o anumită afecțiune față de ea.

– Ea știe?

– Am dansat cu ea și intenționez să îi fac o vizită.

– Mare lucru dacă te primește, comentă Bell sorbind din brandy.

– Ce vrei să spui?

– Nu e interesată de pretendenți. De fapt, mi-a spus că nu dorește să se căsătorească. Asta e ceva ce avem în comun.

– Ascultă, zise Pembroke. Ea nu e una dintre femeiuștile tale ușuratice. Intenționez să-i fac curte și nu am de gând să-ți permit să o seduci.

– Poate ar trebui să vă bateți, propuse Harry, însă Colin clătină din cap.

– Nu ar fi corect. Bell e de două ori mai mare.

Chipul lui Pembroke deveni stacojiu.

– Îmi insulți bărbăția?

– Am face noi așa ceva vreodată? îl întrebă Harry pe Colin.

– Niciodată, spuse acesta.

– Mă provocați, mârâi Pembroke.

– Mă iriți, oftă Bell fluturând din mână ca pentru a-l alunga. Haide, pleacă.

– Eu am revendicat-o primul, proclamă Pembroke cu nările lățite de indignare.

– Voi avea grijă să o informez, promise Bell.

Celălalt se ridică în picioare.

– Ei bine, intenționez să o avertizez despre trecutul tău de mare crai.

– Dă-ți drumul liniștit la gură, spuse Bell tărăgănat. Sunt sigur că va fi impresionată.

– Îți păstrezi întotdeauna sângele-rece, dar de data asta nu ai să câștigi, replică Pembroke privindu-l furios.

– Dacă ai fi fost atât de sigur, nu te-ai fi obosit să mă avertizezi.

– Să nu crezi că tu ai ultimul cuvânt.

– Pembroke, du-te și plictisește pe altcineva, zise Bell căscând.

După ce bărbatul se îndepărtă, Colin spuse:

– Dumnezeule bun, e topit după ea!

– Cine? întrebă Harry.

– Nu fi neghiob. Pembroke.

– Credeam că te referi la Bell. El nu pare topit.

– Bineînțeles că nu e, spuse Colin în culmea exasperării.

Bell își dădu ochii peste cap.

– Minunat. Am un rival gelos.

– Deci *chiar* există ceva între tine și Lady Chesfield, conchise Harry.

– O, da. Fiul ei. Reacția furioasă a băiatului din ziua precedentă fusese complet nepermisă. Bell nu își imaginase vreodată că avea să fie nevoit să-l imobilizeze fizic pe Justin. Am angajat un detectiv care să-l verifice pe unchi, adăugă el. Sper să găsesc ceva compromițător în cazul în care încearcă să îi ia băiatul.

Colin fluieră a mirare.

– Pare ceva serios.

– S-ar putea să nu găsesc nimic, dar Montclief îmi pare a fi genul de om care are secrete.

– Vei folosi investigația ca să o ajuți pe Lady Chesfield? întrebă Harry.

– Dacă găsesc ceva, da. Nu mi-a plăcut felul în care a terorizat-o. E un tip foarte dezagreabil.

– La dracu', mormăi Colin posomorât. Uite-l pe Lordul Bârfă.

Bell ridică privirea și îl văzu pe Lindmoore venind în grabă spre ei.

– De ce e toată lumea atât de hotărâtă să ne deranjeze în seara asta?

– E din cauza văduvei, îl lămuri Harry. A stârnit curiozitatea tuturor, iar trăsura ta a fost observată la reședința ei din oraș.

Dintr-un motiv bizar, pe Bell îl deranjă vestea despre speculațiile ce se făceau în jurul Laurei. Naiba să o ia de treabă, nu cumva simțea nevoia să o protejeze? Poate că îl încerca realmente un început de boală.

– Ei, ei, făcu Lindmoore apropiindu-se. Am auzit o poveste interesantă despre tine, Bellingham.

– Sunt mulți care stau la rând, dar n-ai decât să li te alături.

Lindmoore chicoti disprețuitor.

– Întotdeauna ai o replică spirituală, dar nu pot să nu te întreb dacă zvonul e adevărat.

– Care dintre ele?

– Sunt mai multe? întrebă Lindmoore cu o scânteie de curiozitate în ochi.

– De regulă, da, răspunse Bell.

– Acesta are legătură cu frumoasa văduvă, Lady Chesfield. Am auzit că ai reușit deja să o cucerești.

Alți bărbați de la mesele învecinate se întoarseră să se zgâiască la ei.

Când Lindmoore se sprijini cu mâna pe masă, Bell se ridică.

– Fără îndoială nu intenționezi să mânjești reputația unei doamne respectabile, nu?

Chipul lui Lindmoore deveni cenușiu.

– Nu, desigur, eu...

– Ai să îți ceri scuze pentru greșeală, spuse Bell venind mai aproape.

– Îmi cer iertare, murmură celălalt, cu fața devenită brusc lividă. Nu voiam să o insult pe doamnă.

– Nu îmi plac în mod deosebit întâlnirile în zori de zi. Îmi deranjează somnul. Sper că te vei abține să mai vorbești despre ea în viitor.

– Desigur, îngăimă Lindmoore ridicând mâinile în aer. Îmi cer scuze pentru, ăăă, confuzie.

– Pleacă, îi porunci Bell scârbit.

Lindmoore se îndepărtă în grabă.

– Am fost puțin îngrijorat spre finalul discuției, mărturisi Colin. Credeam că o să facă pe el.

– Poate ar trebui să introducem un concurs de făcut pipi în registrul de pariuri, sugeră Harry.

– Nu, răspunseră prietenii săi deodată.

– Nu știți să vă distrați, spuse Harry.

Colin se schimonosi.

– Nu-mi vine să cred că te obosești să te uiți în registrul de pariuri.

– Dar e distractiv!

– Ajunge, decretă Bell. M-am săturat de locul ăsta. Să mergem la mine.

Bell își conduse prietenii în salonul de biliard.

– Alegeți-vă tacurile.

– Vreau și eu una din asta, spuse Harry, loviud ușor masa.

– Tu nu ai bani, îi aminti Colin.

– Pot să visez. Cine știe? Dacă moștenesc ferma de porci a unchiului meu, poate voi fi bogat într-o bună zi.

– Poți să te lăfăi în lux înconjurat de scroafe negre, întări Colin.

Bell le oferi pahare cu băutură.

– Voi doi jucați o partidă. Eu am să mă uit. Arătă spre o măsuță de mahon. Puteți să vă puneți paharele pe tava de cositor. Harry așează bilele, în timp ce Colin alese un tac. Bell se așează într-un fotoliu cu broderie aurită, își întinse picioarele și sorbi din brandy, după care zise: Când terminați, putem ieși la o pauză de fumat în grădină.

Harry ținti o bilă, o lovi cu finețe și o trimise direct în buzunar.

– Ești desăvârșit, spuse admirativ Bell.

– Al treilea văr de-al meu de-al șaselea are o masă de biliard. E putred de bogat.

– Poate ai șanse să moștenești ducatul, râse Colin.

– Nu, sunt alte două rude înaintea mea. Sincer să fiu, îmi place bătrânul duce. Spune povești teribil de amuzante despre tinerețea lui, când purta pantaloni cu dungi, iar doamnele aveau păduchi în perucile lor înalte.

Bila lovită de Colin rată la mustață buzunarul.

– La naiba!

În timp ce prietenii lui continuară să joace și să se șicaneze reciproc, gândurile lui Bell se întoarseră la afirmația lui Lindmoore potrivit căreia se zvonea că el o cucerise pe Laura. Până atunci nu își făcuse niciodată griji că cineva l-ar fi putut urmări, însă nici nu fusese nevoit să protejeze reputația amantelor sale. Erau femei sofisticate cu un șir de foști amanți la fel de lung ca al lui, nu mame devotate care se luptau să-și țină fiii la adăpost de prieteni nebuni și tutori neglijenți.

La prima sa vizită, savurase gândul de a o vâna până avea să cedeze. Miza era însă foarte mare. Chiar dacă Laura ar fi fost dispusă, nu avea cum să se bucure de o aventură discretă cu ea atâta timp cât numele ei era pe buzele tuturor. A o cuceri nu era o simplă provocare; era aproape imposibil când ea avea un fiu și alte persoane îi remarcaseră trăsura la reședința ei. Dacă apăreau zvonuri despre o *affaire de coeur*, Laura risca să-și piardă deopotrivă

reputația și fiul. Nu putea să-i distrugă viața de dragul unei escapade amoroase.

Păcănitul constant al bilelor pe masa îmbrăcată în postav verde îl readuse în prezent. Se cufundase în gânduri negre, naiba să o ia de treabă!

Harry scoase un strigăt de bucurie când ultima bilă intră în buzunar.

– Mai facem o partidă, anunță Colin, petrecându-și brațul pe după gâtul lui.

Bell chicoti. Cumva, cei doi reușeau întotdeauna să îl binedispună.

– Să mergem în grădină. Am nevoie de o țigară.

– Nu fumezi în casă? îl întrebă Harry.

– Dumnezeule, nu. Mă face să lăcrimez.

– Ai putea să deschizi pnr și simplu o fereastră, sugeră Colin.

– Și să las să intre putoarea de cărbune? replică Bell. Ți-ai pierdut mințile?

Dintr-un motiv bizar, prietenii lui pufniră în râs.

Bell găsi cutia cu iască pe care o ținea pe băncuța din grădină. După ce reuși să producă o scânteie, aprinse una dintre făcliile din copaci, apoi își aprinse țigara de foi. Prietenii lui i se alăturară, fără a spune nimic pentru o vreme. Bell le fu recunoscător pentru tăcere.

– În legătură cu văduva, zise Colin suflând un rotocol de fum. De ce te-ai dus să o vezi din nou dacă nu intenționezi să ți-o iei drept amantă?

Preț de o clipă, Bell rămase mut de uimire, dar trebuia să spună ceva.

– E singură. Am vrut să mă asigur că nu are probleme.

– Exact, făcu Harry. Nu vrei decât să o ajuți.

– La ce anume? se hlizi Colin.

– E o doamnă, spuse Bell printre dinți.

– Nu voiam să jignim pe nimeni. Colin trase din țigara de foi și suflă. Nu făceam decât să te tachinăm.

– Serios, Bell, se pare că Lady Chesfield are nevoie de ajutor cu fiul ei, adăugă Harry.

– Deja m-am implicat prea mult în viața ei, spuse Bell încruntat. Aici se termină totul. Dacă descopăr că unchiul e vârât în afaceri murdare, am să-i pun la dispoziție informațiile relevante.

O săptămână mai târziu

După primirea unei invitații de la doamna Norcliffe, Bell se simți obligat să își facă apariția pentru scurtă vreme la cocktailul ei, de dragul lui Harry. De regulă evita acel gen de petreceri de după-amiază desfășurate în grădină, în afară de cazul în care intenționa să discute subiecte politice cu unii dintre aliații lui. Chiar și atunci, de obicei pleca după puțiu timp, și cu certitudine intenționa să procedeze la fel și azi.

O briză răcoroasă agita frunzele fagilor. Doamne cu umbrele de soare se plimbau pe aleile pline de o mulțime nebună de flori viu colorate al căror nume nu îl știa. Dincolo de podețul ce dădea spre un eleșteu, un pavilion mare îi adăpostea pe oaspeții care savurau băuturi și aperitive.

Alături de Colin, Harry își puse mâna streașină la ochi și îi făcu semn să vină. Bucuros că își găsise repede prietenii, Bell porni cu pași mari spre ei.

După ce se salutară, Harry îl plesni peste umăr.

– M-am temut că o să ocolești această distracție anostă.

– M-am gândit că poate voi doi o să cădeți în eleșteu și veți avea nevoie să fiți salvați, rânji Bell.

– Ai grijă. S-ar putea să te tragem în apă, spuse Coliu.

– Cu siguranță ar mai înviora puțin atmosfera, bombăni Harry.

– Mama mea refuză să servească băuturi mai tari decât limonadă și bere în porții mici.

– Dumnezeu ne aibă în pază. S-ar putea să murim din lipsă de alcool, murmură Bell.

– Pe aici, spuse Harry. Mama mea a insistat să te cunoască.

În interiorul pavilionului, Harry le prezentă pe mama lui, doamna Norcliffe, și pe celebrele verișoare, Agnes și Heleu, care șușoteau între ele ca și cum ar fi fost niște școlărițe fără minte. În tot acest timp îl priviră pe Bell cu niște expresii șirete.

Agnes, o roșcată cu pieptul plat, făcu o reverență.

– Ați văzut eleșteul și peștișorii, milord?

Bell ghici că încerca să îi întindă o cursă pentru a-l face să o însoțească până acolo.

– Doar de departe.

– Trebuie neapărat să-l vedeți, chicoti fata.

Pe Bell nu-l enerva nimic mai mult decât acel râs nervos. Ultimul lucru pe care îl dorea era să o însoțească, indiferent unde. Păstră tăcerea, manevră foarte utilă pentru a descuraja fie vreo domnișoară hotărâtă, fie pe mama ambițioasă a acesteia.

– Mi-ar face plăcere să vi-l arăt, spuse Agnes, care nu părea să se lase descurajată prea ușor.

– Nu vreau să te deranjezi.

– Nu e absolut nici un deranj.

Disprețuia femeile care încercau să-l manipuleze. Din păcate, nu avea cum să scape, fiindcă aceasta era verișoara lui Harry. Chiar când era pe punctul de a se oferi să o însoțească, o văzu pe Laura venind în urma lui Lady Atherton. Impunătoarea doamnă își croi drum larg prin mulțime și se opri să o salute pe doamna Norcliffe.

– Ce petrecere minunată!

Lady Atherton sărută aerul de lângă obrajii gazdei. După ce mama lui Harry făcu toate prezentările, Bell își îndreptă atenția asupra Laurei. Fu din nou năucit de zâmbetul ei dulce și superbii ochi verzi. Azi purta o rochie albă cu o fuudă albastră ale cărei mâneci bufante, decorate cu panglici albastre, erau acoperite de un șal alb. Nu știa aproape nimic despre hainele femeiești, în afară de cum să le dezbrace, dar îi plăcea stilul ei simplu.

Profită de ocazie pentru a merge să o salute.

– Prietenii mei doresc să vă cunoască, dacă sunteți de acord.

– Prea bine.

Expresia ei deveni ușor circumspectă, dar îi acceptă brațul întins.

– E ceva în neregulă? o întrebă el în șoaptă.

– Sunt puțin fâstâcită. Domnișoara Agnes Norcliffe s-a uitat urât la mine.

Un parfum floral adie până la el. Preț de o clipă, mintea îi încremeni, rămânând concentrată asupra buzelor ei ispititoare. Își aminti că Laura îi era interzisă și se forță să se concentreze.

– Presupun că e geloasă.

– Pe mine?

– Probabil. Era destul de hotărâtă să îmi facă un tur al grădinii, iar eu eram hotărât să nu merg.

– Nu vă interesa să vizitați grădina?

– Nu mă interesa persoana ei, spuse el căutându-i privirea.

– O! făcu Laura cu ochii măriți de uimire.

– Vă prefer pe dumneavoastră.

Zâmbetul ei păli.

– Farmecele dumneavoastră de crai nu mă impresionează defel.

– Sunt sincer, insistă el. Vă prefer fiindcă sunt în siguranță cu dumneavoastră.

– Dumneavoastră, în siguranță cu mine?

– Uitați că avem ceva în comun. La fel ca mine, nici dumneavoastră nu intenționați să vă căsătoriți, deci nu risc să cad în cursa unei căsnicii.

– Chiar dacă aș fi tentată să mă căsătoresc, dumneavoastră ați fi în deplină siguranță cu mine, murmură ea.

– Nu știu dacă să mă simt ușurat sau insultat.

– Recunosc, aveți unele atribute pozitive. Sunteți conte, extrem de bogat și mult prea chipeș pentru binele domniei voastre.

– Dar...

– Dar sunteți un crai notoriu și, prin urmare, complet nepotrivit pentru a deveni soțul oricui, darămite al unei doamne cu principii.

– Adică o femeie cu standarde morale înalte, așa cum sunteți dumneavoastră, spuse el ridicând din sprâncene.

– Dată fiind vocația tatălui meu, nu ar trebui să fiți surprins.

– Deci nu păcătuiți niciodată.

– Nu fiți absurd. Nimeni nu e scutit de păcate.

– Spuneți-mi unul dintre păcatele dumneavoastră... dacă sunteți destul de curajoasă.

– Prea bine, s-a petrecut în salonul meu, zise ea privindu-l țintă. Cu dumneavoastră.

– A fost doar un sărut.

Fusese mai mult decât un simplu sărut. Nu reușise să uite senzația dulce a îmbrățișării, ceea ce nu făcea decât să-i intensifice dorința.

– Vedeți, suntem complet diferiți, spuse ea. Pentru dumneavoastră, un sărut e practic lipsit de sens. Pentru mine e un pas uriaș într-o relație.

Probabil se gândea la răposatul ei soț, se gândi Bell.

– Un sărut nu e niciodată lipsit de sens.

– Chiar dezbatem sensul unui sărut?

– Cedez în favoarea dumneavoastră, dar cu o condiție.

– Care anume? întrebă ea cu ochii mijiți.

– Să îmi dați voie să vă prezint celor doi gentlemeni din fața noastră.

– Stați să ghicesc. Sunt prieteni de-ai dumneavoastră.

– Da. Sunt nerăbdători să o cunoască pe misterioasa văduvă.

– Nu e nici un mister, pufni ea. Sunt exact așa cum par a fi.

Laura avea și o parte ascunsă, o parte senzuală, dar el nu făcu nici un comentariu pe când o conducea spre amicii lui.

– Lady Chesfield, dați-mi voie să vi-i prezint pe neonorabilii mei prieteni, Colin Brockhurst, conte de Ravenshire, și Harry Norcliffe, viconte Evermore. I-am cunoscut când i-am pescuit din Tamisa într-o noapte.

– E o plăcere să vă cunosc, în ciuda originilor dumneavoastră apoase, zâmbi ea.

– Prietenul nostru Bell exagerează puțin, spuse Colin. Harry a căzut în fluviu, iar Bell m-a ajutat să-l aduc la țărm.

– Ei bine, se pare că ați supraviețuit.

Harry îi ridică mâna.

– *Enchanté*, Lady Chesfield. Bell a uitat să menționeze cât sunteți de frumoasă.

Ea coborî genele, iar obrajii i se împurpurară. Majoritatea femeilor pe care le cunoștea Bell afișau o plictiseală afectată în fața complimentelor, ca și cum li s-ar fi cuvenit. Dar își dăduse seama încă de la început că Laura era diferită.

– Bell, du-o la pod, îl îndemnă Harry. Avem un eleșteu cu peștișori – așa înțelege mama mea să țină animale de casă.

Bell îi oferi din nou brațul și o conduse afară din pavilion.

– Mi-am uitat umbrela de soare, exclamă ea.

– Unde ați lăsat-o? spuse el. V-o aduc eu.

– Lăsați. Boneta o să-mi țină suficientă umbră.

– Mă surprindeți, spuse el, pornind pe cărare. Majoritatea femeilor nu ar risca să se expună câtuși de puțin la soare.

– Există lucruri mai rele decât lumina soarelui.

Bell se întrebă la ce se referea. Nu că ar fi putut încerca să ghicească, având în vedere că nu cunoștea decât câteva informații esențiale despre viața ei. Probabil că așa era mai bine, de vreme ce nici lui nu-i plăceau curioșii.

Vântul agita frunzele fagilor deasupra capetelor lor. Se plimbară câteva minute în tăcere, până când Bell se încumetă să o întrebe:

– Cum merg lucrurile cu fiul dumneavoastră?

– Purtarea lui Justin s-a îmbunătățit considerabil de când nu-și mai face de lucru cu prietenii lui scandalagii.

– Mă surprinde că a fost atât de ușor.

– Nu a fost. George și Paul s-au înființat pe la începutul săptămânii. Se pare că au fost intimidați când și-au dat seama că refuz să îl las pe Justin să plece fără să știu destinația lor și la ce oră intenționează să se întoarcă. Nu au mai venit de atunci.

– Și fiul tău nu s-a enervat?

– Ba da, însă nu avea ce să facă. I-am ignorat țipetele. Când a dat cu o vază de pământ, i-am spus că voi scădea paguba din renta lui trimestrială. A mai azvârlit una, iar eu am refuzat să-i mai dau bani până nu încetează să se poarte ca un păgân. Ieri și-a cerut iertare și a promis să se îndrepte.

– Fără îndoială a fost dificil, dar ați rămas fermă.

– Am crezut că meseria de părinte va deveni mai ușoară odată cu înaintarea lui în vârstă.

– E și el la petrecere? întrebă Bell.

– Da. L-am convins să vină, făgăduindu-i că vom pleca dacă se plictisește. Nu ajunseserăm de mai mult de cincisprezece minute când niște băieți l-au invitat să li se alăture la o cursă de alergare în saci.

– Excelent. După o scurtă pauză, Bell remarcă: Se pare că toată lumea se întoarce la pavilion.

– Se servește prânzul. Dacă vă este foame, vă rog, duceți-vă liniștit.

– Aș prefera să aștept până se mai subțiază mulțimea.

Când ajunseră la pod, cizmele lui bocăniră pe lemn. Bell se opri în mijloc și își scoase pălăria, ca nu cumva să i-o zboare vântul în eleșteu.

– Iată un pește, spuse, arătând cu degetul. Îi vedeți coada?

Laura se aplecă peste balustradă.

– O, pare portocaliu. Mă așteptam să fie auriu.

– Sunt mai mulți, spuse el. Uitați-vă, unul auriu. Îl vedeți cum dă din coadă?

– O, da, sunt destul de mulți. Mă întreb cu ce se hrănesc.

– Cu ce să hrănesc peștii în general? replică el ridicând din umeri.

– Cn viermi, zise ea strâmbându-se.

– Ați fost vreodată la pescuit?

– Nu. Frații mei obișnuiau să fugă după mine și surorile mele, amenințându-ne cu viermii.

– Deci nu ați fost băiețoasă? întrebă el amuzat.

– Nici vorbă. O ajutam pe mama cu ceilalți copii mai mici.

Probabil nu avuseseră bani pentru o doică, se gândi Bell.

– De la ce vârstă ați început să o ajutați?

– De pe la opt sau nouă ani, nu mai țin minte exact.

Viețile lor fuseseră foarte diferite în copilărie, ceea ce nu făcn decât să-i stârnească și mai mult curiozitatea.

– Probabil ați avut mai mulți pretendenți înainte să vă căsătoriți.

Ea își păstră privirea ațintită asupra peștilor ce înotau dedesubt.

– Nu prea.

– Sunteți modestă!

– Dansam la balurile locale și discutam cu diverși gentlemeni, dar știam că farmecele mele nu erau suficiente pentru a mi se trece cu vederea zestrea mică. Apoi, într-o bună zi, l-am cunoscut pe Phillip în magazinul în care eram prinși amândoi din cauza ploii, încheie ea zâmbind.

Bell îi întoarse zâmbetul.

– Deci povestea asta nu a fost în întregime o scorneală.

– Ei bine, el nu şi-a întins jacheta peste o baltă, dar ne-am înţeles perfect de la bun început.

– Şi surorile dumneavoastră? Sunt căsătorite? La gestul ei afirmativ, o privi întrebător: Lor nu le-a fost greu să îşi găsească soţi?

– Dragul de Phillip a dorit să îmi ajute familia, spuse ea netezindu-şi fusta.

Soţul ei le asigurase surorilor o zestre, ceea ce fusese un lucru foarte bun, fiindcă singurele profesii acceptabile pentru fetele bătrâne erau cele de guvernante sau de doamne de companie. Altfel, femeile necăsătorite cu puţini bani deveneau dependente de rudele lor.

– Presupun că v-a lăsat o moştenire considerabilă prin testament.

– Da, a fost generos cu toată lumea, inclusiv cu fratele lui.

Bell îşi impuse o expresie impasibilă, dar în sinea lui era oripilat de faptul că răposatul ei soţ îi lăsase bani lui Montclief.

– După ce l-am cunoscut, asta mă surprinde.

– Cumnatul meu îşi păstra comentariile perfide pentru momentele când Phillip nu putea să-l audă. Zâmbetul ei scurt fu foarte grăitor. Spunea lucruri care ar fi trebuit să pară complimente, dar de fapt nu erau.

– Cum ar fi?

– Mă lăuda pentru devotamentul pe care i-l arătam lui Phillip şi se declara recunoscător pentru cât îl îngrijeam. Continuă pe un ton sarcastic: Desigur, nici prin gând nu-i trecea să mă trateze de sus, deşi eram *cu mult sub* soţul meu.

– Nu i-ai spus nimic soţului dumneavoastră despre acest comportament oribil?

– La început am vrut să păstrez pacea. Eram uşor intimidată de schimbările survenite în viaţa mea. Mai târziu, nu i-am mai spus nimic lui Phillip, fiindcă nu voiam să-i încarc sufletul.

– Dacă soţul dumneavoastră ar fi ştiut, poate ar fi ales un tutore mai bun pentru fiul lui.

– Privind în urmă, poate că ar fi trebuit să-i spun lui Phillip, dar în prima parte a căsniciei noastre nu am ştiut că soţul meu avea să moară.

– Îmi cer scuze că v-am judecat greşit, pe dumneavoastră şi pe răposatul dumneavoastră soţ, oftă Bell.

– Phillip s-a îmbolnăvit grav la cinci luni după ce ne-am căsătorit. A căzut la pat, devenind aproape la fel de neajutorat ca un prunc. Nu puteam să-i dezvălui purtarea urâtă a lui Montclief când starea lui de spirit era atât de proastă. Ar fi putut să-i grăbească sfârşitul.

– Evident, aţi procedat după cum aţi socotit că era mai bine pentru soţul dumneavoastră.

– După ce Phillip a murit, Montclief s-a spălat pe mâini de Justin şi de mine. Sincer, m-am bucurat că s-a ţinut departe de noi.

Un alt cuplu venea înspre ei. Bell îi oferi braţul Laurei şi traversară podul agale.

– Spuneaţi că nu aveţi de gând să vă recăsătoriţi. Există vreun motiv?

– Da, fiul meu.

– De ce ar constitui el o piedică?

– Dacă eu m-aş recăsători, Montclief ar putea decide să mi-l ia pe Justin. Eu nu îi sunt rudă de sânge.

– Montclief ar putea să vi-l ia oricând, însă fiul dumneavoastră va ajunge la majorat peste patru ani. Aţi putea să vă căsătoriţi atunci.

– Când voi avea treizeci şi doi de ani? Majoritatea bărbaţilor preferă soţii mai tinere.

Acesta era doar un pretext, îşi zise Bell.

– Orice bărbat cu ochi în cap vede că sunteţi frumoasă. Fie nu sunteţi suficient de încrezătoare în propriile forţe, fie vă e teamă că nici un alt bărbat nu se va putea compara cu răposatul dumneavoastră soţ.

– Subiectul pare să vă preocupe cam mult, din moment ce refuzaţi să vă căsătoriţi, observă ea.

– Există o diferenţă. Eu nn sunt nevoit să mă căsătoresc pentru a putea să mă bucur de o iubită, în timp ce dumneavoastră sunteţi hotărâtă să respectaţi un cod moral care interzice raporturile intime în afara căsniciei.

– Principiile mele morale nu vă privesc absolut deloc, ripostă Laura. Şi nu aveţi nici un drept să îmi vorbiţi astfel.

– Nu am făcut decât să rostesc adevărul. Ați fost căsătorită câțiva ani, iar acum intenționați să rămâneți celibatară pentru tot restul vieții?

– Mergeți prea departe! izbucni ea.

Două doamne aflate la celălalt capăt al aleii se zgâiră la ei.

– Haideți să continuăm discuția între patru ochi, propuse Bell.

Înainte ca ea să apuce să se împotrivească, el coti pe o alee înconjurată de garduri vii înalte.

La mijlocul aleii, o invită să se așeze lângă el pe o bancă din fier forjat.

– Aveți obrajii roșii. De ce sunteți tulburată?

Laura avea motive serioase, dar nu îi datora lui nici o explicație.

– Nu ar trebui să abordați subiecte rușinoase în prezența mea.

Zâmbetul lui pieziș îi dădu un aer copilăros. Laura își feri privirea, refuzând să îi permită să o prindă în laț cu farmecul lui.

– Poate că nu ați remarcat, dar eu sunt o lady, nu una dintre amantele dumneavoastră.

– Nu am vrut să vă jignesc, replică el. Ați fost căsătorită și știu că nu sunteți insensibilă. Date fiind lucrurile pe care mi le-ați spus, mi se pare ciudat că vă refuzați o nouă căsătorie.

– Spre deosebire de dumneavoastră, plăcerile carnale nu sunt o prioritate pentru mine.

– Ah, dar v-am sărutat, și știu că v-a plăcut la fel de mult ca mie.

Adevărul era că stătuse trează nopți în șir, rememorând cum o atinsese și o sărutase, dar nu-i putea mărturisi acest lucru.

– Îmi cer scuze. Această conversație e necuviincioasă. Eu plec.

Se ridicară în același timp. Laura se răsuci, dar contele o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el.

– Dacă sunteți furioasă, înfruntați-mă. Nu plecați pur și simplu.

– Nu îmi place când vorbiți despre subiecte nedelicate, spuse ea ferindu-și privirea.

– Mai stați cu mine, vă rog.

Expresia lacomă din ochii lui îi făcu pulsul să o ia razna.

– Dacă ne-ar găsi cineva...

– Am auzi pașii cu mult înainte, și nici nu facem nimic rău.

– Nu ar trebui să fim singuri.

Fiindcă își dorea ca el să o sărute și să o atingă din nou și, odată ce se deschidea acea ușă, îi era teamă că nu avea să reușească să o mai închidă.

– Vă e teamă.

– Nu mi-e teamă de dumneavoastră, replică ea ritos. Chiar dacă sunteți un crai, nu sunteți prost.

Bell izbucni într-un râs ce îi zgudui tot pieptul. După ce se așezară la loc pe bancă, îi spuse:

– Eu cred că vă e teamă de propriile decizii.

– Asta e ridicol.

Nu ar fi recunoscut niciodată.

– Dați-mi voie să mă corectez. Vă e teamă că veți ceda în fața dorinței.

– Ha! Asta sperați dumneavoastră! Vă asigur că asta nu se va întâmpla.

De ce o spusese? Contelui avea să i se pară o provocare, și era conștientă că nu-i putea rezista.

– Nu am să vă mint, zise el cu o voce ușor răgușită. Mă simt atras de dumneavoastră, dar am jurat să păstrez distanța. Deși nu îmi aprobați purtarea, suspectez că simțiți același lucru.

Ea își umezi buzele și coborî privirea în poală.

– Am fost învățată că astfel de sentimente nu se pot exprima decât în cadrul unei căsnicii. Convingerile mele sunt adânc înrădăcinate. Chiar dacă aș crede altceva, nu aș risca o aventură amoroasă fiindcă, dacă aș fi descoperită vreodată, fiul meu și familia mea m-ar condamna laolaltă cu restul societății.

În ochii lui albaștri apăru o expresie de cinism.

– Ei nu ar afla niciodată, și nimeni altcineva.

– Nu ați fost atent. E un păcat în afara căsniciei.

– Deci o să vă trăiți restul vieții singură...

– Nu voi fi singură. Familia mea și fiul meu vor sta alături de mine.

– Oameni pe care îi veți pune mai presus de nevoile dumneavoastră. De ce faceți asta?

– Ştiţi prea puţine despre mine şi totuşi îndrăzniţi să mă judecaţi.

– Ştiu că aţi acceptat cererea în căsătorie a unui bărbat în vârstă pentru care aţi fost dispusă să vă sacrificaţi fiindcă el avea nevoie de dumneavoastră. Faceţi asta din nou cu Justin şi presupun că la fel stau lucrurile şi cu familia dumneavoastră.

Laura se întoarse spre el şi îşi duse pumnul în dreptul inimii.

– Mi-am iubit soţul, iar familia mea înseamnă totul pentru mine, spuse ferm, întrebându-se dacă nu cumva atitudinea ei defensivă se datora faptului că exista un sâmbure de adevăr în afirmaţia lui. Oricare ar fi alegerile pe care le fac, îmi aparţin şi nu privesc pe nimeni altcineva. Sunt sigură că în lumea dumneavoastră aş fi considerată provincială pentru convingerile mele. În lumea mea, un bărbat ca dumneavoastră e considerat un libertin.

– Sunt cât se poate de conştient de faptul că sunteţi o lady cu principii morale stricte.

– Da, şi de-abia acum îmi dau seama că v-am urmat de bunăvoie într-un loc pustin.

– Credeţi că v-aş batjocori? o întrebă el ridicând din sprâncene.

– Bineînţeles că nu, dar îmi închipui că sunt o mulţime de femei care v-ar primi cu drag în paturile lor. În clipa în care rosti cuvintele, se crispă. O, cum reuşiţi să scoateţi la suprafaţă tot ce-i mai rău în mine?

Gura lui se curbă într-o umbră de zâmbet.

– Prima dată când v-am surprins privindu-mă la balul lui Lady Atherton, am crezut că îmi transmiteţi o invitaţie.

– O, nu îmi amintiţi de noaptea aceea. Nici măcar nu ştiu de ce m-am zgâit la dumneavoastră.

Fusese complet hipnotizată de chipul lui neobişnuit de frumos, se gândi ea.

– În noaptea aceea, când i-am cerut lui Lady Atherton adresa dumneavoastră, mi-a spus că nu sunteţi de nasul unui crai ca mine. De altfel, eu căutam un alt gen de femeie, o amantă, o inbită temporară. În schimb am descoperit o văduvă cu scrupule morale stricte şi un fiu care are nevoie de disciplină. După o scurtă pauză, Bell continuă: Ştiu că sunteţi o lady şi că nu vă veţi încălca

principiile, dar mă simt mai atras de dumneavoastră decât am fost vreodată de orice altă femeie.

– Îmi vine greu să cred.

– E ilogic, dar adevărat. N-o să-mi permiteţi niciodată libertăţile după care tânjesc, prin urmare vă doresc cu atât mai mult fiindcă sunteţi inaccesibilă – şi incredibil de frumoasă.

– Iertaţi-mă, dar probabil spuneţi aceste cuvinte oricărei femei pe care o doriţi.

– Majoritatea femeilor pe care le cunosc s-ar aştepta la complimente. Dumneavoastră, dimpotrivă, nu vreţi să le acceptaţi.

– Doar fiindcă nu am încredere în sinceritatea dumneavoastră.

– Nu am nimic de câştigat. Asta, desigur, dacă nu cumva vă răzgândiţi şi mă implorati să fac din dumneavoastră o femeie necinstită, rânji el.

Laura nu se putu abţine să nu râdă.

– Îmi închipui că aţi dezarmat multe femei cu farmecul acesta copleşitor.

– Dar nu şi pe dumneavoastră?

– Poate puţin, recunoscu ea privindu-l pe sub gene.

– Ah, mai am o urmă de speranţă!

– Lady Atherton m-a avertizat în privinţa dumneavoastră la bal.

– Ce anume v-a zis?

– „E genul care obţine ceea ce vrea. Ai grijă să nu fii tu obiectul dorinţei lui."

– Vreau să vă propun ceva, spuse el când se opri din râs. Observându-i crisparea, adăugă repede: Am putea să fim prieteni.

Laura ezită. Ar fi fost nepoliticos să-l refuze, dar îi era teamă să se gândească unde ar fi putut duce o prietenie.

– Nu am nici un motiv ascuns, insistă contele.

– Prea bine, câtă vreme e doar prietenie, zise ea în cele din urmă.

– Pentru o clipă am crezut că o să mă refuzaţi.

– M-au iritat unele dintre lucrurile pe care le-aţi spus azi, dar persoana dumneavoastră nu-mi este dezagreabilă.

– Slabă consolare, oftă el împrennându-şi mâinile la piept.

– Dacă aş avea evantaiul la îndemână, v-aş lovi.

– Laura...

– Lady Chesfield, îl corectă ea demn.

– Dacă e să fim prieteni, putem renunța la Lady încoace și Lord încolo când suntem doar noi doi? E cam obositor.

– Sunteți prea îndrăzneț, spuse ea, acceptând însă adresarea familiară.

Bell se aplecă spre ea, țintuindu-i mâinile pe bancă de o parte și de cealaltă a corpului.

– Mă ispitești, dar am să mă stăpânesc... până când sau dacă ai să fii dispusă.

– Ar trebui să te mustru, dar văd un aer poznaș în ochii tăi.

Contele se ridică și îi oferi brațul.

– Ar fi bine să ne întoarcem înainte ca cineva să răspândească zvonul că mi-am făcut toate poftele cu tine.

– N-aș vrea să te dezamăgesc, dar nu există nici un risc să apară asemenea bârfe.

– De ce? întrebă el, conducând-o înapoi pe alee.

– Rochia mea nu are absolut nici o cută.

Înveseliți, ieșiră pe aleea principală.

Un zgomot de voci masculine îi atrase Laurei atenția. Se uită în dreapta și îl văzu pe Justin oprindu-se pe drum. Fața și urechile fiului ei deveniră stacojii. Cei doi băieți care îl însoțeau îi aruncară priviri amuzate și se îndepărtară, lăsându-l singur.

Laura simți o zvâcnire în stomac.

– Trebuie să mă duc la fiul meu.

– Ai nevoie de ajutor? se interesă Bellingham.

– Nu, mă ocup eu de asta.

Porni spre Justin, dar acesta îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari.

– Justin, așteaptă! Când tânărul se răsuci spre ea cu o figură posomorâtă, îl întrebă: Ce nu e în regulă?

– Chiar uu-ți dai seama?

– Coboară vocea, te rog, spuse ea, încercând să adopte un ton cât mai neutru.

Nările lui Justin se lățiră de furie.

– Ce-ai căutat să te plimbi pe o cărare izolată cu acel crai?

Un cuplu aflat ceva mai încolo le aruncă o privire nedumerită.

– Ar fi bine să plecăm, spuse Laura. Justin porni cu pași mari, iar ea se grăbi să îl ajungă din urmă, remarcând: Toți cei care trec pe lângă noi sunt martori la mânia ta.

– Da, iar prietenii mei te-au văzut agățată de desfrânatul ăla.

– Nu îți permit să mă insulți. Nu am făcut decât să mă plimb cu el.

– Prin tufișuri, scrâșni el.

– Refuz să îți tolerez insolența.

– Nu mă interesează.

– Discutăm despre asta când ajungem în trăsură.

Justin nu mai spuse uimic, dar încleștarea rigidă a fălcilor lui era mai mult decât grăitoare.

Majordomul doamnei Norcliffe îi conduse în salonaș, unde aveau să aștepte sosirea trăsurii. Laura se așeză pe canapea, verifică ora pe ceasul de pe poliță și își împreună mâinile. Dat fiind numărul mare de trăsuri din scuar, își spuse că avea să dureze puțin.

Justin se tolăni într-un fotoliu și o privi cu asprime.

– Cum ai putut?

– Taci. Am spus că vom discuta despre asta în trăsură, și nu mai devreme, șopti ea.

Atitudinea lui insuportabilă o călca pe nervi, dar avea să îl mustre când puteau vorbi între patru ochi.

Justin se ridică în repetate rânduri pentru a se uita pe fereastră, apoi începu să se învârtă prin încăpere. Laura nu spuse nimic, fiindcă nu avea încredere că fiul ei avea să-și păstreze sângele-rece, dar după ce bătu când din degetele de la mână, când din cele de la picioare, timp de patruzeci de minute, începu să se întrebe dacă nu cumva majordomul uitase de ei:

– Mă duc să văd cum stăm cu trăsura, zise în cele din urmă.

Merse în hol și i se adresă majordomului:

– Aștept de ceva vreme deja. Știi ceva despre trăsură?

– Milady, îmi cer iertare. Am chemat-o, dar am uitat să verific din nou. Dați-mi voie să trimit un lacheu care să întrebe pentru dumneavoastră. Îi făcu semn unui tânăr servitor, căruia Laura îi descrise vehiculul. După plecarea acestuia, majordomul își drese vocea: Milady, puteți să vă întoarceți în salonaș. Am să vă chem de îndată ce sosește trăsura.

– Te rog să mă anunți imediat ce se întoarce lacheul.

– Desigur, milady. Îmi cer scuze pentru întârziere.

O durere de cap surdă îi porni din tâmple. Străduindu-se să își ascundă frustrarea, Laura se întoarse în salonaș, unde Justin stătea cu spatele spre fereastră.

– E gata trăsura?

Ea clătină din cap.

– Majordomul a chemat-o, dar a uitat, se pare, să verifice dacă a venit.

– Așteptăm de aproape o oră, bombăni Justin.

– Un lacheu s-a dus să vadă ce se întâmplă. Nu ar trebui să mai dureze mult de acum.

Peste alte douăzeci de minute, Laura scrâșni din dinți și se întoarse în hol, unde îl găsi pe lacheu discutând cu majordomul.

– E gata trăsura? întrebă ea.

– Milady, se pare că vizitiul dumneavoastră a plecat, spuse majordomul. Probabil a fost la mijloc o problemă de comunicare.

– Fii bun și cheamă o birjă, îi ceru Laura masându-și tâmplele.

Din spate auzi pași pășănind pe podeaua de marmură. Aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Bellingham.

– Am auzit fără să vreau. Cum și eu plec, vă iau în trăsura mea.

– Nu vreau să te deranjezi.

– De cât timp așteptați?

– De mai bine de o oră.

Bellingham își îngustă ochii spre majordom, apoi își îndreptă din nou atenția asupra ei.

– Ați așteptat mult prea mult și așa. Insist.

– Mulțumesc. Stai să îl informez pe Justin.

Când Laura se întoarse în salonaș, fiul ei o privi cu acreală.

– Cu siguranță trăsura e pregătită deja.

– Se pare că vizitiul a plecat. Lordul Bellingham s-a oferit să ne ducă în trăsura lui. Vino.

– Nu! Nu vei avea nimic de-a face cu el.

– Justin, am așteptat o veșnicie. Te rog, nu mă contrazice.

– Nu înțelegi? Vrea să te seducă.

În momentul acela, o voce masculină profundă răsună din prag:

– Nu intenționez nicidecum să o acostez pe mama ta, dar dacă te simți insultat să călătorești în trăsura mea, poți liniștit să mergi acasă pe jos.

Lanra își înfipse unghiile în palme. De ce îl întărâta pe fiul ei?

– Nu o las singură cu tine, declară Justin.

– Cum dorești, zise Bellingham ridicând din umeri, după care îi oferi brațul Laurei. Justin venea clocotind de furie în urma lor.

În hol, Bellingham i se adresă majordomului:

– Te rog să ai grijă ca vizitiul lui Lady Chesfield să fie informat îndată ce sosește că doamna a găsit un alt vehicul cu care să meargă acasă.

– Prea bine, milord.

Majordomul se înclină și se grăbi să-i deschidă ușa.

În trăsură, Bellingham se așeză vizavi de cei doi Chesfield, cu spatele spre cai. Justin își îndreptă atenția spre fereastră și nu scoase nici o vorbă.

Contele își scoase pălăria și își trecu mâna prin păr.

– Majordomul nu ar fi trebuit să vă lase să așteptați atâta timp.

– Ar fi trebuit să verific mai repede, spuse ea. Erau mulți oaspeți.

Bărbia lui Bell se tensionă vizibil.

– Majordomul a dat dovadă de neglijență în îndeplinirea sarcinilor sale.

– Sper că nu ai plecat mai devreme din cauza noastră.

– Nu, am făcut act de prezență doar de dragul lui Harry. Nu am intenționat de la bun început să stau prea mult.

– Nu te poți bucura de compania prietenilor tăi.

– Cel mai probabil am să-i întâlnesc la club diseară sau la Academia de scrimă a lui Angelo joi dimineață. Observând privirea interesată a lui Justin, îl întrebă: Tu practici scrima?

– Nu.

– Dacă tot ești la Londra, ai putea să încerci.

Tânărul ridică din umeri.

Toți trei se cufundară în tăcere până când trăsura încetini și se opri cu un zgâlțâit. Bellingham coborî și o ajută pe Laura, apoi îi spuse lui Justin:

– Dacă te interesează scrima, aș putea să-ți fac nnele recomandări.

– De ce ai face așa ceva? ripostă tânărul uimit.

– Ai părut interesat când am pomenit de scrimă. Alegerea îți aparține.

– În regulă, zise Justin după o scurtă ezitare.

– Joi, la zece fix. Te iau în trăsura mea.

Laura își netezi fusta pentru a-și ascunde surprinderea. Oare Bellingham îi făcuse acea ofertă fiindcă se simțea obligat, după cum spusese mai devreme? Nu era sigură că era o decizie înțeleaptă din partea lui să se implice. Cu siguranță nu i se părea genul de om care să se angajeze pe termen lung, iar Justin nu se străduise deloc să-și ascundă părerea proastă despre conte. Atunci de ce acceptase o lecție de scrimă? Nu avea să înțeleagă niciodată bărbații.

– Mulțumesc pentru că ne-ai adus acasă, Lord Bellingham.

Contele răspunse cu o plecăciune.

Laura se aștepta ca fiul ei să o ia înainte cu pași mari, dar el îi oferi brațul. La început i se păru un gest drăguț, până când Justin îi aruncă o privire triumfătoare lui Bellingham. Crispată, se gândi că ultimul lucru de care avea nevoie era ca băiatul să devină exagerat de protector și de sufocant.

Capitolul 5

A doua zi

Bellingham se învârtea nervos prin anticamera Laurei. Spera că Justin nu avea să-și împingă încăpățânarea până la a rămâne în pat după orele amiezii. Dacă alegea să irosească ziua, el nu avea ce să-i facă. În ajun îi propusese lecțiile de scrimă din cauza promisiunii subînțelese că avea să îi ofere o oarecare călăuzire, însă nu avea să-și petreacă fiecare oră liberă încercând să disciplineze un adolescent recalcitrant. Ceea ce era foarte bine, fiindcă Laurei nu-i plăcea să-l vadă preluând controlul.

Se opri când auzi o voce feminină din hol. Vocea Laurei. Ca întotdeauna, era blândă, suavă. Pe toți dracii, avea să se trezească scriindu-i ode! își dădu el seama.

– Justin va coborî imediat, îl informă ea.

– Bun, zise el strângându-și mâinile la spate.

Laura își drapase un șal albastru imens peste rochia albă. Coafura cu o împletitură complicată îl făcea să suspecteze că părul ei era foarte lung, însă nu avea să se lămnrească până nu îi desfăcea toate agrafele.

Gândurile lui prinseră aripi; și-o imagină stând goală, cu părul blond revărsându-i-se peste sâni. Trebuia neapărat să-și alunge scenariile acestea din minte, se dojeni. Nu ar fi făcut decât să întărească dificultățile, la propriu și la figurat.

– Cred că Justin e nerăbdător să ia lecții de scrimă, spuse ea. Nu ar recunoaște-o nici în ruptul capului, dar s-a trezit devreme să ia micul dejun. Acum câteva minute a fugit înapoi sus să își ia mănușile, pe care le uitase.

Țăcănitnl tocurilor de cizme pe podeaua de marmură le atrase atenția. Peste câteva clipe, Justin intră cu o expresie circumspectă pe chip.

– Ah, ești gata, spuse Bell. Mergem?

Celălalt încuviință din cap și ieși în urma lui. După ce urcară în trăsură, Bell bătu în tavan cu bastonul, iar vehiculul porni cu un legănat. Bell îl studie pe tânărul așezat în fața lui, însă Justin își ținu privirea ațintită pe fereastră. Probabil nu avea habar ce să spună, se gândi contele, așa că luă el cuvântul:

– O să începem cu bazele azi, dar odată ce vei învăța postura corectă și îți vei întări mușchii, vei putea înfrunta un adversar bine pregătit.

– Adică pe dumneata? replică sarcastic băiatul.

– Da. Dacă exersezi, vei deveni din ce în ce mai abil în timp.

– De când practici scrima?

– De la nouăsprezece ani. Reflectă o clipă, apoi decise să forțeze puțin adevărul pentru a-l încuraja pe Justiu. Am vrut să încep când eram de vârsta ta, dar tatăl meu a spus că sunt prea slăbănog.

– Nu-mi vine să cred.

– Da, eram înalt, dar arătam ca o nuieluşă cu două picioare mari. Mulţumit de reacţia amuzată a tânărului, Bell continuă: Scrima m-a ajutat să îmi formez muşchii. Ţine minte însă, nu s-a întâmplat peste noapte.

Justin nu spuse nimic, dar cel puţin era politicos azi.

Rămaseră cufundaţi în tăcere până când trăsura opri în faţa Academiei lui Angelo. Locul mirosea a sudoare şi răsuna de zăngănitul lamelor. În nişele din ziduri erau expuse florete încrucişate.

– Am să-ţi fac cunoştinţă cu Angelo, spuse contele. Să-i cerem părerea în privinţa armei celei mai potrivite pentru tine.

Când Bell făcu prezentările, spadasinul îl privi cu o expresie indescifrabilă, apoi se înclină şi le ceru să îl urmeze pentru a alege o floretă. Bell studie armele, făcând mai multe sugestii. Angelo confirmă că floreta cu mâner ergonomic era perfectă pentru un începător.

– Vă las să vă ocupaţi de demonstraţie, spuse în cele din urmă.

În ochii lui Justin apăru din nou o expresie circumspectă. Intuind că atitudinea defensivă a băiatului avea drept cauză lipsa încrederii în sine, Bell decise să-l încurajeze cât mai mult posibil.

După ce se dezbrăcară de vestoane, îi arătă pe propria floretă cum să prindă mânerul.

– Greşeala pe care o fac începătorii e că ţin arma prea strâns, spuse el. Ca să ataci ori să parezi o lovitură, încheietura trebuie să rămână flexibilă. Ţine doar arma ca şi cum ar fi un bibelou fragil.

Justin îşi relaxă strânsoarea, apoi îşi încleştă din nou palma.

– Este nevoie să exersezi. Ţine doar două sau trei degete pe mâner.

Justin experimentă cu trei degete şi, în cele din nrmă, reuşi să se destindă. Bell observă că ţinea încheietura prea îndoită şi îi corectă poziţia, după care îi arătă cum să-şi îndoaie uşor cotul pentru a fi în gardă.

– Ţine lama aliniată cu antebraţul. Observându-i concentrarea, adăugă: E cam plictisitor la început, dar e necesar să deprinzi corect poziţia mâinii pe mâner.

– Aşa? întrebă tânărul expirând zgomotos.

– O să mai lucrăm la priză data viitoare. Hai să ne ocupăm de poziţia piciorului. Ideea e ca degetul mare să îţi fie îndreptat în direcţia adversarului. Genunchiul trebuie să fie aliniat vertical cu degetul de la picior. Când Justin luă poziţia corectă, Bell dădu din cap: Ai înţeles din prima.

– Mi se pare ciudat, oftă băiatul.

– Şi totuşi, ai învăţat rapid. Majoritatea începătorilor se chinuie o grămadă.

– Mi-a ieşit şi mie bine ceva, zise Justin ridicând din umeri.

Poate că atitudinea lui posacă încerca să acopere o lipsă de încredere. Dacă aşa stăteau lucrurile, era posibil să descopere o metodă mai bună de autoevaluare odată ce deprindea tainele scrimei.

– Tehnicile îţi vor intra în sânge dacă exersezi cu regularitate, îl asigură.

– Nu am făcut decât să stau în diverse poziţii, replică Justin. Nici măcar nu am transpirat.

– Înţeleg. Dacă doreşti să practici scrima, trebuie să ai răbdare. E un sport care îţi poate aduce multe satisfacţii. Justin ridică din nou din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat, iar Bell continuă: Data viitoare vei învăţa cum să fandezi.

Cineva îl bătu pe spate. Contele se întoarse şi dădu cu ochii de Colin, pe care i-l prezentă apoi lui Justin.

– Unde e Harry?

– Valetul lui a spus că e încă în pat.

– E aproape ora unsprezece, replică Bell.

– Serveşte *delicatese de burlac* la micul dejun, spuse Colin privindu-l fix.

Bell dădu din cap, recunoscând eufemismul ce desemna o femeie de moravuri uşoare.

– Adică se tăvăleşte cu o târfă, râse Justin.

– Se pare că nu e cazul să-i protejăm nrechile inocente. Cu ochii mijiţi, Bell îi zise: Sunt sigur că ai auzit şi altele mai rele.

– Am şi văzut mai rele.

– O să discutăm în curând, mormăi contele. Când Justin făcn o strâmbătură, repetă: O să discutăm.

– Vrei să încheiem lecția de azi cu o scurtă confruntare spontană? rânji Colin către prietenul său.

– Vrea doar să se dea în spectacol, îi explică Bell lui Justin.

– De ce? Ți-e teamă că am să te bat? se sumeți Colin.

– Pregătește-te să pierzi, spuse Bell alegându-și o armă.

Curioșii se strânseră repede în jurul lor. Cei doi se salutară, apoi Bell făcu un pas în față. Colin para, iar Bell răspunse cu o paradă-ripostă. Lamele lor se ciocniră cu un zăngănit. Spadasinii se despărțiră pentru o clipă, doar pentru a ataca din nou. Bell fentă, iar când execută un atac în fleșă, Colin își dezgoli dinții și para. Sudoarea începu să curgă șiroaie pe fața lui Bell, dar inima i-o luă la goană când lamele se ciocniră și, din nou, se repezi în atac.

Colin para, dar instinctul combativ al prietenului său se dovedi de neînfrânt. La final, îl salută în aplauzele mulțimii și îl plesni peste umăr:

– Am să te bat într-o bună zi.

– Poți să încerci, spuse Bell cu un rânjet arogant. După ce își șterse transpirația, îl căută din priviri pe Justin. Unde naiba dispăruse? Își atârnă vestonul peste umăr și plecă în căutarea tânărului. Mai mulți amici se opriră să îl felicite, însă nu putea zăbovi. Naiba s-o ia de treabă! Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Justin să se bage în vreun bucluc cât timp era sub supravegherea lui. Când o altă cunoștință se apropie de el, își drese glasul și spuse: Îmi cer scuze. Am ceva de rezolvat.

Clădirea răsuna de voci masculine. Într-un târziu, Bell îl observă pe Justin îndreptându-se spre ușă însoțit de alți doi băieți. Recunoscându-l pe cel vânjos pe care îl văzuse conducând șareta, se întrebă dacă Justin intenționa să plece cu ei.

Băiatul vânjos îi spuse ceva lui Justin și deschise ușa. Fiul Laurei se uită peste umăr și se opri. Bell arcui din sprâncene.

Ceilalți doi băieți ieșiră din clădire.

Fără un cuvânt, contele îl însoți pe Justin în fața clubului de scrimă, să aștepte sosirea trăsurii. Urmăriră cu privirea șareta, care înainta orbește, aproape ciocnindu-se de o căruță.

– Prietenul tău e nesocotit, remarcă Bell în direcția lui Justin, care ridică dintr-un umăr.

Când trăsura apăru de după colț, Bell ridică brațul pentru a o opri, apoi îi dădu vizitiului adresa Laurei și urcă alături de Justin. Băiatul își întoarse fața spre fereastră. Era evident că nu dorea să discute despre ceea ce se întâmplase mai devreme.

Bell aștepta până când trăsura se puse în mișcare înainte de a vorbi:

– Aveai de gând să pleci cu prietenii tăi?

– Nu făceam decât să stau la taclale cu ei.

– Pe cel cu șareta cum îl cheamă?

– George.

– Unde mergea? se interesă Bell cu ochii mijiți.

– Ce contează?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– La o luptă de cocoși.

– La naiba, pufni Bell încruntat. Așa ceva e dezgustător. Doar nu voiai să mergi.

– Nu m-am dus, spuse Justin.

Dar ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost Bell acolo.

– Pun pariu că te-a luat în râs pentru asta.

– Habar n-ai de nimic, izbucni tânărul.

– Știu că dacă vei continua să te destrăbălezi, vei plăti un preț uriaș.

– Ce-ți pasă ție?

– Nu e vorba de mine. E vorba de mama ta. Dacă ți se întâmplă ceva rău, va fi devastată.

– Stai departe de mama mea, rosti Justin pe un ton amenințător.

– Nu eu sunt cel care o rănește.

– Știu totul despre tine.

– Mă îndoiesc, replică Bell.

– Ești un crai. Dacă o rănești, ai să dai socoteală în fața mea, spuse Justin.

– Deși mă bucur că o protejezi, nu ai suficientă încredere în ea. E perfect capabilă să judece sănătos.

– Îți cunosc reputația cu femeile, zise băiatul posomorât.

– Mama ta e o doamnă și mă port corespunzător cu ea.

– Cum să nu! Ducând-o cu tine pe o alee izolată.

Bell își aminti reacțiile lui Justin la serata din ajun. Ajunsese la o concluzie greșită.

– Ți-a fost rușine fiindcă erau și prietenii tăi acolo, spuse el oftând.

Justin își îndreptă din nou atenția asupra geamului. Era evident că nu dorea să discute subiectul, iar Bell decise să-l lase în pace, preferând să studieze mulțimea grăbită și diversă. De când se știa își petrecuse o parte din an la Londra. Pentru el imaginile erau atât de familiare încât rareori era atent la ele, în afară de cazul în care vreo căruță se răsturna, blocând traficul. Însă pentru Justin era prima vizită în capitală. Bell încercă să-și imagineze experiența din perspectiva băiatului. Comparativ cu un sat adormit, Londra i se părea probabil haotică și străină. Pe străzi se îmbulzeau tot felul de pietoni, care și vehicule. Zarzavagiii își strigau fructele și legumele cu accente indescifrabile. La un colț de stradă, un măturător ce curăța gunoiul și balega de cal din calea unor doamne fu aproape strivit de un bărbat călare.

În cele din urmă trăsura opri în fața reședinței Laurei. Justin dădu să coboare, însă Bell ridică mâna pentru a-i atrage atenția.

– Am ceva să-ți spun. Nu ești primul tânăr care își face de cap, dar dacă nu ai grijă, cel mai probabil ai să dai de probleme mai mari decât poți duce.

– Nu ești tutorele meu.

– Nu, nu sunt, dar mama ta își face griji.

– Și eu îmi fac griji – în privința dumitale.

– Poftim?

– Nu mă poți păcăli. Lecțiile de scrimă au fost o modalitate de a intra în grațiile mamei, nu-i așa?

– Scopul a fost să te implic într-o activitate sănătoasă, în loc să-ți petreci toate nopțile îmbătându-te până ți-e rău.

– Nu te cred.

– Eu cred că încerci să schimbi subiectul, fiindcă știm amândoi că aveai de gând să mergi la acea luptă de cocoși.

– Ai terminat?

– Dacă dorești sau nu să continui lecțiile de scrimă e alegerea ta. Reține însă un lucru: nu îți sunt dușman.

Bell deschise portiera trăsurii și coborî. Dădu să-l însoțească pe băiat în casă, însă acesta clătină din cap.

– Tu nu ești invitat.

– Vreau să vorbesc cu mama ta.

– Nu. Un bărbat ca tine are un singur țel, iar eu nu am să-ți dau voie să o atingi.

Când Justin porni cu pași mari spre ușă, Bell murmură:

– E cam târziu pentru asta.

Frustrat, așteptă până când tânărul intră, apoi se întoarse în trăsură și bătu cu bastonul în plafon. Intenționase să-i povestească Laurei cum decurseseră lecțiile de scrimă, dar își dorise și să o vadă. O voce din străfundurile minții îl întrebă: „Cu ce scop?" În definitiv, ea îi spusese foarte clar că relația lor nu avea să devină niciodată intimă.

Existau destule văduve și curtezane pe care ar fi putut să le aibă doar pocnind din degete. La naiba, toate cochetau și îi făceau aluzii fățișe. El le acceptase oferta de atâtea ori încât le pierduse șirul, întorcându-le apoi spatele fără să privească în urmă.

O întrebase dacă puteau fi prieteni. Oare ce naiba fusese în capul lui?

Seara următoare, clubul White

– Excelentă cină, zise Harry bătându-se pe burtă.

Bell își termină prăjitura cu brânză și cafeaua.

– Domnii mei, mergem la mineresedința mea pentru o partidă de biliard?

– Mie mi se pare o idee excelentă, spuse Harry.

– Pun rămășag pe douăzeci și cinci că am să câștig prima partidă, anunță Colin.

– Douăzeci și cinci de lire? se indignă Harry.

– Dacă pierzi, o să îți împrumute Colin suma, îl asigură Bell.

– Poftim? spuse Colin. Tu ești cel cu buzunarele doldora de bani.

Ball își împinse scaunul și dădu să se ridice, dar un ospătar veni în grabă la masă, purtând o tăviță argintie.

– Milord, lacheul dumneavoastră v-a adus un mesaj.

Încruntat, contele îl deschise. I se tăie respirația. Laura îi cerea să vină să o vadă într-o problemă legată de fiul ei.

– Ce dracu' a mai făcut acum? bombăni el.
– S-a întâmplat ceva? întrebă Colin.
– Da, fiul vitreg al Laurei îi face iar necazuri.
– Vrei să spui al lui Lady Chesfield, nu? ceru Harry precizări.
Bell ridică privirea și îi văzu rânjind larg.
– Ce-i?
– I-ai spus pe numele mic, îl informă Colin.
– Trebuie să plec, zise el ignorându-le observațiile răutăcioase.

Bell își luă pălăria și mănușile, apoi porni cu pași mari spre trăsura ce îl aștepta afară. Îi dădu adresa vizitiului și urcă. După ce caii porniră la trap, își dădu seama că își legăna piciorul, un tic ce se manifesta în momentele de neliniște. De cele mai multe ori reușea să-și stăpânească tendințele anxioase apelând la logică, dar nu prea vedea logica din spatele răzvrătirii acelui tânăr.

Străzile erau aglomerate cu trăsuri, căruțe și pietoni. Își stăpâni nerăbdarea inspirând adânc și ritmic. Probabil că Laura descoperise o altă sticlă. Era ceva ce ar fi alarmat-o, dar nu i-ar fi făcut rău fiului ei, în afară de suferințele produse de mahmureala de a doua zi, pe care Justin le merita cu prisosință. Un zdrăngănit de oale ar fi fost metoda potrivită de a-l trezi după o noapte în care se îmbuibase cu băutură.

În cele din urmă trăsura se opri cu un zgâlțâit. Bell deschise portiera și sări afară, apoi traversă grăbit trotuarul și bătu cu ciocănelul în ușă. Aceasta se deschise imediat, iar Reed îl pofti să intre.

– Unde este? întrebă contele pe câud își scotea mănușile și pălăria.

– Sus, milord, în dormitorul tânărului stăpâu. Vă conduc eu.

– Urc singur, Reed, spuse Bell când o văzu pe Laura în capul scărilor. Ce s-a întâmplat?

– Am găsit ceva. Urmează-mă, îi ceru ea. Sprâncenele ei încruntate îi trădau îngrijorarea. Peste câteva clipe, Laura se opri în fața unei uși și trase aer în piept, după care zise: Trebuie să te pregătesc.

– Înăuntru, șopti el. Nu cumva să te audă din întâmplare vreun servitor. Ea dădu din cap și răsuci clanța, iar Bell o urmă în încăpere și închise ușa. Unde e fiul tău?

– S-a dus la o partidă de cărți acasă la Paul. L-am pus să ia trăsura noastră și mi-a promis să se întoarcă înainte de miezul nopții. L-am informat că nu va mai avea voie să iasă din casă timp de o săptămână dacă întârzie chiar și un minut.

– Ce ai găsit?

– E ceva... dezgustător, zise ea roșind.

– Poți să-mi dai detalii? întrebă el încruntat. Cum Laura clătină de cap fără să rostească vreun cuvânt, îi sugeră: Eventual ai putea să-mi arăți.

– E sub saltea.

În clipa în care auzi cuvântul „saltea", Bell ghici despre ce era vorba.

– Când a văzut, menajera a fugit, continuă Laura. E îngrozitor.

– Nu te uita, îi zise Bell lăsându-se pe vine. Ridică bărbia și o văzu stând la piciorul patului, cu mâna acoperindu-și ochii. Un râs înăbușit îi zgâlțâi umerii. Apoi ridică salteaua și scoase o dnzină de gravuri. Femei goale, constată el.

– Nu astea sunt cele mai rele, spuse ea, uitându-se printre degete. O, sunt dezgustătoare!

– Înțeleg la ce te referi, spnse el răsfoindu-le. Crezi că aceste amante chiar i-au pozat?

– Nu mă tachina. Ce am să mă fac? Fiul meu e un depravat.

– Fiul tău e un tânăr sănătos, cu nevoi tipice pentru un bărbat, conchise el împingând gravurile înapoi sub saltea.

– Gravurile alea sunt întruchiparea desfrâului! Am să îmi acopăr ochii până le arunci în foc. Auzindu-i hohotele, Laura se enervă: Cum îndrăznești să râzi?

Bell se ridică, se apropie de ea și o prinse de umeri.

– Nu am să le ard, fiindcă atunci el va ști că le-ai găsit, iar asta o să-l umilească.

– Dar sunt obscene.

– Uită-te la mine. Când ea îi întâlni privirea, Bell îi observă petele roșii de pe obraji. Se străduí să-i explice: Are anumite nevoi. Crede-mă, există lucruri cu mult mai rele.

– Am de gând să arunc în foc mizeriile alea.

– Taci. Ceva tandru se furișă în sufletul lui. Să mergem în salon.

Îi oferi brațul și o conduse afară, apoi coborâră împreună scările. Laura fusese căsătorită o dată, dar știa deja că experiențele ei sexuale erau limitate.

După ce intrară în salon, se așeză lângă ea pe canapea.

– Știi că sunt pragmatic. Nu vreau să existe neînțelegeri, așa că am să vorbesc deschis. E pentru binele fiului tău. Îmi dai voie?

– Da. Probabil mă crezi neghioabă.

– Nu, cred că ești șocată, dar nu i se va întâmpla nimic rău fiului tău dacă se va uita la acele gravuri nerușinate.

– Nu am să permit existența acelor mizerii dezgustătoare în casa mea. Nu-mi poți cere să aprob așa ceva.

– Că îți place sau nu, băitaul are impulsuri care suut dificil de ignorat, oftă contele. E perfect natural. Știu că acele gravuri te deranjează, dar e mult mai bine pentru el să se uite la ele decât să riște să ia diverse boli într-o casă de toleranță.

– Nu ar face niciodată așa ceva, icni ea.

– Ai crezut vreodată că o să stea în oraș până noaptea târziu, consumând tărie?

– Nu, spuse ea, împletindu-și degetele cu un aer cuminte.

– Ceea ce e important e că Justin are o soluție lipsită de riscuri pentru a-și satisface impulsurile. Nu e nimic în neregulă cu asta. Și femeile își oferă singure plăcere.

– Am auzit destule, spuse ea, ferindu-și chipul.

Bell își aminti cât de tare i se încinsese fața în ziua când tatăl lui îl luase deoparte pentru o discuție ca între bărbați. Dar acea conversație deschisă îl împiedicase să facă greșeli prostești. Din păcate, Justin nu avea în viața lui nici un bărbat care să îl călăuzească. Nu îl încânta gândul că lui îi revenea această sarcină, dată fiind ostilitatea băiatului, dar nn era nimeni altcineva.

– Laura, vrei să discut cu el? Sunt lucruri pe care trebuie să le știe.

– Ce intenționezi să îi spui? întrebă ea refuzând să-l privească în ochi.

– Despre boli și zămislirea copiilor.

– Cred că ai să-i bagi idei în cap.

– Ideile acelea sunt deja acolo. Gravurile nerușinate sunt dovada.

– Nu știu, suspină ea. Nu e dispus să te asculte.

– Știu, dar cred că e important să încerc.

– Ar fi mai bine să nu spui nimic, decise ea masându-și tâmplele. Cel mai probabil l-ar face să suspecteze că i-am găsit gravurile.

– Ascultă-mă. Fratele prietenului meu a ajuns într-o situație dificilă când nu era mult mai mare decât Justin. A devenit tatăl unui băiat pe care nu a avut voie să îl vadă apoi. Până în ziua de azi, e obligat să pretindă că propriul lui fiu îi e de fapt văr, pentru a evita eticheta de bastard. Nu ți-ai dori ca și fiul tău să sufere consecințele unei sarcini accidentale – sau, cu mult mai grav, ale unei boli. Dacă îmi dai voie, am să-i spun să aștepte înainte să se culce cu o femeie, dar am să-l învăț și cum să se ferească de o sarcină și de boli în caz că n-are răbdare. Dat fiind istoricul lui recent, consider că e o idee bună.

– Așa e, admise ea.

– Mai e ceva.

În ochii Laurei apăru o expresie de teamă.

– Ce anume?

– Nu e nimic rău. M-am gândit mult la Justin și prietenii lui. Când eram de vârsta lor, prietenii mei și cu mine am trecut printr-o perioadă rebelă. Căutam pericolul cu lumânarea în locuri rău famate. Reține însă, eu aveam un tată strict, care m-a ținut în frâu. Ideea este că Justin și prietenii lui au nevoie să descopere că pot să se simtă bine și fără să se bage în situații dificile și că răufăcătorii abia așteaptă să profite de ei. Aș vrea să-i invit să joace biliard acasă la mine.

– E foarte amabil din partea ta, dar i-ai oferit deja lecții de scrimă. Sunt sigură că ai prefera să-ți petreci timpul cu prietenii tăi.

– Harry și Colin pot să le arate cum să joace. Vor fi încântați să îi tachineze pe băieți. Dacă ești de acord, am să vin după Justin sâmbătă dimineață la nouă.

– Am să îi prezint propunerea și am să te anunț dacă este interesat.

Dnpă o clipă de șovăire, Bell decise să fie sincer.

– Fiul tău crede că nu i-am oferit lecții de scrimă decât ca să îți intru ție în grații.

– Știu, oftă ea. Crede că intenționezi să mă seduci. E derutant să îmi văd propriul fiu încercând să mă păzească de pericolul unui crai mare și rău.

Umerii lui se zgâlțâiră de râs.

– E paradoxal, într-adevăr. Merită însă lăudat pentru că își dorește să te protejeze.

– Ar trebui poate ca grija lui să mi se pară înduioșătoare, dar, sinceră să fiu, mă exasperează. Dumnezeule bun, sunt mama lui, iar el se poartă de parcă ar încerca să-mi fie părinte.

– Fă-i pe plac, zise Bell sprijinindu-și brațul pe spătarul canapelei. Se va sătura în scurt timp, iar când va vedea că nu intenționez să-ți fac nimic rău, se va îmbuna.

– Încep să devin prea dependentă de tine.

– De ce să-mi refuzi ajutorul? În fond, suntem prieteni.

– Mi se pare atât de ciudat și diferit.

– Nu l-ai considerat pe Phillip prietenul tău?

– Ba da, dar a fost altceva, fiindcă el era soțul meu. Pe tine nu te cunosc decât de puțină vreme.

– Ei bine, suntem neoficial logodiți, îi atrase el atenția făcându-i cu ochiul.

– O, te rog, nu îmi aminti de povestea aia! exclamă ea indignată, făcându-l să râdă.

– La modul cel mai serios, bărbații și femeile pot fi prieteni.

– Într-o oarecare măsură.

– Ce vrei să spui?

– Sora mea Rachel e cea mai bună prietenă a mea. Sunt lucruri pe care i le spun și pe care nu le-aș putea discuta niciodată cu tine.

– Dă-mi un exemplu, îi ceru el.

– Femeile vorbesc despre tot felul de chestiuni intime. Sunt unele subiecte pe care nu m-aș simți confortabil să le discut cu tine. Îmi închipui că același lucru e valabil și la bărbați.

El o privi cu un zâmbet pieziș.

– Aș putea să îți spun, dar mi-e teamă că ai ajunge să fii permanent dezgustată de mine.

– Probabil, replică ea.

– Asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni, chiar dacă există subiecte pe care nu ne simțim confortabil să le discutăm unul cu celălalt.

– Ai fost prieten cu amantele tale? se interesă ea umezindu-și buzele.

– Răspunsul e puțin complicat, oftă el.

– Ei bine?

– Acele relații nu au durat mult.

– Le-ai dorit doar...

– Cred că expresia politicoasă e că m-am culcat cu ele. Observându-i expresia indignată, continuă: Am aproape treizeci de ani și sunt burlac. Mi-am luat amante. S-a făcut târziu, remarcă el când ceasul de pe poliță bătu ora exactă. Ar fi bine să plec înainte să se întoarcă fiul tău și să hotărască să îți răzbune onoarea.

Laura reuși să zâmbească și se ridicară amândoi.

– O, acul tău cu safir stă să cadă, remarcă ea. Fără a sta pe gânduri, îl scoase dintre pliurile scrobite ale eșarfei și îl fixă mai bine. În tot acest timp, îl simți privind-o pe sub genele negre. Nu-i trecuse prin minte nici o clipă că gestul ei era unul tipic pentru o soție. Vai, cât e de jenant! Ar fi trebuit să îți cer voie, îngăimă.

– Nu mă deranjează, spuse Bell, coborând privirea spre ac, apoi ațintind-o în ochii ei.

Stăteau atât de aproape, încât îi auzea respirația. Deși era evident că se bărbierise, vedea deja firele negre umbrindu-i maxilarul. Avea o barbă deasă.

Un parfum masculin subtil, un amestec de săpun și ceva exclusiv al lui, îi invadă simțurile. Aerul dintre ei era plin de tensiune. Ochii lui fură umbriți de o expresie languroasă, iar Laura simți ispita trăgându-l spre el. Simțea furnicături în fiecare centimetru de piele.

– Laura, șopti el răgușit.

Cum putea fi un singur cuvânt atât de încărcat de dorință? În ciuda tuturor convingerilor ei, își dorea să îl mai sărute o dată, dar nu îndrăznea să încalce din nou acea limită. Nu avea voie să își riște reputația, fiindcă le-ar fi făcut rău celor dragi. Făcu un pas în spate și își ascunse frământarea cu un zâmbet.

– Gata, ești aranjat.

– Pe sâmbătă, zise el făcând o plecăciune.

Când ușa se închise în urma lui, Laura se lăsă să cadă pe canapea. Nu se gândise la celelalte femei din viața lui – amantele – până în seara aceea. Îl văzuse în compania acelei femei smmar îmbrăcate la balul lui Lady Atherton. Poate că era amanta lui din acest moment. Își spuse că problema nu o privea cu nimic, dar nu putea nega faptul că o deranja.

Cum putea să rămână prietena lui când avea să simtă o gelozie cumplită ori de câte ori îl vedea în compania alteia? Situațiile de acest gen aveau să apară cu siguranță, fiindcă era un bărbat cu nevoi și avea să caute o femeie care să i le satisfacă.

Nu avea nici un drept să fie geloasă. Relația lor urma să rămână la stadiul de prietenie, și cel mai probabil Bell avea să se plictisească de ea și de Justin cu mult înainte să se sfârșească sezonul.

A doua zi

– Lady Atherton, ce mult mă bucur că ai venit, spuse Laura. O să sun să ni se aducă niște ceai.

– O, da, ar fi minunat.

– Ce veşti aduci?

– Ei bine, unul diutre motivele vizitei mele e să te invit să participi la Societatea Dedicată Îngrijirii și Hrăuirii Orfanilor. E ceva ce te-ar interesa?

– M-ar interesa într-adevăr. Am nevoie de o ocupație care să nu fie frivolă. Aș fi mai mult decât fericită să găzduiesc aici întâlnirile.

– Ei bine, nu e uimic rău în a te bucura de amuzamente frivole, întrucât asta e esența sezonului mouden. Propunerea ta e foarte generoasă, am s-o transmit mai departe. Acum spune-mi cum o duce fiul tău.

– Unele zile sunt mai bune decât altele. A început să ia lecții de scrimă. Lordul Bellingham s-a oferit să îl învețe, ca să îi ofere o ocupație sportivă.

– Bellingham a ajuns să se preocupe activ de fiul tău.

– Se simte obligat, deși nu ar trebui.

– La ce te referi, draga mea?

– I-am spus lui Montclief că Bellingham îi va asigura lui Justin călăuzire masculină. Nu m-am așteptat nici o clipă ca el să-și ia rolul în serios. L-am scutit de orice obligație, dar pretinde că este o chestiune de onoare.

– Ei bine, nu mă surprinde, spuse Lady Atherton. Tatăl lui i-a insuflat principii sănătoase.

– Deși recunosc că m-a ajutat, Bellingham e totuși un crai, zise Laura încruntată.

– Ei bine, firește, a avut amante, dar așa fac toți până se așază la casa lor, replică musafira ei fluturând din mână.

– Dar el nu are de gând să se căsătorească!

– Știu și asta mă îngrijorează. Este teribil ce soartă a avut familia lui.

– I-ai cunoscut?

– O, da. Mama și tatăl lui erau îndrăgostiți nebunește și foarte mândri de cei doi băieți ai lor.

– A avut un frate? întrebă Laura simțind un nod în gât.

– Steven era cu doi ani mai mic. Andrew a avut grijă de el întotdeauna.

– Andrew?

– Vai, mi-am uitat manierele! Andrew e numele lui mic, așa îl striga toată lumea când nu era decât un băiețandru. Lordul și Lady Bellingham organizau un bal în fiecare vară. Soțul meu și cu mine mergeam de fiecare dată. Oaspeții își aduceau copiii pentru piesa de teatru anuală.

– O piesă de teatru?

– Da, e ceva obișnuit pentru adulți, dar Lady Bellingham prefera să îi lase pe copii să pună în scenă o piesă. Toate doamnele ajutau la realizarea costumelor, iar puștii mai mari scriau textul. Până să ajungă la doisprezece ani, Andrew demonstrase deja că avea un talent înnăscut de a conduce. Organiza întregul eveniment și delega sarcinile pentru ceilalți copii.

– Nu mă surprinde, râse Laura.

O expresie melancolică apăru în ochii lui Lady Atherton.

– A avut un tată excelent. A fost o tragedie cumplită când i-a murit familia. Dar cred că implicarea lui în viața fiului tău e un semn foarte bun, încheie ea bătând-o pe Laura pe mână.

Sosi tava cu ceai. Laura turnă și îi întinse ceașca vizitatoarei sale.

– Nimic nu se compara cu o gură de ceai, spuse Lady Atherton. Apropo, am auzit de la niște prieteni că ai fost văzută plimbându-te cu Bellingham la serata organizată de doamna Norcliffe.

– Da, m-a dus să văd peștișorii.

– E un bărbat foarte chipeș, la fel ca tatăl lui. Cred că ai stârnit multe gelozii, remarcă Lady Atherton.

Laura își termină ceaiul și puse ceașca deoparte pe tavă.

– Frumusețea lui e izbitoare, dar suntem prieteni, nimic mai mult.

– Prieteni. Deci nu ești cătușă de puțin atrasă de el?

– E fermecător, de regulă când dorește ceva, însă nici unul din noi nu vrea să se căsătorească, iar eu nu am să-mi abandonez principiilor de dragul unei scurte aventuri amoroase.

– Cum adică nu vrei să te recăsătorești? Cum Laura își mușcă buza fără să răspundă, Lady Atherton insistă îngrijorată: Ce e?

– E problema cu Montclief. Dacă eu m-aș recăsători, s-ar putea să mi-l ia pe Justin.

– Montclief are și așa prea multe guri de hrănit. Suspectez că nu acesta e adevăratul motiv. Știu că ești o femeie rațională, dar dacă îți faci griji că e cumva incorect din cauza lui Phillip, trebuie să știi că el și-ar fi dorit să fii fericită.

– Știu că așa e, dar e altă problemă la mijloc, zise Laura clătinând din cap.

– Draga mea, ce e?

– Mă... mă tem că sunt stearpă.

– Scumpo, soțul tău era bolnav!

Laura clipi pentru a-și stăpâni lacrimile.

– Nu. Spre deosebire de surorile mele, ciclul meu a fost întotdeauna neregulat. Phillip și cu mine ne-am dorit un copil împreună. După patru luni de căsnicie, eram aproape convinsă că rămăsesem grea. I-am cerut lui Rachel să jure că va păstra secretul și intenționam să îi spun lui Phillip la sfârșitul săptămânii. Trei zile mai târziu, toate speranțele mi-au fost spulberate.

– Draga mea, soțul tău era în vârstă.

– Era în putere. Inspiră adânc. Cum aș putea să mă mărit știind că s-ar putea să nu reușesc niciodată să îi ofer un copil alesului meu?

– În această situație, îți recomand să îți pui încrederea în Providență.

– Nu înțelegi. Cum pot să-i permit unui bărbat să mă curteze, când nu știu dacă îi pot oferi bucuria paternității? Îu ce momeut aș putea să-i mărturisesc ceva atât de intim? Pe de altă parte, dacă i-aș ascunde asta, ar însemna să îl înșel.

– Același lucru ar putea fi valabil pentru orice femeie înainte de căsătorie.

– Dar eu bănuiesc că sunt stearpă, spuse Laura. Asta e diferit.

Lady Atherton îi luă mâinile în ale sale.

– S-ar putea să nu fii. Promite-mi că, dacă va apărea bărbatul potrivit, nu ai să întorci spatele șansei de a iubi din nou. Promite-mi.

– Promit că am să reflectez la sfatul tău.

– Am trăit mulți ani, spuse Lady Atherton. Și cele mai mari regrete ale mele au fost întotdeauna legate de șansele de care nu am profitat fiindcă mi-a fost teamă. Să nu faci aceeași greșeală.

După ce părăsi reședința Laurei, Virginia bătu cu evantaiul în bancheta de piele. Temerile Laurei erau de înțeles. Dat fiind ciclul ei neregulat, era posibil să treacă ceva timp până la conceperea unui copil, dar nu era nicidecum imposibil. Oricât de mult ar fi admirat principiile Laurei, era convinsă că tânăra femeie se pripise să își asume vinovăția pentru faptul că nu rămăsese grea cu soțul ei. Phillip fusese un bărbat minunat, însă știuse că sănătatea lui nu era grozavă în momentul când o ceruse în căsătorie pe Laura. Desigur, pentru ea fusese o partidă excepțională, dată fiind lipsa zestrei, dar a întoarce spatele unei a doua șanse la iubire era o mare neghiobie.

Virginia nu renunțase la planul ei de a face pe peținoarea, dar, judecând după ceea ce îi spusese Laura, cei doi petrecuseră destul de mult timp împreună datorită ștrengarului de Justin. Astăzi pomenise intenționat în fața prietenei sale despre părinții lui Bellingham și piesa de teatru pentru copii pe care o organizau aceștia anual. Pregătise terenul cu o umbră de dramatism, vrând ca Laura să priceapă că, în adâncul sufletului, Bellingham

era un om bun. Avea doar nevoie de o parteneră care să îl ajute să își depășească angoasele. Și cine ar fi fost mai potrivită decât o femeie tandră ca Laura?

Trebuia să născocească un plan prin care să îi pună într-o situație intimă. Mare păcat că nu putea să-i închidă împreună într-un budoar. Pufnind în râs, se gândi că avea să se ivească vreo oportunitate. De pildă, putea găsi o scuză pentru a-i trimite singuri cu trăsura la un eveniment. Își amintea o călătorie deosebit de pasională, în compania lui Alfred al ei. Da, așa ceva ar fi fost ideal. Virginia se apropie de bufet și își turnă un păhărel de vin de Xeres, apoi ridică paharul:

– În cinstea trăsurilor.

Capitolul 6

Sâmbătă seara

– Justin, diseară ai să te întorci acasă cu trăsura contelui, spuse Laura.

– Asta e ridicol, zise el dându-și ochii peste cap. Mă va aduce George în șareta lui.

– Nu, te va aduce Bellingham. Ori accepți, ori rămâi acasă.

Tânărul se trânti neglijent într-un scaun și mormăi:

– Vrei să încetezi să mă mai tratezi ca pe un copilaș?

– Nu mergi nicăieri dacă nu accepți.

– Accept, spuse el în silă.

– Lordul Bellingham îți face o mare onoare invitându-te în casa lui.

– Îi iei mereu apărarea, deși ești la curent cu reputația lui.

Laura își înăbuși replica ce îi stătea pe limbă. Justin își arătase cu siguranță cea mai urâtă latură în relațiile sale recente cu Bellingham. Refuza să discute acest aspect, fiindcă nu voia ca Bellingham să îi găsească certându-se.

Își luă coșul de cusut. Broda o rochie minusculă pentru cea de-a treia soră a ei, Mary, care urma să nască în vara aceea. Oftă,

amintindu-și că simțise o anume invidie când aflase vestea minunată. Nu fusese prima dată. Sora ei Rachel avea deja doi copii, iar Deborah avea o fetiță. Judith, cea mai mică dintre ele, nu era căsătorită. De-a lungul anilor, își spusese că era norocoasă că îl avea pe Justin, dar în unele momente îi venea greu să accepte că ea nu avea să trăiască niciodată bucuria de a simți un copil mișcându-se în pântecele ei.

Uneori își făcea griji că avea să rămână singură după ce Justin ajungea la vârsta majoratului. Avea o familie minunată, iubitoare, dar îi lipseau zilele când Phillip o scotea la plimbare și se oprea la umbră să o sărute. Pe de altă parte, gândurile melancolice legate de trecut nu aveau să-l învie. Trebuia să își continue viața.

Când auzi soneria, se ridică și se apropie în grabă de oglindă pentru a-și ciupi obrajii. Văzu expresia acuzatoare de pe chipul fiului ei.

– Ce e în neregulă?

– Îți ciupești obrajii pentru conte?

– Bineînțeles că nu. Am fost tot palidă în ultimele câteva zile și am dorit pur și simplu să-mi aduc puțină culoare în obraji.

Justin bombăni ceva în barbă, ceva ce ea nu auzi, și probabil că așa era mai bine.

Se auziră pași bocănind dincolo de ușile salonului.

– Ține minte ce-ți spun, o avertiză Justin. Cică a avut zeci de amante.

– Taci, spuse Laura, așezându-se pe canapea.

Tânărul clătină încet din cap.

Răsună o bătaie în ușă. Reed intră și anunță:

– Contele de Bellingham.

Laura se ridică deodată cu fiul ei. Dintr-un motiv de neînțeles, se simțea emoționată. Bellingham intră în salon și, preț de o clipă, Laurei i se tăie răsuflarea. Era imposibil să nu te lași vrăjit, ba nu, chiar hipnotizat, de ochii lui albaștri strălucitori.

– Milady, rosti el, cu acea voce aparte ce o bântuise încă din ziua în care îi invadase pentru prima dată salonul, amintindu-i de unul dintre strămoșii lui barbari.

Făcu o plecăciune, iar când se îndreptă privind-o pe sub gene, gura îi alunecă într-un zâmbet pieziș.

Oare a ei era inima ce țopăia nebunește ca o fetișcană amețită la primul ei dans? Cu obrajii încinși, făcu o reverență.

Bellingham se întoarse spre Justin, iar Laura nu îndrăzni să își privească fiul, căci acesta i-ar fi remarcat cu siguranță reacția neghioabă.

– Justin? Sau preferi Chesfield? întrebă contele.

– Chesfield, răspunse tânărul.

Laura își strânse degetele pe cruciulița de aur și își mușcă buza. Nu voia ca ceilalți să i se adreseze astfel, deși avea șaptesprezece ani. În clasele sociale inferioare ar fi fost considerat bărbat în toată firea. Știa că trebuia să înceapă să se desprindă de el prin acești pași mărunți, dar fiecare smucitură a frânghiilor era ca un junghi în inima ei.

Inspirând adânc, se întoarse spre conte:

– Sper că veți avea parte amândoi de o seară plăcută.

– De fapt, doresc să te invit și pe tine, zise el apropiindu-se.

– Aș fi singura doamnă.

– Nu am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu doresc să o încalc, spuse Bell cu un nou zâmbet pieziș.

– Ești sigur? râse ea.

– Prietenii mei doresc să te revadă. Ai alte planuri?

Laura își umezi buzele.

– Nu, dar nu ar trebui să te simți obligat.

– Aș fi onorat dacă ni te-ai alătura.

– Prea bine.

– Ai un șal? E răcoare afară.

Când Laura ridică șalul lung cu motive persane, el i-l luă din mâini și i-l așeză peste umeri. Ea coborî instinctiv genele, dar când ridică privirea, văzu expresia dezaprobatoare de pe chipul lui Justin. Fiul ei îi observase reacția. Aproape că se hotărî să nu mai meargă, dar Bellingham îi oferise deja brațul, așa că era prea târziu. În tot timpul cât coborî scările alături de el își dori să fi ales mai înțelept. Nu cumva propriul ei fiu și prietenii lui Bellingham aveau să fie jenați de prezența ei? Dar ce era făcut era bun făcut și avea să se străduiască să se ridice la înălțimea situației.

Își luă o bonetă și mănuși, în timp ce fiul ei își îmbrăcă propriile accesorii de exterior. Afară, Bellingham o ajută să urce în trăsură, iar Justin luă loc lângă ea.

– Nu-mi vine să cred că ai acceptat, îi spuse el în șoaptă.

Laura nu apucă să răspundă, căci Bellingham nrcă și el, așezându-se cu spatele spre cai.

– Ți-e suficient de cald? Snnt covorașe de lână sub banchetă dacă ai nevoie.

– Mulțumesc, dar șalul e suficient de călduros, spuse ea.

Bellingham bătu cu bastonul în plafon. Când caii porniră, se lăsă pe spate.

– Prietenilor mei le va face plăcere să se laude în fața ta, demonstrându-ți toate finețurile biliardului.

– Voi fi încântată să îi privesc, deși sunt convinsă că, de regulă, doamnelor nu li se permite accesul în sanctuarul privat al unui salon de biliard. Dar cum tu nu ai întâlnit niciodată o regulă pe care să nu vrei să o încalci, am să mă port ca și cum prezența mea ar fi absolut firească.

La un moment dat, Justin își întorsese fața spre fereastră, deși se lăsase întunericul. Era nemulțumit că mama lui vitregă acceptase invitația contelui. Laura aproape că simțea valurile de resentimente ce se rostogoleau dinspre el, dar se săturase să umble cu mănnși în ceea ce-l privea. Își dori, probabil pentru a o suta oară, ca băiatul să depășească odată acea vârstă obositoare. Uneori își făcea griji că la mijloc era mai mult decât simpla nevoie de independență, dar dacă așa stăteau lucrurile, habar nu avea ce anume îl tulbura. Ori de câte ori încerca să îl întrebe, el se strâmba și îi spunea să se liniștească. Avea să o facă de îndată ce el începea să se poarte cu regularitate ca o persoană rațională. Oftând în sinea ei, își spuse că era ca și cum și-ar fi dorit să îi plouă în cap cu bani.

Când trăsura opri, Bell coborî și o prinse pe Laura de mână, ajutând-o să coboare. Ce mică i se părea mâna ei în palma lui! Fiul ei se dădu jos cu un aer posomorât. Fără îndoială se rușina de faptul că mama lui îl însoțise. La drept vorbind, nici Bell nu intenționase să o invite, dar în clipa în care o văzuse își dorise să petreacă mai mult timp cn ea.

Vocea din mintea lui îl întrebă din nou: „Cu ce scop?"

Nu știa, sau poate nu voia să își examineze motivele prea îndeaproape, dar în mod cert Laura îl atrăgea irezistibil. Era ca savoarea primei îmbucături cremoase dintr-o felie de prăjitură cu brânză și ca deliciul unui brandy foarte fin alunecându-i peste limbă. Și toate acestea servite într-un ambalaj discret și elegant.

Pe toți dracii, ajunsese să o compare cu deserturi și băuturi! Avea nevoie de o băutură și de o femeie, dar nu orice femeie. O dorea pe cea pe care nu o putea avea.

Deocamdată, trebuia să-și lase gândurile să se risipească în nelipsita ceață ce se învolbura în jurul lor în noaptea rece.

Porni înainte pe lângă două lampadare înalte. Alimentate cu seu, asigurau lumină mai mult decât suficientă.

– Prietenii mei au ajuns deja. Sunt cumsecade, chiar dacă uneori par cam tari de cap.

– Mi-au plăcut când i-am întâlnit prima dată, zâmbi ea.

Bell se uită peste umăr la Justin, care stătea posomorât:

– Sper că ai un ochi ager și reflexe sigure.

Tânărul ridică dintr-un umăr, reacția lui tipică.

În vestibul, Bell remarcă scânteierea din ochii Laurei când privi oglinda cu ramă de aur, masa și podeaua de marmură. Merseră mai departe spre holul cel mare. Laura icni la vederea scării duble în spirală.

– O, vai, nu am mai văzut niciodată așa ceva!

– A fost construită de străbunicul meu cu mulți ani în urmă, îi explică Bell. Era elementul central al casei.

– Înseamnă că familia ta locuiește aici de mult.

– În secolul trecut, bunica mea găzduia tot felul de evenimente în timpul sezonului. Bell îl văzu pe Justin plimbându-și privirea în sus pe scări și îl îndemnă: Urcă și explorează. Ai grijă pe unde calci, e abrupt.

Justin urcă în fugă scările circulare și se opri la un moment dat ca să se uite în jos.

– E fantastic, exclamă el, vocea răsunându-i în hol.

Prietenul lui, Paul, ieși diu salonul de biliard.

– Tu când ai ajuns aici? îi strigă Justin.

– Doar acum câteva minute. Am luat o birjă.

– Mai sunt două etaje, îi spuse Bellingham lui Paul. Du-te să vezi.

Băiatul porni în goană pe scări până la Justin și ridică privirea.

– E fantastic!

– Cred că asta a fost o laudă considerabilă, îi șopti Laura lui Bell.

– Pe mine nu prea m-a impresionat în copilărie. Poate fiindcă, din câte țineam eu minte, existase dintotdeauna.

Când el îi oferi brațul din nou, ea îl acceptă.

– Unde e salonul de biliard?

– Pe aici, răspunse el, indicând direcția cu mâna. Când se apropiară de încăpere, Bell își auzi prietenii șicanându-se reciproc. Bătu scurt în ușă și o deschise. Fără cuvinte murdare, domnilor! Intră o doamnă.

Harry și Colin se întoarseră spre ei cu tacuri în mâini. Ambii părură ușor uluiți. Laura era genul de femeie care făcea bărbații să îi arunce și o a doua, ba chiar și o a treia privire. Un sentiment bizar de posesivitate i se înfipse în suflet, ceva ce nu mai simțise niciodată. Își spuse că era doar o emoție prostească, de moment, și totuși nu reuși să se scuture de acea stare.

– Am invitat-o pe Lady Chesfield.

Harry și Colin se înclinară.

– Sunteți foarte bine-venită, spuse Harry. Jucați biliard?

– O, nu, dar am să încerc să nu vă deranjez cât timp privesc.

– Puteți să ne deranjați oricând, o asigură Colin.

Bell își dădu ochii peste cap. Ar fi trebuit să știe că aveau să flirteze cu ea.

– După părerea mea, Bell, este incomparabilă, spuse prietenul său.

– Asta e bine sau rău? se interesă Laura.

– E un mare compliment pentru tine, o lămuri contele.

– Ei bine, cum sunt singura doamnă, și deci nu am rivale, nu există riscul să dau voie vanității să îmi depășească bunul-simț.

– Cred că tocmai m-am îndrăgostit, declară Harry ducându-și pumnul la inimă.

– De bunul meu simț? glumi Laura.

Harry îl privi pe Bell.

– Frumoasă şi spirituală. Sunt gelos, să ştii. Dar unde sunt Paul şi Justin?

– Explorează scările în spirală. Se vor sătura la un moment dat şi îşi vor aminti că au venit să joace biliard. Continuaţi-vă partida. Când prietenii lui reluară jocul, Bell se aplecă spre Laura, care se aşezase într-un fotoliu: Voiam să-ţi spun că Justin s-a descurcat bine la lecţia de scrimă de joia trecută. A dat dovadă de răbdare, deşi învăţarea poziţiilor e plicticoasă.

Zâmbetul ei larg era irezistibil.

– E o veste excelentă. Sper că va continua. Are nevoie să rămână ocupat.

– Te-ai simţit bine la Londra până acum? o întrebă el.

– Îmi face plăcere să merg la cumpărături şi am găsit daruri minunate pentru surorile şi fraţii mei, zise ea împreunându-şi strâns mâinile.

Bell observă că reuşise cu abilitate să evite să-şi exprime părerea despre oraş.

– Majoritatea oamenilor fie iubesc, fie urăsc Londra la prima lor vizită.

– Lui Justin i-a plăcut Turnul Londrei. M-am gândit că un loc atât de macabru ar fi atrăgător pentru un tânăr.

– Ai fost la teatru sau la operă?

– Nu încă.

– Sunt sigur că prietenii mei şi cu mine am putea să formăm un grup cu care să mergem la teatru. Ai fi foarte bine-venită.

– Mi-ar plăcea foarte mult, zâmbi ea.

– Pe toţi dracii, strigă Harry.

– Te afli în prezenţa unei doamne, îl mustră Bell.

– Îmi cer scuze, Lady Chesfield, bâigui Harry roşind.

– Nu-l băgaţi în seamă, spuse Colin. Nătărăul ăsta a deprins bunele mauiere la ferma de porci a unchiului său.

– Ha! pufni Harry. Faci doar pe deşteptul fiindcă te-am bătut la două dintre cele trei partide.

– Înţeleg că George nu a ajuns încă, spuse Bell.

– Nu l-am văzut.

Colin ţinti şi trimise ultimele două bile în buzunare.

– Am câştigat!

– Mă duc după Justin şi Paul, se oferi Harry.

– Mulţumesc, spuse Laura. Mă tem că atâta alergat o să-i epuizeze pe servitori.

Lui Bell îi plăcu faptul că era atentă şi la nevoile servitorilor. Mult prea mulţi aristocraţi îi tratau cu indiferenţă. Tatăl lui îl învăţase de la o vârstă fragedă să îi respecte pe toţi cei care lucrau pentru el. Îşi încleştă fălcile în faţa acestui gând nepoftit şi îl alungă.

– E ceva în neregulă? vru Laura să ştie.

Era perspicace, dar el refuza să lase acea amintire deprimantă să îi strice seara.

– Nu e nimic.

– Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să îi interzic fiului meu să alerge pe scări.

– Nu e asta.

– Nu vreau să profit de bunăvoinţa ta, şopti ea.

– Nu m-ar deranja dacă ai face-o, răspunse contele cu o voce uşor răguşită.

– Am mai căzut o dată în cursa asta, îi aminti Laura fluturând mustrător un deget.

– Atunci ar fi bine să îţi întind una mai bună.

– Ai grijă. S-ar putea să te păcălesc să cazi tu în cursa mea.

– Ce ai să-mi faci? întrebă el, coborând glasul.

– Am să te leg în lanţuri şi cătuşe până ai să implori îndurare.

O, Doamne! Se imaginâ cu încheieturile mâinilor legate cu eşarfe de mătase şi pe Laura coborând cu săruturi pe trunchiul lui până îi ajungea la mădular.

– Ai o scânteiere foarte neruşinată în ochi, remarcă ea.

– Am o imaginaţie foarte neruşinată, spuse el, simţind cum tensiunea îi creştea între picioare.

Îi aruncă o ocheadă lui Colin şi văzu că îşi pregătea concentrat lovitura. Îşi strânse degetele pe încheietura subţire a mâinii ei şi o privi în ochii verzi. Buzele i se întredeschiseră uşor şi toate instinctele îi spuseră că şi Laura îl dorea la fel de mult cum o dorea el pe ea.

Păcănitul bilelor pe suprafaţa de postav verde îl readuse în prezent. Îi eliberă încheietura exact când Harry intră în salon.

– Justin şi prietenul lui au găsit tablele. Mă îndoiesc că îi vom vedea prea curând.

– Mai facem o partidă? întrebă Colin.

– Sigur, răspunse Harry, luând un tac.

Bell își îndreptă din nou atenția asupra Laurei:

– Pot să-ți ofer un pahar de vin de Xeres?

– Da, mulțumesc.

Se duse la bufet și îi umplu un pahar, iar lui își puse două degete de brandy. Când se întoarse la ea, Laura clipi surprinsă în fața paharului plin.

– Nu încerci să mă îmbeți, nu?

– Doar puțin.

Roti paharul cu brandy și inspiră mirosul, iar ea sorbi din vinul de Xeres.

– Nu am mai băut brandy niciodată.

– Vrei să încerci?

– E tare? Cum el dădu din cap afirmativ, Laura decise: Rămân la vinul de Xeres. Mă amețesc puțin chiar și după un singur pahar.

El zâmbi, spunându-și că i-ar fi plăcut să o vadă amețită. Ea își îndreptă atenția spre partida de biliard. Bell profită de ocazie pentru a-i studia chipul. Din profil, genele îi erau luugi. Ușoara rotunjime a obrajilor îi dădea un aer dulce, făcând-o să pară mai tânără decât cei douăzeci și opt de ani ai săi.

– Ce e? îl întrebă ea nedumerită, însă contele clătină din cap.

Harry țintì bila, își reajustă poziția și lovi. Ultimele două bile alunecară în buzunare.

– Victorie, strigă el, agitând tacul.

– Harry e excesiv de modest, îi spuse Colin Laurei, făcând-o să râdă. Bell, arată-i trucul tău.

– Ai un truc? întrebă Laura.

– Nu e cu adevărat un truc.

– Nu vă lăsați păcălită, spuse Harry. E foarte impresionant.

– Atunci insist să îmi oferi o demonstrație, îi ceru ea.

Bell puse ambele pahare pe o măsuță, apoi îi întinse mâna. Diu nou, fu izbit de cât de mică era mâna ei. Când se ridică în picioare, creștetul capului ei abia dacă îi ajungea până la bărbie. Era cu mult mai scundă decât majoritatea femeilor.

– Am să mă străduiesc, dar uneori nu funcționează, îi spuse.

– Ce e? întrebă ea.

– O să vedeți, spuse Harry. Bell este un bărbat cu numeroase talente.

Tăcut, alinie bilele într-un triunghi perfect și așeză bila albă separat de ele, după care luă tacul și țintì bila albă. Împinse tacul peste mână și rămase cu privirea fixată asupra țintei. Întreaga lui atenție se concentră ca să lovească bila cu forța potrivită. În secunda următoare, bilele se împrăștiară și alunecară în cele șase buzunare diferite.

– A fost grozav, exclamă Laura bătând din palme.

– Prietenul nostru e un tip grozav, spuse Colin de lângă bufet, unde era ocupat să își toarue un brandy.

– Oare cum ai învățat să faci asta? întrebă ea.

– E vorba de o lungă experiență, zise el.

– Ești prea modest. Mă îndoiesc că eu aș reuși să vâr chiar și o singură bilă într-un buzunar.

– Bineînțeles că ai reuși dacă ai ști ce faci.

– Sunt destul de sigură că nu aș reuși.

Bell îi făcu semu să se apropie.

– Îți arăt eu. Când ea se apropie cu un aer de ușoară neliniște, îi spuse: Va trebui să-ți scoți mănușile.

Degetele ei tremurară puțin când trase de vârfuri.

– Harry, hai să ieșim în grădină la o țigară, spuse Colin.

Bell își păstră o expresie impasibilă, dar în sinea lui își aprecie prietenii pentru că știuseră când să se retragă.

– Haide, te ajut eu, se oferi el. Dacă îmi dai voie.

Ea ezită un moment, apoi dădu din cap.

Prinse mănușa de vârfuri mai întâi, pentru a o lărgi, apoi întinse mâna spre partea de sus a brațului ei și găsi pielea fină ca mătasea. Derulând lent mănușa lungă în josul brațului ei subțire, se imaginâ făcând același lucru cu un ciorap și sărutând carnea moale astfel dezvelită.

Respirația ei se accelerase, la fel și a lui. Trase și de degetele celeilalte mănuși din piele de ied pentru a o lărgi. Apoi începu să o coboare centimetru cu centimetru pe brațul ei. Când îi scoase mănușa, îi întâlni privirea și aproape se clătină în fața expresiei pătimașe din ochii ei verzi. Rămase acolo, incapabil să se miște. Tensiunea era palpabilă, iar parfumul ei de trandafir era ca o poțiune magică, învolburându-se în el cu fiecare răsuflare.

Dar nu putea sta așa la nesfârșit. Prin urmare, o conduse la masa de biliard și îi întinse tacul.

– E mai greu decât m-am așteptat, remarcă ea.

– Poziționează-ți piciorul drept în față și stângul în spate, o sfătui Bell oprindu-se în spatele ei.

– Și mai departe? se interesă ea, cu respirația întretăiată.

– Pune tacul peste mână, între degetul mare și cel arătător.

– E cam ciudată poziția.

– Ai să te obișnuiești. Acum prinde capătul tacului și plimbă-l în față și în spate peste mână.

Laura mânui stângace tacul. Bell veni mai aproape și își puse mâna peste a ei. Răsuflarea lui făcu să-i tresară bucla de lângă ureche.

– Tacul e puțin cam lung pentru tine, dar sunt sigur că te poți adapta. Relaxează-te și păstrează un ritm constant de du-te vino.

Dumnezeule, începea să se încingă doar gândindu-se la ceea ce îi descria.

– Așa? întrebă ea răgușită.

– Excelent. Vezi bila albastră?

– Da.

– Obiectivul e să lovești direct bila albă, când împingi tacul, ca să o deplasezi pe cea albastră.

– Mă îndoiesc că pot să o lovesc cu suficientă forță.

– Îți arăt eu. Apoi își închise mâna peste a ei la capătul tacului și o ajută să îl împingă fluid peste mână. Numărăm până la trei. Când Laurei îi scăpă un mic hohot de râs, o mustră: Concentrează-te.

– Da.

– Unu, șopti el.

Ea inspiră tremurător.

– Doi.

Bell simți din nou tensiunea crescându-i între picioare.

– Trei.

Împinse tacul în față. Bila albă se ciocni de cea albastră, făcând-o să se învârtă până în buzunar.

– Bravo, zise el sprijinind tacul de marginea mesei.

– Păi tu ai executat lovitura.

Gura ei era atât de aproape! O dorea prea mult pentru a se stăpâni. Când buzele li se întâlniră, o răsuci în brațele lui și o ridică

pe vârfuri. Se aplecă spre ea, sprijinindu-i spatele cu mâinile. Când ea își încolăci brațele pe după gâtul lui, îi captură buzele cu limba. Laura scoase un sunet slab, feminin, iar el nu mai reuși să se gândească decât la cum să îi smulgă mai mult. Își lăsă mâna să alunece peste talia ei subțire și îi prinse în palmă sânul. Când ea își arcui spatele, Bell își înclină capul și își trecu limba peste marginea decolteului. Ea lăsă să-i scape o răsuflare înfiorată.

Puse din nou stăpânire pe buzele ei. Era atât de dulce! Își dorea mult mai mult de la ea. Bărbăția i se întări și știu că ea o simțea apăsându-i-se pe burtă. Își lăsă mâna să coboare pe fundul ei, trăgând-o mai aproape. Frustrarea își înfipse colții în el. Tânjea să-i desfacă panglicile rochiei și să o dezgolească, centimetru cu centimetru, de cămășuță, jupă, corset și ciorapi. Mai mult decât orice, își dorea să o ducă în camera alăturată, unde ar fi putut să facă dragoste cu ea la nesfârșit.

Naiba s-o ia de treabă! Nu ținea minte să mai fi dorit vreodată o femeie cu atâta ardoare.

Încremeni când auzi pași ce se apropiau. O lăsă jos din brațe, iar ea se grăbi să își aranjeze corsajul.

– Mănușile, îi spuse el.

I-o trase pe prima la loc cât de rapid posibil, însă degetele îi deveniră stângace când încercă s-o tragă pe cea de-a doua. Laura își luă mănușa, se întoarse cu spatele și se apropie de șemineu.

Se auziră voci masculine. Laura icni și se răsuci pe călcâie. Bell se crispă, știind că nu ar fi trebuit să își asume riscul de a o săruta.

Harry și Colin vorbeau tare anume pentru a-l avertiza. Fu cuprins de ușurare. Dacă ar fi intrat fiul ei, ea s-ar fi simțit umilită și probabil s-ar fi învinovățit.

Bell își întipări o expresie stoică pe chip când intrară prietenii lui.

– Unde sunt junii? întrebă Harry.

– Mă duc eu să-i caut, spuse Bell. Dacă cei doi evadaseră, avea să-i vâneze personal și să le rupă urechile. Urcă în fugă scara în spirală și intră în salon, dar nu se aflau acolo. Coborî la parter, unde dădu peste majordom. Nu cumva ai văzut unde s-au dus băieții? îl întrebă.

– Ba da, milord. Lacheul m-a informat că joacă table. M-am gândit că s-ar putea să le fie foame, așa că i-am cerut bucătăresei să le ofere niște fursecuri și lapte. Sunt în sala de mese.

– Mulțumesc.

Bell oftă ușurat și porni cu pași mari într-acolo. Bucătarul francez pe care îl avusese până atunci plecase din cauza unui conflict stupid legat de meniul de la micul dejun. Îi ceruse chelăresei să o promoveze pe ajutoarea lui la rangul de bucătar-șef. Îl încânta faptul că nu era foarte ambițioasă în materie de capodopere gastronomice, căci el prefera un mic dejun englezesc simplu, aceasta fiind singura masă pe care o lua acasă.

Femeia era probabil încântată că avea o sarcină atât de ușoară, dar el era satisfăcut atâta timp cât îi pregătea micul dejun obișnuit cu ochiuri, pâine prăjită și șuncă.

În sala de mese, Bell îi găsi pe Justin și Paul mâncând sendvișuri și fursecuri, în timp ce bucătăreasa le turna fiecăruia câte o cană de lapte.

– Băieții în creștere sunt mereu flămânzi, așa zicea maică-mea.

– Mai este brânză? întrebă Justin.

– Da, o aduc imediat. Milord, doriți un sendviș cu brânză și niște lapte?

– Nu, mulțumesc, spuse Bell, privind cum cei doi înfulecau mai rapid decât ar fi crezut că e posibil. Ar fi bine să aduci toată brânza, îi sugeră bucătăresei. Altfel s-ar putea să înceapă să ronțăie din mobilă.

Lui Paul i se opri laptele în gât, făcându-l să se înece. Bucătăreasa îl lovi peste spate:

– Nu-i nici o problemă. Mai aduc o carafă de lapte.

Colin și Harry intrară în sala de mese însoțiți de Laura. Bell se simțea oribil față de ea, însă nu-și putea cere scuze chiar atunci.

– Lady Chesfield a început să își facă griji când a văzut că nu te-ai întors imediat, spuse Harry. Griffith ne-a trimis aici.

Bucătăreasa își puse mâna dolofană în șold.

– Am să aduc mai multă mâncare, având în vedere că toată lumea e flămândă.

– O, te rog, nu te deranja, zise Laura.

– Nu-i nici un deranj. Vai, sunteți frumoasă, dar v-ar prinde bine să vă îngrășați puțin. Bărbaților le place puțină carne pe oase, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Luați loc, revin imediat.

– Volubilă bucătăreasă ai, remarcă Harry mnșcând dintr-un fursec.

– Până acum nu a scos nici un cuvânt în prezența mea, spuse Bell.

– Mmm, murmură Colin delectându-se la rândul lui cu o prăjitură uscată.

Laura turnă lapte într-o cană și i-o întinse lui Bell alături de un fursec. El încercă să își ceară scuze din priviri, dar ea își feri ochii din nou.

– Ce e? întrebă Colin. Nu-ți place laptele cu fursecuri?

– Nu am mai mâncat lapte cu fursecuri de când eram băiețandru.

– O, asta e strigător la cer, exclamă Paul.

– Nu e nimic mai bun, confirmă Harry. La privirea sceptică a lui Bell, se grăbi să adauge: Mă refer în materie de mâncare.

– Dă-i înainte, îl îndemnă Colin. Inevitabil o să-ți scape vreun porumbel.

– Lasă, spuse Harry sorbind prelung din cană.

Bell trase un scaun pentru Laura la capătul mesei.

– Mulțumesc, spuse ea pe un ton de lemn.

Contele își ocupă locul lui obișnuit. Privind-o pe Laura, aflată la celălalt capăt al mesei, îl izbi o senzație foarte ciudată că mai făcuse cândva acest lucru. Murmură ceva despre o clarviziune absurdă și își înmuie fursecul în lapte.

– De ce ești atât de posac? întrebă Justin.

– Și-a făcut planuri, iar lucrurile au decurs diferit, îi explică Harry.

– Și ce dacă?

– Lui îi place ordinea, zise Colin ștergându-se la gură.

– Ei bine, ne are pe noi drept prieteni dezordonați, spuse Harry.

– Asta e o glumă proastă, replică Justin.

Lui Bell nu-i păsa câtuși de puțin de ordine. Mușcă din fursecul umezit și admise în sinea lui că era într-adevăr mai gustos după ce îl înmuiase în lapte. Desigur, nu ar fi recunoscut așa ceva.

Bucătăreasa veni cu un platou de sendvișuri. Un lacheu aduse o altă tavă cu fructe, nuci, fursecuri și încă o carafă de lapte. În câteva minute, toată lumea se ospăta cu poftă, mai puțin Laura, care mânca atent o căpșună. Buzele îi erau umede – și roșii. Distrat, Bell duse cana la gură, însă constată că era plină de firimituri, așa că o lăsă jos.

– E ceva în neregulă? întrebă Laura.

– Nu.

„Ba da, e. Am greșit față de tine."

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu George, spuse Justin.

– A zis că s-ar putea să aibă alte planuri, zise Paul ridicând din umeri.

– Deci noi venim abia pe locul doi?

– Doar îl știi pe George. Se răzgândește din orice.

– Mie mi se pare un prieten de ocazie, comentă Harry.

– Nu genul de om pe care să te poți baza, adăugă și Colin.

Justin își împinse farfuria deoparte și nu spuse nimic.

Dnpă o tăcere grea, Laura îi aruncă o privire lui Bell:

– Mulțumesc pentru o seară încântătoare. Ar trebui să plecăm acum. Ți-aș fi recnnoscătoare dacă ai putea să ne chemi o birjă.

– Nu, vă duc eu cu trăsura mea.

– Plecăm și noi. Paul, te luăm și pe tine, dacă dorești, spuse Colin.

Bell chemă un lacheu pentru a-i cere să îi pregătească trăsura și își luă la revedere de la prietenii lui în holul cel mare. Câteva minute mai târziu, îi conduse pe Laura și fiul ei pe trotuar. Ea încercă să discute cu Justin, însă el îi întoarse spatele.

Ar fi fost mult mai bine pentru Justin dacă prietenia lui cu George s-ar fi sfârșit, însă Bell înțelegea mânia băiatului.

O clipă mai târziu avu revelația propriei ipocrizii. O făcuse pe Laura să accepte să îi fie prieteună, dar în seara aceea o sedusese la masa de biliard. Merita ceva mai bun de-atât.

O ajută să urce în trăsură. Justin o urmă. Își ocupară locurile în tăcere.

Se întrebă dacă avea s-o revadă. Ar fi trebnit să refuze să îl mai primească în casa ei.

Naiba s-o ia de treabă! Fără îndoială se simțea vinovată fiindcă fusese prezent și Justin. Ar fi vrut să-i spună că nu era vina ei.

Ar fi vrut să îi spună că nu intenționase nici o clipă să o împingă pe căi greșite, dar ea știa că nu era așa. Nu era prima dată când o ispitise să ajungă în brațele lui. În acea primă zi, în salonul ei, Laura căzuse cu totul în cursa lui.

Acum simți ceva răsucindu-i-se în vintre.

Trăsura se opri greoi. Bell coborî și o ajută și pe ea pe trepte. După ce ieși din trăsură, Justin o luă la fugă pe aleea de la intrare. Când Reed deschise ușa, tânărul se năpusti înăuntru.

– Mulțumesc că ne-ai însoțit, Lord Bellingham. Pot să merg singură în casă.

– Laura, îmi dai voie să intru?

– Dacă e vorba despre... indiscreția noastră de mai devreme, nu doresc să o discut. Nu ar fi trebuit să se întâmple, dar s-a întâmplat. Acum vreau doar să uit.

– Trebuie să discutăm despre asta.

– Nu cred că e o idee bună, spuse ea, strângându-și mai tare șalul în jurul umerilor.

– E frig și nu-mi place să las lucrurile nelămurite.

– Prea bine, dar va fi o discuție scurtă.

Bell știa destul de bine la ce se referea, dar avea și el ceva de spus.

– Milady, Lord Bellingham, îi întâmpină Reed.

– Să înțeleg că Justin e sus? spuse ea.

– Da, milady.

– Mulțumesc, Reed, zise Laura crispată.

Când intrară în salon, Bell văzu că focul aproape se stinsese.

– Am să atât focul, dacă dorești.

– Mulțumesc.

Se așează pe canapea și își rearanjă șalul.

El dădu la o parte grătarul căminului și scormoni cărbunii, retrezind un foc decent. După ce puse înapoi grătarul, se uită la ea.

– Vrei să aprind lumânări?

– Nu, e o risipă, și avem lumină suficientă de la foc.

Iată o nonă dovadă a diferențelor dintre ei. Contele nu ar fi ezitat nici o clipă să aprindă o duzină de lumânări, dar el dusese întotdeauna o viață privilegiată.

– Probabil mă crezi un diavol, îi spuse, așezându-se lângă ea. Nu am plănuit ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

– Știu.

– Tu ești o doamnă, iar eu am profitat de tine, răbufni el.

– Sunt o femeie în toată firea, nu o școlăriță inocentă de-abia lansată în societate. Nu ai profitat de mine. Am știut din clipa în care te-ai oferit să îmi arăți cum să lovesc bilele de biliard că mă joc cu focul.

– Laura, ți-am primejduit reputația.

– Nu, *eu* mi-am primejduit reputația. Aș fi putut să spun nu în orice moment și nu am făcut-o fiindcă îmi doream să mă sărnți. Dacă ne-ar fi surprins cineva, nu aș fi putut să dau vina pe nimeni în afară de mine însămi. Suntem amândoi adulți și trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru acțiunile noastre.

– Nu-ți pot permite să îți asumi vreo parte din vină, zise el clătinând din cap. Eu sunt cel care are atâta experiență...

– De data asta nu ai să preiei tu controlul, spuse ea pe un ton vehement. De la bun început ai încercat să îți impui autoritatea. Îți sunt recunoscătoare pentru cât m-ai ajutat cu fiul meu, dar nu sunt neputincioasă.

– Sunt obișnuit să controlez tot. Administrez proprietăți și servitori de câțiva ani deja. Mi-a intrat în sânge.

Laura se ridică și, firește, se ridică și el.

– Habar nu ai câte lucruri am fost nevoită să gestionez singură. Cine crezi că a avut grijă de soțul meu suferind? Eu am făcut-o, fiindcă știam că nimeni n-ar fi făcut-o mai bine. Cine crezi că a organizat servitorii și a luat deciziile la Hollwood Abbey? Cu siguranță nu Montclief.

– Glumești!

– Ți-e chiar atât de greu să crezi că o femeie are inteligența și capacitatea de a face toate aceste lucruri?

– Nu m-am gândit niciodată la așa ceva. În fond, se obișnuiește ca gentlemenii să fie cei care se ocupă de toate aspectele ce țin de proprietăți. În sarcina femeilor cad problemele casnice.

– Ei bine, ai în fața ta o femeie care a reușit să se ocupe și de unele și de celelalte, din necesitate. Presupun că nu poți să afirmi același lucru.

– Eu îi las pe servitori să se ocupe de problemele casnice. Ne abatem de la subiect însă.

– Cred că ar fi bine să pleci înainte să spun ceva ce am să regret.

– Ce am făcut greșit acum? Am încercat să-mi cer scuze, dar nu mi-ai dat voie.

– A fost o seară interesantă, milord.

– Laura, nu ai să-mi închizi gura. Îmi pare rău că te-am subestimat. Aveam cele mai bune intenții, dar presupun că pot fi cam tiranic uneori.

– Cam tiranic? pufni ea. E doar vina mea. M-am bazat prea mult pe tine fiindcă îmi era teamă că am să-mi pierd fiul.

– Nu e nimic rău în a accepta ajutor.

– Sunt recunoscătoare pentru sprijinul pe care mi l-ai acordat în privința fiului meu, dar sunt obișnuită să am grijă de alții încă de când eram mică.

– Știu, spuse el. Ești o mamă bună, Laura.

Ea îi întâlni privirea.

– Ai știut cum să te descurci cu Justin. Cum el nu răspunse, continuă: Ai învățat asta de la cineva.

Ticăitul ceasului răsună asurzitor.

– De la tata, spuse Bell în cele din urmă.

– Cred că ar fi mândru de tine, șopti ea ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l pe obraz.

Trăsăturile contelui se crispară.

– Te-am reținut prea mult. Noapte bună.

Laura își puse cămașa de noapte și se strecură în așternuturi, însă nu reuși să adoarmă. Mai devreme fusese atât de furioasă pe el! Voia să își asume întreaga vinovăție, ca și cum ea ar fi fost prea stupidă ca să înțeleagă exact ce se petrecea în salonul de biliard. Bell îi vorbise ca și cum ea nu ar fi fost în stare să se descurce singură, dar îl pusese la punct.

Contele chiar nu înțelesese că felul în care se purta cu ea o înjosea. Îi acceptase ajutorul, însă fusese mult prea autoritar. Poate era un fel de instinct cavaleresc din partea lui, dar în seara aceea îl dusese prea departe.

Apoi, cumva, discuția lor deviase dramatic. Încă o tulbura expresia chinuită din ochii lui. Se întrebă cât de greu îi fusese să pronunțe cuvântul „Tata".

Lady Atherton îi spusese că, după tragedie, Bell călătorise pe Continent și se întorsese complet schimbat. Pretindea că are gheață în vene, spusese ea. Laura bănuia că își ascundea rănile în spatele unei fațade de ciuism.

Bell își pierduse familia, dar nu cunoștea nici un alt detaliu. Era chiar posibil că nimeni să nu fi știut circumstanțele, eventual cu excepția prietenului care îl însoțise pe Continent.

În seara aceea văzuse magnifica reședință londoneză ce era de mai multe generații în familia lui și se întrebase cum putea Bell să o abandoneze. Tatăl lui ar fi vrut cu siguranță ca el să ducă mai departe moștenirea familiei.

Ceva îi sâcâia mintea. Bell refuza să se căsătorească, deși toate proprietățile lui aveau să ajungă în patrimoniul Coroanei după ce murea. Ar fi putut foarte bine să le vândă, și totuși le păstrase.

Să fi fost oare fiindcă erau tot ce îi mai rămăsese de la familia lui? Date fiind circumstanțele, era ilogic să nu vândă, dar emoțiile erau ilogice.

Durerea putea să sfâșie în bucăți inima unui om. Își aminti când stătuse la căpătâiul lui Phillip, implorându-l pe Dumnezeu să i-l mai lase încă puțin, deși dragul ei soț suferea. După moartea lui se simțise vinovată, dar tatăl ei îi spusese că încercarea de a negocia era o reacție comună în fața pierderii inevitabile a unei persoane dragi.

Familia ei o susținuse în acele săptămâni dificile de la început. Izbucnea în plâns adesea, de pildă când găsise ceasul de mână pe care îl rătăcise Phillip sau la vederea unor obiecte banale precum un pieptăn. Dar Justin avusese nevoie de ea, iar acest lucru o ajutase să își continue viața. Partea cea mai copleșitoare a durerii se atenuase încetul cu încetul.

Bănuia că Bell nu trecuse prin etapa atât de importantă a jelirii. Cel mai probabil își ridicase bariere pentru a ține trecutul la distanță și a se zăvorî în fața durerii. Nu putea fi sigură de nimic, în afară de faptul că trecuse printr-un șoc uriaș la o vârstă fragedă. Bell avea nevoie de ea, dar cum ar fi putut să ajungă la el?

Nu-i venea să îl întrebe despre familia lui. Cel mai probabil s-ar fi înfuriat și ar fi refuzat să vorbească despre tragedie. Totuși, în seara aceea se deschisese puțin. Merita să încerce. Era prietenul ei, iar ea ținea la el. Și nu puțin.

Capitolul 7

Clubul White, seara următoare

Bell era cufundat într-un pahar de brandy și o doză de proastă dispoziție. Laura îl compătimise cu o seară înainte. Nu voia mila ei. Dumnezeu îi era martor că avusese parte de suficientă compătimire când se întorsese în Anglia cu un an în urmă. Femeile, tinere și bătrâne, veniseră la el cu expresii mâhnite și rostiseră platitudini. „Timpul vindecă orice rană." „Familia ta e într-un loc mai bun." „A fost voia lui Dumnezeu." Nu le răspunsese niciodată; se mulțumise să le întoarcă spatele și să plece.

Cel mai mult îi displăcea când alții manifestan o curiozitate morbidă față de moartea familiei lui și decizia lui de a părăsi Anglia timp de patru ani.

Noaptea trecută, Laura îl sărutase pe obraz și îi spusese că tatăl lui ar fi fost mândru de el. Îndrăzneala ei îl înfuriase și, când ajunsese acasă, simțise nevoia de a sparge ceva. Dintre toți oamenii, ea chiar ar fi trebuit să știe să nu recurgă la clișee în fața unei morți lipsite de sens.

Se încruntă la licoarea de culoarea chihlimbarului. În adâncul sufletului știa că Laura nu aruncase acea frază pe negândite. El intrase în defensivă fiindcă detesta orice fel de slăbiciune, în special coșmarurile. Trebuia să rămâuă puternic, fizic și mintal. Și să aibă întotdeauna controlul.

Ospătarul veni și îi reumplu paharul, iar Bell dădu pe gât întreaga cantitate de brandy din două înghițituri.

– La dracu', bombăni el, exact când Harry și Colin se așezară la masa lui.

– Ce-ai zis? se încruntă Harry.

– Am înjurat, răspunse Bell, umplându-și din nou paharul.

– O, nu, spuse Colin. Uită-te la el. Se îmbolnăvește de dragoste.

– Vrei să spui dorință, îl corectă Harry, pentru văduvă.

– Bineînțeles că e vorba de văduvă, râse Colin. Este frumoasă și dulce.

– Nu mă îmbolnăvesc de dragoste.

– Probabil a avut loc o ceartă între îndrăgostiți azi-noapte. Nu-ți face griji, bătrâne. Împăcarea e cel mai dulce moment, nu-i așa?

Bell simți cum dușca de brandy îi arde gâtlejul. Își drese vocea și mormăi:

– Nu mă îmbolnăvesc.

Crezuse că ea era diferită, dar îi văzuse expresia din ochi. Laura voia să îl repare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu voia ca ea să-l cocoloșească. Nu voia să-l sărute pe obraz. Și era a naibii de sigur că nu voia ca ea să-l consoleze.

Ospătarul se opri și îi umplu din nou paharul de brandy. Bell luă o înghițitură și își privi prietenii. Ceva era în neregulă.

– Sunteți tăcuți, observă el.

– Căscăm gura la tine, replică Harry.

– De ce?

– Fiindcă suferi de inimă frântă, spuse Colin.

– Eu nu am inimă care să se frângă.

– Bineînțeles că ai, altfel ai fi mort, spuse Harry.

– Chiar trebuie să iei totul atât de la propriu? oftă posomorât contele.

Colin înțepeni.

– Care e problema acum? întrebă Bell.

– Nu e nimic.

– Așa-i, totul este perfect în regulă, zise Harry. Nu ai inima frântă.

– De ce vă purtați mai ciudat decât de obicei?

– Cred că ar fi bine să-i spui, zise Colin.

– Eu? Nu, spune-i tu, replică Harry.

– Ce anume să-mi spuneți?

– E vorba despre rivalul tău, spuse Colin.

– Nu am nici un rival, declară Bell.

– Cel cu început de chelie, preciză Harry.

– Pembroke, adăugă Colin. Se laudă în gura mare că i-a făcut o vizită lui Lady Chesfield azi-dimineață.

– Ha! Probabil i-a cerut majordomului să-i spună că nu e acasă, zise Bell.

Harry și Colin se uitară unul la celălalt.

– Spune-i tu, îl îndemnă Colin.

– Nu, e rândul tău, replică Harry.

– Țin minte clar că eu i-am spus ultima dată, zise Colin.

Bell bătu cu pumnul în masă:

– Spuneți odată!

– A primit-o pe Lady Atherton, zise Harry.

– Și ce dacă? Sunt prietene.

– Și pe Pembroke, mormăi Colin. Ai un rival la afecțiunea lui Lady Chesfield.

– Nu-i cazul să-ți faci griji, adăugă Harry. Te va alege pe tine în defavoarea lui Cheliuță.

– Ea nu își dorește un pretendent – nici un soț, afirmă contele golindu-și paharul.

– Spune-i asta lui Pembroke, zise Colin.

– De ce? Ea nu îl vrea.

– Nu, voiam să zic că Pembroke vine încoace.

Bell se uită peste umăr tocmai când Pembroke se apropia țanțoș de masa lor.

– Bellingham, am auzit că trăsura ta a fost văzută aseară la reședința lui Lady Chesfield. Cum Bell nu reacționă, mulțumindu-se să-și acopere un căscat, Pembroke urmă: M-am gândit că ar trebui să știi că mi-am exprimat îngrijorarea în fața doamnei cu ocazia vizitei pe care i-am făcut-o dimineață. M-a asigurat că nu ai făcut decât să îi aduci acasă, pe ea și pe fiul ei, în trăsura ta.

– Ai terminat? întrebă Bell.

– Nu, nu am terminat. Am informat-i pe Lady Chesfield în privința reputației tale legate de femei, iar dânsa m-a asigurat că nu ești un pericol pentru ea.

Bell își îngustă ochii, studiind maniera ciudată în care își pieptănase Pembroke părul.

– Ai trecut la o coafură nouă?

Fața lui Pembroke deveni stacojie.

– Habar nu am la ce te referi.

– Înțeleg. Ai pieptănat câteva fire peste pata de chelie. Ingenios.

– N-ai decât să îți faci plăcerea de a mă insulta, dar pe mine mă va alege.

– De ce-mi spui asta?

– Am vrut să te avertizez. Intenționez să îi fac o propunere onorabilă.

Bell pufni în râs la ideea că Laura ar fi putut fi logodită cu doi bărbați deodată, deși logodna lor nu era autentică.

– Nu vei mai râde când o să ne anunțăm logodna.

– Ești al naibii de sigur de tine, spuse Bell, dar hai să-ți vând un pont. Ea nu își dorește un soț.

– De unde știi?

– Mi-a spus.

– Ha! I-ai cerut mâna, iar ea te-a refuzat, zise Pembroke, ridicând vocea.

O tăcere grea se lăsă la mesele din apropiere. Alți bărbați se zgâiau la ei.

– Nu i-am cerut mâna, ripostă Bell furios.

– Oricum nu te-ar fi acceptat.

Bell se ridică, înălțându-se amenințător deasupra lui Pembroke.

– Strămoșii mei au fost invadatori barbari. Au atacat castele, au jefuit comori și au răpit femei. În venele mele curge sângele lor.

Pembroke ridică bărbia, ceea ce făcu colțul gulerului să îl înțepe în obraz. Îl dădu la o parte ca și cum ar fi fost o insectă și zise:

– Ține minte ce-ți spun. Va fi mireasa mea.

Cu această remarcă finală, plecă demn.

Firește, Lindmoore, cunoscut mai degrabă ca Lordul Bârfă, se grăbi să vină la masa lor.

– Am auzit că îi faci curte lui Lady Chesfield.

– Nu ai auzit bine.

– E adevărat că soțul ei i-a lăsat o avere considerabilă? se interesă Lindmoore cu o scânteie de lăcomie în ochi.

– Stai departe de ea, rosti Bell scrâșnind din dinți.

– Doar întrebam, replică Lindmoore. Desigur, mulți vor fi încântați să afle că nu ți-e promisă ție.

Zumzetul din încăpere se stinse. Toți cei prezenți ascultau cu atenție.

Naiba s-o ia de treabă. Era cazul să o avertizeze pe Laura că lupii se pregăteau de atac.

A doua zi, Laura participă la o întâlnire organizată la reședința lui Lady Atherton. Făcu cunoștință cu mai multe doamne care o studiară cu priviri pătrunzătoare, făcând-o să se simtă ca expusă într-o vitrină. Vorbeau despre persoane și evenimente de care ea nu avea cunoștință, dar ascultă politicos. Era interesată de o doamnă anume, mama lui George, prin urmare avu grijă să se așeze pe scaunul gol de lângă ea.

– Lady Rentworth, mă bucur să vă cunosc în sfârșit. Băieții noștri sunt prieteni.

Lady Rentworth își încreți sprâncenele.

– Ce interesant.

Vorbise pe un ton plictisit care îi contrazicea afirmația.

Laura încercă din nou:

– George a venit de câteva ori în vizită la fiul meu, dar nu l-am mai văzut în ultima vreme.

– Ei bine, e pe undeva.

Prietenele lui Lady Reutworth își deschiseră evantaiele și schimbară priviri amuzate. Laura își păstră aerul calm, căci uu voia ca Lady Atherton să știe că Lady Rentworth și prietenele ei o luaseră în bătaie de joc.

Fără îndoială își formaseră o opinie înainte să o fi întâlnit vreodată. Probabil îi descoperiseră trecutul și o priveau de sus de la înălțimea pozițiilor lor nobile, căci, în ciuda titlului, ea nu era una dintre ele. Își spuse că nu îi păsa, dar ideea era mai ușor de acceptat în teorie decât în realitate. Din nefericire, Lady Atherton îi ceruse să rămână și după întâluire pentru a putea să discute, iar acum Laura regreta că acceptase.

Nu își dorea decât să plece din salon și să lase în urmă acele femei arogante. Voia să se întoarcă acasă în Hampshire și să le ducă daruri fraților și surorilor ei. Voia să se plimbe prin grădină și să taie flori pentru salon. Cel mai mult, și-ar fi dorit să poată da timpul înapoi peutru a-și petrece o după-amiază cu Phillip.

Nu avea însă nici un rost să își dorească lucruri imposibil de obținut. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru ceea ce avea, în schimb. Avea o familie mare, minunată, și pe fiul ei, toți oameni pe care îi iubea. Laura îi zâmbi lui Lady Atherton, simțindu-se foarte recunoscătoare pentru prietenia ei. Numeroasele ei scrisori o ajutaseră să mențină legătura cu Phillip, ceva ce devenise din ce în ce mai important pentru Laura de-a lungul anilor. Uneori i se părea că de-abia trecuse un an de la moartea lui, iar alteori i se părea că trecuse un secol. În pofida bolii, Phillip fusese un soț minunat, și singurul ei regret era că nu se bucuraseră de mai mult timp împreună.

Când și ultima vizitatoare plecă, Lady Atherton ceru să li se aducă niște ceai.

– Adunările astea sunt atât de agitate, remarcă ea. Toată lumea este hotărâtă să audă sau să împrăștie ultimele bârfe. Ai auzit ceva interesant?

– Nu, spuse Laura, coborând privirea.

– Am remarcat disconfortul tău când discutai cu Lady Rentworth mai devreme.

Laura își drese vocea.

– I-am spus că fiii noștri sunt prieteni, dar că nu l-am mai văzut pe George recent.

– Cum a replicat?

– A zis că e pe undeva.

Lady Atherton flutură din mână.

– Are instincte materne cât o pisică vagaboandă. Dacă vrei părerea mea, există mult prea mulți părinți aristocrați care își lasă copiii în mâinile doicilor și trăiesc de parcă progeniturile lor nici nu ar exista. E oripilant. Dar scurta voastră conversație pare să te fi mâhnit.

Laura îi explică în ce mod aflase Justin de dezertarea lui George, iar Lady Atherton făcu ochii mari:

– Ai pus piciorul în reședința londoneză a lordului Bellingham!

Laura se încinse la față când îi povesti împrejurările.

– Poate că nu ar fi trebuit să merg, dar m-a convins.

Camerista intră cu o tavă de ceai. Lady Atherton turnă și îi întinse o ceașcă Laurei.

– A fost foarte convingător, nu-i așa?

– O, da.

– Ca să vezi, spuse Lady Atherton.

– Nu știu la ce te referi, replică Laura.

– Bineînțeles că știi.

– Nu va putea exista niciodată mai mult decât prietenie între noi.

Nu avea să-i dezvăluie ce se petrecuse în salonul de biliard.

– Chiar așa? O prietenie platonică? Ce interesant. Lady Atherton îi zâmbi viclean. Majoritatea femeilor s-ar fi grăbit să profite de șansa de a i se alătura în budoar.

– Eu nu sunt majoritatea femeilor.

– Nu, nu ești, și tocmai acesta e motivul pentru care este atras de tine.

– Nu am să atrag rușinea asupra mea sau a familiei mele pentru o scurtă aventură amoroasă. Și în mod cert nu am să mânjesc amintirea lui Phillip.

– Scuză-mă o clipă, spuse Lady Atherton.

Laura o privi apropiindu-se de bufet, unde turnă o băutură necunoscută în două pahare. Când se întoarse la canapea, îi întinse un pahar.

– Când eram mai tânără, nu aș fi îndrăznit niciodată să beau un pahar de vin de Xeres după-amiaza. Dar, pe măsură ce au trecut anii, mi-am dat seama că toate regretele mele erau legate de oportunități de care nu am profitat. Când nu eram decât o copiliță, am fost pe punctul de a ceda în fața presiunilor părinților mei de a mă căsători cu un marchiz. Desigur, el era mult mai în vârstă și s-ar fi dovedit o partidă strălucită în ochii societății. Dar eu eram îndrăgostită de Alfred. La vremea respectivă, el era cel mai mic dintre frați, fără șanse la moștenire. Mi-am asumat riscul și l-am așteptat. În cele din urmă chiar a ajuns să moștenească titlul de conte.

– Probabil erați foarte îndrăgostiți, spuse Laura.

– Morala poveștii mele e asta: nu lăsa regulile să-ți pună piedici. Ai o singură viață. Profită cât poți de ea.

– Mulțumesc pentru sfat.

– Sunt și opțiuni mult mai rele decât Bellingham, o avertiză Lady Atherton.

– Nu caut nimic mai bun.

– Ce te-ar ispiti? Iubirea adevărată?

– Te asigur că Lordul Bellingham nu îmi oferă așa ceva.

– O femeie inteligentă știe cum să ducă un bărbat la altar.

– El nu e genul de bărbat care să se lase condus.

– Bea-ți vinul. Și dacă ești inteligentă, ai să-l lași pe Bellingham să te prindă.

Laura lăsase acest lucru să se întâmple de două ori și nu vedea nimic inteligent într-o asemenea decizie.

Două ore mai târziu, Laura tocmai răspundea unei scrisori de la Rachel când auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Intră!

– Lordul Bellingham dorește să vă vadă, milady.

– Prea bine. Condu-l sus.

După plecarea lui Reed, Laura se apropie în grabă de oglindă și își ciupi obrajii. Cârlionții de lângă ureche îi erau puțin cam slăbiți, dar nu mai avea ce să facă în această privință. Își spuse că și-ar fi verificat aspectul înainte de vizita oricui, dar el nu era oricine. Era prieteuul ei.

Își netezi fustele întrebându-se de ce venise. După discuția ei cu Lady Atherton, devenise tot mai curioasă în privința familiei lui. Cum erau prieteni, ar fi trebuit să se simtă îndreptățită să-l întrebe despre viața lui, mai ales că el nu se ferise s-o iscodească. Situația lui era însă complicată, iar ea știa din anii în care avusese grijă de Phillip că bărbații detestau să trădeze orice fel de vulnerabilitate. Trebuia să aibă răbdare și să aștepte o ocazie apărută firesc de a deschide subiectul.

Bell bătu la ușă, apoi intră.

– I-am spus lui Reed să nu se mai obosească, fiindcă știu să ajung și singur sus.

– Te rog, ia loc. Sun să ni se aducă ceaiul.

– Nu deranja servitorii. Nu stau mult. Se așează lângă ea pe canapea și își drese vocea. Unde e Justin?

– Sus, le scrie bunicilor lui.

– L-ai pus tu să o facă?

– Bineînțeles.

– Am aflat că Pembroke ți-a făcut o vizită.

– Da, acum două zile. A fost de față și Lady Atherton. De ce întrebi?

Bell inspiră adânc.

– A anunțat la clubul White că intenționează să îți ceară mâna.

– Poftim? Laura își puse mâna în dreptul inimii. Sunt uluită. Ce îi veni să se facă de rușine? Nu l-am întâlnit decât de două ori până acum. Cum îndrăznește să vehiculeze numele meu în asociere cu al lui? M-a transformat în centrul atenției în clubul tău. Am să-i rup urechile dacă se mai apropie vreodată de mine!

– Mai e ceva, spuse el.

– O, nu.

– Era inevitabil să se afle. Acum știe toată lumea că ești bogată. Ceea ce înseamnă că vei deveni ținta vânătorilor de avere.

– N-au decât să își aleagă o altă țintă.

– Ești o văduvă frumoasă și bogată, zise Bell.

– Sunt o doamnă, uu un premiu de câștigat.

El o prinse de umeri.

– Laura, știu că ești mâhnită, dar ești prea deșteaptă ca să lași un bădăran să îți facă zile amare.

– Nu-mi place ideea ca toți acei bărbați să vorbească despre miue.

Gura lui se curbă în acel zâmbet pieziș pe care ea îl cunoștea atât de bine.

– Ei bine, pot să privească, dar nu pot pune mâna.

– Nu vreau nici să mă fixeze cu privirea, protestă ea.

El făcuse acest lucru când o văzuse pentru prima dată, dar, la drept vorbind, nici ea nu-și ferise ochii.

– Ai acceptat invitația la balul dat de Lady Norcliffe?

– Da, Lady Atherton mi-a trimis un bilețel. Ne va duce pe Justin și pe mine în trăsura ei.

– Dacă stau pe lângă tine, voi ține la distanță șacalii.

– Nu te supăra, dar dată fiind reputația ta, asta va transmite un alt mesaj, unul care, cel mai probabil, le va da apă la moară bârfitorilor.

– Te referi la reputația mea de crai? Nu m-am descurcat prea bine la capitolul ăsta în ultima vreme, să știi.

– Poftim? zise ea încruntată.

– Ei bine, în afară de faptul că am băut prea mult brandy la club și am fumat câteva țigări de foi.

– Dezgustător!

– Bărbații nu sunt la fel de pretențioși ca femeile, râse contele.

– Știu. Am și eu frați.

– Și nu am mai găsit nici o înlocuitoare pentru ultima mea amantă. În mod cert, asta îmi scade din faima de crai.

Ea încercă să se elibereze din mâinile lui, dar el o ținu strâns.

– Cum îndrăznești să vorbești despre un asemenea subiect în prezența mea?

– Amanta a dispărut acum câteva săptămâni.

– Ești nerușinat.

– Mi-ai mai spus asta, dar suntem prieteni, și nu ți-am ascuns faptul că au existat femei în viața mea. Ea se împinse în pieptul lui tare ca piatra, dar în zadar. Bell continuă: Acum ești furioasă fiindcă ți-am zis că nu mă mai ridic la înălțimea reputației mele de mare crai.

– Urmează să-mi spui că ai nevoi.

Replica aceea îi scăpase. Practic era ca și cum ar fi deschis larg poarta către pierzanie.

– Un bărbat care are nevoi și le poate satisface și de unul singur, dar să îți dorești ceea ce e atât de aproape și totuși interzis e ca și cum ai bea dintr-uu pocal gol.

– Nu, ai putea să bei după pofta inimii, dar fără sentimente tandre pocalul ar rămâne întotdeauna gol.

– Te referi la iubire, zise el dându-i drumul.

– Ai fost vreodată îndrăgostit?

– Nu.

Laura simți o dorință copleșitoare să îl încurajeze să-și deschidă inima, dar și inima ei era fragilă. Sentimentele tandre ce îumugureau în pieptul ei o speriau, căci nu exista nici un viitor pentru ele, doar o prietenie de un sezon.

– Ești o femeie aparte, spuse el.

Ea își împreună sprâncenele.

– În ce seus?

– Ești singura femeie care m-a refuzat vreodată.

– Era de mult cazul să primești o lecție de umilință.

– Sunt conte, declară el sprijinindu-și pumnul în șold. Aroganța vine odată cu titlul.

– Cel puțin ești sincer. Apropo, să nu încerci să mă aperi de vânătorii de avere la bal. Sunt perfect capabilă să descurajez tot soiul de nemernici.

– Inclusiv pe mine.

– Tu te-ai dovedit destul de hotărât, dar m-am ridicat întotdeauna la înălțimea provocării.

– Dacă te văd cochetând, voi fi mortal de gelos, o avertiză el făcându-i cu ochiul.

– Bănuiesc că nici nu ai să observi.

– O, de ce crezi asta?

– Fiindcă vei fi înconjurat de o duzină de femei, toate întrecându-se să îți intre în grații.

– Dar ele nu vor fi tu.

– Bellingham, du-te și găsește-ți uu șarpe pe care să îl farmeci.

– Aș prefera să te farmec pe tine... să-ți fur un sărut.

Bell glumise, dar expresia intensă din ochii lui era menită să o tragă spre el. Îi simți chemarea și o parte nerușinată din ea și-ar fi dorit să se abandoneze în brațele lui, dar uu făcu decât să-și fluture degetul.

– Sunt invulnerabilă în fața tentației.

Era o fanfaronadă, desigur.

– Ești sigură că nu o să te răzgândești?

Dumnezeule bun, ar fi putut ispiti și o sfântă, iar ea cu siguranță uu era. Dar își scutură cârlionții și ridică privirea spre el, uluită din nou de ochii lui albaștri superbi.

– Știi răspunsul.

– Acum suntem prieteni, așa că nu poți să te descotorosești de mine așa ușor. Țin destul de mult la tine.

Inima ei grăbi puțin pasul. Era o mărturisire, dar ce însemna? Nu putea gândi limpede când el era atât de aproape, iar parfumul lui amețitor se învolbura în jurul ei.

Bell o trase ușor de cârlionțul de lângă ureche și spuse:

– Ar fi bine să plec.

Ușor amețită, Laura îl conduse la ușă.

– Ne vedem la bal, zise el în chip de rămas-bun.

După ce închise ușa, Laura își sprijini mâinile de ea. „Țin destul de mult la tine." Inima ei continuă să bubuie în timp ce se străduia să înțeleagă dacă sugerase sentimente mai profunde. Îi spusese că ar fi fost gelos dacă alți bărbați ar fi flirtat cu ea, dar se întorseseră amândoi la glume și tachinări. Și totuși, uu avusese deloc impresia că glumea. O privise ca și cum uu ar fi vrut să-i mai dea drumul.

Se răsuci pe călcâie și porni grăbită spre fereastră, dorindu-și să-l mai vadă o dată. Poate că el avea să ridice privirea și să-i facă semn cu mâna. Își lipi mâna de sticla rece și, în scurt timp, îl văzu traversând cu pași mari trotuarul:

– Privește în urmă, șopti ea.

El urcă în trăsură fără să se întoarcă. Lovită de un val de realitate, Laura își sprijini fruntea de sticlă. Cum putuse fi atât de naivă? Nu era o copilă ametită, aflată la primul pretendent. Era mai înțeleaptă, și totuși încercase prosteşte să vadă mai mult în mărturisirea lui că ținea la ea. Se referise la ea *ca prietenă*.

Cum ar fi putut să caute o semnificație în cuvintele lui când știa că nu era cazul? Bellingham deprinsese la perfecțiune arta seducției; era la fel de firească precum respirația pentru el. Flirtul, tachinările, glumele, toate făceau parte din farmecul lui. O, își dorise săruturile lui profunde și umede, dar de la un sărut s-ar fi ajuns la altul, și apoi la altul. Data viitoare, și ar fi existat o dată viitoare, și-ar fi spus că se terminase, dar ar fi fost prea târziu, căci el ar fi ajuns să însemne mai mult pentru ea decât ar fi trebuit. În cele din urmă de la săruturi s-ar fi ajuns la atingeri, iar dorința s-ar fi intensificat până când ea și-ar fi abandonat toate principiile și i s-ar fi oferit cu totul.

Dacă permitea să se întâmple acest lucru, nu ar mai fi fost aparte, nu ar mai fi fost decât o altă femeie cu care s-ar fi culcat și pe care apoi ar fi uitat-o. Iar în timp ce el ar fi trecut la următoarea cucerire, ea ar fi rămas să își strângă frânturile de inimă zdrobită.

Bell bătu în plafonul trăsurii. Când aceasta porni, își masă rădăcina nasului. Intrase în casa ei cu un singur scop: să o avertizeze în privința vâuătorilor de avere. Apoi ajunsese să o tachineze

și să flirteze cu ea. Ba, pe toți dracii, încercase chiar să-i smulgă un sărut.

Se învârtiseră amândoi în jurul a ceea ce exista între ei, iar glumele le permiseseră să păstreze un ton relaxat. Dacă ar fi fost doar un flirt, ar fi putut pur și simplu să râdă și să fie simpli prieteni. Dar de fiecare dată când se atingeau sau se apropiau unul de celălalt, tensiunea creștea până ajungea să semene iusuportabil de mult cu o furtună inevitabilă.

Nu glumise când îi spusese că era prima femeie care îl refuza.

La frumoasa vârstă de douăzeci de ani, constituția lui costelivă se împlinise. Mușchii i se dezvoltaseră, parțial grație lecțiilor de scrimă, dar părea și că era destinat să crească la fel de înalt și solid ca tatăl lui. Femeile îi observaseră trupul atletic și comentaseră despre ochii lui albastru intens. El considerase dintotdeauna că îl făceau să arate ciudat, dar nu avea de gând să le contrazică pe numeroasele femei care îl ispiteau în paturile lor.

În toți anii pe care îi petrecuse călătorind pe Continent, și în anul care se scursese de când era în Anglia, nu întâlnise niciodată vreo femeie căreia să nu-i poată întoarce spatele.

Intenționase să îi întoarcă spatele și Laurei, dar nu o făcuse. Era ciudat cum o singură decizie de a merge la ea cu acea sticlă schimbase atât de multe. Se gândise să o facă amanta lui, dar își dăduse seama aproape imediat că nu era genul acela de femeie.

În tot acest timp își spusese că o dorea fiindcă ea refuza să se culce cu el, și crezuse că era proverbialul fruct interzis. Dacă ar fi fost atât de simplu, nu ar mai fi ajuns să se implice atât de mult în viața ei. Ar fi găsit o altă femeie care i-ar fi oferit ceea ce își dorea. Dar ceva se schimbase în sufletul lui. Nu înțelegea complet ce era, dar știa că i se datora Laurei.

Privind în urmă, ceea ce îl uluia era faptul că nici măcar nu încercase să își găsească o amantă nouă. O dorea pe Laura, dar știa că nu putea să o aibă, nu așa cum ar fi vrut el.

Nu putea să continue astfel, avea să își piardă mințile.

Trebuia să-și găsească o amantă nouă, imediat după balul doamnei Norcliffe.

*

Trei zile mai târziu

Laura se gândi să îmbrace rochia elegantă cu dantelă, dar știa că ar fi făcut-o doar ca să-l impresioneze pe Bellingham, ceea ce refuza. După ultima lor întâlnire, hotărâse să se stăpânească.

Contele îi sucise mințile. Care femeie nu ar fi fost flatată de glumele și flirtul lui? Câtă vreme ținea minte că nu era mai mult decât o prietenie de un sezon, nu avea motive de îngrijorare. În cele din urmă, îmbrăcă o rochie de zi simplă, albă, și își studie reflexia în oglinda batantă.

– Fran, decolteul ăsta e prea jos pentru zi?

– Eventual ați putea vârî o eșarfă în corsaj.

Camerista se duse la dulap și scoase o eșarfă destul de transparentă. După ce Fran o ajntă să și-o aranjeze, Laura se privi din nou în oglindă. Nu o acoperea decât foarte puțin, dar orice altă țesătură mai grea ar fi arătat nefiresc.

Își ciupi obrajii și coborî în salon, unde îl găsi pe fiul ei trântit într-o rână pe un scaun. Laura se așează pe canapea.

– Justin, expresia ta acră nu îmi place deloc. Lordul Bellingham va sosi în curând pentru lecția ta de scrimă. Ar trebui să fii recunoscător pentru această șansă, dar dacă nu poți să fii, spune-mi acum. Am să-i explic Lordului Bellingham că nu mai ești interesat de scrimă.

– Nu lecțiile de scrimă mă irită, ci felul în care vorbește cu mine ca și cum ar avea vreun drept să-mi spună ce să fac. Nu e tutorele meu.

– Chiar e atât de greu de îndurat? oftă ea. Ar fi putut cu ușurință să te ignore, dar nu a făcut-o. Și știi de ce?

– Da, fiindcă adevăratul lui obiectiv ești tu, pufni tânărul.

– Nu, Justin. A fost de față în ziua aceea când a venit unchiul tău și a tras concluzia că Montclief ar fi un tutore oribil pentru tine. Nu m-am așteptat să mai revină după aceea, dar a făcut-o fiindcă era îngrijorat.

– El ce are de câștigat din asta? Pe tine.

– E doar un prieten, nimic mai mult. Cred că ai putea învăța foarte multe din înțelepciunea lordului Bellingham.

– Cum poți să spui așa ceva când îi cunoști reputația?

– Tu îi vezi o singură latură. Oamenii sunt mult mai complecși. Am ajuns să îl cunosc destul de bine și este un bărbat foarte onorabil.

– Îi iei apărarea fiindcă ți-a sucit capul.

– Nu are nevoie să-i iau eu apărarea. Eu afirm doar că ceea ce știu despre el din experiență directă și din ceea ce mi-a spus Lady Atherton. Dar dacă nu te poți purta respectuos în prezența lui, atunci nu mai merge la lecțiile de scrimă. Am să las această decizie în mâinile tale.

Se auzi o bătaie în ușă.

– I-am spus lui Reed că urc singur, zise Bellingham din prag.

Laura se ridică și îl privi pe Justin, arcuindn-și sprâncenele. Băiatul se ridică și el.

– Deci, voi exersa din nou pozițiile?

– Nu, azi vei învăța faudări, zise amuzat contele. Peste două săptămâni vei pntea să îți încerci mâna într-o confruntare cu mine.

– Va fi o confruntare inegală, remarcă Justin.

– Eu am ani buni de experiență, dar așa am învățat. Ești gata?

Justin dădu din cap, iar Laura zâmbi. Chiar dacă Justin îi pnrta pică lui Bellingham, acceptase o a doua lecție. Mișcarea avea să-i facă bine. Avea nevoie de o ocupație care să nu presupnnă aventuri desfrânate cu prietenii lui.

Bell salută din cap câteva cunoștințe când intră cu Justin în Academia lui Angelo. Maestrul de scrimă îi întâmpină și se dădu la o parte să-i privească.

– Ții minte pozițiile de la lecția precedentă, spuse Bell. Trebuie să te obișnuiești să avansezi pornind cu piciorul aflat în față. Apoi îl aduci în față și pe cel din spate. Vreau să exersezi ținând complet întins brațul în care vei avea sabia. După ce deprinzi mișcarea, vei învăța fandarea cu o armă.

– Am înțeles, spuse Justin.

– Uită-te la mine mai întâi, zise Bell, după care îi demonstră mișcarea în față. E rândul tău.

Justin o execută perfect.

– Bravo, strigă Angelo bătând din palme.

Justin expiră zgomotos și încercă din nou. De patru ori din cinci, îi ieși bine.

– Cred că are un talent înnăscut, spuse Angelo. Acum e timpul să încerci cu o sabie. Dă-mi voie să îți aleg una.

Bell exersă din nou cu Justin priza pe mâner.

– Partea asta necesită timp, după cum îți minte.

Tânărul încercă fandarea cu o sabie, dar nu îi ieși prea bine.

– Știu că este puțin frustrant, dar dacă exersezi, ai să înveți, spuse Bell.

Justin încercă din nou și din nou, strângând din buze. Când deveni evident că începuse să obosească, Bell îl opri:

– Te-ai descurcat bine azi, dar începi să fii frustrat. Revenim săptămâna viitoare și o să exersăm din nou.

– În regulă, spuse Justin.

Își șterse transpirația, își luă jacheta și și-o aruncă peste umăr.

Ieșiră din clădire, iar Bell își chemă trăsura. Când sosi, îi ceru vizitiului să îi ducă în Hyde Park.

– De ce mergem în parc? se interesă Justin cu un aer bănuitor.

– Intenționez să port cu tine o discuție ca de la bărbat la bărbat, replică Bell când trăsura se puse în mișcare.

– Nu vreau să îți ascult predicile, oftă posomorât băiatul. Nu ești tutorele meu.

– Nu, dar fii recunoscător că se întâmplă cu mine și nu cu jegul ăla de unchi al tău. Și nici nu am să-mi cer scuze pentru cuvinte. Individul te-a neglijat și s-a purtat grosolan cu mama ta.

– Pe toți dracii!

Bell ignoră înjurătura. După cum spusese și Laura, era mai bine să își aleagă bătăliile, în special cu Justin.

Când trăsura intră în parc, contele bătu cu bastonul în plafon pentru a o opri. Justin coborî după el cu umerii cocârjați. Bell îl duse pe o bancă sub un stejar umbros. Cerul era ușor înnorat, dar briza era plăcută.

Justin se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Ei bine?

Bell intenționase să îi ofere sfaturi impersonale și să lase deoparte propria lui poveste, în cea mai mare parte deoarece nu-i plăcea să discute cu nimeni despre familia pe care o pierduse.

Dar tatăl lui Justin murise și, într-adevăr, băiatul nu avea nici o figură masculină care să îl călăuzească. Bell știa că simplul fapt de a-i spune să nu facă una sau alta nu ar fi avut un impact suficient. Avea să-i fie dificil să vorbească despre tatăl lui, dar știa totodată că era ceva ce trebuia să facă dacă spera să aibă vreo influență asupra lui Justin.

Inspiră adânc, apoi expiră.

– Ideal ar fi fost ca tatăl tău să fie acum în locul meu, oferindu-ți sfaturile de care au nevoie toți tinerii. El nu e aici, dar eu sunt. Tatăl meu a făcut-o când eram cu un an mai mic decât tine. Știu că nu a fost ceva plănuit, fiindcă acțiunile mele au precipitat discuția.

Justin se încruntă spre el.

– Ce ai făcut?

– Când aveam șaisprezece ani, am cunoscut o servitoare de tavernă. Nu mă puteam gândi decât cum să fac să îi ajung sub fuste. Ignorând chicotitul tânărului, continuă: Firește, tatăl meu a aflat. A fost livid de furie. Mi s-au aprins urechile de rușine cât timp mi-a ținut o predică usturătoare. Desigur, eu nu am recunoscut decât că o sărutasem, dar avansasem destul de mult cu atingerile. Apoi tata m-a băgat în sperieți de tremurau și pantalonii pe mine. Mi-a spus că slujnica primea bănuți de la zeci de bărbați în schimbul unei tăvăleli în așternuturi. Mi-a spus că cel mai probabil era plină de boli de la numeroșii ei amanți și că singurul remediu pentru acestea erau tratamente oribile cu mercur care nu funcționau întotdeauna.

– Te-a pedepsit? întrebă Justin.

– O, da. M-a pus să curăț grajdul în fiecare zi, timp de două săptămâni. De atunci urăsc mușchii.

– Credeam că ți-a rupt o vargă pe spinare, râse băiatul.

– O, nu. Bătaia cu varga s-ar fi terminat prea rapid. Voia să fie sigur că mi-am învățat lecția și că nu voi uita niciodată nici un cuvânt din ce îmi spusese.

– Tatăl meu nu credea în pedeapsa corporală.

– Bravo lui.

– Și te-ai mai vârât în bucluc vreodată? se interesă Justin.

– Firește că da. Când aveam optsprezece ani, am venit cu prietenii mei la Londra pe durata sezonului. Am decis să mergem

la o casă de toleranță. Aproape mi-au ieșit ochii din cap de atâta carne dezgolită, dar, când am privit mai îndeaproape, târfele purtau o grămadă de parfum ieftin, iar acesta nu reușea să ascundă mirosurile neplăcute.

– Te-ai culcat cu vreuna dintre ele?

Bell clătină din cap.

– Fără să știm noi, fratele mai mare al amicului meu ne-a văzut intrând acolo. El și prietenul lui ne-au scos de acolo trăgându-ne de gulere. Sincer să fiu, am fost ușurat, fiindcă îmi era teamă că prietenii mei m-ar fi luat peste picior dacă nu aș fi urcat cu una dintre târfe.

Justin își ațintì privirea în pământ.

– George susținea că el a fost într-o casă de toleranță, dar eu cred că mințea.

– Cei care se laudă de regulă mint. Problema e că tu ești mult prea tânăr ca să te culci cu o femeie, dar după ce mai crești, folosește un capișon. Te va feri de boli și o sarcină. Și nu îți face de lucru cu prostituate. Nu aleg profesia asta fiindcă nu își pot stăpâni poftele carnale. Sunt femei și uneori simple fete care au avut ghinion. Își vând trupurile fiindcă nu au încotro. Îl privi pe Justin. Ai vreo întrebare?

– Tu câți ani aveai... prima dată?

– Douăzeci. Ea era cu cinci ani mai mare. Eu unul eram speriat și umilit, însă m-a învățat câte ceva. După o pauză, Bell mărturisi: Pentru mine a fost simplă dorință fizică, dar ea era văduvă și cred că se simțea puțin singură. Într-o bună zi, pur și simplu nu m-am mai întors.

Justin scurmă cu gheata în țărână, fără să scoată o vorbă.

– Nu îți cer decât să ții minte ce ți-am spus azi, pentru binele tău, adăugă Bell. Și, crede-mă, nu ai să orbești dacă îți folosești mâna. Când Justin se schimonosi, contele izbucni în râs: Haide. Te duc acasă.

Bell intenționase să rămână în trăsură până cobora Justin, dar Laura ieși din casă și veni în grabă spre ei. Coborî să o salute, însă decise să nu zăbovească, nici să o urmeze înăuntru. Ajunsese să petreacă prea mult timp cu ea. Chiar și prietenii lui începuseră să îl tachineze, iar numele lui era vehiculat în public alături de al ei.

Căzuseră de acord să fie prieteni, dar se întrebă dacă nu cumva se aventurase în ape cam prea adânci.

– Justin, ți-a plăcut lecția de scrimă? întrebă ea.

– Fac progrese, răspunse băiatul.

– E modest, interveni Bell. Fiul tău învață repede.

Justin îi aruncă o privire enigmatică:

– Mulțumesc.

Contele se întrebă dacă nu cumva se referea și la altceva în afară de lecția de scrimă, dar nu avea să afle niciodată.

– Am nevoie de o baie. Put, se plânse Justin.

– Du-te, spuse Laura râzând.

Își puse mâna streașină la ochi și își privi fiul intrând cu pași mari în casă.

Bell nu ar fi vrut să plece de lângă ea, dar tocmai acest gând îl determină să o facă.

– Te las acum.

Laura se întoarse și îi zâmbi, iar el simți ceva dezlegându-se în pieptul lui, deși nu reuși să identifice sentimentele. Nu înțelegea decât o nevoie insistentă de a fi lângă ea.

– Ați fost plecați mult timp, spuse ea. Mi-am făcut griji că s-a întâmplat ceva rău.

– L-am dus în Hyde Park și am purtat cu el o discuție ca de la bărbat la bărbat, așa cum ți-am promis.

– O!

Obrajii ei se colorară în trandafiriu.

– M-a ascultat și chiar mi-a pus câteva întrebări. Bell inspiră adânc. Discuția a decurs mult mai bine decât mă așteptasem.

– Îți sunt recunoscătoare.

– Am *vrut* să îl ajut, spuse el.

Ochii ei se împăienjeniră de lacrimi. Clipi rapid și își întoarse fața.

– Ce e? o întrebă contele atingând-o pe brat.

Laura se șterse ușor cu degetele la colțul ochilor.

– Ai fost atât de amabil și ne-ai oferit atât de multe! Și nu ai primit nimic în schimb.

– Prietenia nu ar trebui să presupună obligații.

– Da, sunt de acord, spuse ea zâmbind ușor.

Își umezi buzele, făcându-l să-și amintească intens senzația pe care o trăise când o ținuse o brațe și o sărutase în noaptea aceea în salonul de biliard. De atunci se desfătase cu fantezii în care făcea dragoste cu ea încet, savurând fiecare intrare în corpul ei și privind-o în ochi. Se tortura singur, dar nu se putea abține să nu o dorească.

– Intri la o ceașcă de ceai?

Ar fi vrut să accepte, dar își spuse că era mai bine pentru amândoi să creeze puțină distanță între ei. Îi era teamă că, fără să vrea, crea anumite așteptări. O femeie ca Laura avea nevoie de un soț pentru a o face fericită, iar un bărbat ca el nu putea să-i ofere decât o aventură amoroasă trecătoare.

– Mulțumesc, dar mă așteaptă un munte de hârtii de rezolvat.

Capitolul 8

Balul lui Lady Norcliffe

Avansând prin rândul de invitați de la intrare, Laura se bucură nespus că Lady Atherton insistase să îi ia pe ea și pe Justin la balul lui Lady Norcliffe. După ultima ei întâlnire cu aristocratele, nu era deloc dornică să socializeze cu ele. Dacă îi dădeau peste nas, avea să le ignore pur și simplu. După încheierea sezonului, ea și fiul ei aveau să se întoarcă în Hampshire, unde familia și prietenii îi așteptau cu drag. Văzuse câte ceva din metropolă și putea spune cu mâna pe inimă că prefera viața la țară.

Nu ajunseseră prea departe când Harry, viconte de Evermore, veni să îi salute pe ea, Justin și Lady Atherton. Expresia circumspectă de pe chipul lui Justin o tulbură oarecum, dar spera că nu avea să se plictisească prea tare în seara aceea:

– Trebuie să îmi cunoști verișoarele, Justin, spuse Harry, ca apoi să le prezinte pe toate șase. Cea mai mică dintre ele, Sarah, s-a lansat în societate de-abia sezonul acesta.

Bruneta Sarah roși și coborî genele, iar Laura își văzu fiul privind-o transfigurat. Cineva se opri lângă ea. Se întoarse și îl văzu pe lordul Bellingham.

– Milady, spuse el, înclinându-se mult mai adânc decât ar fi fost necesar.

Parcă încerca să-i transmită un mesaj anume, dar nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a întreba. Poate ar fi fost mai bine pentru ea să nu-l întrebe deloc.

Apoi Bellingham se apropie de fiul ei. Îi văzu conversând. Laura habar nu avea despre ce discutau, dar o clipă mai târziu Justin inspiră adânc și porni spre Sarah. Fata roși și făcu o reverență, apoi îl privi ca și cum ar fi fost perfecțiunea întruchipată. La scurt timp după, Justin o conduse spre ringul de dans.

Bellingham îi aruncă o privire Laurei peste umăr și îi zâmbi. Inima ei făcu un salt. Intenționase să îl încurajeze pe Justin să danseze în seara aceea. Își ridică fusta de satin alb și i se alătură:

– Cred că tocmai ai făcut ceva minunat pentru fiul meu.

– Țin minte prima dată când am participat la un bal. Am avut nevoie de trei încercări până am reușit să-mi iau inima în dinți și să invit o fată la dans.

– Sper că ea a acceptat.

– Da.

– Probabil știi cât a însemnat asta pentru mine.

Crezuse că inima îi era la adăpost. Dacă favoarea i-ar fi fost adresată, ar fi putut rezista. Dar cum ar fi putut să-și stăpânească sentimentele tandre când el demonstrase atâta grijă față de fiul ei? Avea să o facă, fiindcă trebuia să le ascundă de toată lumea, în special de Bellingham.

El își îndreptă privirea spre ringul de dans.

– Am vrut să-ți ofer ceva special. Am apelat la prietenii mei, cerându-le sfatul. Ei m-au întrebat care e cel mai important lucru pentru tine.

Își întoarse privirea arzătoare spre ea și nu mai fu nevoit să adauge nimic.

Laura clipi pentru a-și alunga umezeala din ochi în timp ce el o conduse mai aproape de ringul de dans. Justin o conduse pe Sarah la capătul șirului și făcu o piruetă cu ea.

– E cu mult mai înalt decât fata, comentă Laura.

– Privește cum se adaptează pentru a compensa diferența de înălțime. Cineva i-a fost profesor bun, observă contele.

Cuvintele lui îi tăiară respirația. Sufletul ei începu să clocotească, până ajunse să se teamă cu adevărat că avea să-și piardă inima în mâinile lui. Dar știa că existau limitări în privința a ceea ce era el dispus să ofere. Cel mai important, știa că el își ferea propria inimă, lucru care ar fi trebuit să îi astâmpere ardoarea.

În seara aceea avea să se desfete cu atențiile lui, dar mâine, la lumina zilei, avea să își aducă aminte că era doar prietenie și nimic mai mult.

– Dansul se va încheia în curând, spuse Bellingham. Să ne îndepărtăm, ca să nu își dea seama că îi priveam.

Laura îi luă brațul și observă imediat că ceilalți se zgâiau la ei. Bănuia că Bellingham era un trofeu mult râvnit printre doamnele necăsătorite, și cel mai probabil și printre cele căsătorite. Fără îndoială îi purtau pică pentru că îl răpise, dar nu intenționa să își facă griji în privința lor. Peste un an avea să își amintească acea noapte specială pe care el i-o oferise.

Bellingham o conduse la bolul de punci și îi turnă o cană. În clipa aceea, Lady Norcliffe se năpusti în față:

– Să nu bei! L-am prins pe Harry turnând brandy în bol.

În timp ce gazda le poruncea servitorilor să ducă de acolo bolul de tărie, Colin li se alătură.

– E tradiția anuală a lui Harry să dreagă punciul servit la balul mamei lui. Insistă că varianta îmbunătățită e singurul motiv pentru care vine lumea.

– Nu știi niciodată la ce să te aștepți exact din partea lui Harry, în afară de ceva neașteptat, râse Bellingham.

În seara aceea teoria era valabilă și pentru el însuși.

Un bărbat mai în vârstă se apropie de ei. Contele îl prezentă drept unul dintre aliații lui politici. Când gentlemanul pomeni de o lege discutată în parlament, Laura înțelese că trebuia să socializeze cu alții, altfel aveau să apară, în mod cert, zvonuri despre ea și Bellingham. Tocmai atunci o zări pe Lady Atherton.

– Vă rog să mă scuzați. O văd pe prietena mea.

– Înainte să pleci, îmi promiți să îmi acorzi primul vals? o rugă Bellingham prinzând-o de mână.

O, vai! Cu siguranță avea să fie o noapte de pomină.

– Cum aș putea să te refuz?

El o sărută pe mănușă și o lăsă să plece.

Laura se așeză lângă prietena ei pe unul dintre scaunele de lângă perete și își deschise evantaiul.

– Ce cauți aici? întrebă Lady Atherton, ridicându-și la rândul său evantaiul pentru a-și ascunde cuvintele. Erai ocupată să îl cucerești pe Bellingham și l-ai lăsat baltă.

– Știi că suntem doar prieteni.

O, măcar de n-ar fi fost o mincinoasă atât de stângace!

– Am văzut ce a făcut pentru fiul tău și am văzut și expresia de pe fața ta, pufni Lady Atherton. Ești îndrăgostită de el.

– Noi doi nu avem un viitor, dar în seara asta recunosc că mi-a sucit puțin mințile. Cum ar putea o femeie să reziste în fața unui gest atât de atent?

– Aș zice că ai un talent anume pentru a-i face pe gentlemeni să tânjească după compania ta. Pembroke te vânează chiar în acest moment.

– Știu. Bellingham m-a avertizat din timp.

– Chiar așa? Asta e foarte interesant.

– Îi sunt recunoscătoare că mi-a spus. După cum se pare, s-a răspândit vestea că soțul meu mi-a lăsat o avere frumușică.

– Crezi că Pembroke e un vânător de zestre?

– Nu. Este un bărbat foarte agreabil, dar e aproape prea îndatoritor.

– Pata de chelie e regretabilă, recunosc, spuse Lady Atherton.

Laura clătină din cap:

– Nu sunt atât de superficială încât să judec un bărbat după frezăr.

– Ei bine, ești o femeie mai bună decât mine. Laura își puse o mână peste gură pentru a-și înăbuși hohotul de râs, moment în care prietena ei o anunță: Pembroke vine încoace. Vai, vai, ce entuziast e!

Laura lăsă să-i scape un oftat prelung. Pembroke o vizitase de două ori. Prima dată o onorase cu lunga listă de cuceriri a lui Bellingham, ceea ce, într-un final, ajunsese să i se pară o trăncăneală copilărească. A doua oară însă, se concentrase pe propria

persoană și își enumerase toate calitățile. La final fusese tentată să îl întrebe dacă nu cumva se voia canonizat.

– Lady Chesfield, ce noroc să vă revăd atât de curând!

– Bună seara, Lord Pembroke.

– Speram să îmi rezervați primul vals.

– Îmi pare rău, dar i l-am promis deja unui alt gentleman.

– Cui?

Lady Atherton își închise brusc evantaiul.

– Pembroke, ți-ai uitat bunele maniere? Cum îndrăznești să pui o asemenea întrebare? Dacă ți-ai dorit acel dans, ar fi trebuit să întrebi mai devreme.

El se înclină, iar părul îi căzu fără vlagă peste chelie.

– Vă rog să mă iertați. Când se ridică, se grăbi să își aranjeze șuvițele subțiri de păr. Pur și simplu nu pot îndura gândul că un alt bărbat s-ar putea bucura de un singur minut din compania dumneavoastră minunată când aș putea să vă am eu.

– Milord, eu nu sunt o posesiune!

– Bineînțeles că nu sunteți, încuviință el ducându-și mâna în dreptul inimii. Mă refeream doar la cina de la miezul nopții. Spuneți-mi, vă rog, că îmi veți face marea onoare de a mă însoți.

Laura încercă disperată să găsească vreo scuză, dar era un bărbat agreabil, chiar dacă puțin cam prea înfiorat.

– Prea bine, spuse într-un târziu.

– Am să număr minutele până atunci, zise el, apoi se îndepărtă cu un aer voios.

– Dacă aș fi știut că e atât de neghiob, nu aș fi insistat să dansezi cu el la balul meu, murmură Lady Atherton.

– E drept, cam duce lucrurile prea departe uneori, dar în general se străduiește să fie agreabil.

– Puțin prea mult, după părerea mea.

– O, uite-i pe Justin și Sarah, spuse Laura. Nu-i așa că are un aer elegant cum stă sprijinit de stâlp?

– E un tânăr chipeș și foarte probabil va fi favoritul tuturor domnișoarelor.

– Așa sper. Întotdeauna mi s-a părut că văd ceva din Phillip în el.

– Uite, au sosit și întârziații, spuse Lady Atherton. Ducele și ducesa de Shelbourne.

– Într-adevăr, mi-ai făcut cunoștință cu ei recent. Ce cuplu fermecător!

– Povestea lor de dragoste e cât se poate de neobișnuită. Aș îndrăzui să spun că a fost cea mai romantică cerere în căsătorie din câte își amintește lumea.

– Par foarte fericiți, spuse Laura melancolică.

– Pentru unele cupluri, iubirea e scrisă în stele, oftă prietena ei adresându-i un zâmbet cu subînțeles.

Bellingham o văzu pe Laura conversând cu numeroasele verișoare ale lui Harry. Era ceva contagios în râsul ei, iar când zâmbea se lumina pe dinăuntru, ca flacăra unei lumânări. O făcnse fericită în seara aceea, iar acum avea să o invite în sfârșit la vals.

Pe când își croia drum prin mulțime, o văzu pe Laura întorcându-se. Bell își păstră privirea ațintită asupra ei, continuând să avanseze. O clipă mai târziu, Pembroke țâșni prin mulțime și o acostă.

Bell scrâșni din dinți și porni cu pași mari spre ea, ajungând la timp pentru a-l auzi pe Pembroke încercând să îi fure dansul.

– Ei bine, văd că încă îți mai aștepți partenerul, îi spunea Pembroke. Nu-i cazul să-ți faci griji pentru neglijența contelui. Este caracteristică pentru un crai ca el. Acum, m-aș bucura să îi iau locul.

Bell îl bătu pe umăr. Verișoarele lui Harry își ascunseră zâmbetele în spatele evantaielor când Pembroke se întoarse.

– O, ai ajuns prea târziu, Bellingham. M-am oferit deja să îi fiu partener lui Lady Chesfield.

– Mi-a promis mie valsul mai devreme.

– Sunt sigur că nu a știut cum să te refuze. Pembroke se întoarse spre ea. Lady Chesfield, dați-mi voie să vă însoțesc.

– Trebuie să vă așteptați rândul, replică ea. Acum vă rog să mă scuzați.

Bell îi oferi brațul. Ea îl luă și se îndepărtară.

– Îl credeam pe Pembroke un bărbat cu scaun la cap, dar în mod cert și-a uitat bunele maniere, bombăni Laura.

– Și-a băgat în cap că suntem rivali la favorurile tale, îi explică Bell.

– Poftim? Asta e absurd!

– De fiecare dată când mă duc la clubul White, ține neapărat să îmi spună că ți-a făcut o vizită sau intenționează să-ți facă o vizită.

– A stat mult prea mult ieri. Azi l-am instruit pe Reed să spună că nu sunt acasă.

– Mă bucur să aud asta, rânji contele.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu o să vă întreceți pentru mine.

– Prea bine. Îmi dai voie să încerc să te impresionez?

– Știi că ai făcut-o în noaptea asta.

Ajunseră pe ringul de dans, iar el se aplecă și mai aproape de ea:

– Vreau să îți ofer încântare.

Laura plecă genele, fiindcă vorbele lui aveau o semnificație senzuală.

– Mă derutezi uneori.

– Poate fi de-ajuns pentru noaptea asta? o întrebă, pe când orchestra ataca primele acorduri.

– Pentru noaptea asta.

O prinse de talie și de mână. Începând să se rotească în ritmul de un-doi-trei, Bell își spuse că dansau bine împreună, în pofida diferenței de înălțime. Își imagina că ar fi putut cu ușurință să o ridice în brațe.

Când se învârti în cercuri tot mai largi de trei ori, Laura izbucni în râs.

– Mă amețești!

– Cine te-a învățat să valsezi?

– Phillip, spuse ea, ferindu-și privirea.

– Scuze, murmură el, dându-și seama că pusese întrebarea nepotrivită.

– Nu-i cazul. Pe tine cine te-a învățat?

Toți mușchii din brațele lui se tensionară.

– Mama.

El deschisese în mod stupid subiectul, și acum nu știa cum să scape.

– Eu l-am învățat pe Justin, îi spuse Laura.

– E norocos, fu tot ce reuși el să spună.

– Eu sunt cea norocoasă. Dacă nu ai fi fost tu, ar fi trebuit să dansez cu Pembroke.

Bell zâmbi ușor. Îi trecu prin minte că Laura știa cum să înseninеze atmosfera la momentul potrivit. Probabil fusese nevoită să o facă zilnic pentru răposatul ei soț.

O învârti într-un cerc larg până ajunseră la capătul ringului de dans, apoi îi oferi brațul. Îl surprinse pe Pembroke aruncându-i priviri ucigașe când o escortă spre bufet.

– Hai să bei o cană de punci.

– Eu cred că ar trebui să ne separăm, spuse ea. Dacă petrecem prea mult timp împreună, s-ar putea să dăm naștere la bârfe.

– Desigur.

Îi dădu drumul fără voia lui, însă asta îi dicta rațiunea.

Laura avea nevoie să rămână singură pentru a-și lămuri sentimentele față de Bellingham.

– Lady Atherton, mă duc în salonul de odihnă al doamnelor. Trebuie să mă împrospătez puțin.

– Du-te, dragă. E o decizie înțeleaptă. Balurile astea pot fi extenuante dacă nu îți lași răgaz de odihnă.

– Mulțumesc. Mă întorc în scurt timp.

Poate că într-o bună zi, curând, avea să ceară sfatul prietenei sale. În seara aceea, emoțiile ei se zbăteau în toate direcțiile. Avea nevoie de timp doar pentru ea, pentru a reflecta la tot ceea ce se întâmplase cu Bellingham în ultimele două săptămâni. Laura era ușor înspăimântată de sentimentele ei și foarte nesigură în privința intențiilor lui Bell. Dar acolo era problema. El cel mai probabil nu avea nici o intenție în afară de prietenie. Atunci de ce o încuraja? Nu încăpea îndoială că era exact ceea ce făcuse.

Când ieși pe palier, Pembroke o aștepta. Era ultimul bărbat pe care ar fi dorit să-l vadă în acel moment, dar el porni glonț spre ea.

– Iată-vă! Mi-am făcut griji când v-am văzut plecând de lângă Bellingham. Sper că nu a spus nimic care să vă mâhnească.

Laura uu avea de gând să îi explice.

– Îmi cer scuze, dar mă îndrept spre salonul de odihnă al doamnelor.

Pembroke porni pe scări alături de ea:

– Spuneți-mi ce a făcut și am să vorbesc eu cu el.

– Nu am nevoie să interveniți.

– Bineînțeles, nu voiam să fiu băgăcios. Eram doar îngrijorat, dată fiind reputația lui.

Pembroke continuă să trăncănească, dar ea îl ignoră. Când ajunse la următorul palier, el continuă să o însoțească pe coridor. În cele din urmă, Laura se opri:

– Lord Pembroke, nu puteți să mă urmați în salonul de odihnă al doamnelor.

– O, ce greșeală din partea mea! Sincer, m-a vrăjit frumusețea dumneavoastră și nu voiam decât să vă amintesc despre cina de la miezul nopții.

– Nu am uitat, spuse ea continuându-și drumul.

– Prea bine. Am să număr minutele rămase. Simplul fapt de a vă auzi glasul dulce...

– Lord Pembroke, mă duc în salonul de odihnă al doamnelor. Ar trebui să vă întoarceți în sala de bal, insistă ea.

– O, da, desigur. Ce neglijență din partea mea! Când ea deschise ușa, îi strigă: Nu uitați!

Laura se crispă. Și-ar fi dorit să nu fi acceptat, dar ceea ce era făcut era bun făcut. În salonul de odihnă, se așeză pe o canapea de două persoane. O cameristă îi oferi bomboane, însă le refuză. În sfârșit pntea să se gândească la tot ceea ce se petrecuse în timpul dansului.

Se tachinaseră reciproc, apoi el o luase pe sus într-nn vals amețitor. Totul fusese lejeritate și amuzament până în momentul în care ea îl întrebase cine îl învățase să valseze. Simțise tensiunea din brațele lui când el rostise: „Mama".

Rănile lui erau profunde, după cum aflase de la Lady Atherton. Și alții știau despre tragedie și probabil speculau. Se prea putea ca nimeni să nu-l cunoască de fapt. Sau poate că era mai simplu decât credea ea. Vorbea simplu și nu făcea nici un efort să își îndulcească discursul doar fiindcă ea era femeie. Cernri, nu avea să uite niciodată cuvintele lni despre nevoile sexuale.

În afară de aceste lucruri, știa prea puține despre el. Locuia singur și își lua în serios sarcinile din Parlament. Prietenii lui îi spuseseră că îi plăcea să aibă ordine în viață. Dar existau și alte aspecte pe care nu putea să nu le observe. Felul în care

Bellingham se purta cu Justin părea adânc înrădăcinat în el. Adoptase instinctiv disciplina și principiile sănătoase deprinse de la răposatul lui tată, dar fnsese vizibil că îl deranja să vorbească despre tatăl lui în noaptea când ea deschisese subiectul. Știa ce gen de activități le făceau plăcere băieților. Mai mult, intuise că Justin era prea timid ca să o invite pe Sarah la dans și îl încurajase.

Ar fi fost un tată minunat.

Gândul îi apăruse pe neașteptate în minte, iar acum ar fi vrut să îl alunge, căci în acea direcție nu o aștepta decât suferință. Avea nnmeroase calități și câteva trăsături iritante, însă un lucru era clar. Nu avea de gând să se căsătorească vreodată și să ducă mai departe titlul de conte. Iar ea nu se gândise niciodată să se recăsătorească din cauza propriilor ei temeri. Bell știa că măritișul n-o interesa, prin urmare se simțea în siguranță cu ea.

Putea să o tachineze, să flirteze și să spună lucruri care îi făceau inima să tresară. Se străduiau amândoi din răsputeri să se poarte ca și cum ceea ce exista între ei nu ar fi fost real. Dar era, iar Laura știa că trebuia să se opună atracției pe care o exercita asupra ei.

Peste două ore, era așezată în sala de mese cu Pembroke și se juca distrată cu chifteluțele de homar pe care acesta insistase să i le adncă. Nu îi era foame, însă el se încăpățâna să îi tot ofere fructe și brânzeturi. Cel puțin scurta lui absență era un răgaz de la trăncănitul lui neîncetat. Câteva minute mai târziu, vocea lui Pembroke îi întrerupse gândurile.

– Iată-vă, teafără și nevătămată. Mi-a fost teamă că veți dispărea. Râse și îi puse și mai multă mâncare în față, iar Laura simți o durere pornindu-i din tâmple. Mărturisesc că sunt gelos că i-ați acordat valsul lui Bellingham, continuă Pembroke. Trebuie să-mi promiteți mie valsul de la următorul bal.

– Un gentleman întreabă politicos, îl atenționă ea exasperată.

– Îmi cer sincer scuze. De regulă nu îmi uit bunele maniere. Vai de mine, probabil mă credeți neghiob, dar cu siguranță îmi veți ierta o greșeală măruntă.

– Vă rog să mă scuzați, spuse ea ridicându-se.

– Vă simțiți rău? Eventual aș putea să vă aduc altceva? Aproape că nu v-ați atins de chifteluțele de homar.

– Lord Pembroke, vă mulțumesc pentru că m-ați însoțit la cină, dar nu e cazul să fiți atât de atent.

– Dar eu îmi doresc să fiu atent, replică el.

– Mama mea avea o vorbă veche: ce-i prea mult strică.

– Dar...

– Vreau să îl găsesc pe fiul meu. Poftă bună, spuse ea, după care ieși din sala de mese.

Pembroke se străduia prea tare să fie plăcut, și nu reușea decât să se facă dezagreabil. Nu avea să-l mai primească în salonul ei. Stătuse cu mult peste cele douăzeci de minute uzuale ultima dată când venise, și nu încetase să vorbească. Bietul om! Chiar nu știa cum să se poarte cu ceilalți.

Laura urcă scările și intră în sala de bal. Nu era la fel de gălăgioasă, căci mulți dintre oaspeți cinau la parter. Ce-i drept, era destul de surprinsă că Justin nu se alăturase mulțimii din sala de mese, având în vedere apetitul lui considerabil. Glumea adesea despre el spunând că era ca un sac fără fund.

Apoi îl văzu pe Justin așezat lângă Sarah și zâmbi. Nu avea să-i întrerupă. Oaspeții începeau să se întoarcă în sala de bal în pâlcuri numeroase. Laura lungi gâtul, căutând-o pe Lady Atherton.

– Iată-te, spuse Lady Norcliffe. Te-am căutat toată seara.

Era însoțită de un gentleman. Laura se fâstâci ușor când privirea lui coborî spre pieptul ei.

– Lady Chesfield, Lordul Lindmoore mi-a solicitat să vă fac cunoștință. Îmi dai voie?

– Da, desigur.

Lindmoore se înclină peste mâna ei:

– Am auzit atât de multe despre dumneavoastră, dar sunteți chiar mai frumoasă decât mi s-a dat de înțeles.

– Sper că vă simțiți bine la bal, spuse Laura.

Era ceva la el ce îi stârnea o neliniște considerabilă.

– Îmi dați voie să vă conduc la bufet pentru o cană de punci?

Ea își scormoni mintea, căutând o scuză pentru a scăpa de el, când un alt gentleman își făcu apariția.

– Ascultă, Lindmoore, nu ai s-o ții doar pentru tine.

Laura o privi pe Lady Norcliffe, ridicând din sprâncene.

– Stovington, cunoști regulile de bună purtare. Dacă dorești să fii prezentat, trebuie să apelezi mai întâi la mine sau o altă doamnă dintre cunoștințele dânsei.

– Iartă-mă. Am fost copleșit de frumusețea lui Lady Chesfield.

Laura începea să se satur de complimentele lor exagerate și își spuse că erau interesați mai mult de averea ei decât de orice altceva. Tocmai hotărâse să se prefacă obosită și să plece când apăru un gentleman pe nume Brodely. Privirile lor insistente și avide o deconcertară. Bărbații începură să se certe cine avea să obțină următorul dans cu ea. Era pe punctul de a pretinde că o durea glezna când apăru Bellingham.

– Domnilor, toate dansurile ei sunt rezervate.

Laura strânse din buze. Bellingham preluase din nou controlul asupra situației.

El îi întâlni privirea și îi oferi brațul. Ea îl luă, fiindcă nu voia să facă o scenă, deși bărbații se purtaseră în mod cert prostește.

Odată ce se îndepărtară puțin, Bell o privi:

– Acum poți să-mi mulțumești.

– Intenționau să mă retrag cu grație. Apoi a trebuit să apari tu și să înrăutățești lucrurile.

– Te-am salvat de haita aia de șacali. Sunt toți, până la unul, vânători de zestre.

– Sunt de acord că s-au dat în spectacol, dar eram perfect capabilă să gestionez situația.

– Nu ai de unde să știi ce era în mintea lor, spuse el pe un ton țâfnos.

– Asta e irelevant.

– Nu, nu e irelevant, bombăni contele conducând-o spre seminеu. Absolut toți sunt nemernici și cartofori.

– Crezi că nu mi-am dat seama ce fel de oameni sunt? zise ea ridicând din sprâncene.

– La naiba, Laura, voiam să te protejez.

– Mă pot proteja singură. Când el îi aruncă o privire exprimând un dezacord limpede, continuă: E un miracol că am reușit să ajung cu bine la douăzeci și opt de ani fără nici un dezastru – asta până ai apărut tu, desigur.

Bellingham strânse din dinți.

– Ba chiar te-am protejat, pe tine și pe fiul tău, de Montclief, dar bănuiesc că asta nu mai contează.

– Nu sunt oarbă la tot ceea ce ai făcut pentru noi, dar nu e cazul să intervii și să mă salvezi.

– Ești atât de orgolioasă încât să nu îmi accepți ajutorul?

– Nu ai deloc încredere în mine. M-am descurcat destul de bine înainte să te cunosc și mă voi descurca și în continuare. Înțelege un lucru – nu am uevoie, nici nu vreau să vii să mă salvezi.

El se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe coapse. După câteva minute, se lăsă din nou pe spate.

– Ești foarte independentă pentru o femeie.

– Și amantele tale erau independente, nu-i așa?

– Subiectul ăsta nu e deschis discuțiilor.

– De ce?

– Nu erau femei independente. Eu eram protectorul lor. Le întrețineam. Cred că înțelegi ce primeam în schimb.

– Ce se întâmpla când te săturai de ele? întrebă ea.

– Existau contracte. Rente.

– Și ele ce făceau mai departe?

– Își găseau alți protectori.

– Deci sunt obligate să fie independente. Nu se pot baza pe un singur bărbat.

– Unde vrei să ajungi? M-aș fi așteptat ca subiectul să ți se pară necuviincios.

– Vreau să ajung la faptul că, deși bărbații stăpânesc lumea, femeile trebuie să învețe să se descurce singure, fiindcă s-ar putea să nu aibă întotdeauna sprijinul unui bărbat.

El se cufundă într-o tăcere ce păru să dureze o veșnicie.

– E adevărat și în cazul bărbaților. Oamenii pe care te bazezi nn vor fi întotdeauna acolo.

– Familia ta, zise Laura căutându-i privirea.

– Nu vreau să vorbesc despre ei.

– Dacă sau când vei dori să vorbești, eu am să ascult.

– Sunt morți și asta-i tot.

Nu, nu era tot, însă o sală de bal nu era locul potrivit pentru o astfel de conversație, iar ea înțelese din răspunsurile lui că nu era dispus să dezvolte subiectul.

*

O săptămână mai târziu

Laura hotărâse să brodeze o batistă pentru Bellingham. Ezitase fiindcă nu era sigură dacă să folosească titlul lui oficial sau inițialele. În cele din urmă, optase pentru o notă personală, utilizându-i prenumele. Deși știa că își permitea prea multe, decisese să facă o glumă din ezitarea ei.

Voia ca darul să fie un gest special, un semn de mulțumire pentru tot ceea ce făcuse pentru ea și Justin. Dar nu ar fi trebuit nici măcar să se gândească la numele lui mic, cu atât mai puțin să îl folosească astfel. Avea să îi spună că era o dovadă a respectului și recunoștinței sale.

Cineva bătu ușor la ușă.

– Intră, Reed.

Bellingham deschise ușa:

– Sper că nu deranjez.

– O, nu, deloc.

Se grăbi să îndese batista sub o altă rochiță de bebeluș pe care o broda, sperând că nu arăta la fel de fâstâcită pe cât se simțea.

Contele se așeză lângă ea pe canapea.

– La scurt timp după ce te-am întâlnit pentru prima dată, am decis să pornesc o investigație privind situația lui Montclief.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă ea uimită.

– Nu voiam să te alarmez și am considerat că e mai bine să aștept până primesc un raport. Dată fiind purtarea nerespectuoasă a lui Montclief față de tine, bănuiam că ceva e în neregulă.

– Ai vreo veste?

– Da. Spuneai că soțul tău i-a lăsat o avere frumușică, dar ceva nu se potrivește. Îi stoarce de bani pe arendași.

– O, Dumnezeule!

– E evident că și-a epuizat toate resursele financiare.

– Dar cum? icni ea. De ce?

– Nu știu încă. Detectivul a remarcat că Montclief pleacă periodic din Goatham Green, lipsind cu regularitate până la două săptămâni. După cum îți poți imagina, omul meu trebuie să păstreze discreția ca să nu se dea de gol.

– Montclief e un neghiob. Presupun că va trebui să așteptăm ca să aflăm mai multe.

– M-am gândit că ar fi bine să știi.

– Moștenirea lui Justin e sub tutelă. E în siguranță.

– Dar, între timp, Montclief ar putea prelua proprietățile. Adevărata problemă este că dacă Justin ar fi fost fiul tău natural, soțul tău ar fi ales drept tutore cea mai apropiată rudă din partea mamei, care nu ar fi putut să moștenească. Dar presupun că nu a fost nimeni. Când ea clătină din cap, Bell urmă: În mod limpede, Montclief e disperat după bani. S-ar putea să încerce să te alunge de la Hollwood Abbey ca să poată profita de proprietatea lui Justin. Dar toate acestea nu sunt decât speculații.

Inima ei bătea prea repede.

– Am să încerc să nu-mi fac griji în avans, dar e greu.

– Promite-mi că nu ai să-ți faci griji. Voiam să fii informată, însă m-aș simți foarte prost să te știu mâhnită.

– Am să îmi ocup timpul cu brodatul, iar mâine am o întâlnire cu Societatea în Beneficiul Orfanilor.

Nu îi spuse că era cu nervii întinși la maxim, dar îi era greu să-și ascundă tensiunea.

– Trebuie să plec, spuse el.

Când se ridică, Laura se împiedică în coșulețul de cusut. El o prinse cu brațele lui puternice și o trase înapoi.

– Vai, ce stângăcie din partea mea!

– Mi-a fost teamă că ai să cazi. Nu ți-ai sucit glezna, sper?

– Nu, sunt bine.

Văzu conținutul coșulețului ei de cusut împrăștiat pe podea. Nu voia ca el să observe batista. Dădu să se aplece, însă contele o opri:

– Dă-mi voie.

Fața ei se încinse. O, Doamne! Oare de ce se gândise vreo clipă că era justificat să îi brodeze numele de botez? Bellingham avea să își dea seama că nutrea pentru el sentimente mai puternice decât cele de prietenie. Avea să fie atât de jenant!

Bellingham se lăsă într-uu genunchi și puse obiectele în coșuleț. Laura nu mai reuși să se stăpânească. Se aplecă și luă batista, în timp ce el puse la loc rochița de bebeluși la care lucra. Sprijinindu-se de brațul canapelei, se ridică tremurând ușor.

Bellingham se încruntă spre rochița de bebeluș.

– Sora mea Mary urmează să nască vara asta, explică ea, sperând că vocea nu îi trăda respirația întretăiată.

– Ah, înțeleg.

– Ce e? întrebă Laura, observându-i privirea întrebătoare.

– Nu e nimic, zise el ridicând din umeri.

– Insist.

Se grăbi să îndese batista pe jumătate terminată sub bucățelele de material din coșuleț.

– Mi-ai spus că nu intenționezi să te căsătorești niciodată, dar pari genul de femeie căreia îi plac copilașii. Pe de altă parte, ai avut grijă de frații tăi mai mici. Poate că te-ai săturat.

Ea își păstră zâmbetul întipărit pe față, dar o părticică din inima ei se făcu fărâme. Visul ei de a fi mamă nu avea să se împlinească niciodată.

Bellingham se ridică și își șterse genunchii.

– Voi avea grijă să te țin la curent cu eventualele vești despre Montclief.

După plecarea lui, Laura se lăsă să cadă pe canapea și își prinse capul în mâini. El nu ar fi avut de unde să știe că ceea ce spusese despre rochia de bebeluș avea să-i sfâșie inima. Și mai grav, nu lipsise mult să vadă batista.

Trebuia să fie sinceră cu ea însăși. Îl plăcea prea mult, și partea cea mai rea era că începuse să țeasă fantezii. Se imagina stând cu el și Justin în salon după cină. Vedea cu ochii minții cum îi privea pe băieții ei jucând table, în timp ce ea broda. Uneori se închipuia punându-și mâua peste o burtă rotunjită, dar gândul nu reușea decât să o întristeze.

La finalul sezonului, ea și Bellingham aveau să-și vadă fiecare de viața lui. Știa că avea să fie greu, dar avea să îl țină minte pentru totdeauna.

Un lacheu aduse o tăviță de corespondență.

– Mulțumesc, spuse Laura.

Deschise invitațiile și fu încântată să constate că doamna Woodley, secretara Societății în Beneficiul Orfanilor, acceptase oferta ei de a găzdui întâlnirea. Celelalte patru invitații erau la diverse baluri. Zâmbi. Poate că avea să-și facă prieteni în Londra până la urmă.

Simțindu-se optimistă, deschise o scrisoare. Era de la Rachel. Laura surâse când citi despre problemele provocate de sforăitul domnului Hunmaker în biserică. Aparent întrerupsese predica tatălui ei, întrucât nimeni nu mai putea să audă cuvintele vicarului. Doamna Landon rezolvase problema lovind cu umbrela de soare în impresionantul nas al domnului Hunmaker.

Înveselită, întoarse foaia pentru a citi continuarea scrisorii. Zâmbetul ei păli când ajunse la avertizarea lui Rachel.

Draga mea soră, știi cât de mult îi place mamei noastre să citească despre faptele înaltei societăți în Bârfa Zilei. *Desigur, sosește întotdeauna cu două săptămâni întârziere, dar, indiferent de vreme, mama fuge la magazinul domnului Jones să o cumpere. Imaginează-ți entuziasmul ei inițial când a citit că o anumită văduvă recent sosită în capitală a fost văzută la un bal în compania Contelui de B-ham. Mama a fost atât de impresionată, încât chiar și tata a binevoit să citească ceea ce el numește „Fițuica Zilei".*

Cum el citește The Times *din scoarță în scoarță, a dedus rapid că respectivul nu e nimeni altul decât contele de Bellingham, care, în mod evident, e un politician cunoscut. Am fost cu toții încântați că ai făcut cunoștință cu el, până când mama a devenit foarte tăcută. Tata a întrebat-o ce se întâmplase, însă ea nu a reușit să spună nimic preț de un minut întreg. Apoi a recunoscut că văzuse numele contelui asociat cu numeroase doamne (ale căror nume nu fuseseră prea bine ascunse) în decursul ultimilor doi ani. Tata s-a făcut vinețiu la față și era gata să pornească spre Londra pentru „a-i spune vreo două" acelui „crai notoriu". Apoi am reușit să-l conving să-mi dea voie să îți scriu, ca tu să ne poți liniști pe toți.*

Sunt cât se poate de sigură că există o explicație rezonabilă, după cum le-am spus. Aproape că te pot auzi râzând de temerile noastre legate de ceea ce a fost probabil o scurtă prezentare în fața unui lord arogant care probabil te-a privit de sus de la înălțimea titlului lui nobiliar. Date fiind temerile tatălui nostru, te rog să ne răspunzi cât de repede posibil.

Laura inspiră șuierat. Își luă pupitrul de scris și pregăti hârtie, peniță și cerneală. Era atât de zguduită, încât făcu o pată pe prima coală și fu nevoită să înceapă o alta. Inspirând adânc, își impuse să se calmeze. Avea să le scrie rudelor sale doar atât cât considera ea că era cazul să știe.

Dragă Rachel,

În primul rând țin să vă asigur și pe tine și pe părinții noștri că nu aveți de ce să vă alarmați. Este adevărat că am făcut cunoștință cu lordul Bellingham. L-am cunoscut în circumstanțe foarte bizare care au legătură cu Justin. Fără îndoială mă vei mustra că am ascuns o problemă de comportament apărută în ceea ce-l privește, dar nu voiam să vă faceți cu toții griji când noi suntem atât de departe.

Știi bine că motivul pentru care am venit la Londra a fost ca să îi ofer lui Justin șansa de a-și vedea prietenii de aici. Habar nu aveam că prietenii lui sunt puși pe desfrâu. Întâmplarea a făcut ca lordul Bellingham să îl surprindă pe Justin ascunzând o sticlă în care se afla tărie. După ce s-a consultat cu prietena noastră comună, Lady Atherton, mi-a făcut o vizită pentru a mă informa despre abaterea lui Justin. Situația s-a agravat când Montclief a aflat despre purtarea băiatului. Nu am să mă întind prea mult, dar, în esență, contele s-a oferit să îi asigure călăuzire lui Justin după ce Montclief a amenințat să îl ia din grija mea. Poți să îți imaginezi cât de înspăimântată am fost la gândul de a-mi pierde fiul.

Sinceră să fiu, la început n-am vrut să-i permit contelui să mă ajute la disciplinarea lui Justin, dar Bellingham s-a dovedit mai mult decât capabil. A fost un model excelent pentru Justin și i-a deschis apetitul pentru scrimă. Îi sunt recunoscătoare pentru bunătate și îl consider un prieten. Când mă voi întoarce acasă am să vă spun toate detaliile. Deocamdată sper că vei transmite tuturor toată dragostea mea și le vei spune că ne bucurăm de aventura noastră la Londra.

A ta, etc.
Laura

Conștiința o mustră furioasă când reciti scrisoarea. Lăsase deoparte falsa logodnă și, desigur, nu avea să le împărtășească niciodată faptul că îl sărutase pe conte de mai multe ori.

Își spuse că ar fi fost imposibil să explice toate circumstanțele într-o scrisoare. Nu ar fi reușit decât să le provoace îngrijorări inutile. După ce se întorcea acasă, avea să îi mărturisească totul lui Rachel între patru ochi și să o roage să o ierte fiindcă îi ascunsese atât de multe informații. Până atunci toate problemele ei se vor fi rezolvat, iar ea avea să rămână cu amintiri despre un bărbat care făcuse eforturi considerabile pentru a-l ajuta pe fiul ei.

Sigilă scrisoarea, acceptă invitațiile și sună după un lacheu. Câteva minute mai târziu apăru Reed.

– Milady, lordul Pembroke dorește să vă vadă.

Laura nu voia să îl vadă și în mod cert nu voia să-l încurajeze.

– Te rog, informează-l că nu sunt acasă.

Reed dădu din cap, îi luă scrisorile și ieși din salon.

Laura se întoarse la gherghef, dar fu întreruptă de vocile ce răsunau pe scări:

– Milord, doamna nu primește vizite.

– Trebuie să o văd imediat, spuse Pembroke.

Tânăra femeie gemu. Măcar de-ar fi fost draperiile mai lungi, poate că ar fi reușit să se ascundă în spatele lor. Puse broderia la care lucra înapoi în coșuleț și se ridică.

Ușa se deschise larg, iar Pembroke trecu pragul țanțoș ca un cocoș.

– Refuz să accept un nu!

Reed se opri în spatele lui cu o expresie agasată:

– Milord, nu aveți decât să așteptați în salon. O zi buuă.

Când Laura făcu un pas, Pembroke o prinse de mână și se lăsă într-un genunchi:

– Milady, dați-mi voie să îmi exprim arzătoarele...

– Nu, nu am să vă dau voie, spuse ea, smulgându-și mâna. Răspunsul meu nu ar face decât să creeze resentimente. Vă rog să respectați regulile bunei cuviințe și să mă lăsați în pace.

– Dar nu-mi mai pot stăpâni admirația și sentimentele tandre față de dumneavoastră!

Ea suspecta că sentimentele lui tandre erau opera unei imaginații aprinse.

– Milord, nu vreau să vă rănesc, dar vă recomand călduros să nu rostiți cuvinte care ne-ar pune într-o situație penibilă pe amândoi.

– Credeam că ați înțeles ce simt.

– Vă rog să vă ridicați, oftă Laura. Sunteți un bărbat foarte agreabil, dar trebuie să găsiți pe cineva care să vă împărtășească... ăăă... sentimentele arzătoare.

– Mi-a fost teamă că așa stau lucrurile, spuse Pembroke. Sunteți fidelă amintirii răposatului dumneavoastră soț.

– Dintr-un anumit punct de vedere, presupun că e adevărat. Văzu dezamăgirea de pe chipul lui și se strădui să-l îmbuneze: Meritați o femeie care să vă aprecieze entuziasmul și, mai ales, meritați pe cineva care să vă împărtășească interesele și să vă iubească din toată inima. Zâmbi. Anunțați-mă când o găsiți.

Bărbatul oftă din rărunchi.

– Mi-a fost teamă că răspunsul dumneavoastră nu va fi afirmativ și am crezut că mă voi întrista, dar ați reușit să mă respingeți în cel mai blând mod posibil.

Era evident că se așteptase să îl refuze.

– Așa sper, Lord Pembroke.

– Sunteți sigură că nu o să vă răzgândiți?

Insistența lui o făcu să râdă.

– Sunt sigură. Vă mulțumesc pentru marea onoare. Acum acordați-i-o unei doamne despre care știți că va fi încântată să o accepte.

Capitolul 9

Laura se întoarse acasă după o zi de cumpărături cu Lady Atherton și o invită să i se alăture la ceai. În timp ce servitorii duseră sus bagajele, îi zâmbi prietenei sale:

– Mă tem că sunt cam prea mână spartă.

– Prostii, replică Lady Atherton. La ce bun să ai bani dacă nu îți cumperi lucruri care te fac fericită?

Intrară în salon, iar Laura îi aduse musafirei un taburet.

– Mulțumesc, dragă. Mă tem că picioarele mele se plâng când le folosesc prea mult.

Laura râse și sună din clopoțel. După ce îi ceru cameristei să aducă tava de ceai, se așeză pe cealaltă parte a canapelei.

– Îmi scuz obiceiul de a cheltui mult prin faptul că în cea mai mare parte cumpăr lucruri pentru familia mea.

– Sunt sigură că ei apreciază darurile tale.

– Înainte să mă mărit cu Phillip eram nevoită să mă limitez la a mă uita în vitrine și a visa să-mi cumpăr toate șalurile și pălăriile elegante pe care le vedeam. Așa că acum mi-e greu să mă înfrânez. E bine că toate tentațiile din Londra nu sunt prea aproape de casă.

Lady Atherton se întoarse să o privească și, din greșeală, răsturnă coșulețul de cusnt pe podea.

– Vai, ce mizerie am făcut!

– Nu e nici o problemă, spuse Laura, dând să se ridice. L-am răsturnat în repetate rânduri. Uit mereu să îl pun deoparte.

– Rămâi unde ești. Nu sunt o invalidă, spuse Lady Atherton, punând lucrurile înapoi în coșuleț. Când ajunse la batistă, o privi pe Laura cu sprâncenele ridicate. Andrew? Este vorba despre Carrington, contele de Bellingham?

Laura se crispă.

– S-a purtat atât de frumos cu Justin! Sincer, nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul lui. Voiam să-i ofer un dar, însă nu ar fi trebuit să-i folosesc numele de botez. A fost o neghiobie din partea mea. Mi-e atât de rușine, murmură ea îmbujorată.

– Draga mea, m-am întrebat dacă nu cumva ai ajuns să nutrești sentimente tandre față de el.

– Doar ca prieten.

De ce lăsase batista la vedere? Cum ar fi fost dacă el ar fi văzut-o cu o zi în urmă? Umilința ar fi fost de neîndurat.

– Poți fi sinceră cu mine. Tot ceea ce spui va rămâne între noi. Lady Atherton făcu o pauză, apoi adăugă: Uneori ajută să discuți astfel de lucruri cu o prietenă. Presupnn că ești derutată.

– Nu, nu snnt derutată. Doar că m-am lăsat pradă fanteziilor ca o școlăriță naivă, atâta tot.

Camerista aduse tava cu ceai, iar Laura se bucură de întrerupere. Spera să schimbe cursul conversației. Turnând ceaiul, spuse:

– Aștept cu nerăbdare prima mea întâlnire a Societății în Beneficiul Orfanilor. Recunosc, am fost puțin dezamăgită că nu vom merge efectiv să vizităm copiii, dar presupun că nu este acceptabil.

– Nici o doamnă nu ar trebui să se aventureze în acea parte a orașului. Acum, tu ai schimbat subiectul, dar eu vreau să ne întoarcem de unde am plecat.

– Nu au dat roade încercările mele de a-ți distrage atenția.

– În noaptea balului men, am văzut cum te privea Bellingham, zise Lady Atherton punându-și ceașca deoparte.

– Da, și m-ai avertizat să nn devin una dintre cuceririle lui.

– Dă-mi voie să continui. Mai târziu în aceeași seară, a insistat să îți returneze personal sticla lui Justin. Mi-am dat seama atunci că înmugurise în el o anumită afecțiune față de tine.

– Nici măcar nu apucaserăm să vorbim.

– Draga mea, bărbații sunt creaturi vizuale. A fost vrăjit la prima vedere.

– În scurt timp s-a trezit prins în problemele mele cu Montclief. Eram disperată și am spus că suntem logodiți. El a fost prea gentleman pentru a nega afirmația mea.

– Îl cunosc pe Bellingham. Nu te-ar fi susținut dacă nu s-ar fi așteptat într-o oarecare măsură să fie răsplătit.

Laura încercă să își controleze reacția, dar fața i se încinse.

Lady Atherton o studie:

– Ce ți-a cerut drept recompensă?

– Nu mi-a cerut nimic.

– Atunci înseamnă că i-ai promis tu ceva.

– Ești la fel de neînduplecată ca el. Dacă ții neapărat să știi, i-am spus că voi face orice dacă nu mă dă de gol.

– Dumnezeule bun, spune-mi că nu te-ai culcat cu el!

– Bineînțeles că nu! strigă Laura.

Lady Atherton își apăsă o mână pe inimă.

– Slavă Domnului. Nici un bărbat nu cumpără o vacă dacă poate obține laptele gratis.

– Te asigur că nu e interesat să cumpere vaca, râse Laura.

– Te-a sărutat? vru Lady Atherton să știe.

– Refuz să răspund la această întrebare. În orice cazul, nu sunt genul care se lasă sărutată ca apoi să se laude.

– Tocmai mi-ai răspuns la întrebare.

– Poftim?

– Dacă nu v-ați fi sărutat, mi-ai fi spus asta.

– Între noi s-a legat o prietenie. El i-a dat de înțeles lui Montclief – sau mai degrabă eu am făcut-o – că îi va asigura călăuzire lui Justin. E un gentleman și s-a ținut de cuvânt. Am avut dificultăți cu băiatul, iar Bellingham m-a ajutat foarte mult.

– E un aranjament convenabil, spuse Lady Atherton. Înainte să intri din nou în defensivă, ascultă-mă până la capăt.

– Prea bine.

– Nu am nici o îndoială că se descurcă bine cu băiatul.

– Sincer să fiu, cred că felul în care se ocupă de Justin e remarcabil. Am bănuit în repetate rânduri că a deprins aceste metode învățând de la tatăl lui.

– Nu mă surprinde. A avut un tată minnnat și o mamă iubitoare. Ea desena portrete cu băieții ei și le expunea. Oftând, Lady Atherton continuă: Bellingham era plecat la universitate când cei trei au căzut la pat cu ftizie. Doctorii l-au avertizat să stea deoparte, având în vedere că el era moștenitorul. Spre final, a gonit acasă, sau cel puțin așa mi s-a spus, dar a ajuns prea târziu. Prin urmare, interesul lui în a-l călăuzi pe fiul tău e un semn foarte bun. Poate că mai sunt șanse să se vindece.

Laura sorbi din ceai, amintindu-și cuvântul rostit de el în timpul valsului. „Mama."

După toți acești ani, probabil învățase să gestioneze durerea văzându-și în continuare de viață, așa cum făcea toată lumea. Ea reușea să-l înțeleagă. Când murise Phillip, trecuse printr-o perioadă în care făcuse totul mecanic, dar nevoile fiului ei îi dăduseră un scop în viață. Faptul că se concentrase asupra lui Justin o ajutase să treacă peste ceea ce fusese mai greu. Dar Bellingham fusese tânăr și nu avusese timp să se pregătească. Ea avusese norocul de a se bucura de acei patru ani în plus cu soțul ei, însă detestase să îl vadă suferind. Indiferent cum lovea moartea, era întotdeauna un șoc.

Lady Atherton își termină ceaiul.

– Ai primit o invitație la balul familiei Bonham? Este peste două săptămâni.

– Da, am fost foarte surprinsă, având în vedere că nu ne-am cunoscut. Tu le-ai sugerat să îmi trimită o invitație?

– Bineînțeles că da. Vrei să mă însoțești?

– Aș fi încântată.

– Poate că un anume conte va fi și el acolo, zâmbi Lady Atherton.

– Batista a fost o greșeală – doar o toană trecătoare. Mi-a ajuns cât am tot țesut fantezii în mintea mea.

Cinci zile mai târziu

Laura se uită din nou pe fereastră. Își spusese că cel mai probabil era ocupat. Era un politician de seamă, în fond, și avea multe sarcini legate de proprietățile lui. Dar o altă voce, una din adâncul sufletului, îi răspunse că până atunci își făcuse întotdeauna timp pentru ei. Nu trebuia să creadă ce era mai rău. Își respectase întotdeauna cuvântul dat. Mâine era ziua când Justin ar fi trebuit să meargă la lecția de scrimă. Bell avea să se prezinte după el la ora zece fix, așa cum făcuse întotdeauna până atunci.

Temerile ei stupide nu aveau nici o bază. Se întoarse pe canapea și continuă să brodeze batista. Din motive pe care nu le putea înțelege, simțea nevoia să o termine, deși nu avea curajul să i-o ofere.

Se auzi o bătaie în ușă. Emoționată, se ridică și își scutură fustele, așteptându-se să-l vadă pe Bell intrând în salon și spunând, ca întotdeauna, că îi ceruse lui Reed să nu se deranjeze, având în vedere că știa pe unde să urce.

– Intră!

Reed intră și îi aduse o scrisoare.

– Mulțumesc, spuse ea, încercând să își ascundă dezamăgirea.

Trebuia să aibă răbdare. Bell avea să vină în curând. Intervenise ceva. Poate că strângea informații despre Montclief și voia să se asigure că totul era corect înainte de a veni să-i împărtășească ultimele vești.

Se așeză pe canapea și puse batista deoparte. După ce rupse pecetea, scoase o scurtă misivă. Aruncă o privire peste pagină și îi văzu semnătura. Apoi citi biletelul.

Dragă Lady Chesfield,

Sunt prins cu afaceri joia asta. M-am ocupat ca Angelo însuși să îi ofere lui Justin lecția de scrimă. Vă rog să îi transmiteți fiului dumneavoastră scuzele mele. Sper că sunteți bine amândoi.

Cu respect,
Bellingham

Misiva era atât de impersonală încât o șocă. Își spuse că faptul că i se adresase cu titlul oficial era probabil o formalitate obișnuită pentru el. Poate că fusese nevoit să se exprime expeditiv din cauza obligațiilor sale. Poate că era prins cu o problemă dificilă. Poate că primise vești despre Montclief și dorea să limpezească toate detaliile înainte de a veni la ea.

Îi inventa scuze, așa cum făcuse toată săptămâna. Nimic uu justifica tonul de detașare din misiva lui. Chiar dacă ar fi fost foarte ocupat, ar fi putut să își ceară scuze în avans peutru că era nevoit să încheie scrisoarea atât de rapid. Dar nu făcuse nimic din toate acestea.

Se ocupase de ceea ce ținea de fiul ei, și totuși nu inclusese nici măcar un singur comentariu cu adevărat personal pentru ea. Nu era un bilețel ca de la un prieten la altul. Era o misivă care îi dădea de înțeles că se săturase de ea și voia să își petreacă timpul altundeva.

Durerea îi sfâșie inima. Ochii se umplură de lacrimi și fu nevoită să și le șteargă. O parte din ea încă mai voia să creadă că se înșelase, că Bellingham avea să vină cu o explicație convingătoare și să își ceară iertare pentru tonul expeditiv al bilețelului. Dar nu putea să se amăgească singură. Scrisoarea era tăioasă.

Probabil găsise o femeie dispusă să îi ofere ceea ce voia. La ce se așteptase din partea unui crai notoriu? Își dezvăluise adevărata față cu acea misivă. Inspiră adânc. Era doar vina ei. Fusese avertizată din timp că era un bărbat rece, însă păruse atât de diferit. O ajutase, iar acum aproape că îl putea simți alnugând-o.

Habar nu avea de ce procedase astfel, dar un lucru era sigur. Dacă ar fi fost cu adevărat prietenul ei, nu ar fi tratat-o cu atâta răceală. Își spuse că nu îi păsa. De ce ar fi trebuit să îi pese când el,

în mod evident, nu o respecta suficient cât să discute cu ea față în față și să își explice acțiunile câinoase?

Cum îndrăznea să se poarte astfel? Crezuse că ținea la ea și la Justin. Valsase cu ea și îi spusese cuvinte dulci. Iar acum îi arătase clar că nu voia să mai aibă de-a face cu ei.

Se apropie de foc și aruncă bilețelul pe cărbunii încinși. Ea îl primise în inima ei, iar el, din doar câteva cuvinte scurte, o zdrobise. N-avea decât să crape, în ceea ce-o privea. Dacă îl mai vedea vreodată, avea să îl ignore complet.

Fața i se schimonosi. Nu voia să plângă după el, însă lacrimile veniră oricum.

O săptămână mai târziu

Bell intră în clubul White și îi salută pe Harry și Colin. Când ajunse la masa lor obișnuită, se așeză pe scaun și spuse:

– V-am lipsit?

– Ca un ou stricat, pufni Harry.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Colin.

– Cred că tocmai a spus că put, îl lămuri Bell.

– Ai fost ocupat, spuse Harry.

– Am fost prins cu scrisori, iuvitații și întâlniri cu diverși bancheri.

Contele nu le spuse că se distanțase de Laura. Ajunsese să se implice prea mult în viața ei. Justin avea nevoie de un bărbat care să-i servească drept model în regim permanent. Bell nu putea să-i ofere nimic în afară de lecții de scrimă și de biliard. Ar fi trebuit să anticipeze consecințele, dar, cumva, prins în mijlocul crizelor ce se succedaseră rapid, pierduse din vedere ceea ce se petrecea chiar sub nasul lui. Privind în urmă, ar fi trebuit să o încurajeze pe Laura să se întoarcă alături de fiul ei în Hampshire. Se întrebă de ce nu se gândise la acest lucru, dar știa motivul. Era același care îl determinase să se implice în viața ei.

Se simțea atras de ea, însă mai era ceva la mijloc. Era prietena lui. Îi plăcea de ea – chiar mult. Și se gândea la ea mult mai mult decât ar fi trebuit. Își dăduse seama că se aventurase cam prea

departe. Adevărul era că devenise uşor obsedat de ea. Nimic bun nu putea să iasă din asta.

– Deci ce mai face Lady Chesfield? se interesă Colin.

– Nu ştiu, zise Bell ridicând din umeri.

Prietenii lui schimbară o privire.

– Nu ai vizitat-o? întrebă Harry.

– Am fost ocupat.

Colin se aplecă în faţă:

– Deci ai decis să te descotoroseşti de ea?

Bell lăsă să-i scape un oftat zgomotos.

– Ea e o persoană cuminte şi cuviincioasă. Eu nu sunt. E timpul să fac un pas în spate.

– E genul care îşi doreşte un angajament pentru totdeauna, declară Harry.

Laura spusese că nu voia să se recăsătorească, însă văzuse expresia de pe chipul ei când ridicase acea rochie de bebeluş, iar asta îl făcuse să-şi ia seama.

– E mai bine să întrerupem legăturile acum, explică el.

Avea să continue cu lecţiile de scrimă ale lui Justin până la sfârşitul sezonului şi să o anunţe pe Laura dacă afla noutăţi în privinţa investigaţiei.

– Mie îmi place de ea, zise Colin plimbându-şi degetul pe buza paharului.

– Şi mie, adăugă Harry.

– E mai bine să mă retrag uşor din viaţa ei înainte să se ataşeze de mine, oftă Bell.

– Cred că e cam târziu pentru asta, spuse Colin.

Bell dădu pe gât paharul de brandy. Băutura îi arse gâtlejul, la fel ca înţelegerea faptului că probabil o rănise. Nu intenţionase câtuşi de puţin să se implice atât de tare în viaţa ei, dar erau prea diferiţi. Ea avea nevoie de lucruri pe care el nu putea să i le ofere: un inel, o promisiune şi o familie.

De două ori reuşise să îl facă să răspundă la întrebări despre mama şi tatăl lui. Ea nu încerca să îl iscodească, aşa cum făcuseră alţii, dar simţise că voia să ştie mai multe.

Laura era o persoană care avea grijă de alţii, un rol pe care şi-l asumase în copilărie când o ajutase pe mama ei. Ştia că îşi iubise sincer răposatul soţ, dar alesese un bărbat care era în vârstă

şi bolnav – şi care avea pe deasupra şi un fiu rămas fără mamă. Avea nevoie să se simtă necesară.

După cum o cunoştea, probabil credea că putea să îl vindece cu tandreţe şi iubire. Ea nu înţelegea că unele lucruri erau iremediabil stricate, iar alte lucruri ar fi fost mai bine să le uite şi să le abandoneze într-un pod prăfuit, atât la propriu, cât şi la figurat.

– Am auzit că Pembroke i-a cerut mâna, spuse Harry.

– Ce? tresări Bell.

– Verişoarele mele mi-au spus.

– Şi eu am auzit asta, întări Colin.

– Nu l-a acceptat pe Pembroke, spuse Bell.

– De unde ştii? întrebă Colin. Poate că îi place Cheliuţă.

– Nu poate să-l accepte – sau, mai exact, nu ar face-o.

– De ce? vru Harry să ştie.

– E logodită în secret cu mine.

Prietenii lui izbucniră în râs.

– Te referi la falsa logodnă, spuse Colin.

Harry lovi cu mâna în masă.

– Tot nu pot să cred treaba asta. Ce poznă!

– Ce-ar fi să vorbiţi mai încet? Nu vreau să afle cineva.

– Nu ar crede nimeni aşa ceva, pufni Colin.

– Terminaţi, bombăni Bell. Am căzut de acord să fim prieteni, dar mi s-a părut că ea îşi doreşte mai mult.

– Ce anume mai mult? întrebă Colin.

– Cred că îşi doreşte ceva permanent.

– Te referi la căsătorie, spuse Harry.

– Eu sunt celibatar convins – nu genul de bărbat de care are ea nevoie.

– Aşa-i, zise Harry. Tu nu o vrei, aşa că de ce ţi-ar păsa cine o caută?

– Stai aşa, se burzului Bell. Vrei să spui că o caută şi alţi bărbaţi?

– De fapt, au căutat-o la Lady Atherton. Potrivit mamei, a fost ca un fel de paradă. Toţi gentlemenii voiau să o cunoască.

– Naiba s-o ia de treabă! Acelaşi lucru s-a întâmplat şi la bal. Ea insistă că e independentă, dar habar nu are ce le trece prin minte acelor bărbaţi.

– În legătură cu ce? întrebă Harry.

– Știi bine ce. Ei consideră că, fiind vorba de o văduvă, își pot permite orice cu ea.

Harry ridică din umeri.

– Nu tot așa ai crezut și tu?

Fiecare mușchi din corpul lui Bell se tensionă.

– Trebuie să merg să o văd. Acum.

– E aproape miezul nopții, zise Colin uitându-se la ceas. Nu este o idee bună.

– Du-te să o vezi mâine, îl sfătui Harry.

– La naiba, mormăi Bell.

Scoase un portțigaret de aur și le oferi prietenilor lui o țigară de foi, după care și-o aprinse pe a lui cu o lumânare. Se așteptase să îl calmeze, dar nu se întâmplă acest lucru.

– Să-ți dau un sfat, spuse Colin. Nu da buzna în salonul ei ca un taur.

– Îi scot pe toți de-acolo, mărâi el.

– Păi credeam că intenționezi să te retragi încetul cu încetul, zise Harry suflând un rotocol de fum.

– Nu pot s-o fac acum. Are nevoie să fie apărată de diavolii ăia atâțați de dorință.

Doar că ea nu avea nevoie de protecția lui. Îi spusese foarte clar că se descurca și singură. Naiba s-o ia de treabă! Se descurcase de una singură aproape toată viața ei. Nu avea nevoie de el. De ce nu îl bucura acest gând?

– Așa, spuse Harry. Cum ai să te descotorosești de diavolii ăia atâțați de dorință?

– Am să-i arunc de la etaj.

– Nu e o idee bună, opină Colin. Laurei o să-i fie milă de ei și o să dea vina pe tine.

– Pe toți dracii! Va fi furioasă că nu am mai fost să o văd.

– Probabil, spuse Harry. Ai nevoie de un plan.

– Spune-i adevărul, dar înfrumusețează-l, îi recomandă Colin.

– Cum? întrebă Bell.

– Explică-i despre scrisori și bancheri și Parlament. Apoi spune-i că te-ai gândit la ea în tot acest timp.

– Bună idee, aprobă Harry.

– Du-i și flori, spuse Colin. Încearcă să pari rușinat.

– Nu sunt actor, le aminti Bell cu o strâmbătură.

– Spune-i că îți pare rău, propuse Harry stingându-și țigara de foi.

Bell înțepeni.

– Nu.

– Trebuie, dacă vrei să-i reintri în grații, stărui Colin.

– Femeilor le place când recunoști că ai greșit, adăugă amicul său. O să-i fie milă de tine.

– Nu vreau să-i fie milă de mine!

– Ba vrei, spuse Colin. Va uita că e furioasă când te va vedea afișând un aer nefericit.

– Eu cred că îmi dați sfaturi proaste.

Colin se lăsă pe spate în scaun și suflă un inel de fum.

– Exprimă-ți regretele și apoi spune-i că ți-a fost dor de ea.

– La dracu', mormăi Bell.

Intrase în panică în ziua când văzuse rochița de bebeluș. Nu făcuse nici un efort de a-și găsi o nouă amantă, în schimb se gândise încontinuu la Laura. De multe ori se trezea rânjind când își amintea ceva ce spusese ea, sau felul în care se lumina ca o soarele la răsărit când zâmbea. Și în fiecare noapte, în pat, își imagina cum ar fi fost să facă lent dragoste.

Apoi văzuse acea rochie minusculă de bebeluș pentru sora ei, iar conștiința lui până atunci adormită îl mustrase aspru, fiindcă el nu ar fi putut să-i ofere niciodată ceea ce merita. Iar Laura nu avea să înțeleagă vreodată că el nu putea redeveni tânărul care fusese cândva și că nimic nu avea să-i aducă vreodată salvarea.

După-amiaza următoare

Bell se înfurie când trecu pe lângă un șir lung de trăsuri în fața reședinței Laurei. Își închipui toți acei bărbați formându-și în minte imagini cu ea goală. Aveau să îi zâmbească, în timp ce în gând îi ridicau fustele peste cap.

Trebuia să se descotorosească de ei. Poate ar fi trebuit să fugă în salon și să strige:

– Foc!

Nu, probabil nu ar fi funcționat. Diavolii ăia atâtați de dorință ar fi fost probabil atât de vrăjiți de ea încât ar fi preferat să ardă decât să plece de acolo.

Reed îi deschise ușa, iar Bell intră în hol ținând un buchet de trandafiri. Cumpărase trei duzini, sperând să o impresioneze, dar știa că ea era probabil furioasă pe el. Nu putea să nu o înțeleagă. Ar fi trebuit să o caute. Pe toți dracii, avea să-i spună că îi părea rău.

– Urc singur, Reed, îi zise majordomului.

– Îmi cer scuze, milord, dar Lady Chesfield nu primește vizite.

Bell bătu din picior.

– Sunt mai multe trăsuri în scuar. E evident că are vizitatori. Unul în plus nu va conta.

– Milord, am instrucțiuni stricte să nu permit vizitatori.

– Eu nu sunt orice vizitator. Am venit să îi ofer un raport despre fiul dânsei.

– Îmi cer iertare, milord, dar trebuie să respect ordinele mele. Cu mare plăcere îi voi cere unei cameriste să pună florile într-o vază pentru Lady Chesfield.

Bell nu avea nicidecum de gând să plece. Traversă cu pași mari podeaua de marmură, ignorând rugămințile lui Reed de a se opri. Gândurile la diavolii atâtați de dorință îl făcură să urce în fugă scările. Apoi deschise ușa de la salon și clipi surprins.

Nouă doamne îi zâmbiră.

Laura, încruntată, se ridică și spuse:

– Lord Bellingham, mă surprindeți din nou.

Bell simți ceva cald urcându-i pe gât. Dumnezeule, începuse să roșească!

– Ați ajuns exact la timp pentru întâlnirea Societății în Beneficiul Orfanilor, rosti Laura scrâșnit.

– Da, orfanii, îngăimă el. Doresc să contribui cu o donație.

– O, asta e minunat, spuse o doamnă îmbrăcată în galben.

Iută o cameristă, care luă buchetul și îl puse într-o vază.

– O, ce drăguț, zise o doamnă însărcinată. Ți-a adus trandafiri.

Din scaunul de pe colț, Lady Atherton îl privi cu o expresie amuzată:

– Sunt impresionată că unul dintre cei mai importanți politicieni ai noștri își găsește timp în programul lui aglomerat pentru orfani.

– Da, orfanii sunt o preocupare majoră, spuse Bell. Probabil au nevoie de încălțări.

– Au nevoie și de părinți, completă zâmbind doamna însărcinată.

– Așa-i, spuse Bell. Eu sunt burlac, deci nu mă potrivesc.

O doamnă îmbrăcată în roz notă ceva într-un carnețel.

– Milord, cât sunteți dispus să donați?

– De cât aveți nevoie?

– O, sunteți un gentleman minunat! Putem să ne bazăm pe dumneavoastră pentru cel puțin cincizeci de lire?

– Lordul Belliugham e foarte bogat și foarte generos, nu-i așa? i se adresă Laura cu ochii mijiți.

– Acum sunt, răspunse el. Apoi decise să o impresioneze. Treceți-mă cu o mie de lire.

Toate doamnele, mai puțin Laura, bătură din palme. Continuară să discute despre intrarea lui oportună și generozitatea lui. Apoi văzu buzele Laurei subțiindu-se și își dădu seama că încercarea lui de a-i cumpăra bunăvoința nu funcționase.

Era condamuat să își ceară iertare.

Doamua cu creionul sugeră ca întâlnirea să se încheie. Lady Atherton o susținu. Bellingham se înclină, așteptând ca doamnele să iasă una câte una.

Lady Athertou rămase ultima.

– Să-ți dau un sfat, îi spuse. Pune-te în genunchi.

Nu se mai lăsase în genunchi din ziua în care tatăl lui îl surprinsese sărutând servitoarea de la taverna locală.

După ce Lady Atherton ieși, Bell închise ușa, își duse mâinile la spate și se apropie de Laura.

– Ai tot dreptul să fii furioasă pe mine.

– Ai promis să îi oferi fiului meu lecții de scrimă. În schimb ai delegat această sarcină altcuiva. Ai spus că are nevoie de un model masculin în viață și că te simțeai obligat din onoare să îți asumi acel rol.

– Îmi pare rău, murmură el.

– Te aştepţi ca eu să te iert când nu mi-ai oferit nici o explicaţie? Ochii i se umeziră, dar clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile ce ameninţau să se reverse. E fiul meu, iar tu, mai bine ca oricine, ştii cât de mult înseamnă pentru mine.

– A fost un gest stupid şi egoist din partea mea.

– Asta e explicaţia ta? „Începusem să mă simt ca într-o familie", se gândi Laura. Nu am fost întotdeauna de acord cu tine, dar te-am admirat şi te-am respectat până mi-ai trimis bileţelul acela tăios.

Bell înălţă capul. Nimeni nu îi mai pusese la îndoială onoarea.

– Ajunsesem să mă implic din ce în ce mai mult în vieţile voastre. Mi-am asumat responsabilitatea pentru fiul tău şi mi-am dat seama că îl încurajasem să se ataşeze.

– Ai avut o influenţă bună asupra lui.

– Dar e temporară. Mi-am dat seama că inevitabil avea să fie dezamăgit, fiindcă noi doi ne vom vedea fiecare de viaţa lui la sfârşitul sezonului.

– Nu e vorba doar despre Justin, spuse ea.

– Ştiu. Tu nu poţi să-mi oferi ceea ce îmi doresc, iar eu nu pot să-ţi ofer ceea ce îţi trebuie.

– O spui de parcă totul ar fi atât de simplu, dar nu e.

– Te rog, stai jos cu mine. Când Laura se aşeză lângă el, o prinse de mână şi continuă: Din ziua în care Montclief te-a ameninţat, m-am trezit oarecum jucând rolul lui Sir Lancelot. În viaţa mea nu mi-am mai asumat o asemenea obligaţie. Nu am anticipat consecinţele.

Laura îşi retrase mâna.

– Poate ar fi bine dacă am încheia prietenia noastră acum. Am să inventez o explicaţie pentru Justin.

– Laura, am făcut o greşeală. Nu am să-l dezamăgesc. Onoarea îmi impune să îmi îndeplinesc obligaţiile faţă de fiul tău.

– Nu-mi pasă de onoarea ta, replică ea ducându-şi pumnul mic în dreptul inimii. Justin nu e o obligaţie. E fiul meu.

Bell o prinse de umeri.

– Nu asta am vrut să spun. Ţin sincer la băiat, altfel nici nu mi-aş fi făcut timp să îl ajut. Am făcut o greşeală şi mi-am recunoscut-o. Acum te rog cu umilinţă să mă ierţi.

– M-ai rănit, zise ea cu o expresie de neîncredere în privire.

– Ştiu.

Îşi petrecu braţul în jurul ei şi o strânse cu forţă.

Câteva minute mai târziu, ea ridică uşor capul:

– Ţi-am umezit jacheta.

– Se va usca, spuse el, întinzându-i o batistă. După ce ea se şterse la ochi, îşi aminti ceva: O, la dracu'!

– Ai grijă cum vorbeşti, îl mustră Laura dându-i un cot.

– Am uitat ceva.

Se lăsă să alunece pe podea în genunchi.

– O, te rog, nu rosti cuvintele acelea! zise ea panicată.

– Lady Atherton mi-a spus să-mi cer iertare în genunchi. Asta fac.

– O, slavă cerurilor! Am crezut... Ei bine, nu contează.

– Am ambii genunchi pe podea, îi arătă el. Nu voiam să las loc de confuzii.

– Ridică-te acum. Arăţi ridicol.

– Pntem fi prieteni? întrebă contele după ce se ridicară amândoi.

Ea zâmbi uşor:

– Presupun că asta e permis între doi falşi logodnici secreţi.

– Am auzit că l-ai refuzat pe Pembroke.

– Este un bărbat foarte cumsecade. Cred că a anticipat răspunsul meu.

– Are o pată de chelie.

– Nu fi gelos, îl certă ea bătându-l pe braţ. Probabil o să ajungi şi tu să ai una într-o bună zi.

– Participi la balul familiei Bonham?

– Da, răspunse ea.

– Aş fi onorat să vă însoţesc, pe tine şi pe Lady Atherton, dacă îmi veţi da voie.

– Am s-o întreb, dar sunt sigură că va accepta. Cred că te place.

– Cred că are o părere foarte fermă despre mine, şi nu în întregime favorabilă.

– Probabil e justificată, dar ai şi câteva calităţi.

– Cum ar fi? rânji el.

– Cred că ştii.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

– Mai ai de lucrat la precizie, o avertiză.

– Nu eşti un logodnic adevărat, gata cu săruturile pe gură, îi spuse ea fluturând degetul a dojană.

Bell se înclină. Când ieşi din salon, pieptul nu îi mai era împovărat de tristeţe. Fiindcă ea îl iertase.

Capitolul 10

Balul familiei Bonham

Bellingham insistase să le ducă pe Laura şi Lady Atherton la bal în trăsura lui. Încercă să îi ofere braţul lui doamnei mai vârstnice, dar aceasta insistă să o conducă pe Laura. În timp ce urcară scările, Laura simţi puternic masa de muşchi tari din braţul lui. O speriau puţin propriile sentimente, dar mama ei o sfătuise cu mult timp în urmă să se ferească să ţină minte fapte prea îndepărtate. Bell era prietenul ei şi recunoscuse că greşise. Avea să renunţe la orice urmă de dubii faţă de el.

În seara aceea Justin se afla la Vauxhall însoţit de Sarah, Paul şi noii lui prieteni. Lady Norcliffe şi câteva dintre prietenele ei acceptaseră să îi supravegheze pe tineri în noaptea aceea. Se bucura ca Justin rămăsese prieten cu Paul. Era evident că George fusese instigatorul, probabil fiindcă avea acea şaretă sofisticată.

Laura îi zâmbi lui Bellingham când ajunseră în şirul de primire. După ce pătrunseră în sfârşit în sala de bal, o văzu pe Lady Atherton aşteptând. Când ajunseră la ea, aceasta afişă un zâmbet viclean.

– Eu mă duc la scaunele de lângă perete, să bârfesc puţin. E cea mai bună parte dintr-un bal. Te las în grija lui Bellingham.

– Dar ar trebui să socializez.

– Ai să socializezi cu mine, spuse el.

Lady Atherton râse şi se îndepărtă.

– Doreşti nişte punci? o întrebă contele pe Laura.

– Da, mi-ar plăcea. Când el o conduse pe marginea încăperii, observă: Oamenii se zgâiesc la mine fiindcă sunt însoţită de un crai notoriu.

– Se zgâiesc fiindcă sunt însoţit de cea mai frumoasă femeie din sala de bal.

– Sunt multe femei frumoase aici.

– Toţi bărbaţii mă invidiază fiindcă eşti a mea.

– Nu sunt o posesiune.

– Eşti a mea în noaptea asta, spuse el aruncându-i o privire senzuală.

Oare a ei era inima care i se răsucea în piept? Făcu apel la raţiune. Complimentele dulci se rostogoleau firesc de pe limba lui. Erau prieteni, nimic mai mult.

Când ajunseră la bufet, Laura se uită în jur. Zgomotul confuz de voci deveni mai puternic.

Lady Bonham se năpusti spre ea.

– Să nu bei din punci! Am auzit că Harry a turnat jumătate de sticlă de rom în el.

– Nu, e fad, zise Bell după ce îl gustă.

– O, slavă cerurilor! exclamă Lady Bonham ducându-şi mâna la piept. Dacă îl vezi pe Harry, spune-i că-l iau cu uuiaua dacă toarnă tărie în punci.

Bell ridică din sprâncene.

– Asta ar fi ca şi cum aş flutura un steag roşu în faţa uuui taur.

Îi întinse o ceaşcă Laurei, care studia mulţimea.

– Harry şi Colin vin încoace.

– Am să-i spun lui Harry că ai turnat rom în punci, râse el.

– Va fi atât de dezamăgit!

– Nu-ţi face griji. Prietenii mei nu au să-ţi arunce ocheade.

– Cum poţi să fii atât de sigur?

– Fiindcă te-am revendicat ca fiind a mea.

– Ce-ai spus? tresări Laura.

– Îmi cer scuze. Vorbeşte sângele strămoşilor mei barbari.

– Ai febră, sau chiar auzi voci?

– Îmi place să aud vocea ta, îi şopti Bell la ureche.

Ea inspiră şuierat. Ştia exact ce să spună pentru a-i tăia răsuflarea.

– Iată-te, spuse Harry. Cum e punciul?

– Lady Chesfield a turnat rom în el, îl informă Bell.

– Nu e deloc cuminte, observă Colin.

– Nu am turnat tărie în punci, oftă ea exasperată.

Lady Atherton se apropie însoțită de lordul Lindmoore.

– Lordul Lindmoore insistă că va fi teribil de agitat dacă nu dansezi cu el.

Privirea lui alunecă în repetate rânduri de la fața Laurei spre pieptul ei, ceea ce îi stârni furnicături de dezgust.

– Îmi acorzi onoarea următorului dans? o întrebă.

– Nu, mi l-am rezervat eu deja, interveni Bellingham.

O, vai, chiar era posesiv în seara aceea.

– Păi atunci, următorul, propuse Lindmoore.

– Mi-am rezervat eu cel de-al doilea dans, replică Harry cu ochi scânteietori.

Lindmoore îl privi pe Bell cu nn aer suspicios.

– Atunci voi aștepta cel de-al treilea dans.

– Îmi pare rău, spuse Colin. Pe acela i l-am cerut eu deja.

– Nu e absolut nici o problemă, spuse lordul Lindmoore. Am să valsez bucuros cu Lady Chesfield.

Laura își spuse că individul avea o expresie răutăcioasă. Nu voia să danseze cu el.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lord Lindmoore, dar i-am promis valsul lordului Bellingham.

– Și cina de la miezul nopții, adăugă Bell.

– Nu poți spune că nu te-am avertizat, îi zise Lady Atherton pretendentului.

– O seară bună, Lady Chesfield, Lady Atherton, mormăi acesta trăgându-și nasul.

Laura se întoarse spre prietena ei:

– Ce avertizare i-ai dat?

Ea își deschise evantaiul:

– I-am spus că Bellingham nu îl va lăsa să se apropie la mai puțin de jumătate de metru de tine. Bucurați-vă de dansuri, spuse ea, după care se îndepărtă.

– Cred că e o conspirație, murmură Laura.

Muzicienii atacară acordurile introductive ale primul dans popular.

– Mi-a fost teamă de momentul ăsta, se bosumflă Colin.

– De ce? întrebă Laura. Nu-ți place să dansezi?

– Nu-i place să danseze cu Lady Angeline, o înștiuță Harry.

– Atunci de ce ai invitat-o?

– Nu am avut încotro. Mamele noastre insistă să dansăm.

– Au fost promiși unul altuia încă din leagăn, explică Harry. Familiile lor plăuuiesc nunta de când s-au născut.

– Colin și Angeline se urăsc reciproc, adăugă Bell.

– Sunt sigură că nu!

– E rea la suflet, spuse Colin. Ultima dată când am fost forțat să dansez cu ea, m-a lovit în fluierul piciorului.

Harry se aplecă spre Laura:

– Angeline nu l-a iertat pe Colin pentru că a sărutat-o sub vâsc.

– A fost în stare să se șteargă la gură! E o scorpie.

Bell îi arătă o brunetă frumoasă și înaltă care stătea lângă ringul de dans.

– Uite, își ține mâinile strânse în pumni.

– Probabil o să-ți tragă o palmă, Colin, spuse Harry.

– În cazul ăsta aru să-i pun piedică.

– Ba n-ai să faci așa ceva, spuse Laura pe un ton scandalizat. Sunt sigură că e o tânără domnișoară extrem de agreabilă.

– Cu toată lumea în afară de Colin, zise Harry.

Colin bombăni ceva în barbă și porni cu pași mari spre brunetă.

Bellingham îi oferi brațul. În timp ce se îndreptau spre ringul de dans, Laura îl întrebă:

– Ce i-a făcut Colin de a ajuns să îl disprețuiască atât de mult?

– Nu știu. El refuză să vorbească despre asta.

Se opriră față în față. Când muzica începu, trecură unul pe lângă celălalt, traversând fiecare pe cealaltă parte. Câteva minute mai târziu, se prinseră de mâini cu un alt cuplu, se învârtiră și își recăpătară pozițiile inițiale. Laura aruncă o privire spre capătul rândului. Angeline îl privi furioasă pe Colin când se întâlniră în mijloc, se rotiră și porniră spre celălalt capăt al rândului. Bellingham îi făcu Laurei cu ochiul.

Furioasă, Angeline își dezgoli dinții. Când Colin îi trimise o bezea, tânăra își dădu ochii peste cap. Laura se uită la Bellingham, iar el își ridică palmele în aer.

Veni rândul lor să se întâlnească la mijloc. Dintr-odată, Laurei i se tăie respirația când văzu expresia seducătoare din ochii lui. Contele își puse mâna pe spatele ei când urcară spre capul rândului. Laura își impuse să nu cadă sub vraja lui, dar când se învârtiră nu mai reuși să își desprindă privirea dintr-a lui. În acel moment înțelese că dorința dintre ei putea să izbucnească necontrolat dacă nu era atentă. Trebuia să fie puternică, fiindcă exista ceva foarte intens între ei.

La finalul dansului îi luă brațul, dar înțelese că ceilalți aveau să-i bârfească dacă rămâneau împreună.

– Cred că ar trebui să socializăm – separat.

– Nu am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu vreau să o încalc, rânji el.

– Dacă ne petrecem toată seara împreună, se vor stârni bârfe.

– Aș vrea să ne putem petrece toată noaptea împreună, murmură Bell.

Ea îi întâlni privirea și întreaga ei făptură căzu pradă dorinței de a renunța complet la prudență.

– Ne asumăm un risc chiar și în momentul de față. Trebuie să plec înainte de iscarea zvonurilor.

Se îndepărtă înainte ca el să mai apuce să spună ceva, fiindcă nu avea încredere în ea însăși. Bell era prea convingător și nu era singurul care ardea.

Îi făcu plăcere să discute cu noile ei prietene din societatea caritabilă. Erau toate prietenoase și sincer preocupate de numeroșii copii ce sufereau în orfelinate. O simpatiză în mod deosebit doamna Faraday, care urma să nască primul ei copil peste două luni. Fu totodată satisfăcută să afle că doamna Whitmeyer avea și ea un fiu adolescent despre care spunea în glumă că obișnuia cu regularitate să se transforme într-un monstru fără un motiv anume. Acum Laura uu se mai simțea chiar atât de prost că dăduse greș cu fiul ei, știind că și alte mame se confruntau cu dificultăți similare.

După aceea se duse în salonul de odihnă pentru doamne, pentru a lua o scurtă pauză de la vuietul mulțimii și a se reface puțin. Găsi un scaun, iar una dintre cameriste îi aduse un pahar de vin de Xeres. Laura sorbi din vin și se simți puțin mai

bine. Interacțiunile ei cu Bellingham erau adesea intense. Se gândi la cuvintele lui: „Aș vrea să ne putem petrece toată noaptea împreună".

În pofida tuturor convingerilor ei, nu putea să nu tânjească după săruturile și atingerile lui. Uneori, în pat, își imagina cum ar fi fost să facă dragoste cu el. Îl dorea cu disperare, dar îi era teamă, în același timp, că nu s-ar fi putut compara niciodată cu toate femeile care știau cum să îi ofere plăcere unui bărbat ca el.

Ușa se deschise, lăsând să se audă râsete de femei. Lady Rentworth, mama lui George, intră însoțită de două prietene. Laura evită cu grijă să o privească. La ultima ei întâlnire cu Lady Rentworth, înțelesese rapid că aceasta nu o considera demnă de respectul ei.

– Ei, ei, nu cumva e micuța și drăgălașa văduvă? Am auzit că l-ai cucerit pe Bellingham.

– Ai auzit greșit, răspuuse Laura. Lordul Bellingham a fost de acord să-l îndrume pe fiul meu cât timp tutorele lui era prins cu alte obligații.

– Sunt convinsă că așa a fost, spuse Lady Rentworth.

Cele două prietene ale ei izbucniră în râs.

Laura își puse deoparte paharul de vin și se ridică. Dădu să treacă pe lângă ele, când Lady Rentworth ridică vocea:

– Nu-i așa că ești o norocoasă? Este adevărat că e un amant excepțional?

– Va trebui să întrebi pe cineva care știe.

Laura își ținu capul sus până ieși pe ușă. Nu putea controla ceea ce spuneau alții despre ea, și nu avea să-i dea voie unei femei urâcioase precum Lady Rentworth să îi strice seara.

Când se întoarse în sala de bal, constată că aglomerația sporise. Ar fi trebuit să îl găsească pe Bellingham pentru cina de la miezul nopții, dar să-l caute prin acea mulțime avea să se dovedească dificil, mai ales din punctul în care se afla ea. Însă nu voia nici să se lase dusă de valul de oameni. Se împinse printre ceilalți oaspeți. La un moment dat, cineva o călcă pe picior. Deși o duru, știu că nu era nimic grav. Nu își dorea decât să găsească un scaun și să aștepte până se subția mulțimea.

Reuși să se strecoare spre marginea încăperii, unde îl văzu pe Bellingham. Acesta se opinti să ajungă până la ea.

– Te-am căutat.

– M-am dus în salonul de odihnă pentrn doamne să mă refac puțin.

Așteptară într-un colț până când mulțimea se retrase din sala de bal, lăsând în urmă doar lacheii veniți să ia bolul de punci și paharele de pe bufet.

– Vrei să mergem în sala de mese?

– Nn, vreau doar să mă relaxez și să stau departe de toată gălăgia asta.

Bell o conduse la un scaun și se așeză lângă ea.

– E mai bine?

– Da, mă bucur că te-am găsit.

Îi povesti ce se petrecuse în salonul de odihnă.

– Oamenii vor bârfi întotdeauna. Dar nu ar fi trebuit să insist. A fost egoist din partea mea, însă vreau să știi că te respect cu adevărat. Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi, și urmă: Vreau să știi că nu e doar dorință din partea mea. Țin la tine și îmi face plăcere prietenia noastră. Fii sigură că vă voi sta la dispoziție, și ție și lui Justin, până la sfârșitul sezonului.

– Urmează să ne despărțim pentru totdeauna? întrebă ea abătută.

Bell se lăsă pe spate.

– Eu am să mă întorc în Devonshire la vară, iar tu vei merge acasă în Hampshire. Laura avu impresia că inima i se prăbușise la picioare. Bell adăugă: Nu vreau să vă dau speranțe false, nici ție, nici fiului tău.

„Ne-ai dat deja speranțe false."

– Fiul tău are nevoie de o prezență permanentă. E important să știe că implicarea mea e doar temporară.

Laura își strânse mâinile cu forță. Se referea și la ea. Dar nu putea nega adevărul vorbelor lui. Nu îi promisese niciodată nimic dincolo de sfârșitul sezonului. Știa că nu era rezonabil din partea ei să se aștepte la mai mult, fiindcă Bell îi spusese întotdeauna clar că relația lor era bazată exclnsiv pe prietenie. Ea acceptase acest lucru, dar acum o durea, fiindcă nu voia să-l piardă.

– Nu vreau să par rece. Am petrecut mult prea mnlte sezoane la Londra, înconjurat de lingăi. Am devenit cinic în toate privințele: politica, pretențiile și mai ales ipocriții. Te-ai ciocnit de toate astea în seara asta. Tu, pe de altă parte, ești autentică. Asta este ceva rar în lumea înaltei nobilimi. Îmi doresc sincer să petrec timp cu tine și cu Justin, însă am grijă să nu creez neintenționat speranțe false.

– Ți-ai rupt cu abnegație din timpul tău pentru a te ocupa de Justin și de mine, spuse Laura pe un ton inexpresiv.

– Nu e suficient, dar e tot ce sunt capabil să ofer.

– Eu cred că ești capabil de mult mai mnlt.

Vocea i se frânse. Bell se săturase de ea și era pregătit să treacă la o femeie care ar fi făcut orice își dorea el în pat.

– Tu vezi doar ceea ce vrei să vezi. Dar unele lucruri sunt ireparabile.

Laura ar fi vrut să îl încurajeze să vorbească despre lucrurile ireparabile, dar o sală de bal nu era locul potrivit pentru o discuție despre ceea ce i se întâmplase cu atâția ani în urmă, când își pierduse familia. Și, la drept vorbind, nu voia să se gândească la acel moment final când avea să fie nevoită să își ia adio de la el pentru totdeauna. Nu avea voie să irosească timpul ce le mai rămăsese.

– Poate ar trebui să coborâm, spuse el.

– Da, ar trebui să vedem cum se descurcă Angeline și Colin.

Încercase să adopte un ton vesel, dar sunase forțat.

– Probabil îl lovește în picior pe sub masă.

– Să nu cumva să ratăm distracția.

Nu lăsă să se vadă că se simțea ca și cum o lumânare tocmai s-ar fi stins în ea.

Bell se ridică și îi întinse mâna:

– Să ne întoarcem la petrecere. Dacă avem noroc, Harry a turnat niște tărie în bolul de punci și toată lumea va fi beată.

Pentru o clipă Laura se gândi să invoce o durere de cap și să cheme o birjă care să o ducă acasă, însă nu voia să strice plăcerea celorlalți.

– Lady Bonham va fi încântată când balul ei va deveni cel mai discutat eveniment al sezonului.

Îl luă de braţ, hotărâtă să pretindă că savura distracţia. Totuşi, oricât de mult ar fi vrut să profite la maxim de timpul lor împreună, nu putea să uite că acesta se apropia de sfârşit.

Când se apropiară de sala de mese, Bellingham se încruntă la auzul vacarmului de dinăuntru.

– Ceva e în neregulă.

– Vom afla în scurt timp. Îşi desprinse mâna de pe braţul lui. Ar fi bine să stăm separat ca să evităm bârfele.

– Da, probabil e o idee înţeleaptă.

Observase expresia ei abătută când îi spusese că implicarea lui în viaţa ei şi a lui Justin avea să dureze doar până la sfârşitul sezonului. Aşa era cel mai bine, fiindcă deja intervenise prea mult. Ea avea nevoie de un bărbat care să-i fie alături pentru totdeauna, ceea ce el nu-i putea oferi.

Când intrară, toate vocile amuţiră. O furculiţă zdrăngăni pe o farfurie. Bell simţi părul fin de pe ceafă ridicându-i-se. Studie mulţimea şi o văzu pe Lady Atherton ridicând din sprâncene.

Lady Bonham porni în grabă spre ei:

– Iată-vă în sfârşit! Avem un anunţ special în seara aceasta. Ce urât din partea voastră să ţineţi un asemenea secret!

Inima lui Bell fu cuprinsă de panică. O privi pe Laura. Chipul ei era palid. Părea pe punctul de a leşina.

Cum naiba se aflase despre logodna lor? Era Montclief acolo? Se apropie de Laura şi o luă de braţ.

– Fii calmă, îi şopti. Am să le explic.

Habar nu avea ce să spună, dar nu putea nega logodna, chiar dacă nu era adevărată. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi distrus reputaţia Laurei.

Lady Bonham îşi drese vocea:

– Lord Bellingham, sunteţi cunoscut pentru activitatea dumneavoastră politică, dar habar nu aveam despre generozitatea cu care sprijiniţi cauzele filantropice. Te las pe tine să dai detaliile, îi spuse doamnei Faraday.

Bell clipi. Filantropie? În ultimele câteva minute fusese chinuit de o nelinişte până în măduva oaselor... din cauza unor fapte filantropice?

– Dumnezeule bun, rugăciunile mele au fost ascultate, şopti Laura tremurând.

Doamna Faraday veni în faţă.

– În numele Societăţii Dedicate în Beneficiul Orfanilor, doresc să îi mulţumesc lordului Bellingham pentru considerabila donaţie de o mie de lire.

Întreaga sală izbucni în aplauze.

„Orfanii", îşi spuse el. Era aplaudat pentru contribuţia lui la bunăstarea orfanilor. Fu copleşit de uşurare.

Doamna Faraday aşteptă să se facă linişte, apoi continuă:

– Îi suntem recunoscători şi lui Lady Chesfield pentru că şi-a asumat rolul de preşedintă a organizaţiei noastre.

– Trebuie să recunosc meritul lui Lady Chesfield în faptul că m-a informat asupra lipsurilor mari cu care se confruntă acei copii nefericiţi, uitaţi de lume, spuse Bell. Sunt sigur că doamna Faraday ar primi cu plăcere şi alte donaţii în această seară.

Oaspeţii izbucniră din nou în aplauze.

Doamna Faraday îşi scoase carneţelul şi creionul din săculeţ, grăbită să noteze. Harry apăru din capătul sălii de mese şi îl bătu pe Bell pe spate:

– Am turnat brandy în bolul de punci. Fără îndoială asta îi va face să-şi lărgească baierele pungii.

– Colin unde e?

– Stă la rând pentru donaţii.

– Ce minunat din partea lui Colin, dar de ce pare atât de abătut? se interesă Laura.

– Angeline a fost cea care a anunţat că el se oferă să doneze cinci sute de lire, rânji Harry.

La scurt timp după anunţarea donaţiei, Laura şi Bellingham se retraseră de la bal. Lady Atherton insistase ca Bellingham să o ducă pe Laura acasă fiindcă aceasta păruse cam palidă la faţă. Izbucniră amândoi în râs când porniră în grabă spre trăsura lui.

După ce se aşezară confortabil, Laura îşi puse o mână peste inimă.

– Am fost sigură că ne-au prins.

– Știu, zise el. Îmi scormoneam mintea, încercând să găsesc o explicație care să nu presupună o falsă logodnă și faptul că eu mi-am întins jacheta peste o baltă.

– Nu-mi aminti! Cred că a fost cea mai proastă minciună pe care am spus-o vreodată.

– Snnt șocat. O fiică de vicar să mintă pe față? Ar trebui să-ți fie rușine.

– Eram disperată, știi bine asta.

– E drept, mi-ai promis orice. Ar fi trebuit să cer cu mult mai mult. Strămoșii mei barbari ar fi oripilați.

– Sincer, m-am speriat de mi-a stat inima în loc, acolo în sala de mese.

– Suntem în siguranță.

– Deocamdată. Oftând, Laura adăugă: Mai devreme sau mai târziu, Montclief va reapărea la suprafață și va agita apele.

În jurul ei plutea un parfum ca de ceai. Lui Bell îi luă o clipă să îl identifice.

– Trandafiri!

– Poftim?

– Parfumul, spuse el.

– De fapt, este săpun. Știu că e o extravaganță, dar nu mă pot abține.

Cuvintele ei îi amintiră încă o dată despre diferențele dintre ei. El nu ar fi considerat niciodată săpunul drept o extravaganță. Tatăl ei, vicarul, era sărac. Probabil nu se bucurase de nici unul dintre luxurile mărunte până nu se căsătorise.

– Am fost la cumpărături recent să iau cadouri pentru familia mea, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să găsesc daruri pe care știam că le vor aprecia. Apoi am încercat să aleg ceva pentru fiul meu și mi-am dat seama că nu mai știu ce anume i-ar plăcea.

– Ei bine, mă crezi sau nu, am fost și eu adolescent cândva. Aș putea să îți ofer câteva sugestii.

– Nu darul în sine îmi pune probleme, ci înțelegerea faptului că nu-i mai cunosc preferințele. Nu mi-a venit nici o idee ce cadou aș fi putut să îi iau propriului meu fiu.

– Fiul tău se schimbă rapid. Acum își pune în valoare independența. Ce-i drept, a făcut câteva alegeri greșite recent, însă peste

doar patru ani va ajunge la majorat și va fi nevoit să ia zeci de decizii zi de zi.

– Dar eu m-am ocupat de aceste lucruri, cu sprijinul intendenților și al personalului. Îl pot ajuta.

– Laura, nu înțelegi. El nu vrea să fie ajutat de mama lui. Trebuie să fie independent pentru a putea să preia controlul asupra moștenirii sale. Dacă te agăți prea strâns de el, te va respinge.

– Asta fac acum?

Bell își alese cuvintele cu grijă.

– Cred că tu și fiul tău vă confruntați cu schimbări în relația voastră. Ceea ce se poate dovedi dificil după ce te-ai obișnuit cu el așa cum era în copilărie.

– Mi-am concentrat toată energia asupra lui Justin după moartea lui Phillip. Fiul meu avea nevoie de alinare. Ne-am avut unul pe celălalt.

Îi lipsea acea relație apropiată dintre ei.

– Era firesc să vă apropiați și mai mult după moartea soțului tău, dar acele zile fac parte din trecut. Justin s-a maturizat destul de mult în ultimele câteva săptămâni.

– Da, a fost prost influențat de George. Se cufundară în tăcere o vreme, apoi Laura spuse: O să ți se pară o mare neghiobie, când am o familie atât de numeroasă în apropiere, dar când Justin era la școală, după moartea lui Phillip, mă simțeam teribil de singură. Sperasem să petrecem un timp împreună la Londra, apoi el s-a răzvrătit. Aveam așteptări atât de măreție, apoi m-am trezit într-o metropolă uriașă în care nu cunoșteam pe nimeni în afară de Lady Atherton. Și pe tine.

– Ți-e teamă să fii singură.

– Pe tine nu te deranjează niciodată să trăiești singur?

– Am prieteni și aliați politici.

Vechii lui prieteni se căsătoriseră și locuiau acum în provincie. Pentru Bell schimbările din viețile lor fuseseră deconcertante până când îi cunoscuse pe Harry și Colin.

– Ai dreptate, spuse ea. Cred că încerc să îl cocoloșesc pe Justin, iar el mă respinge.

Bell o privi, dar ea rămase cu ochii ațintiți înainte.

– Ți-e frig? o întrebă când o văzu cutremurându-se înfiorată.

– Puțin.

O luă pe sus și o așeză în poala lui, strângând-o în brațe.

– Te încălzesc eu.

Îi plăcea să-i simtă fundul în poală și și-ar fi dorit să nu existe straturile de îmbrăcăminte. Se imagină ținând-o goală în brațele lui. Căldura îi invadă venele și simți tensiunea crescându-i între picioare. Avea să se aducă singur în pragul nebuniei dacă o ținea tot așa, mistuit de dorință, dar fără a și-o satisface. Încă o dorea, deși ea își exprimase clar obiecțiile. La început fusese plăcerea vânătorii, dar Laura nu se deda unor astfel de jocuri. Nu semăna deloc cu femeile sofisticate din înalta societate care nu stăteau pe gânduri când era vorba să își ia un amant. În lumea Laurei, bărbații și femeile nu se implicau în relații amoroase dedicate exclusiv plăcerii reciproce, fiindcă acest lucru era considerat un păcat.

– Dacă îți mărturisesc secretul meu, promiți să nu mă mustri?

– Cred că pui la cale vreun truc.

– Trucurile sunt permise. Ține minte, sunt un mare crai.

– O, ai o carte cu trucuri pentru crai?

El se lovi cu degetul în tâmplă:

– O țin în cutia craniană, zise el lovindu-se cu degetul în tâmplă. Am câte un truc pentru orice situație.

– Cum ar fi?

– Să conving o văduvă frumoasă să mi se așeze în poală.

Ea izbucni în râs.

– Mi-e foarte greu să rezist farmecului tău!

– Atunci nu o face.

Trăsura se opri cu un legănat în fața casei ei. Bell nu ar fi vrut să o lase să plece în noaptea aceea, dar, indiferent cât de mult ar fi dorit-o, era un gentleman în adâncul sufletului și îi promisese să nu insiste.

– Te conduc până la ușă.

Ea își umezi buzele, iar el fu tentat să o sărute până îi răpea mințile. Însă Laura nu era genul acela de doamnă.

– Sunt cea mai mare dintre zece copii, spuse ea uitându-se pe fereastră. Toată lumea s-a așteptat să fiu un copil model, cel pe care frații și surorile mele să-l ia drept exemplu. Se întoarse spre el. Era atât de ușor la vremea aceea să disting între bine și rău.

Acum mă trezesc punându-mi la îndoială convingerile, pentru prima dată.

– Ce vrei să spui?

– M-am dedicat îngrijirii soțului și copilului meu. M-am simțit necesară, însă acum soțul meu e mort, iar fiul meu va fi în curând adult. Mă aflu la un punct de răscruce în viață. Nimic nu va mai fi vreodată la fel. Îmi voi aminti întotdeauna cu drag de anii petrecuți cu soțul și cu fiul meu, dar nu mă pot întoarce în trecut, după cum ai spus și tu. Bell nu spuse nimic, căci Laura părea să se lupte cu o decizie: Am ales întotdeauna drumul cel drept. Am fost întotdeauna sigură ce e bine și ce rău, dar acum văd că nu e atât de simplu.

– Prea puține lucruri în viață sunt atât de simple.

– La sfârșitul sezonului am să mă întorc acasă, uude voi fi o văduvă cuminte și îmi voi dedica timpul familiei mele și ajutorării celor care sunt mai puțin norocoși. Dar am înțeles în seara asta că, în tot acest timp cât m-am străduit să-i fac pe alții fericiți, de multe ori m-am neglijat pe mine însumi. Acesta va fi ultimul meu sezon la Londra. Ani buni de-acum încolo am să privesc în trecut și am să-mi aduc aminte de tine.

– Și eu am să-mi aduc aminte de tine.

Laura inspiră adânc și spuse:

– Mă tem că am să regret că am făcut alegerea greșită.

– Și ce alegere e aceea?

– O noapte cu tine, șopti ea.

„O, Dumnezeule!"

– Ești sigură? întrebă el uimit, amintindu-și că era un gentleman. Nu vreau să ai regrete dimineața.

– Mi-e teamă.

– De ce anume?

– Că am să te dezamăgesc.

– Ba n-ai s-o faci. Îi prinse fața între mâini. Voi avea grijă ca asta să fie o noapte pe care să ne-o amintim amândoi.

Coborî din trăsură și îi dădu vizitiului noi instrucțiuni. Când urcă înapoi, se gândi că poate între timp ea se răzgândise, dar Laura își puse mâna într-a lui și i-o ținu până când trăsura se opri la modesta reședință unde își aducea amantele. De data aceasta avea să fie diferit, fiindcă Laura era unică. La început își propusese

să o câștige drept amantă, apoi ea îi devenise prietenă. În noaptea aceea nu era vorba de o cucerire. Era vorba despre o femeie care alesese să facă dragoste cu el.

Capitolul 11

Laura tremură când Bell învârti cheia și deschise ușa. Totul era învăluit în întuneric.

– Majordomul nu se aștepta să apar, îi explică Bell. El și camerista cel mai probabil dorm.

Laura presupuse că nu mai adusese recent o femeie acolo. Dintr-un motiv de neînțeles, acest lucru o făcu să se simtă mai bine.

Bell scotoci după o cutie cu iască și aprinse o flacără. După ce aprinse lumânările dintr-un sfeșnic, îi oferi brațul. Când se apropiară de scări, Laura fu încercată pentru o clipă de dubii. O asigurase că nu avea să-l dezamăgească, însă ei îi era teamă că da.

Prin minte îi trecu brusc o amintire cu noaptea nunții sale. Fusese înspăimântată aproape de moarte, și totuși tăujise să îl simtă pe Phillip aproape. Își dorise să îi ofere plăcere fiindcă îl iubea.

Bellingham o conduse sus. Laura își spuse să nu se gândească la răposatul ei soț. Și totuși, prima dată când îl sărutase pe conte, îl comparase cu Phillip. Nu se putuse abține, fiindcă săruturile și senzațiile pe care le stârnise Bellingham în ea erau complet străine de experiența ei. Acum o speria gândul că îl trăda cumva pe Phillip.

Bellingham se opri în fața uuei uși și o conduse înăuntru. Un uriaș pat cu baldachin făcea ca tot restul încăperii să pară minuscul prin comparație.

Puse sfeșnicul cu brațe pe o noptieră și se întoarse spre ea:

– Ești emoționată. E de înțeles.

Laura își punea decizia sub semnul întrebării, temându-se că nu putea să se compare cu nenumăratele femei care, fără îndoială, stăpâneau tehnici sofisticate de a oferi plăcere unui bărbat.

Bellingham o prinse de talie și o ridică pe marginea saltelei. Se așeză lângă ea și o prinse din nou de mână.

– Vreau să-ți spun ceva mai întâi, fiindcă îmi imaginez că te gândești la soțul tău în acest moment.

– De unde ai știut? șopti ea.

– Fiindcă te cunosc. Știu că l-ai iubit și ai avut grijă de el cât a fost bolnav. Nu am să mă bag în căsnicia ta, fiindcă vreau să îți păstrezi amintirile fericite cu soțul tău.

În clipa aceea, Laura se îndrăgosti pentru a doua oară în viață.

– A fost un om minunat și la fel ești și tu.

– Mi-am făcut griji că nu voi reuși să mă ridic la înălțimea soțului tău sanctificat, zâmbi Bell.

– A avut și el defectele lui. Sunteți foarte diferiți, dar cred că am ales bine de fiecare dată.

Bellingham se ridică și își scoase jacheta. Laura își simți nervii tensionându-se la maximum când își desfăcu eșarfa.

– Cred că trebuie să te relaxezi puțin, zise el amuzat. Am să torn câte un pahar de vin pentru fiecare.

Ea se întoarse pe o parte și îl privi apropiindu-se de o comodă. Luă carafa și turnă vin, apoi se întoarse și îi întinse un pahar.

– Pentru noaptea asta, spuse, și își ciocni paharul de al ei.

– E vin de Bordeaux, constată Laura după prima sorbitură.

– Da, îți place?

Ea dădu din cap și își scoase pantofii.

– Ai mâini și picioare foarte mici, observă contele așezându-se lângă ea.

– Se potrivesc cu înălțimea mea mică.

– Bea acum, o îndemnă el cu un zâmbet.

– Te grăbești?

– Nu am să te grăbesc. Nu prea tare.

Laura simți din nou o ușoară neliniște.

– Nu prea știu cum se va desfășura asta.

– Ei, știi că nu am întâlnit niciodată vreo regulă pe care să nu vreau să o încalc.

– Există reguli?

– O, da. Zeci de reguli. Regula numărul unu. Nu-i arunca unei doamne fustele peste cap.

– Ești rău, îl certă ea izbucnind în râs.

– Regula numărul doi. Doamnele au întâietate. Sesizându-i încruntarea, adăugă: Asta merge mână în mână cu numărul trei. Nu te grăbi să ajungi la final.

– Aha.

– Regula numărul patru. Nu o zdrobi cu greutatea ta.

– Vai de mine, ar fi regretabil!

– Regula numărul cinci. Privește-o în ochi. Când ea sorbi din vin, studiindu-l peste buza paharului, Bell continuă: Regula numărul șase. Sărut-o până își pierde mințile, pe gură și pe fiecare centimetru de piele.

Respirația ei deveni sacadată.

– Regula numărul șapte. Atinge-o cu blândețe.

Începea să se simtă ușor amețită de vin și de toate regulile lui.

– Regula numărul opt. Fii atent la reacțiile ei și întreab-o dacă îi place.

– Foarte nobil, spuse ea, mai luând o gură de vin.

– Regula numărul nouă. Spune-i că e frumoasă.

Chiar știa cum să seducă o doamnă doar din vorbe.

– Regula numărul zece. Las-o pe ea să preia controlul ocazional.

Ea dădu din cap, deși nu era sigură la ce se referea.

– Regula numărul unsprezece, cea mai importantă. Nu sforăi după aceea.

– Ești fermecător, zise ea amuzată.

– Mă întorc la regula numărul nou. Ești frumoasă. O sărută pe obraz. Acum dă-mi paharul de viu, fiindcă nu vreau să te îmbeți.

– Sunt puțin amețită.

El îi luă paharul și îl puse deoparte lângă al lui.

– Amețită e bine. Beată nu e.

– Asta e regula numărul unsprezece?

– Am pierdut socoteala, spuse el, după care îi scoase agrafele din păr și își trecu degetele prin buclele lungi, fixând-o cu privirea. Acum tu alegi. Pot să te dezbrac eu primul, sau poți să mă dezbraci tu prima.

– O! făcu ea clipind iute.

– Deci ce alegi?

– Ai zaruri? Am putea să dăm cu zarul să vedem cine începe.

– Sunt prea nerăbdător să mai stau acum să caut zaruri. Hai să mergem pe principiul că doamnele au întâietate.

– Nu am mai făcut asta niciodată, recunoscu ea.

– Ei bine, hai să vedem. Am trei nasturi la cămașă. Nasturi la prohabul pantalonilor. O, am uitat de cizme. Mă ocup de astea mai întâi. Apoi am o panglică la chiloți. Ai întrebări?

– Cred că hainele tale sunt mai puțin complicate decât ale mele, observă ea.

Bellingham se ridică și își scoase cizmele.

– Am să mă descalț și de șosete. E o lipsă de maniere să le păstrez în picioare. Laura căzu pe spate în pat, râzând, însă el o prinse de mâini și o ridică în capul oaselor: Nu te culca. Ai de lucru.

Laura îi descheie cămașa și deveni suficient de curajoasă ca să îi scoată materialul voluminos din pantaloni. Contele își împinse bretelele de pe umeri și își trase cămașa peste cap. Ea se întinse după nasturele de pe o parte a prohabului și își trecu accidental mâna peste erecția lui. Când el inspiră șuierat, Laura continuă încet, atingându-l cu degetele în joacă. După ce termină, prohabul se deschise, iar ea văzu umflătura din chiloții lui.

– Te descurci foarte bine, constată el cu o voce joasă.

Apoi își scoase rapid pantalonii și ciorapii.

Ea îl luă de mână și îl trase mai aproape, apoi îi dezlegă panglica de la chiloți. Ridică privirea spre el, auzindu-i respirația accelerată. Îi împinse chiloții peste șolduri, iar bărbăția lui sări afară. Laura înghiți un nod. Își jurase că nu avea să facă nici o comparație, dar, Dumnezeule bun, era uriaș!

Rămas în pielea goală, aștepta nemișcat.

– Știi ce îmi doresc? o întrebă.

Ea îl atinse, apoi își înfășură mâna în jurul lui. Îl strânse cu blândețe și îl auzi clar respirând ca și cum tocmai ar fi terminat o cursă de alergare.

– E rândul meu, spuse el.

O ridică de pe pat și se apucă de treabă rapid, dezlegând panglicile una după alta. Laura știa că avea o experiență vastă, iar în acel moment se făcu simțită. Când ajunse la corsetul legat în față, rânji:

– O, îmi place!

Câteva clipe mai târziu, rochia, cămășuța și jupele îi alunecară într-o moviliță pe covor:

– Lasă-ți ciorapii pe tine, prefer așa.

– Prea bine.

Bell o prinse de mâini și o privi țintă.

– O, Doamne. Ar fi bine să-mi cer iertare în avans. S-ar putea să uit o regulă.

– Ești iertat.

O prinse de talie și o lăsă să cadă peste așternuturi. Ea se târî în spate, însă nu-i îngădui să scape.

– Vino încoace, frumoaso. Profitând de ezitarea ei, o înșfăcă spunând: strămoșii mei barbari mă aplaudă în acest moment.

Laura nu reuși să se oprească din râs. Nu se așteptase la această notă jucăușă, dar îl iubi pentru ea, căci îi atenua din neliniște. Mai bine zis, nota jucăușă și vinul.

O împinse înapoi peste saltea și rămase aplecat deasupra ei, după care îi prinse obrazul în căușul palmei și o sărută. Mângâierea limbii lui era încântătoare. Laura îi prinse ceafa în palmă și își trecu degetele printre straturile scurte de păr bogat, apoi își împleti limba cu a lui și orice urmă de joacă dispăru sub fierbințeala dorinței. Își trecu mâna peste părul rar de pe pieptul lui. Brațele îi plesneau de mușchi. Coastele și șoldurile îi erau la fel de frumos sculptate. Era puternic și mare, dar când o atinse pe sân, dovedi o blândețe incredibilă.

Îi îndepărtă ușor coapsele și îi puse picioarele pe pat. Peste câteva clipe îi prinse sfârcul în gură și supse. Laura își arcui capul pe spate când plăcerea de nedescris îi goni fierbinte prin vene. Bell trecu la celălalt sân, iar ea își dădu seama că era umedă între coapse. Apoi mâna lui coborî ușoară ca fulgul pe abdomenul ei și îi atinse pliurile sexului. Ea tresări, dar el îi șopti lângă ureche:

– Șșșt, voi fi blând. Îi întredeschise faldurile și strecură un deget în ea. Ești udă, îi spuse. Apoi făcu ceva cu degetul lui mare și un val brusc de plăcere o năuci. Nu mai era conștientă decât de felul în care o mângâia el. O, da, iubito. Mișcă-te în ritmul meu.

Ea veni în întâmpinarea plăcerii, moment în care Bell mai introduse un deget în tunelul fierbinte.

– Îmi fac loc în tine, o înștiință.

Uitând orice gând, Laura continuă să se miște. Își înfipse unghiile în umerii lui, apoi fu zguduită de extaz. Mușchii ei interni se contractară din nou și din nou. În cele din urmă, Bell se așeză deasupra ei și se strecură încet înăuntru. Ea nu se putu abține să nu strige.

O sărută pe gură și îi îndoi genunchii la piept. Ochii îi păreau năuciți, iar gura îi era umflată de la săruturi. Se întări și mai mult cât rămase nemișcat în ea. Apoi se abandonă nevoii de a se împinge în ea. Era fierbinte, umedă și strâmtă. Îi privi fața în timp ce din gură îi scăpau gemete discrete, feminine.

– Vreau să te văd atingând din nou extazul, spuse el, strecurându-și mâna între corpurile lor, iar ea icni și capul i se arcui din nou pe spate.

Când contracțiile ei ritmice o făcură să se încleștеze pe mădularul lui, atinse și el orgasmul și de-abia reuși să se retragă la timp.

Se prăbuși peste ea, încă gâfâind, apoi, revenindu-și în simțiri, se rostogoli pe spate. Cu privirea încețoșată, căzu în brațele unui somn ca o mică moarte.

Laura trase plapuma peste amândoi și se întoarse pe o parte pentru a-l privi dormind. Buzele îi erau ușor întredeschise, iar respirația îi era lentă și uniformă. Genele îi erau dese și observă o umbră de barbă pe bărbia lui. Își dorea să îl atingă, dar nu voia să-l trezească.

– Te iubesc, îi șopti, știind că nu ar fi îndrăznit să-i spună asta când era treaz.

Știa că Bell nu nutrea față de ea aceleași sentimente. O plăcea și o dorea, dar păstra o parte din el ascunsă. Bănuia că existau demoni în sufletul lui, demoni pe care îi zăvorâse cu mult timp în urmă, când își pierduse familia. Și-ar fi dorit să îi poată vindeca rănile sufletești, dar știa că s-ar fi dovedit la fel de imposibil ca încercările ei de-al vindeca pe Phillip.

Problema nu era că îl credea incapabil de sentimente tandre, ci faptul că refuza să privească în față tragedia care îi schimbase viața pentru totdeauna. Nu vorbea niciodată despre familia lui, nu mai mult de câteva cuvinte scurte, dar își amintea acel

momeut din timpul valsului lor când chipul lui devenise sumbru şi spusese „Mama".

Laura şi-ar fi dorit din adâncul sufletului să îşi poată construi o viaţă împreună. Ar fi fost un tată bun pentru Justin, dar el îi spusese foarte clar că relaţia lor avea să se sfârşească odată cu venirea verii. Ea nu avea să regrete niciodată acea noapte, deşi fusese învăţată că amorul fizic uu era permis decât în căsnicie. Nu avea să se gândească la întâlnirea trupurilor lor ca fiind un păcat. Pentru ea fusese frumos, amuzant şi erotic. Bell era un bărbat special, iar ea ştia că, în viitor, avea să se bucure că îi oferise trupul ei. Nimeni în afară de ei doi nu avea să afle vreodată.

El deschise ochii şi îi zâmbi somnoros:

– Mulţumesc pentru darul de ziua mea.

– E ziua ta? tresări ea surprinsă.

– Azi am treizeci de ani, o informă Bell întinzându-şi braţele.

– Eşti practic bătrân.

El se rostogoli peste ea, sprijinindu-se în coate, iar ea îşi desfăcu picioarele pentru a-i face loc.

– Pot să-mi dovedesc vitalitatea tinerească.

– O, vai, icni ea, coborând privirea spre membrul imens.

– Stai aşa.

– Ce e?

Bell se rostogoli pe spate şi o trase peste el:

– Încalecă-mă.

Cu ochii măriţi de uimire, Laura se supuse. Imediat, el coborî mâna între corpurile lor şi o tatonă cu două degete.

– Mmmm. Încă fierbinte şi umedă.

Ea inspiră gâtuit.

– Bagă-mi mădularul în tine, îi ceru.

Dorinţa o inundă la auzul cuvintelor lui. Îl prinse în mână şi se lăsă încet să coboare peste membrul lui lung şi tare.

– Călăreşte-mă, o îndemnă punându-şi mâinile pe şoldurile ei.

Laura începu să se mişte, iar el o trase în faţă. Când îi prinse sfârcul în gură, ea strigă din nou. Îl privi în ochi şi îi văzu expresia uşor pierdută. Se mişcă deodată cu ea, într-un ritm lent de du-te vino. Peste câteva clipe îi prinse sânii în palme şi îşi trecu degetele mari peste sfârcurile sensibile. Ea îşi muşcă buza şi se concentră pe plăcerea delicioasă. Se simţea ca învăluită într-o ceaţă erotică.

Apoi brusc, fără nici o avertizare, fu sfâşiată de orgasm şi se prăbuşi pe pieptul lui.

Bell o întoarse pe spate şi o peuetră din nou. Laura îşi încolăci braţele îu jurul lui, ţinându-se strâns. Adora să îl privească. Expresia din ochii lui era aspră şi hotărâtă.

– E atât de plăcut în tine, murmură el. O sărută pe buze şi se lăsă să alunece încet în ea. Vreau să te savurez, îi mărturisi, continuând penetrarea lentă.

Ea îl mângâie pe piept, uluită din nou de corpul lui musculos. Ochii lui păreau sticloşi în lumina lumânărilor. Respiraţia îi era gâfâită. Dintr-odată începu să se mişte mai repede şi în scurt timp se accelerâ şi ritmul penetrării. Laura îi privi faţa când închise ochii şi încremeni brusc. Expirând zgomotos, se retrase şi se prăbuşi peste ea. Laura îşi trecu mâinile peste spatele lui uşor umed. El se ridică în coate şi se rostogoli pe o parte, luând-o în braţe.

– Dormi, îi spuse.

Ea rămase întinsă, savurând atingerea trupurilor lor. Respiraţia lui adâncă şi regulată îi spuse că dormea. O stare de amorţeală se lăsă şi peste ea şi, în scurt timp, nu mai reuşi să se împotrivească somnului.

Bell se trezi dezorientat. Palma îi era închisă peste sânul Laurei, iar erecţia îi era tare ca piatra. Trei lumânări încă mai ardeau, două se stinseseră.

– Laura, şopti.

Ea deschise ochii şi îi zâmbi somnoros.

El îi dădu la o parte părul şi o sărută apăsat pe gât. Respiraţia ei întretăiată îi spuse că îi plăcea. Apoi o împinse pe spate şi îi imobiliză o încheietură deasupra capului. Astfel şi-o imaginase în ziua când stătuseră pe banca de fier forjat din grădină.

– Condu-mă, îi ceru.

Buzele ei se întredeschiseră şi îl privi cu o expresie letargică, sătulă, dar el era hotărât să-i retrezească dorinţa. Când îl conduse în trupul ei, Bell inspiră şuierat. La început se mişcă încet, dar apoi dorinţa îl copleşi şi îşi legănă şoldurile spre ea din ce în ce mai repede. Laura îşi încolăci picioarele în jurul lui şi strigă. Contracţiile ei ritmice erau înnebunitoare, astfel că în scurt timp

fu zgâlțâit și el de valuri succesive de plăcere. Se contractă și își vărsă sămânța în ea, apoi o strânse tandru în brațe.

Se trezi în sunet de păsări ciripind. O crăpătură în draperii îi arătă că era încă întuneric afară, dar nu mai era mult până în zori. Se întoarse cu fața spre Laura. Buzele ei erau ușor întredeschise, iar șuvițele blonde i se revărsau pe pernă. Părea mai tânără și vulnerabilă în ochii lui, dar știa că era doar o iluzie. Laura era o femeie puternică. Cu toate astea, se simțea protector față de ea.

Nu mai simțise niciodată așa ceva pentru o femeie, dar, pe de altă parte, nici nu mai cunoscuse vreo femeie ca Laura.

Ar fi vrut să facă dragoste cu ea din nou, dar avea să fie respectuos și să o lase să mai doarmă puțin. Era o experiență nouă pentru el. Nu mai petrecuse niciodată o noapte întreagă cu o femeie, fiindcă se temuse de o întoarcere a nenorocitelor de coșmaruri. Însă nici măcar nu se gândise la acest lucru când o adusese pe ea aici. Toate gândurile lui fuseseră concentrate asupra ei.

Laura fusese neliniștită și nesigură, dar râsese la regulile lui prostești. Din clipa în care își deschisese brațele spre el, renunțase la toate inhibițiile.

Și el renunțase la propriile lui inhibiții legate de coșmaruri și, în adâncul sufletului, știa că acest lucru i se datora ei. O stare de calm se lăsă asupra lui când o privi dormind. Și-ar fi dorit să poată să rămână în pat toată ziua, dar lumina ce se strecura prin crăpătura draperiilor devenea tot mai intensă.

– Laura, șopti, sărutând-o pe obraz.

Laura se întoarse și clipi spre el ca și cum nu și-ar fi amintit unde se afla.

– Andrew? Nu-i mai rostise niciodată numele mic. Barba ta mă zgârie.

– Scuze. Trebuie să te duc acasă în curând.

Ea icni și își încleștă mâinile pe plapumă.

– Cât e ceasul?

– Stai să văd. Se chinui să deschidă cutia cu iască, reuși să producă o scânteie, aprinse o lumânare și se uită la ceasul de pe noptieră: E cinci și un sfert.

– E devreme, spuse ea, întinzând brațele după el.

Desigur că Bell nu putu să-i reziste.

– Cum te simți?

– Minunat, mărturisi ea îmbujorată.

– Te-am privit dormind.

Ea îi zâmbi somnoroasă:

– Nu ai sforăit.

– Ai sforăit tu, o tachină Bell.

– Ba nu.

Se ridică în capul oaselor, iar plapuma căzu, expunându-i sânii superbi.

El îi prinse sânii în palme și își trecu degetele mari peste sfârcuri, smulgându-i un geamăt.

– Te vreau din nou.

– Nu vreau să plec de lângă tine, spuse ea. Dar trebuie să mă întorc acasă înainte să se trezească Justin și să vadă că lipsesc.

– Am să te las să pleci cu o singură condiție.

– Ce condiție? întrebă Laura, încruntându-se ușor.

– Să mai vii.

– Îmi doresc să o fac, dar trebuie să am grijă.

– Vom fi discreți. Nu mă refuza încă. Vom găsi noi o cale.

– Nu voi putea să îți rezist.

– Bun, rânji el.

– Ar trebui să mă îmbrac, zise ea trăgându-și plapuma peste sâni.

Bell îi priuse obrazul în palmă.

– E ceva ce trebuie să discutăm. O expresie de alarmă apăru pentru o clipă în ochii ei. Se grăbi să adauge: N-aș vrea să-ți faci prea multe griji, dar s-a întâmplat din greșeală să îmi vărs sămânța în tine o dată. Sper să nu apară consecințe.

Dacă apăreau, aveau să se găsească într-o situație foarte dificilă.

– Nu cred că riscăm ceva. Am un ciclu neregulat și nu am rămas niciodată grea în timpul căsniciei.

Frământă plapuma cu degetele, afișând un aer trist.

El își aminti rochia de bebeluș pe care o brodase pentru sora ei. Fiindcă nu știa ce să-i spună, o sărută pe obraz. Fu ușurat să afle că nu aveau motive de îngrijorare privind o eventuală sarcină, dar înțelese că infertilitatea o marcase.

– Ezit să te las să pleci, dar nu vreau să întârzii acasă. Voi cere unui servitor să ne aducă apă fierbinte ca să ne putem spăla.

– Nu avem timp pentru asta. Majordomul meu se va întreba dacă mi s-a întâmplat ceva.

– E un servitor. Nu va pune nici o întrebare.

– Dar camerista mea își va da seama imediat ce va vedea rochia de la balul de azi-noapte.

– Șșșt, spuse el. Încă o jumătate de oră nu va conta. Cât despre camerista ta, ea va ghici că ai fost la un amant, dar nu va spune nimic fiindcă are nevoie de locul de muncă.

Se duse gol la clopoțel și sună, apoi își îmbrăcă chiloții, pantalonii, iar pe deasupra luă un halat.

– Învelește-te în ăsta, îi spuse, întinzându-i unul dintre halatele lui. Suflecându-i mânecile, remarcă amuzat: Te înghite.

– Nu vreau să mă vadă servitorii tăi.

– Ai putea să te ascunzi sub plapumă. Când ea îl plesni indignată, continuă: E suficient să te întorci pe o parte.

Nu adăugă observația că servitorii văzuseră destul de multe femei trecând pragul acelei case.

Apa fierbinte sosi după douăzeci de minute. Reuși să se radă fără să se taie. Ea păru destul de jenată odată ajunsă în fața lavoarului. Timiditatea i se părea înduioșătoare lui Bell.

– Cobor să beau o ceașcă de ceai.

Ea îi aruncă o privire recunoscătoare când închise ușa.

După plecarea lui, Laura scotoci după agrafele de păr, apoi se spălă și își răsuci părul lung într-un coc simplu prins la spate. Își luă cămășuța și știu că avea să se simtă jenată sub privirile cameristei sale. Acum era nevoită să aștepte întoarcerea lui ca să o ajute să se îmbrace. Agitată, se apropie de patul în care făcuseră dragoste. Undeva în adâncul ei simți locul în care trupurile li se îmbinaseră. Voia să-l aibă iarăși înăuntrul ei, dar trebuia să fie prudentă, fiindcă nu își putea asuma riscul de a fi descoperită.

În ușă răsună o bătaie ușoară. Bell își făcu apariția zâmbind:

– Ar fi cazul să te îmbrăcăm.

Noaptea ei unică se încheiase, iar ea nu era pregătită să se sfârșească. Servitorii aveau să-și dea seama oricum. Dumnezeule bun, oare chiar se gândea să facă dragoste din nou?

– Laura? spuse el, apropiindu-se. O privi în ochi surâzător. La ce te gândești?

– Gânduri desfrânate, șopti ea.

– Ei bine...

Se dezbrăcă de halat, apoi o ridică și o puse pe saltea. Laura dădu să se tragă înapoi, însă el îi trase șoldurile la marginea patului și îi ridică ușor cămășuța deasupra taliei.

– Am devenit nerușiuată, gemu ea.

– Mă bucur să aud asta. Îi mângâie faldurile sexului. Respirația ei deveni gâfâită când își strecură două degete înăuntru. Ești fierbinte și umedă din nou.

Ea îl privi descheindu-și nasturii de la prohabul pantalonilor și dezlegându-și panglica de la chiloți. Când bărbăția lui sări afară, își încleștă mâinile pe așternuturi.

– Încolăcește-ți picioarele în jurul meu, îi ceru el.

Când Laura se supuse, Bell își luă mădularul în mână și o mângâie cu el pe faldurile sexului umed.

– Îl vrei? o întrebă cu voce aspră.

– Da.

– Cât de tare?

– Te rog!

Intră milimetric în ea.

– Încet sau repede?

– Repede!

O prinse de șolduri și se împinse în ea din nou și din nou și din nou. Ochii lui albaștri rămaseră concentrați asupra ei în timp ce acceleră tot mai mult ritmul.

– Îți place așa?

– Da.

Bell coborî privirea și se urmări intrând și ieșind din ea. Apoi vârî mâna între ei, mângâind-o, iar Laura se arcui spre atingerea lui, căutând climaxul. Dintr-odată o simți contractându-se în jurul lui. Încremeni, iar ea îl simți pulsând. Peste câteva clipe se retrase brusc, vărsându-și sămânța peste așternuturi.

Laura rămase întinsă în fața lui, dezgolită și respirând greu. El se aplecă și o sărută:

– Mi-aș dori să te pot ține aici toată ziua și toată noaptea.

– Nu-mi vine să cred că am făcut asta, șopti ea.

– Stai acolo. O clipă mai târziu se întoarse cu o cârpă umedă. Când ea încercă să protesteze, Bell râse: Iubito, e cam târziu să te apuce timiditatea în fața mea. Haide, trebuie să te îmbrăcăm și să te ducem acasă.

O ajută să se îmbrace și își luă și el hainele. Până să fie gata de plecare trecuse mai bine de o oră.

Sentimentul de vinovăție o lovi imediat ce trăsura se puse în mișcare. Începu să își frământe mâinile. Bell i le prinse în palmele lui:

– Fii nonșalantă.

– Camerista mea mă va vedea în rochia cu care am fost azi-noapte la bal.

– E cameristă și își va face treaba cu o expresie impasibilă. Ceea ce gândește ea nu are nici o importanță.

– Dar servitorii bârfesc, și cum rămâne cu Justin? O, să-l lăsăm deoparte pe finl meu. El va dormi până la amiază.

Bell râse și o sărută cu patimă.

– Ai fost minunată.

– Serios?

– Serios. Abia aștept mâine-seară.

– Nu ar trebui să o facem. Mi-e teamă că vom fi văzuți.

– Nu te mai las să pleci acum. Nu avem altceva de făcut decât să fim discreți.

– Să mă întorc acasă într-o rochie de bal șifonată nu este nn bun exemplu de discreție.

– Încă nu a răsărit soarele.

– Se luminează tot mai tare.

– Vom fi mai atenți cu rochia pe care o vei purta diseară, spuse el. Că tot veni vorba, ce planuri ai?

– Merg la teatru cu Lady Atherton.

– Am să vin în vizită la loja ei.

– Bellingham, nu vreau ca ea să afle despre noi!

– Andrew, când suntem între patrn ochi. Cât despre Lady Atherton, s-ar putea să bănuiască, dar nu va spune nimic. Poți să pleci de la teatru cu mine.

– În fața atâtor oameni?

– Vom stabili să ne întâlnim separat în foaier. E o practică larg răspândită.

– Mă tem că unul dintre prietenii lui Montclief îl va informa că am fost văzuți împreună.

– În primul rând, nu am să-l las pe Montclief să ne dicteze viețile. Nu are nici o dovadă în ceea ce ne privește. Nu uita că am fost văzut dându-i lecții de scrimă fiului tău. Lady Atherton poate confirma interesul pe care i l-am arătat lui Justin. Încetează, te rog, să-ți mai faci griji.

– Am să încerc.

– Așa, bravo. O privi în ochi. Știai că nu mi-am mai petrecut niciodată o noapte întreagă cu o femeie? Pur și simplu nu-mi doream asta. În caz că am uitat s-o spun, ai fost superbă.

– Nu știu ce mi-a venit, zise ea roșind.

În ochii lui albaștri se aprinse o scânteie poznașă.

– Eu.

– Of, ești incorigibil!

– Recunoaște. Îți place.

– Cred că morala mea și-a luat zborul definitiv.

Bell izbucni în râs. Când trăsura opri în fața casei ei, o sărută scurt pe buze:

– Haide. Te conduc până la ușă.

– Nu, asta nu e o idee bună. S-ar putea să ne vadă vecinii.

– Îmi închipui că m-au mai văzut și altădată.

– Nu cu mine într-o rochie de bal șifonată. Trebuie să plec acum. Îl privi în ochi și își încolăci brațele în jurul gâtului lui, apoi îl sărută adânc și murmură: Deja mi-e dor de tine.

Bell deschise portiera trăsurii și o ajută să coboare pe trepte. Ea îi aruncă o bezea și porni în grabă spre ușă.

Capitolul 12

Laura avu impresia că atrăgea atenția tuturor când intră alături de Lady Atherton în loja de teatru. Justin avea planuri să joace cărți acasă la Lady Norcliffe. Desigur, Sarah era principala atracție. Ea sperase să vadă una dintre piesele lui Shakespeare, dar spectacolnl din acea seară nu-i spunea nimic.

– Știi despre ce e vorba? o întrebă pe Lady Atherton.

– Nimeni nu urmărește piesa, draga mea. Ceea ce contează e să vezi și să fii văzut.

– Eu tocmai reușisem să mă conving că doar mi se pare că ceilalți se zgâiesc la mine.

– Curiozitatea în ceea ce te privește rămâne la cote înalte. Ești radiantă în seara asta.

– Probabil e din cauza rochiei, spuse Laura, netezind fusta diafană de culoarea lavandei.

– Noaptea trecută am crezut că logodna voastră ciudată a ajuns cumva la urechile celor din presa de scandal, zise Lady Atherton.

– Am fost înspăimântată, dar apoi s-a dovedit că totul era legat de un gest filantropic.

– Ei bine, chiar arăți mult mai bine în seara asta. Sper că Bellingham a fost un gentleman când te-a condus acasă. Un derbedeu ca el nu ar irosi o ocazie de aur dacă rămâne singur în trăsură cu o doamnă frumoasă.

– Am discutat despre Justin, o informă Laura, simțind nevoia să-i distragă atenția.

– Ar fi trebuit să mă aștept, spuse Lady Atherton ca și cum ar fi fost dezamăgită.

– Bellingham e un bun model în viață pentru fiul meu.

Lady Atherton ridică monoclul pentru a studia ocupanții celorlalte loje.

– Pe alții i-am auzit spunând că e prea lipsit de delicatețe, dar eu cred că are capacitatea de a vedea dincolo de poleiala cuiva, dacă înțelegi ce vreau să spun. Acest talent i s-a dovedit util în cariera politică. Se cufundară în tăcere pentru câteva momente, apoi Lady Atherton vorbi din nou: Ce crezi *tu* despre Bellingham?

„E un amant excepțional." Își impuse să nu se gândească la purtarea ei desfrânată din noaptea precedentă, ca nu cumva să o trădeze chipul.

– Când vrea el, poate fi foarte fermecător.

– Eu cred că își revarsă din plin farmecele asupra unei anumite văduve frumoase, zise Lady Atherton coborând monoclul.

Jenată, Laura schimbă subiectul:

– Majoritatea doamnelor de aici poartă pene în păr. Mie nu mi-a plăcut niciodată moda asta.

– Moda vine și trece, spuse Lady Atherton. Acum e rândul meu să schimb subiectul. Nu ai mai pomenit despre Montclief. Ți-a mai scris?

– Nu. Sincer, sper să nu o mai facă niciodată, dar cred că e doar o dorință deșartă.

– Ce vei face în privința logodnei secrete? întrebă Lady Atherton. Am impresia că tu și Bellingham ați da de naiba dacă s-ar afla vreodată despre ea.

– Uneori mi-e teamă că Montclief ar putea face publică logodna din pură răutate. Ar fi un dezastru.

– Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi că tu și Bellingham ați fi uevoiți să vă căsătoriți.

Laurei i se tăie respirația pentru o clipă.

– Cum poți să spui asta cu un aer atât de detașat? Uiți că el e un burlac convins. O căsătorie din necesitate nu ar face decât să creeze resentimente din ambele părți.

– Ei bine, dacă ați fi descoperiți, nu ați avea încotro. În joc ar fi onoarea lui și a ta.

– Nu, asta nu se poate întâmpla, spuse vehement Laura.

Se îndrăgostise de Bellingham, dar știa că dacă ar fi fost forțat să se însoare i-ar fi purtat pică. Ar fi putut chiar să refuze. Se gândi la cuvintele lui: „Nu am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu vreau să o încalc".

Cuprinsă de neliniște, decise că era mai bine să discute situația cu Bell. Trebuia să se pregătească pentru cazul în care Montclief ameninta să îi dea în vileag.

Auzi zgomot de pași. Când se întoarse, inima ei își acceleră bătăile.

– Lord Bellingham!

Lady Atherton se ridică, iar Laura de-abia atunci își aminti bunele maniere. Se ridică la rândul ei și fu lovită de o senzație de amețeală când făcu o reverență.

El zâmbi:

– Te-am văzut de la celălalt capăt al teatrului.

– Te rog să ni te alături, spuse Lady Atherton.

– Mulțumesc, am s-o fac, zise Bell așezându-se pe scaunul de lângă Laura. Ești răvășitor de frumoasă în seara asta.

Tânăra femeie simți roșeața urcându-i în obraji. Nu se pricepea să își ascundă gândurile și îi era teamă că Lady Atherton avea să ghicească într-un fel sau altul că ea și Bellingham deveniseră amanți.

Într-adevăr, prietena ei o studia cu o privire amuzată.

– E o plăcere să te revăd, îi spuse Laura lui Bell.

– Plăcerea e de partea mea, Lady Chesfield, replică el cu o lucire aparte în ochi.

– Și ai venit la momentul potrivit, spuse Lady Atherton. Tocmai discutam despre dilema voastră. Laura îi aruncă o privire de avertizare, însă ea continuă: Nu are nici un rost să evităm subiectul.

– Despre ce subiect e vorba? întrebă Bellingham.

– Logodna voastră secretă, desigur. Ce veți face dacă Montclief vă amenință că vă dă în vileag? Se prea poate s-o facă pentru a-l lua pe băiat.

– Am făcut planuri pentru cazul în care încearcă asta. Peste câteva clipe, Bell răspunse la întrebarea nerostită a Laurei: Dacă încearcă să ne șantajeze, îl voi avea la mână cu propriile mele informații, pe care sper să le obțin în curând.

– Dar dacă nu găsești nimic?

– Voi găsi. Orice s-ar întâmpla, nu am să-l las să-ți ia fiul. Nu a manifestat nici o dorință de a-și face datoria față de băiat și nu voi ezita să fac acest lucru public dacă va fi necesar.

– Dar Montclief e tutorele lui. Din punct de vedere legal nu-l poți împiedica în nici un fel, observă Lady Atherton.

– Dacă, așa cum cred, e înglodat în datorii, creditorii îl hărțuiesc probabil din toate părțile. Pot să răspândesc zvonul că Montclief este pe punctul de a fugi din țară. Creditorii se vor năpusti asupra lui ca lăcustele. Ultimul lucru pe care și-l va dori va fi o gură în plus de hrănit.

– Dar atunci va fi disperat, spuse Laura. Cel mai probabil va cere bani în schimbul lui Justin.

– Am să-l mituiesc dacă va fi necesar.

– Nu-ți pot permite să faci așa ceva!

– Aveam impresia că ai face orice ca să nu-ți pierzi fiul, spuse el privind-o intens.

– Nu-mi place asta. Am o presimțire oribilă că totul va exploda într-un scandal îngrozitor. Nu ar trebui să fii nevoit să suporți consecințele.

– Se poartă abominabil cu tine și cu Justiu. Nu am să-i dau voie să vă distrugă viețile. Dar discutăm despre cele mai negre scenarii posibile. Instinctele îmi spun că Moutclief e vârât în niște treburi murdare despre care nu vrea să știe nimeni. Singurul motiv pentru care te-a amenințat e acela că prietenii lui au descoperit că își ignoră obligațiile față de Justin. Își face griji pentru propria reputație fiindcă cel mai probabil are ceva de ascuns. Odată ce obțin toate informațiile, am să le folosesc pentru a-l împiedica să te mai terorizeze vreodată.

Lady Atherton îl privi pe Bellingham cu un zâmbet satisfăcut.

– Ar fi trebuit să știu că te-ai pregătit pentru orice eventualitate.

– Stă în firea politicienilor, replică el. Lady Chesfield, te implor să nu-ți faci griji. Știu că ești mâhnită, și e de înțeles, dar cred că vom rezolva această problemă înainte să se încheie sezonul.

– Sunt recunoscătoare. Dar ai făcut toate aceste planuri fără să te consulți cu mine.

– Voiam să planific totul în detaliu înainte să mă prezint în fața ta. Pur și simplu așa funcționez eu.

Laura nu-l crezu, dar nu voia să mai insiste pe acest subiect în fața lui Lady Atherton.

– Va trebui să luăm lucrurile așa cum vin, spuse în cele din urmă.

– Principala voastră grijă e să păstrați secretul în privința logodnei, interveni Lady Atherton. Dar trebuie să vă pregătiți amândoi pentru posibilitatea că va fi dată în vileag. Atunci nu veți mai avea de ales.

– Întotdeauna ai de ales, o corectă Bellingham.

– Ei bine, am venit aici ca să ne simțim bine, spuse Laura. Și nu vom rezolva problema cu Montclief în noaptea asta.

– Da, sunt sătul de el, și există distracții mai plăcute cu care să ne desfătăm, confirmă Bell privind-o în ochi.

O roșeață caldă îi inundă obrajii. Își făcu de lucru netezindu-și fustele pentru a-și ascunde roșeața de ochii lui Lady Atherton, dar cuvintele contelui erau ca un elixir sedncător, făcând-o să tânjească după atingerea lui. Își aminti senzațiile îmbătătoare de când

făcuse dragoste cu el și își strânse coapsele laolaltă. Valul scurt de plăcere o făcu nerăbdătoare să îl revadă în seara aceea.

Auzind voci din spatele lojei, își deschise evantaiul pentru a-și răcori fața. Dumnezeule bun, trebuia să învețe să-și ascundă sentimentele față de Bell, dar nu era ușor când el se afla atât de aproape.

– Ah, aici erau!

Laura se ridică deodată cu toți ceilalți când auzi vocea lui Harry, și îl văzu și pe Colin:

– Voiam să vă salutăm, frumoasă prințesă, spuse Harry.

– Și pe dumneavoastră, Lady Atherton, zise Colin dându-i un cot amicului său.

Lady Atherton pufni în râs.

– Ce poznă ați mai pus la cale?

– Tatăl lui Colin l-a amenințat că îl lasă fără bani dacă nu îi intră în grațiile lui Angeline în seara asta, anunță Harry rânjind.

– E imposibil, gemu Colin. Dacă încerc să-i fac un compliment, ea mă ciupește.

– Vai de mine, spuse Laura. Dar, Colin, de ce îi displace atât de tare persoana ta?

– Nu îi displace. Mă detestă, iar eu o detest pe ea. Familiile noastre sunt oarbe la toate astea. Când ne văd certându-ne, susțin că e o sfadă între îndrăgostiți.

– Sunt sigură că puteți să vă purtați civilizat unul cu celălalt, spuse Lady Atherton.

– Îmi cer scuze, Lady Atherton, dar, cu toată sinceritatea, mi-e greu să mă port civilizat cu o doamnă care amenință să mă înțepe cu furculița în picior pe sub masă.

Toată lumea râse. În timp ce conversația continuă, Bellingham se aplecă spre Laura și îi spuse:

– Vino să ne întâlnim în foaier după antract.

– Voi veni, șopti ea.

Bell plecă însoțit de prietenii lui, iar Laura se trezi așteptând neliniștită antractul.

– Îmi amintești foarte mult de o femeie ce trăiește primii fiori ai iubirii, remarcă Lady Atherton.

– E doar un prieten, spuse Laura.

– El te privește ca și cum te-ar fi cucerit deja.

– Ar trebui să fiu de piatră ca să nu îl găsesc chipeș, replică tânăra răcorindu-și fața cu evantaiul.

– Sunteți amanți.

– Suntem prieteni, insistă Laura.

– Draga mea, știi cum gândesc când e vorba de a profita de oportunitățile pe care ți le oferă viața. Nu te condamn, dar trebuie să înveți să îți ascunzi sentimentele față de el. Din clipa în care a intrat în lojă, te-ai luminat ca făcliile de la Vauxhall. De dragul reputației tale, trebuie să înveți să adopți o mască de răceală în prezența lui.

– Nu știu cum să fac asta, murmură Laura făcându-și de lucru cu evantaiul.

– N-ai de ce să-ți faci griji cu un bărbat ca el. Sunt sigură că știe cum să satisfacă o doamnă până la Dumnezeu și înapoi.

– Și încă cum!

– O să-ți treacă faza asta de timiditate.

Laura își făcu vânt cu evantaiul. Lady Atherton era cu siguranță foarte directă în materie de subiecte intime.

– A stabilit să vă întâlniți, presupun.

– Da, după antract.

– Am să ies din lojă în același timp ca să-mi vizitez niște prieteni. Toți cei aflați în teatru vor avea impresia că plecăm împreună.

– Îmi pare rău să te implic.

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Ai fost singură mulți ani și ți-ai investit toată energia în fiul tău. Nu vei regreta această aventură amoroasă. Oftă. Te-aș sfătui și să îți păzești inima, dar văd că este prea târziu.

– Cum aș putea să nu-l iubesc când a făcut atâtea pentru Justin și pentru mine?

– Ar fi un neghiob să nu îți ceară mâna, spuse Lady Atherton.

– Știi la fel de bine ca mine că el nu se va căsători niciodată. Nu-mi pot permite nici măcar să mă gândesc la asta, fiindcă atunci aș putea ajunge să sper.

– Atunci lasă-te dusă de val şi nu lăsa vinovăţia să te împiedice. Ai oferit totul tuturor, mai puţin ţie. Vor trece anii şi ai să te bucuri că ai trăit momentul ăsta.

Laura îşi simţi nervii tremurând când coborî scările spre foaierul teatrului. Mai erau câteva persoane prin preajmă, dar nu recunoscu pe nimeni. Când păşi pe podeaua de marmură se uită în jur, căutându-l pe Bellingham, şi îl văzu discutând cu un gentleman mai în vârstă. Se apropie de o pictură, prefăcându-se că o admira. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie cu el, nevoia de a păstra secretul o tulbura, şi totuşi era foarte necesară pentru a-şi păzi reputaţia.

– Lady Chesfield, mi s-a părut că te-am văzut în loja lui Lady Atherton.

Mâinile Laurei începură să tremure când auzi vocea lui Lady Rentworth. Se întoarse şi spuse:

– Bună seara, Lady Rentworth.

– Aştepţi pe cineva? Lady Rentworth privi dincolo de Laura. Oare ăla e Bellingham?

– Da, confirmă ea după ce se uită peste umăr.

Lady Rentworth îi adresă un zâmbet mai mult decât grăitor:

– Am auzit numele tău pomenit alături de al lui în numeroase ocazii. Se spune că te-a vizitat acasă de multe ori.

Laura avu impresia că inima i se prăbuşise în stomac, dar trebuia să rămână calmă.

– Îi oferă lecţii de scrimă fiului meu.

Dacă Montclief auzea zvonuri similare, avea să i-l ia pe Justin.

– E expert în mânuirea spadei, nu-i aşa? râse Lady Rentworth.

Nimănui nu ar fi putut să-i scape dublul sens al întrebării, dar Laura refuză să o lase pe acea femeie dezagreabilă să o prindă într-o conversaţie neruşinată.

– Te rog să mă scuzi. Cuprinsă de greaţă, i se adresă portarului: Poţi, te rog, să îmi chemi o birjă?

– Desigur, doamnă. V-aţi lăsat vreo haină la garderobă?

Îşi păstrase şalul la ea, slavă Domnului.

– Nu.

– Vă rog să aşteptaţi aici. Vă anunţ când soseşte.

– Mulţumesc, îngăimă ea cu gura iască.

Fără să se uite la Bellingham, se opri să aştepte lângă uşă. Umilinţa o ardea în piept. Aceasta era pedeapsa ei fiindcă îndrăznise să aibă o aventură cu el. În spatele ei o auzi pe Lady Rentworth salutându-l pe conte. Cel puţin el avea să ştie de ce plecase. Nu conta oricum. Avea de gând să pună capăt acelei poveşti ilicite. Fu copleşită de ruşine când se gândi la fiul ei şi la tot ceea ce intenţionase să riste de dragul unui bărbat care nu era dispus să-i ofere mai mult decât patul lui.

Era evident că Lady Rentworth îi ghicise intenţia. Acum Laura nu mai voia decât să fugă din acel loc, dar trebuia să aştepte până sosea birja. Minutele se scurgeau lent, însă Lady Rentworth continuă să trăncănească. Celălalt bărbat de lângă Bellingham spuse ceva ce nu reuşi să audă.

Apăru garderobierul:

– V-a sosit birja, doamnă.

Laura se năpusti afară în întuneric. Vizitiul deschise portiera, iar ea aproape căzu în graba ei de a urca în birjă.

– Aveţi grijă, doamnă, spuse vizitiul, ajutând-o să urce.

Laura îşi acoperi gura. „Nu o mai fac niciodată", îşi jură în gând. Îşi încălcase propriile principii, iar acum ştia că Lady Rentworth avea muniţie pentru a o bârfi.

Se culcase de bunăvoie cu un bărbat care nu îi oferea decât patul lui, temporar. Lady Atherton se înşelase. Deja regreta că se lăsase dusă de val.

Bell îndreptă spre Lady Rentworth o privire plictisită, în timp ce ea continuă să trăncănească despre donaţia lui generoasă pentru societatea caritabilă dedicată orfanilor. Ştia al naibii de bine că îi urmărise pe Laura şi pe el în lojă. Probabil venise după Laura când aceasta coborâse. Acum era prins acolo, nevoit să o asculte pe femeia care, în mod evident, nu aşteptase decât ocazia de a ataca:

– Ei bine, presupun că ar fi cazul să mă întorc la soţul meu, nu că el m-ar observa. Îi aruncă o privire senzuală. Desigur, aş putea fi convinsă să mă ocup de ceva mai plăcut.

Pe toţi dracii, îi făcea avansuri!

– Sper să găsiţi acel ceva, spuse el.

Apoi porni cu paşi mari spre garderobier să îşi ia pardesiul, pălăria şi mănuşile. Când se întoarse spre uşă, observă că Lady Chesfield dispăruse.

Vântul îi biciui pardesiul, înghețându-l. Laura era supărată, iar acum trebuia să îi confirme că procedase corect. Când îi sosi în cele din urmă trăsura, îi dădu vizitiului adresa şi urcă. Caii porniră, dar străzile erau înțesate cu vehicule şi căruțe. Îşi pregăti atent discursul. Cel mai probabil ea avea să-i spună că se terminase, dar el nu avea să accepte aşa ceva. Planul lor dăduse greş, însă Laura făcuse ceea ce trebuia când plecase.

După o călătorie interminabilă, trăsura lui ajunse la reşedința Laurei. Reed îi deschise uşa:

– Milord.

– Mulțumesc, Reed.

– Lady Chesfield nu e acasă, rosti majordomul țeapăn.

– Reed, hai să ne lipsim de formalități. Ştiu că e acasă şi este foarte important să discut cu ea.

– Am să-i transmit, milord.

Bell se învârti agitat prin holul cel mare până când majordomul reapăru.

– Lady Chesfield vă va primi în salon, milord.

– Urc singur.

Sări treptele două câte două şi bătu uşor la uşă. Cum Laura nu răspunse imediat, Bell intră fără să mai aştepte.

Chipul ei era palid când se ridică de pe canapea.

– N-o să te rețin mult, spuse ea. Îți sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai făcut pentru fiul meu, dar eu am făcut o greşeală noaptea trecută. Una teribilă.

– Lanra, te-ai descurcat perfect în seara asta. Îmi pare rău pentru circumstanțe.

– Lasă-mă să termin. M-am simțit umilită, dar nu e decât vina mea. Am acceptat de bunăvoie această aventură clandestină. Am dat dovadă de egoism, împingându-mi fiul şi familia într-un colț al minții ca să mă culc cu tine. A fost o greşeală, iar ceea ce s-a întâmplat în seara asta mi-a deschis ochii. Ruşinea mi-e pedeapsă suficientă.

– Crezi că eşti pedepsită? Asta e absurd. Ştiu că a fost jenant pentru tine, dar vom fi mai atenți pe viitor.

– Nu, asta nu se va mai întâmpla vreodată.

– Nu vreau să te pierd.

– După cum ai spus şi tu, ne vom vedea fiecare de viața lui după ce se încheie sezonul. Eşti bine-venit să îi acorzi în continuare lecții de scrimă fiului meu, dacă mai eşti interesat.

– Bineînțeles că doresc să îi acord acele lecții, însă nu vreau să punem capăt prieteniei noastre.

Ea îşi înfăşură mai strâns şalul în jurul umerilor, ca şi cum ar fi fost un scut.

– Chiar dacă nu înseamnă decât prietenie? Fiindcă nu am să mai vin în patul tău.

Îl punea la încercare în acel moment.

– Da, chiar dacă nu înseamnă decât prietenie.

– Prea bine, zise ea făcând o reverență ca pentru a pune capăt vizitei.

– Laura, pot să mai rămân puțin să discutăm? Mă simt îngrozitor pentru ceea ce s-a întâmplat. Înghiți un nod. Aş fi vrut să vin lângă tine în seara asta, dar nu am putut din cauză că era de față Lady Rentworth.

– Am acționat contrar tuturor convingerilor mele din motive egoiste şi stupide, răbufni ea. Am riscat binele fiului meu. Poate nu ştim noi şi Lady Rentworth chiar e unul dintre spionii lui Montclief, dar asta nu contează. Fiindcă Lady Rentworth e teribil de bârfitoare şi până la ora asta probabil că toată lumea din Londra ştie că m-am culcat cn tine.

– Tu ai luat decizia să faci dragoste cu mine, îi aminti el prinzând-o de umeri. Acum te simți vinovată şi cauți un țap ispăşitor. Adevărul este că Lady Rentworth ar fi putut să presupnnă că avem o relație indiferent care ar fi situația reală. Laura simți ceva fierbinte urcându-i în gât şi nu putu răspunde, ceea ce îl îndemnă pe el să continue: Nu plânge. Nu am vrut să te rănesc.

– M-am înfuriat pe tine fiindcă era mai uşor decât să-mi înfrunt propria vină. Îmi pare rău.

– Te simți vinovată că te-ai culcat cu mine?

– M-am simțit vinovată când am conştientizat faptul că risc să fiu dată în vileag, iar din cauza asta mi-aş putea pierde fiul.

Bell îşi încolăci brațele în jurul ei şi îi întinse o batistă.

– Încă mai fac demersuri să aflu informații despre Montclief. Nu trebuie decât să avem grijă ca Justin să nu intre în bucluc, și cred sincer că a trecut de acea fază.

– Trebuie să fim atenți și cu relația noastră, fiindcă Montclief o va folosi împotriva mea, iar dacă încep să se răspândească zvonuri, ai mei vor avea de suferit. Tata e vicar. Nu pot să îmi fac de rușine familia.

– În primul rând, nu îți trăda niciodată vinovăția. E ca și cum ai fi la o partidă de cărți și ți-ai arăta fără să vrei mâna. Dacă apar zvonuri, ignoră-le pe cât posibil și neagă-le dacă e necesar.

– Vorbești de parcă ar fi atât de ușor!

– Laura, hai să stăm jos puțin.

Luară loc pe canapea, apoi tânăra femeie zise:

– Aveam de gând să îți spun cât de minunat ai fost noaptea trecută când ai pomenit de răposatul meu soț. Trebuie să știi că a însemnat enorm pentru mine.

– Știu că l-ai iubit și știu că fără îndoială ți-a fost greu să îi vezi boala agravându-se.

– Mă gândesc că s-ar putea să fi trecut și tu personal prin asta.

Bărbia lui se împietri.

– Nu. Sesizându-i întrebarea nerostită, urmă: Eram la universitate când s-au îmbolnăvit ei și nu mi s-a permis să îi văd fiindcă eu eram moștenitorul.

Laura simți pielea de pe brațe făcându-i-se ca de găină. Se străduia din răsputeri să își controleze reacția de dragul lui Bell. Nu avea cuvinte să descrie cât de mult o durea suferința lui. În schimb, îi luă mâna și i-o ținu. El o strânse de mână, transmițându-i fără cuvinte că-i percepea compasiunea.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat la teatru, dar nu îmi pare rău pentru noaptea trecută, reluă contele. În special mă bucur că te-am cunoscut pe tine și pe Justin. Poate nn dorești să auzi asta, dar am s-o spun oricum. Nn am să uit niciodată noaptea trecută.

– Dată fiind reputația ta de mare crai, mi-e cam greu să cred.

– Îți închipni că nu țin la tine? Nu aș fi aici dacă nu ar fi așa. Și da, țin și la fiul tău.

– Spui asta, dar insiști că relația noastră trebuie să se încheie la sfârșitul sezonului. Îmi dai impresia de prieten de ocazie.

– Asta nu are nici o legătură cu tine. Știu de ce sunt capabil și de ce nu. Inspiră adânc, știind că urma o mărturisire dificilă: Cred că o parte de mult uitată din mine a... reapărut de când v-am cunoscut pe tine și pe Justin. Mai mnlt de atât nu pot să explic.

Privirea ei se îmblânzi. Îl prinse de mână:

– Poate te-ar ajuta dacă ai vorbi despre asta.

– Nu pot, zise el clătinând din cap.

– Ne-ai oferit deja atât de multe. Mă bucur să aud că ai găsit o parte din tine care se pierdnse. Nu am să te iscodesc, dar dacă vei dori vreodată să vorbești despre trecut, să știi că ai o prietenă care e dispusă să te asculte fără să te judece.

– Mulțumesc.

– Ești un om bun. Ei bine, ai și tu unele defecte, adăugă ea, făcându-l să râdă. Ești mult prea autoritar și ai impresia că ești singurul care poate să rezolve o problemă.

– Nu mă pot abține. Văd o problemă și o rezolv.

– Dar nu-i lași pe alții să își facă treaba. Îi dai mereu ordine lni Reed, deși e servitorul meu.

– Ah, dar ești la fel de vinovată. În definitiv, încerci să faci totul în locul fiului tău.

– Ei bine, atunci, presupun că suntem la egalitate, spnse ea. Suntem amândoi imperfecți ca tot restul lumii.

– Ar fi momentul să plec.

Se ridicară amândoi. El îi sărută mâna și ieși din salon. Când coborî scările, senzația de gol îi reapăru în piept. Reușise să își stăpânească mâhnirea împingând totul adânc în mintea lui, dar făcuse o prostie, ceva ce readusese trecutul în prezent.

Re-crease o familie.

Capitolul 13

O săptămână mai târziu

La primele ore ale dnpă-amiezii, Laura urcă în salon să își verifice corespondența. Deși își imagina că Lady Rentworth

răspândise bârfe după ce o văzuse în foaier, hotărâse să urmeze sfatul contelui și să se poarte ca și cum nu ar fi fost nimic în neregulă. Era cea mai bună ripostă.

Se simțea refăcută după conversația ei cu Bellingham, dar nu îl mai văzuse din acea noapte. Îi trimisese un bilețel în care îi spunea că avea probleme urgente de rezolvat în afara Londrei. O sfătuise să ia legătura cu Harry sau Colin în cazul în care apărea vreo urgență, dar totul decursese bine.

Nu voia să se gândească prea mult la oamenii care îi doreau răul. În schimb, intenționa să se concentreze asupra noilor prietene din societatea pentru orfani. Aveau să vină mai târziu pentru a discuta suma totală strânsă din donații. Era satisfăcută că atât de multe persoane contribuiseră și era totodată nerăbdătoare să își revadă prietenele. Erau persoane sincere, lipsite de artificii și maliționizate, spre deosebire de Lady Rentworth care, decise Laura, nu era demnă de atenția ei.

Justin intră în salon.

– Mamă, am primit un bilet de la Sarah. Toți prietenii noștri au decis să înfrunte ploaia și să joace cărți acasă la Lady Norcliffe. Pot să iau trăsura?

– Nu cred că ai să te topești în ploaie, zise Laura. Îți dau voie.

– Mulțumesc!

– Sarah pare o domnișoară foarte drăguță.

– Chiar e, spuse Justin. Îmi place foarte mult.

– Mă bucur mult pentru tine. Am impresia că ți-ai făcut prieteni noi.

– Prieteni adevărați, completă el.

– Cu George ce s-a mai întâmplat? întrebă Laura.

– Am auzit că a avut un accident grav cu șareta într-o noapte, zise băiatul ridicând din umeri.

Laura își spuse că probabil fusese băut.

– Paul a terminat-o și el cu George, adăugă Justin.

– Mă bucur să aud că nu mai e sub influența lui George.

– Bun, eu plec.

– Distracție plăcută la cărți, zise Laura.

– Mă întorc la timp peutru cină, promise Justin.

Peste douăzeci de minute începu să plouă torențial. Laura se apropie de fereastră, urmărind șuvoaiele care măturau sticla

ondulată. Vremea mohorâtă îi strică și mai mult dispoziția deja proastă. Îi era dor de Andrew. Absența lui îi amintea că în viitorul nu foarte îndepărtat aveau să se despartă pentru totdeauna. O durea chiar și să se gândească la ziua în care avea să fie nevoită să-și ia adio de la el. Și-ar fi dorit din adâncul inimii ca el să nu facă acea separare permanentă. Distanța dintre casele lor era uriașă, dar nimic nu îi împiedica să-și scrie.

Știa însă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut de acord să corespondeze. La început scrisorile ar fi venit cu regularitate, dar, în timp, s-ar fi rărit. Ea ar fi ajuns să le aștepte neliniștită, apoi, într-o bună zi, el ar fi încetat cu totul să-i mai scrie. Și-ar fi văzut de viața lui și și-ar fi găsit o nouă amantă. Ea și-ar fi reluat traiul în Hampshire ca și cum nimic din sezonul acela nu s-ar fi întâmplat.

Se întoarse cu spatele spre fereastră, hotărâtă să se scuture de gândurile triste, dar vremea urâtă îi îngreuna sarcina. Ținând seama de rafalele puternice, le-ar fi înțeles pe doamnele din societatea caritabilă dacă alegeau să rămână în casă.

Trebuia să-și ocupe timpul cu ceva, așa că își luă coșulețul de brodat. Când văzu batista pe care o brodase pentru Andrew, decise că avea să i-o ofere în ziua despărțirii. Deocamdată prefera să se ocupe de rochița pentru bebelușul lui Mary.

După jumătate de oră, tunetele și ploaia în rafale se potoliră considerabil. Laura se uită pe fereastră și văzu mai multe trăsuri sosind. Se bucură să descopere că prietenele ei nu se lăsau închise în casă de ploaia englezească. Sună clopoțelul și ceru o tavă de ceai. Dispoziția i se îmbunătățise. Era uorocoasă că își făcuse noi prietene minunate și putea contribui cu ceva la viețile copiilor orfani.

Două ore mai târziu, după numeroase cești de ceai băute, Laura le mulțumi membrelor societății pentru eforturile lor. Donațiile fuseseră foarte generoase. Își luă rămas-bun de la doamne, apoi se întoarse spre Lady Atherton:

– Vrei, te rog, să mai rămâi puțin?

– Desigur.

Se așezară pe canapea, iar Laura se întoarse spre prietena ei:

– Mă bucur să știu că am realizat ceva important pentru orfani. Din păcate nu le putem oferi părinți.

– Draga mea, orice efort filantropic trebuie să înceapă de undeva. Chiar dacă nu le putem asigura acestor copii mame, donațiile ar trebui să aducă schimbări reale în viețile lor.

– Foarte adevărat.

– Ce mai face Justin? întrebă Lady Atherton.

– S-a atașat de Sarah și și-a făcut și alți prieteni.

– E un lucru bun că nu se mai află sub influența lui George.

– Sunt de acord până într-un punct, dar Justin e suficient de mare să ia deciziile potrivite. Ca noi toți, trebuie să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lui. Zâmbind, Laura adăugă: După ce se încheie sezonul, aș fi onorată dacă ai accepta să îmi vizitezi casa din Hampshire. Sunt foarte sigură că mama și tatăl meu ar fi încântați să te cunoască. Și, desigur, toți frații și surorile mele.

– Ei bine, aș fi încântată.

– Bun. Avem un plan pentru la vară, dar între timp trebuie să profităm de oportunitățile de a face cumpărături. Aveam unele îndoieli legate de Londra când am venit pentru prima dată aici, însă imediat ce am văzut magazinele, m-am îndrăgostit.

Lady Atherton râse.

– Dar cum rămâne cu Bellingham?

– La ce te referi?

– Știi foarte bine la ce mă refer.

Nu putea să-i arate cât de mult se temea de ziua în care aveau să se despartă.

– Ne vom vedea fiecare de viața lui, iar eu voi păstra amintiri minunate cu el.

– Dar Justin? I-a prins bine influența lui Bellingham. Cu siguranță nu vrei să îl dezamăgești. Chiar are nevoie de un model în viață.

– Tatăl și frații mei pot să îi asigure un astfel de model după ce ne întoarcem acasă. Astfel vom elimina și amenințările lui Montclief. Când lucrurile se vor stabiliza, cumnatul meu ne va lăsa în pace, așa cum a făcut-o atâția ani. Are propriii lui copii cu care să își bată capul.

Lady Atherton se holbă la ea cu o expresie îngrozită.

– Ai să-l părăsești pe Bellingham deși e limpede că ești îndrăgostită de el?

– El mă place ca prietenă, dar nu are aceleași sentimente față de mine, murmură Laura frământându-și degetele.

Mărturisirea îi provocă o senzație de gol în piept. Îl iubea din tot sufletul, dar nu aveau nici un viitor împreună.

– Ți-ai pierdut mințile? exclamă Lady Atherton. Nu-l lăsa să-ți scape.

– Mi-a spus foarte clar că prietenia noastră se va sfârși odată cu încheierea sezonului.

– Iar tu crezi că nu poți face nimic să îl determini să se răzgândească? Te asigur că e posibil.

– Tu îi cunoști trecutul. Nu s-a schimbat nimic. Nu știu de ce este atât de hotărât să rămână burlac, dar e decizia lui. Și chiar dacă ar hotărî să se căsătorească, eu nu pot să-i ofer copii.

– Nu știi asta sigur și, mai mult, cum el a spus că nu își dorește o familie, nu ai motive de îngrijorare.

– Și-a exprimat foarte clar dorințele față de mine.

– Ai renunța atât de ușor la un bărbat care vă adoră pe tine și pe fiul tău? Chiar așa e, să știi, indiferent dacă el o spune sau nu. Nici un bărbat nu își petrece atâta timp cu o femeie dacă nu e deja pe jumătate îndrăgostit de ea.

Naiba s-o ia de treabă, nu voia să izbucnească în lacrimi!

– Pe jumătate nu e suficient.

– O, draga mea. Poftim o batistă.

– M-am transformat într-o stropitoare, îngăimă Laura.

– E de înțeles când ești nefericit în dragoste, dar dacă îl iubești cu adevărat, fă tot ce trebuie pentru a pune relația pe picioare.

– Și dacă sentimentele mele nu sunt împărtășite? Când Phillip și-a declarat dragostea, nu am avut nici o îndoială privind sinceritatea lui și știam că îl iubeam la rândul meu. La începutul căsniciei noastre mi-a spus că am făcut o afacere proastă măritându-mă cu un bătrân. I-am spus să nu mai rostească niciodată acele cuvinte. Erau o insultă pentru mine. Și-a cerut scuze apoi. Phillip se simțea vinovat și frustrat. Inspirând adânc, Laura urmă: Nu aș spune

asta nimănui în afară de tine, prietenă dragă, dar în ultima parte a căsniciei noastre a simțit că își pierduse bărbăția.

– Ei bine, tu erai tânără și nu ai rămas grea. Eu am presupus că a devenit impotent când boala i s-a agravat. Fără să-i bage în seamă tulburarea, Lady Atherton continuă: Nu cred că ești stearpă. Și nu trebuie să lași ca asta să îți dicteze viitorul. Nu știi sigur că așa stau lucrurile. Sincer, bănuiesc că bietul tău soț a fost responsabil. Mi se pare mai logic.

Ea își dorea un copil din adâncul sufletului, dar probabilitatea să se întâmple părea foarte îndepărtată.

Lady Atherton nu spuse nimic pentru o clipă, apoi o privi:

– Știu că l-ai iubit pe Phillip, dar el și-ar dori să îți găsești fericirea alături de un soț bun. Ai șansa să te bucuri de iubire pentru a doua oară în viață. Nu-i întoarce spatele lui Bellingham. Cred că te iubește, chiar dacă e prea catâr să o recunoască.

– Mi-a promis că va fi disponibil pentru Justin și pentru mine până la sfârșitul sezonului. Am auzit finalitatea din tonul lui.

Lady Atherton o ascultase ținându-și degetul peste buze, ca pentru a-și înăbuși impulsul de a răspunde. Acum își coborî mâna în poală și spuse:

– Ești prima femeie față de care Bellingham a manifestat un interes serios. Are nevoie de tine, Laura. Dacă există vreo femeie care să îi poată străpunge barierele, aceea ești tu.

– Am să reflectez la vorbele tale, dar în acest moment nu mă aștept să se schimbe ceva.

– E o neghiobie, spuse Lady Atherton. Tinerii fac greșeli fiindcă nu se gândesc decât la prezent. Nu încerci să îți imaginezi viitorul, când vei fi cărunță și vei regreta amarnic că nu ai încercat ceva fiindcă ți-a fost teamă. Mândria nu te va alina când te vei simți singură. Am destule regrete și absolut toate se leagă de refuzul meu de a-mi asuma riscuri, fiindcă am lăsat teama să decidă în locul meu. Însă greșeala pe care nu am făcut-o a fost să renunț la cel care s-a dovedit a fi iubirea vieții mele. Nu eram decât o copilă când am refuzat să mă mărit cu un marchiz. Îți poți închipui ce presiuni au făcut părinții mei asupra mea, însă eu am rămas fermă. L-am așteptat pe bărbatul pe care îl iubeam, iar așteptarea

a meritat. Nu ai să mai fii niciodată atât de tânără. Nu lăsa dragostea să treacă pe lângă tine.

– Am să țin minte sfatul tău.

– Dar ai să-l și urmezi?

– Cred că e în mâinile lui, nu ale mele.

– Ține minte ce îți spun. Stă în puterea ta. S-ar putea să fii nevoită să îți înghiți orgoliul, dar cel mai rău lucrn care se poate întâmpla e să încerci și să dai greș. După o scurtă pauză, Lady Atherton adăugă: Am zis ce am avut pe suflet. Promite-mi că ai să reflectezi serios la ceea ce ți-am spus.

– Promit.

– Acum ar fi bine să ne întipărim pe chip zâmbetele de petrecere.

– Poftim? se încruntă Laura.

– Ai uitat, spuse Lady Atherton. Nici nu-i de mirare, după atâta agitație. Ducesa de Wycoff găzduiește o petrecere pe tema jocurilor cărți. Știu că ai acceptat, fiindcă am vorbis despre asta și ai trimis confirmare că vii.

– O, vai! Nu mă simt în stare de distracții în seara asta.

– Ei bine, eu nu doresc să merg singură. Cred că ar trebui să vii, căci o să-ți mai abată gândurile de la uecazuri.

– Părerea mea e că nu voi fi o companie agreabilă, spuse Laura, dar nu am să te las baltă. Sinceră să fiu, mă îngrijorează gândul că bârfele lui Lady Rentworth mă vor transforma în ținta curioșilor.

– Dacă rămâi acasă nu faci decât să înrăutățești situația. Trucul e să te porți ca și cum nu ar fi nimic în neregulă. Astfel vei pune sub semnul întrebării diversele bârfe. În orice caz, nimăuui nu-i place Lady Rentworth.

Sfatul ei era, în esență, același pe care i-l oferise și Bellingham.

– Ei bine, nu am să fiu lașă, și ai dreptate. Dacă rămân acasă, nu voi face decât să reflectez la lucruri care nu se vor rezolva în noaptea asta.

– Așa te vreau, spuse Lady Atherton. Nu jocul de cărți va fi distracția. Toată lumea va sta ca pe ace, așteptând să vadă ce poznă se va mai petrece între Colin și Angeline, dar am auzit

că se poartă amândoi ireproşabil de fiecare dată când sunt sub ochii familiilor lor.

– O, am uitat că Angeline e fiica ducelui şi a ducesei de Wycoff. Am să joc cărţi şi am să mă bucur de companie.

Reuşi să pară mai curajoasă decât se simţea.

– Draga mea, te cunosc bine, zise Lady Atherton atingând-o pe mână. Mi-ai ascultat sfatul, dar bănuiesc că mândria te va împiedica să îl urmezi.

– Eşti o prietenă dragă şi la fel e şi el.

Lady Atherton îşi dădu ochii peste cap.

– Nu am să spun nimic în această privinţă, fiindcă sunt sigură că ai să negi. Am să te duc în trăsura mea diseară. Poartă ceva deosebit de drăguţ. Te va face să te simţi încrezătoare, deşi, după părerea mea, tu ai arăta elegantă şi îmbrăcată într-un sac.

– Cu siguranţă aş întoarce multe capete dacă aş purta un sac, zâmbi Laura.

– Mare păcat că Bellingham e plecat din oraş. Dacă ar veni la petrecere, ai putea să flirtezi şi să îl faci gelos.

– Nu aş face niciodată aşa ceva. În orice caz, dacă doreşte cu adevărat să îmi câştige dragostea, va fi nevoit să depună eforturi serioase.

– Bravo, exclamă Lady Atherton bătând din palme.

Laura inspiră adânc şi îşi spuse că nimeni dintre cei prezenţi la petrecere nu avea să se ridice şi să îndrepte un deget acuzator spre ea. Intenţiona să urmeze sfatul pe care i-l dăduseră Bellingham şi Lady Atherton. Avea să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic la teatru. În fond, Lady Rentworth nu avea nici o dovadă concretă, dar îşi aminti că Bellingham îi spusese că în societate conta percepţia, nu adevărul. Deşi acest lucru o îngrijora într-o oarecare măsură, admise că oricine ar fi fost uşor temător. Odată ce ajungea şi se amesteca printre ceilalţi oaspeţi, avea să se poată relaxa. Dacă întâmplarea făcea ca şi Lady Rentworth să fie de faţă, nu putea decât să o ignore.

Când camerista îi puse în păr diadema de argint cu safir, se întrebă dacă nu era prea mult pentru o simplă petrecere de jucat cărţi. Era însă un ornament superb şi ştia că în Hampshire

nu avea să i se ofere niciodată vreo ocazie de a o purta. Prietenii şi familia ei ar fi considerat că devenise arogantă dacă ar fi arborat-o la un bal sătesc.

Se apropie încet de oglinda înaltă şi îşi privi reflexia. Rochia albastră cu fusta diafană arăta foarte bine în lumina lumânărilor. Dantela aurie de pe corsaj şi tiv era elegantă şi nu încărca excesiv rochia. Se bucura că avea să meargă în compania lui Lady Atherton. Într-un timp foarte scurt avusese mult de câştigat de pe urma înţelepciunii acesteia. Singurul punct în care nu erau de acord era legat de Bellingham, dar nu îi purta pică lui Lady Atherton pentru că îşi exprimase părerea.

Inspirând adânc pentru ultima dată, coborî la parter, unde se întâlni cu Justin.

– Eşti foarte frumoasă în seara asta, mamă, spuse el.

Înduioşată, îl luă de braţ.

– Vine şi Sarah la petrecere?

– Da, zâmbi tânărul. Mi-a promis că va juca table cu mine.

Laura îşi aminti ziua în care jucase cu Bellingham. El o făcuse să se fâstâcească atingând-o accidental cu degetele când îi întindea zarurile. Avea impresia că trecuse o veşnicie de atunci. Justin fusese atât de dificil în perioada aceea. Acum, uitându-se la zâmbetul fiului ei, nu putu să nu îşi spună că era un tânăr foarte chipeş. Phillip ar fi fost foarte mândru de el.

Când Justin deschise uşa, buzele Lanrei se întredeschiseră. Lady Atherton era aşezată pe canapea cu un pahar de vin de Xeres, iar Bellingham stătea în picioare lângă bufet cu un pahar de brandy.

I se tăie respiraţia când întâlni privirea ochilor lui albaştri.

– Nu ştiam că te-ai întors la Londra.

Un zâmbet lent se întinse pe faţa lui, apoi îi adresă bine cunoscutul rânjet pieziş.

– Eşti răpitoare.

Lady Atherton o privi pe Laura cu o expresie vicleană.

– A insistat să mă escorteze şi nu am reuşit să-l conving să se răzgândească. Ştii că e foarte hotărât când îşi pune ceva în minte.

Laura suspecta că era mâna lui Lady Atherton în acel aranjament, dar ținu bănuiala pentru sine.

– Cred că Justin și cu mine vom fi cei mai invidiați bărbați în seara aceasta, căci vom însoți la petrecere cele mai frumoase doamne, zise Bellingham.

– Ha! făcu Lady Atherton. Eu sunt bătrână și ridată, derbedeule.

– Ești elegantă și înțeleaptă, o corectă Laura. Și puține doamne de vârsta ta și-au păstrat silueta din tinerețe așa ca tine.

– Lady Atherton, am auzit că în tinerețe erai cea mai căutată frumoasă din înalta societate, spuse Bellingham.

– Ei bine, recunosc că mă bucuram de popularitate printre gentlemeni. Nu am rămas niciodată fără partener de dans, dar eu nu aveam ochi decât pentru Alfred.

Laura remarcă expresia visătoare din ochii prietenei sale. În ciuda dificultăților, ea se căsătorise cu bărbatul pe care îl iubea.

Încrederea Laurei păli de îndată ce intrară în salonul în care fuseseră pregătite mesele de cărți. Își păstră un zâmbet senin pe față. După ce aruncă o privire prin jur, nu o văzu pe Lady Rentworth. Ceea ce nu însemna nimic, însă, fiindcă a sosi cu întârziere era considerat de rigoare în înalta societate. Își simți nervii zdrăngănind când și-o imagină împroșcând cu acuzații. Își făcea griji că, într-un fel sau altul, bârfele aveau să ajungă până la urechile celor de acasă, neliniștindu-i familia.

– O, uite-o pe prietena mea, doamna Berrington, spuse Lady Atherton. Trebuie să mă consult cu ea în privința dragului de Oscar.

– E bolnav soțul ei? întrebă Laura.

– O, nu, e vorba de boxerul ei. Nu mai mănâncă. Doamna Berrington e înnebunită de îngrijorare. Îl adoră pe Oscar, deși are tendința neplăcută de a rontăi picioarele mobilierului.

Laura și Bellingham schimbară o privire amuzată.

– Îmi dai voie să îți aduc un pahar de vin de Xeres sau o cană de pnnci? o întrebă contele.

– Vin de Xeres. Lady Atherton m-a convins că un păhărel băut după-amiaza e un tonic excelent.

El o conduse la bufet și îi turnă un pahar de vin de Xeres, iar lui își puse două degete de brandy. Laura se uită din nou prin încăpere. Avea să fie tensionată toată seara, întrebându-se când avea să apară Lady Rentworth.

– Lady Rentworth și-a exprimat în ultimul moment regretul că nu poate veni, o informă el.

– De unde ai știut?

– Am prieteni și o influență considerabilă, zâmbi contele.

– La ce anume te referi? întrebă ea în șoaptă.

– Aliații mei l-au informat pe Rentworth că soția lui are o aventură amoroasă cu un bărbat mai tânăr. El știa, dar nu i-a păsat decât atunci când au venit alții să se arate îngrijorați.

– Nu știu dacă să fiu înspăimântată sau impresionată.

– Să nu-ți pară rău pentru ea. A mânjit numele altor doamne în trecut. Am auzit că va ajunge în scurt timp să se plictisească în Scoția. Își merită exilul.

– De ce ar vrea să-i rănească pe alții?

– Ca să guste și alții din nefericirea ei, cred, zise Bell ridicând din umeri.

– Nici nu-i de mirare că George persistă într-un comportament urât.

Petrecerea se desfășură fără probleme, în special fiindcă ducesa de Wycoff le interzise lui Colin și Angeline să se înfrunte la aceeași masă de joc. Angeline îl săcâi însă pe Colin uitându-se peste umărul lui pentru a-i vedea cărțile.

Laura jucă whist o vreme, dar îi veni greu să se concentreze. Era puțin obosită și o durea spatele. Probabil era chiar înainte de începutul ciclului lunar.

Găsi nn loc confortabil pe o canapea și își mai reveni.

– Pot să stau cu tine? întrebă Bellingham.

– Sigur. Cum a decurs călătoria ta?

– Bine. M-am dus în Devonshire să discut cu administratorul moșiei mele. A instalat un nou sistem de drenaj și am vrut să îl inspectez. Îi zâmbi. Ți-a fost dor de mine?

– Dar ție ți-a fost dor *de mine?*

– Da. Se aplecă spre ea. Rămâi cu mine în noaptea asta?

În pofida oboselii, Laura fu tentată, dar trebuia să reziste. Dacă se întorcea în patul lui nu avea decât să complice lucrurile.

– Cred că ar fi mai bine să nu. Căscă. Vai de mine, sunt terminată.

– Ești foarte obosită. Sper că nu ești bolnavă.

– Nu, voi fi bine după o noapte de somn.

– Dă-mi voie să te duc acasă. Am să-l rog pe Colin să îi însoțească pe Lady Atherton și pe fiul tău în trăsura lui.

– Ai să pierzi distracția.

– Insist, spuse el.

Era prea ostenită pentru a i se mai opune.

În trăsură Laura își rearanjă șalul pentru a-i ține mai bine de cald. Bell urcă după ea și bătu cu bastonul în plafon.

– E rece. Probabil ți-e frig.

– Puțin, spuse ea.

– Sunt nerușinat și nu mai există salvare peutru mine, declară el. Prefă-te că te simți scandalizată și urcă-te în poala mea.

– Poftim?

Contele o luă pe sus și și-o așeză în poală.

– Bellingham!

– Andrew, spuse el, înfășurându-și pardesiul peste amândoi. Gândește-te că este o măsură de supraviețuire. Ne împărțim căldura.

– Ești ridicol. Mă voi preface că am fost răpită de unul dintre strămoșii tăi barbari. Ajutor, ajutor!

– Am cucerit castelul, iar tu ești recompensa mea. Apropo, a fost un strigăt foarte neconvingător.

– Ai făcut o afacere cam proastă cu fetișcana asta.

– Nu, dar mă tem că tu n-ai făcut o afacere prea bună, râse el.

Laura își puse mâna pe pieptul lui. „De ce ți-e teamă, Andrew?"

Nu avea să rostească acele cuvinte. Era bărbat, iar bărbații nu își recunoșteau aproape niciodată defectele și temerile. Se presupunea că ei erau sexul tare, însă doar prin forță fizică. Femeile discutau despre defectele și temerile lor fiindcă, înfruntându-le, puteau să le înțeleagă.

El o prinse mai strâns în brațe în timp ce trăsura își continuă drumul.

– Aș vrea să rămâi cu mine la noapte, dar știu că ești obosită.

Chiar dacă nu ar fi fost obosită, nu s-ar mai fi întors în patul lui. Acum trebuia să își obișnuiască mintea cu gândul că avea de gând să o părăsească. El luase această decizie, iar ea trebuia să o accepte.

– Pari preocupată, spuse el. E ceva în neregulă?

– Nu.

Nu putea să-i mărturisească, iar acest lucru o întrista. Bell nu avea să știe niciodată că îl iubea și o durea gândul că nu era decât o amantă temporară. Dar știuse de la bun început că el nu avea să-i ofere niciodată o căsnicie și o viață fericită până la adânci bătrânețe.

– Pari mâhnită.

– Nu este decât puțină oboseală. Voi fi din nou eu însămi mâine.

Dar nu avea să mai fie niciodată la fel, din cauza lui. Încetul cu încetul se făcuse stăpân peste bucăți din inima ei. O durea fiindcă îl iubea și nu avea să-i poată spune acest lucru niciodată, nu voia să îi arunce o asemenea povară pe umeri.

Nu se îndoia că ținea la ea și la Justin, dar nu aveau să-l mai revadă după ce se încheia sezonul. Nu era un bărbat crud; era pur și simplu un bărbat care refuza să se angajeze pe termen lung. Când el îi trase capul pe umărul lui, ea cedă în fața oboselii și închise ochii.

Dezorientată, înălță capul și își dădu seama că era singură în trăsură. Își strânse șalul în jurul ei și se mută pe banchetă când se deschise portiera.

– Bell, spuse ea, încă amețită de somn.

El urcă înăuntru, se așeză și bătu cu bastonul în plafon.

Trăsura se smuci și se puse în mișcare.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Montclief a reușit să intre în reședința ta din oraș, zise el ținând-o de mâini. A jefuit camera lui Justin și a ta. Slavă Domnului că nu v-a găsit acasă.

– Căuta lucruri de valoare?

Bell încuviință din cap.

– Îmi pare rău. Reed mi-a spus că a luat o cutie de bijuterii de-ale tale.

– Nu îmi pasă. Nu mă interesează decât siguranța lui Justin.

– Montclief e în mod clar disperat, însă, din câte mi-a zis Reed, s-a înfuriat foarte tare că nu l-a găsit pe Justin. Nu vreau să rămâi singură în casă la noapte. Ne întoarcem la reședința ducelui de Wycoff. Am să-l trimit pe Justin cu Harry și Colin la Thornhill Park în Devonshire, chiar în noaptea asta dacă e posibil. Apoi vă duc pe tine și pe Lady Atherton la mine acasă, pentru a fi în siguranță. Reed a pus cameristele să pregătească bagajele pentru tine și fiul tău. Plecăm în zori.

– Mă simt vânată, oftă ea.

– Vom fi în siguranță pe drumuri și mai ales la Thornhill Park. Câtă vreme Justin se află pe proprietatea mea, Montclief nu se poate atinge de el.

În camera de lucru a ducelui de Wycoff se alcătnia planul de bătaie.

– Vă dau paznici călare care să vă însoțească trăsura pentru un plus de siguranță, îi spuse ducele lui Bell. Ești un om de stat prea important ca să ne asumăm riscuri și trebuie să fim vigilenți pentru doamne.

Bell își privi prietenii.

– Harry și Colin au o scrisoare de la mine pe care să i-o arate majordomului. Călătoria noastră din zori va decurge mai încet din cauza bagajelor. Dacă avem drumuri bune și, să sperăm, vreme decentă, pntem ajunge la destinație în trei zile. Am uitat ceva?

– Va trebui să îl aduc pe Brutus, spuse Harry.

– Cine e Brutus, dacă îmi dai voie să întreb? interveni Lady Atherton.

– Ciobănescul meu scoțian, îi explică Harry. Nu pot să-l las singur.

– Câinele rămâne afară, decise Bell, apoi se întoarse spre Laura: Ai ceva de spus?

– Mulțumesc, atâta tot.

Laura se ridică de pe scaun, simțindu-se mai ostenită decât oricând. Deși avea încredere în planurile lor, era cu moralul la pământ. Justin își încolăci brațele în jurul ei, iar tristețea îi dispăru ca prin farmec:

– Te iubesc, îi șopti.

– Va fi o aventură, mamă. Totul se va termina cu bine. Bellingham va avea grijă de asta.

Bell urcă scările. Când trecu pe lângă una dintre camerele de oaspeți auzi un sforăit. Deschise încet ușa următoare pentru a vedea ce făcea Laura. Fusese îngrijorat pentru ea, fiindcă păruse neobișnuit de obosită. Dormea ghemuită pe o parte, cu mâinile sub obraz.

Rămase acolo o clipă, tentat să se apropie și să o sărute pe frunte, dar nu voia să riște să o trezească. Avea uevoie de cât mai multă odihnă posibilă înaiute să plece în zori. Închise ușa și își continuă drumul spre camera lui.

Se ridică în capul oaselor în pat. Inima îi bătea nebunește, iar pe tâmple i se scurgeau broboane reci de sudoare. Își trecu mâinile prin părul umed. Încă era copleșit de teroare. Rămase neclintit, așteptând ca respirația gâfâită să i se liniștească.

– Rahat.

Detesta acea pierdere a controlului, pura stupiditate a fricii. Împinse deoparte plapuma și se ridică. Frigul îi stârni înțepături în piele. Se apropie de ulcior și turnă apă rece în lighean, apoi se stropi pe față și căută orbește prosopul. Bell se apropie de cărbunii ce ardeau mocnit, dădu la o parte grătarul și îi scormoni. Aprinse o lumânare și se uită la ceas. Era ora trei dimineața. Întinse mâinile reci spre foc, încercând să se încălzească.

Îl îngrozea gândul de a se întoarce în pat, dar coșmarul îl epuizase. Se târî în așternuturi cu privirea ațintită asupra baldachinului. Coșmarurile începuseră cu patru ani în urmă, când plecase din Anglia. Nu știa niciodată când aveau să revină, dar întotdeauna reveneau.

Totul era din cauză că în seara aceea Laura și Justin nu scăpaseră decât ca prin urechile acului de o nenorocire. Dacă nu s-ar fi aflat la acea petrecere de jucat cărți, Montclief l-ar fi răpit pe Justin. Doar Dumnezeu știa ce ar fi fost în stare să îi facă Laurei.

Bell nu avea să stea liniștit până nu ajungeau cât mai departe de Londra, undeva unde Montclief să nu-i mai poată atinge.

Capitolul 14

În zori

Laura voia să-și ia coșulețul de cusut.

– Am neapărată nevoie de o ocupație, altfel am să înnebunesc, spuse ea.

Bell stătea pe trotuar cu Laura și Lady Atherton. Servitorii veneau într-o trăsură separată, cu bagajele făcute grămadă pe acoperiș.

– Totul e gata de drum, Laura, spuse el. Ne așteaptă o călătorie lungă și nu vreau să mai întârziem.

– Te rog, am nevoie de ceva care să mă țină ocupată.

– Cu siguranță nu va dura mai mult de un sfert de oră, probabil și mai puțin la ora asta neomenească, interveni Lady Atherton.

– Prea bine, oftă el.

Se duse la celălalt vizitiu pentru a-i da instrucțiuni să se îndrepte înspre fața casei Laurei, apoi se întoarse la doamne și le ajută să urce treptele trăsurii.

Bell se așeză cu spatele spre cai și bătu cu bastonul în plafon. Trăsura se puse în mișcare. Paznicii îi așteptau la Swan's Inn, la douăzeci de kilometri de Londra, unde aveau să schimbe caii. Bell avea un pistol ascuns într-un compartiment secret de sub banchetă pentru eventualitatea în care se întâlneau cu hoți la drumul mare.

Când trăsura opri, se întoarse spre Laura:

– Țin minte că am văzut coșulețul de cusut lângă canapea. Ți-l aduc eu.

– Nu, pot eu...

– Stai acolo. Mă întorc imediat.

Coborî din trăsură și porni cu pași mari pe aleea de la intrare. Nu știa ce urme de distrugere lăsase jaful lui Montclief din seara precedentă, dar nu voia ca ea să le vadă. Se gândise să ceară arestarea lui Montclief sub acuzația de furt, dar nemernicul ar fi putut riposta acuzându-i pe Bell și Laura de răpire. Ultimul lucru pe care îl voia era ca numele Laurei să fie mânjit în ziare.

Se întâlni cu Reed în hol.

– Sper că Montclief nu se va întoarce. Baricadează oricum ușa. Îți recomand să angajezi câțiva lachei vânjoși pentru protecție și să-l postezi pe unul în foaier pentru eventualitatea în care Montclief se întoarce. Scoase o carte de vizită din buzunarul jachetei și i-o întinse: Iată adresa mea de la Thornhill Park. Acolo mă poți găsi.

– Prea bine, milord.

– Urc să iau coșulețul de cusut al lui Lady Chesfield.

Ușa de la intrare se deschise, iar Laura intră în hol.

– Te-am rugat să rămâi în trăsură! o mustră contele.

– Voiam să-mi iau la revedere de la Reed și, cu un drum, am să-mi iau și trusa de lucru și coșulețul de cusut.

– Care e diferența? întrebă el.

– Instrumentele de cusut se află în trusa de lucru. Materialele și mărunțișurile se află în coșulețul de cusut.

– Stai aici, ți le aduc eu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu știi ce cauți. Porni hotărâtă, dar el o urmă îndeaproape. Când ajunseră pe palier, Bell deschise ușa, iar Laura intră. El porni în fața ei, se lăsă într-un genunchi lângă coșuleț și îl răsturnă din greșeală.

– Scuze.

O, Doamne, nu voia ca el să vadă batista!

– Lasă-mă pe mine.

– Mă descurc.

Îngrămădi aţele şi fâşiile de material înăuntru. Ea văzu batista şi inima i se zbătu în piept. Când Bell puse mâna pe ea, Laura se crispă.

Contele privi iniţialele brodate. Ea întoarse capul într-o parte şi îşi acoperi obrajii încinşi. De ce nu o pusese undeva în siguranţă? Nu dorise ca Andrew să afle vreodată ce simţea pentru el. Nu i-ar fi picat bine. Era incapabilă să-l privească.

– Ai făcut asta pentru mine? întrebă el.

– Iartă-mi îndrăzneala.

Se simţea copleşită de ruşine.

– Îţi mulţumesc. Nu am mai primit un dar de multă vreme.

Cuvintele lui îi străpunseră inima. Se întoarse cu faţa spre el, iar ruşinea păli.

– Nu face o faţă atât de lungă. Sunt foarte bogat şi pot să îmi permit orice îmi doresc să cumpăr.

– Ştiu. Era orgolios şi nu voia mila nimănui, se gândi Laura. Continuă cu voce tare: Ai făcut atât de multe pentru Jnstin şi pentru mine. Aşa că eu... mi-am dorit să îţi ofer un dar.

Vocea îi tremura. Acum se simţea ca o neghioabă, căci el avea să-şi dea seama că nu acela era adevăratul motiv.

Bell vârî batista într-un buzunar interior al vestonului, luă trusa de lucru şi o conduse la parter. Laura se simţise jenată, iar el devenise nşor morocănos după ce recunoscuse că nu mai primise un dar de mult timp. Se întreba dacă tânăra femeie ajunsese să nutrească sentimente tandre faţă de el. Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, s-ar fi distanţat imediat, însă Laura nu se aştepta să o ia de soţie.

Ea îşi ducea coşuleţul, hotărâtă să nu-l privească. Când ajunseră pe podeaua de marmură, el se opri, îi sărută mâna şi o privi în ochi:

– Mulţumesc.

„Nu mă deranjează dacă ai ajuns să nutreşti o oarecare afecţiune faţă de mine."

– Cu plăcere.

În vestibul, Laura i se adresă lui Reed:

– Îţi mulţumesc pentru serviciul excelent, mai presus de sarcinile tale normale. Ai fost loial şi m-ai ajutat chiar şi în cele

mai dificile împrejurări. Am să îţi dau de veste când se liniştesc lucrurile.

– Prea bine, milady. A fost o plăcere să vă servesc. Am să aştept cu nerăbdare întoarcerea dumneavoastră.

Bell o conduse pe trotuar. Era încă roşie la faţă, prin urmare decise să îi distragă atenţia:

– Acum vei avea ceva cu care să te îndeletniceşti pe durata călătoriei.

– Mama mea spune că diavolul îşi face loc în mintea celor fără ocupaţie.

– Asta e ridicol!

– Tu ce vei face pe parcursul unei călătorii atât de lungi?

– Am să aţipesc. Diavolul va fi încântat să constate că, pe durata călătoriei, voi fi fără ocupaţie.

– Eşti rău, zâmbi ea.

Reuşise să liniştească apele, îşi zise contele.

– Nu am încotro, trebuie să fiu cuminte având în vedere că suntem însoţiţi de Lady Atherton.

– Ai presupus că îţi voi permite libertăţi? întrebă ea ridicând din sprâncene.

– Nu, dar aş fi foarte tentat să te ispitesc.

– Scoateţi-ţi ispita din cap. Aproape am ajuns la trăsură.

El o ajută să urce înăuntru. Apoi o urmă, hotărât să se aşeze cu spatele spre cai, dar Lady Atherton îşi înfăşură un şal voluminos în jurul ei şi se întinse pe banchetă cu o perniţă sub cap.

Bell se încruntă spre ea:

– Vei fi cu spatele spre cai.

– Nu, voi fi cu spatele pe bancheta de piele. E devreme, iar eu am nevoie să-mi fac somnul de frumuseţe.

Contele se aşeză lângă Laura întrebându-se dacă nu cumva Lady Atherton aranjase intenţionat ca ei doi să stea împreună. Când trăsura se puse în mişcare, bătrâna doamnă închise ochii. Câteva minute mai târziu, buzele i se întredeschiseră şi începu să sforăie încet.

Laura îşi puse rochia de bebeluş în poală şi trecu un fir de aţă prin urechile acului.

– E în vârstă şi probabil nu a dormit bine noaptea trecută într-un pat străin.

– Nu are probleme să doarmă pe banchetă.

– Ei bine, mă bucur că stă confortabil.

– Ne vom opri la Swan's Inu să schimbăm caii, spuse el. Distanța e de douăzeci de kilometri.

– O să putem bea un ceai.

– Vom aștepta până la următorul han. Nu sunt decât douăzeci de kilometri.

– Vorbește încet. Să nu cumva să o trezim. Laura înfipse acul în material. S-ar putea ca Lady Atherton să dorească să se împrospăteze puțin.

– Ce anume să împrospăteze? întrebă el.

Laura îi aruncă o privire exasperată.

– Mă refeream să folosească facilitățile... după ce bem ceaiul.

– Cred că ar fi mai bine să așteptăm. Următorul schimb de cai e la un han mai bun.

– Nu sugerez să luăm la rând toate hanurile de pe drumul principal. Voiam să spun că am putea să îmbucăm câte ceva ca să ne țină de foame pe durata călătoriei lungi.

– Vom bea rapid o ceașcă de ceai, acceptă el. Ne vom opri să luăm prânzul la Boar's Inn. Mâncarea e simplă, dar comestibilă. Au o bere excelentă.

– Ai ales să ne oprim acolo de dragul berii?

– Da, întotdeauna mă opresc acolo. O lovi ușor cu pumnul în umăr. N-o să murim de foame.

– Știu. Vei rămâne la Thornhill Park peste vară, sau ai să te întorci la Londra?

– Intenționez să îi invit pe Harry și Colin să facem împreună o călătorie pe Continent.

– O, unde veți merge?

– La Paris și oriunde altundeva ne vor duce pașii.

– Cât timp veți călători?

– Doar peste vară. Și tu?

– Am să mă întorc acasă imediat ce se liniștesc apele.

– Ne vedem primăvara viitoare la Londra, spuse el.

Laura își concentră atenția asupra broderiei.

– Nu voi fi acolo.

Bell simți o ușoară strânsoare în piept, dar își spuse că era inevitabil. Odată cu sfârșitul sezouului aveau să se întoarcă amândoi

la vechile lor vieți. Se gândi să o întrebe dacă ar fi fost de acord să corespondeze, dar în minte îi apăru întrebarea pe care și-o pusese și altădată. „Cu ce scop?"

Când trăsura intră în curtea hanului, Laura se grăbi să meargă la toaletă. Poate că de vină era cea de-a doua ceașcă de ceai pe care o băuse în dimineața aceea.

Bell discuta cu un bărbat despre cai.

– Ne întâlnim înăuntru, îi spuse ea.

– Așteaptă, se încruntă el. Nu-mi ia decât un moment.

– Nu pot aștepta, zise Laura luând-o pe Lady Atherton de braț.

– Sper că uu suferi disconfortul ăsta de prea mult timp.

– Acum îl sufăr, se răsti ea, grăbind pasul.

Odată ajuusă înăuntru, i se adresă hangiței, care îi arătă cum să ajungă la toaletă. Se ușură și se spălă pe mâini în apa din lighean. Când se întoarse la intrare, îl găsi pe Bell învârtindu-se agitat. Se apropie cu pași mari de ea:

– Ți-am spus să aștepți.

– Evident, nu am putut, izbucni Laura mânioasă.

– Ah.

Cu un aer stingher, Bell le conduse în salonul de luat masa. Înăuntru se aflau tot soiul de oameni. Ei erau de departe cei mai înstăriți mușterii. Firește, hangiul se arătă foarte amabil și își concentră întreaga atenția asupra „Înălțimii sale".

O femeie cu bustul mare și purtând un șorț pătat apăru la masa lor și îl privi pe conte ca și cum ar fi fost o halcă de carne de vită pe care i-ar fi plăcut să o mestece. Laura își trase nasul și ridică bărbia. Bell ceru ceai pentru ea și Lady Atherton, adăugând:

– Eu aș vrea o halbă din berea voastră bnnă.

Servitoarea de tavernă se îndepărtă în grabă, iar Laura căscă.

– Ești obosită deja? întrebă Bell.

– Probabil de la legănatul trăsurii, sugeră Lady Atherton. Pe mine mă adoarme întotdeauna.

– Stai destul de confortabil? o îutrebă Laura.

– O, da, dar poate ai vrea să te întinzi tu pe banchetă.

– Nu voi avea nevoie.

– Erai extenuată aseară, remarcă Lady Atherton. Sper că nu eşti bolnavă.

– Cred că e din cauza supărărilor din ultimele câteva zile, dar mă simt mai bine la gândul că fiul meu va fi în siguranţă.

– Ne vom opri peste noapte la Bear & Bull Inn. E curat, iar paturile nu sunt prea inconfortabile. E gălăgie în curte, dar să sperăm că veţi putea să dormiţi, spuse Bell.

– Bine că mi-ai amintit, zise Lady Atheron. Ar fi bine să iei o a doua cameră pentru mine. Una dintre efectele neplăcute ale îmbătrânirii e sforăitul.

– Prea bine, vom lua trei camere. Servitorii pot să doarmă împreună.

Slujnica puse o halbă în faţa lui Bell şi reuşi să îşi expună şi mai mult din pieptul generos în faţa ochilor lui. După plecarea ei, Laura îl privi mânioasă.

– Care e problema? se interesă el sorbind din bere.

– Te-ai holbat la pieptul acelei femei, bombăni ea.

– Practic mi l-a înfipt în faţă.

Lady Atherton pufni în râs.

Câteva minute mai târziu slujnica reapăru cu ceaiul. Îşi sprijini în şold mâna ca o bucată de şuncă şi îl privi pe Bell:

– Mai pot să fac ceva pentru dumneavoastră, milord?

– Doresc să terminăm rapid. Trebuie să plecăm în curând.

– Ei, mare păcat. Nu vedem prea des gentlemeni aşa chipeşi ca dumneavoastră.

Laura îşi îngustă ochii, iar Bell ridică din umeri:

– Nu e vina mea.

Laura turnă ceai pentru ea şi Lady Atherton.

– Ei, nu e cel mai bun ceai, dar sunt recunoscătoare pentru el.

Când îşi turnă o a doua ceaşcă, Bell se încruntă.

– Ce e? întrebă ea.

– Nu bea prea mult. Aş vrea să ne oprim doar cât să schimbăm rapid caii la următorul han.

Lady Atherton îşi puse jos ceaşca.

– Bellingham, înţeleg că eşti burlac şi nu eşti obişnuit să călătoreşti pe distanţe lungi însoţit de doamne, dar îmi dai voie să îţi amintesc să te porţi ca un gentleman?

– Îmi cer scuze, murmură el simţind cum urechile i se încinseseră.

– Contează prea puţin la ce oră ajungem la Bear & Bull Inn, zise Lady Atherton.

El se gândi că ar fi contat mult dacă ajungeau doar ca să afle că nu mai aveau camere libere, dar păstră acest lucru pentru sine. Se uită peste umăr şi ridică mâna pentru a cere nota de plată.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Laura, ridicându-se.

Bell se ridică şi el, întrebându-se dacă era normal ca o femeie să meargă la toaletă atât de des. Poate că toate criticile lui îi stârniseră neliniştea că nu aveau să se oprească suficient de des. Îşi drese vocea:

– Mă duc să verific caii. Te rog să stai oricât ai nevoie.

Nu mai călătorise însoţit de femei din copilărie şi nu ştia că femeile erau nevoite să îşi golească vezica mai frecvent. Dedusese că vezicile lor erau mici, fiindcă aveau nevoie adesea să „se împrospăteze". Ar fi pntut evita problema dacă ar fi băut mai puţine cești de ceai, dar avu inspiraţia să nu facă din nou acea sugestie.

Se gândi la vremurile de demult în care călătorise alături de prieteni bărbaţi. Beşicile lor mari nu aveau nevoie de hanuri, ceea ce pentru el era complet lipsit de logică. Dacă o persoană avea nevoie de intimitate pentru a-şi face nevoile, vezica aceea ar fi trebuit să fie mai mare pentru a compensa lipsa organelor externe. Firește, nu le împărtăşi acele gânduri doamnelor care îl însoţeau, căci ele l-ar fi considerat grosolan şi lipsit de maniere. Ele nu ştiau că toţi bărbaţii erau grosolani şi lipsiţi de maniere când nu erau doamne prin preajmă.

Când se întoarseră la trăsură după încă o astfel de oprire, îşi spuse că s-ar fi putut considera norocoşi dacă ajungeau la Thornhill Park până la Crăciun. Dar când urcă în trăsură, văzu oboseala din ochii Laurei şi se simţi ca un diavol pentru că se arătase atât de neînţelegător.

– Pari complet extenuată, remarcă el.

– Voi fi bine.

Lady Atherton se ridică în capul oaselor.

– Trebuie să te întinzi, Laura.

– Nu, am să mă ghemuiesc pe banchetă.

Bell îi puse coşuleţul de cusut şi trusa de lucru în compartimentul de dedesubt pentru a face mai mult loc, apoi bătu cu bastonul în tavan.

Când trăsura se puse în mişcare, i se adresă Laurei:

– Dă-ţi jos boneta şi sprijină-ţi capul pe umărul meu.

– Sunt atât de obosită, spuse ea cuibărindu-se la pieptul lui, după care închise ochii şi adormi.

Buzele i se întredeschiseră uşor. Tresări scurt o dată, iar el îşi spuse că părea vulnerabilă.

– Mi-a fost teamă că supărarea o îmbolnăveşte, zise Lady Atherton.

Ideea că Laura ar fi putut fi bolnavă îl făcu să simtă o strânsoare în piept.

– Vom rămâne la han o noapte în plus dacă va avea nevoie de mai multă odihnă, spuse el.

– Asigur-o că totul se va termina cu bine. Aminteşte-i că nu vei lăsa să i se întâmple nimic fiului ei. A fost nevoită să rămână puternică pentru foarte mult timp. Mă bucur că ai fost de faţă în ziua când Montclief a mustrat-o că l-a adus pe Justin la Londra.

– Şi eu mă bucur.

Laura se trezi cu o tresărire.

– Eşti bine? o întrebă el.

– Da. Lady Atherton doarme?

– Da. Trebuie să-mi spui dacă te simţi rău.

– Serios, voi fi bine. Cred că încep să simt efectele grijilor de până acum.

– Lasă-mă pe mine să îmi fac griji.

– Mă bazez prea mult pe tine.

– Nu e nimic rău în a te baza pe mine.

– Nu pot să mă obişnuiesc cu asta, fiindcă în curând ne vom despărţi.

– Poţi să te bazezi pe mine pe toată durata acestei călătorii şi cât te vei afla pe moşia mea.

– Tu intervii şi preiei controlul peste toate, zise ea acoperindu-şi un căscat. Presupun că ai în sânge instinctul de conducător, având în vedere că l-ai moştenit de la strămoşii tăi barbari.

– Sunt conte. Trebuie să fiu stăpân peste toţi cei de pe domeniul meu.

– Ţi-ai dorit vreodată să nu fii conte şi să nu fii nevoit să stăpâneşti peste toate?

– M-am lipsit de asta timp de patru ani. Am angajat oameni care s-o facă în locul meu. Nu intenţionam să mă întorc.

– De ce te-ai întors?

– Prietenul meu Will a fost chemat acasă la nunta fratelui lui. Ne gândeam să călătorim din nou pe Continent după aceea, dar Will nu a mai putut să se întoarcă din motive financiare. Apoi s-a însurat.

– Şi el intenţiona să rămână burlac toată viaţa? întrebă Laura.

– Nu plănuise să se căsătorească, dar a fost prins într-o situaţie compromiţătoare.

– Trebuie să fi fost dificil pentru ei.

– În ciuda circumstanţelor, sunt fericiţi şi aşteaptă un copil la vară. Făcu o pauză, apoi adăugă: Recent s-a căsătorit şi un altul dintre prietenii mei.

– Îi vizitezi?

– Încă nu. Încerc să evit situaţiile în care gazda decide că probabil am nevoie de o soţie.

– Te gândeşti vreodată cum ar fi să ai o soţie?

El se crispă. Se gândise cum ar fi fost să piardă o soţie.

Laura îi prinse obrazul în palmă, insistând:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu vrei să ştii.

– E din cauza amintirilor neplăcute din trecutul tău?

– Nu. Făcu o pauză, apoi zise: Din cauza celor fericite.

Laura îşi sprijini capul de inima lui.

– Înţeleg. După ce a murit Phillip, mi se întâmpla să mai găsesc câte un obiect banal, de exemplu un pământuf de ras sau un pieptăn. Era ciudat că acele lucruri mă făceau să plâng mai mult decât numeroasele scrisori de condoleanţe.

Bell își puse mâna peste părul ei și nu mai spuse nimic. Acea unică mărturisire era mai mult decât spusese vreodată cuiva, cu excepția prietenului lui, Will. Laura înțelegea acel lucru fiindcă își pierduse soțul. Dar în cazul lui nu era vorba doar de suferință. Era și vinovăție.

După o călătorie lungă și lentă, Bell era nerăbdător să coboare din trăsură și să își dezmorțească picioarele. Le împărți bacșișuri generoase hamalilor pentru a grăbi descărcarea bagajelor. Intrară în salonul de luat masa și se ospătară cu friptură de pui, cartofi și conopidă. Era o masă potrivită pentru un han.

În timp ce o cameristă le conduse pe doamne sus, Bell bău o halbă de bere. Când o termină, urcă și el. Spera să doarmă netulburat în noaptea aceea.

Lady Atherton scoase capul din cameră. Părul îi era legat în cârpe.

– I-am spus cameristei să-mi bată zgomotos la ușă dimineața. Am obiceiul de a dormi chiar și când e furtună afară. Imediat ce pun capul pe pernă, devin oarbă și surdă la tot restul lumii.

Bell se încruntă, întrebându-se de ce simțise nevoia să îl informeze despre obiceiurile ei nocturne.

– Somn ușor, încheie ea.

Bell se duse în camera lui și își scoase vestonul și eșarfa. Câteva minute mai târziu, auzi o ușă deschizându-se. Scoase capul din cameră, speriind-o pe Laura, care deschisese ușa pentru a o lăsa pe cameristă să iasă. Servitoarea coborî în grabă.

– E ceva în neregulă? întrebă Laura, strângând un șal în dreptul gâtului.

– Nu, dar Lady Atherton m-a avertizat că nu o trezesc nici furtunile cu tunete. De ce nu s-a mulțumit s-o informeze doar pe cameristă?

– Șșșșt! S-ar putea să te audă.

– Noapte bună.

Laura închise ușa, iar el intră în camera lui. Își scoase vestonul, jiletca și eșarfa, apoi se așeză pe marginea patului să se descalțe de ghete și șosete. Se duse la lighean și se stropi cu apă

pe față. Doamne, barba deasă ce îi crescuse îl făcea să semene cu un pirat!

Dădu să-și descheie nasturii de la pantaloni când auzi pași pe scară.

Bell deschise ușa deodată cu Laura. O altă cameristă apăru cu un braț plin de prosoape și bătu la ușa camerei lui Lady Atherton. Când nu primi nici un răspuns, se întoarse, aruncă o privire spre pieptul dezgolit al contelui și porni în fugă spre scări.

El râse și ieși pe coridor.

– Șșșt, făcu Laura. Nu cumva să o trezim pe Lady Atherton.

– Nu aud nici un sforăit.

– Vorbește încet. Ai putea să trezești alți călători.

– Cu zarva care e în curtea hanului, nu prea contează.

Se auzi o voce dinspre scări:

– Îți spun, e un bărbat pe jumătate gol pe coridor.

– Alice, ai bărzăuni în cap, rosti o femeie.

– L-am văzut cu ochii mei. Bate la ușa lui. Ai să vezi.

Laura îi făcu semn cu mâna. Bell închise ușa camerei lui și intră într-a ei.

Laura închise ușa în urma lui și își duse degetul la buze.

Se auzi un tropăit de pași pe coridor. Cineva bătu la ușa lui Bell.

– Nu aud uimic, spuse o femeie.

– Deschide ușa, o îndemnă Alice.

– Și să fiu dată afară pentru furt? Ești nebună?

– Poate siluiește femei, sugeră Alice.

Laura își puse o mână peste gură. Umerii lui Bell se zguduiră de râs.

Vocile și pașii se îndepărtară.

– P-poate si-siluiește fe-femei, repetă ea amuzată.

– Ah, frumoasa mea, declamă el lăsând-o pe spate. Pregătește-te să fii siluită.

– Ajutor, ajutor, spuse ea fără vlagă.

Bell o trase înapoi în picioare.

– Doamne, ce poznă!

Laura își apăsă o mână pe piept. Prea târziu își dădu seama că nu purta decât o cămășuță. El îi privi sânii și îi văzu sfârcurile prin materialul subțire. Simți o strânsoare între coapse.

– Probabil ești obosită.

– Sunt perfect trează, spuse ea. Am dormit prea mult în trăsură, dar sunt sigură că tu ești obosit și vrei să mergi la culcare.

– Sunt perfect treaz și eu.

„Și încep să mă încing din cap până în picioare."

– Poate că un pahar de vin ne-ar ajuta să ne relaxăm.

– Vinul va fi prost și imposibil de băut, dar am adus o sticlă de brandy.

– Eventual am putea să povestim puțin până ne apucă somnul pe amândoi.

– Eu aduc sticla de brandy. Poți să bei puțin. Ne va relaxa pe amândoi.

– Pare o idee excelentă, spuse ea.

Bell aprinse o lumânare și întredeschise ușa. Nevăzând alți călători, închise cu grijă ușa de la camera Laurei și intră în odaia lui. Luă sticla și deschise din nou ușa cu mare atenție. Se simți ca un băiețandru strecurându-se în camera ei, dar chiar nu voia să bea singur.

– Nu avem pahare, așa că va trebui să te cobori la a bea direct din sticlă.

Ea râse și bătu ușor patul.

– Mă gândesc că nu vrei să te așezi pe un scaun tare.

– Te-ai gândit bine, spuse el. Privirea îi alunecă spre spectacolul oferit de sânii ei deasupra cămășuței. Fierbințeala îi năpădi mădularul și îi acceleră respirația. Își înăbuși impulsul de a-i spune cât de mult îi plăcea ceea ce văzuse și atinsese. Ai gustat vreodată brandy?

– Nu, îmi închipui că e tare.

– Da, e. Ia o înghițitură foarte mică și nu tuși.

Ea adulmecă sticla plată și se dădu înapoi.

– Nu, mulțumesc.

Bell luă recipientul și sorbi o dușcă.

– Povestește-mi despre Thornhill Park, îi ceru ea.

– E o proprietate uriașă, de peste o mie de acri. Își rechemă în minte aleea circulară de la intrare și aranjamentul formal al peisajului. Un peisagist mi-a propus să transformăm grădinile într-un fel de hățiș sălbatic, după ultima modă. Am refuzat.

– Voiai să o păstrezi așa cum ți-o aminteai din copilărie.

– Stâncile sunt magnifice, zise el sorbind din brandy.

Își imagină bolovanii proeminenți și valurile mării spărgându-se dedesubt.

– Povestește-mi despre ele, stărui ea.

Nu mai pusese piciorul pe stânci de când se întorsese în Anglia, dar amintirile îl năpădiră acum. Formațiunile bizare de piatră, strigătul păsărilor, mugetul constant al mării.

– Când eram copil, m-am urcat singur pe o stâncă.

– Părinții tăi au fost probabil îngrijorați.

Bell auzi în minte tumultul valurilor spărgându-se și se văzu cu privirea ațintită la picioare, la marea învolburată. Își aminti că se simțise amețit de înălțime.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Laura.

Amintirea era ca un vis. Își aminti brațele puternice ce îl înhățaseră și o voce răgușită: „Dumnezeule, o, Dumnezeule!"

– Tata.

Cuvântul îi scăpase fără să vrea.

– Te-a găsit?

Uitase sau alungase acel episod în adâncurile întunecate ale minții lui. Acum amintirea îi invadă gândurile:

– Brațele îi tremurau.

Tatăl lui îl apucase atât de strâns încât îl duruse.

– Ai fi putut să te rănești, spuse ea. Sau să-ți fi pierdut viața căzând.

Bell tresări și căută puțină uitare în sticla de brandy. Tatăl lui cel mai probabil îi salvase viața în ziua aceea, dar, ani buni mai târziu, el nu fusese prezent când își dăduse sufletul. Își încleștă fălcile. Ajunsese prea târziu.

Laura îi luă mâna. Palma îi era moale și caldă.

– Te-a pedepsit tatăl tău? Când Bell clătină din cap, insistă: Nu-ți mai aduci aminte?

– M-am trezit noaptea. Tata adormise într-un scaun lângă patul meu.

– Avea nevoie să fie lângă tine. Îmi imaginez că ți-a interzis să mai mergi pe-acolo vreodată.

– M-a dus la stânci a doua zi. Tata mi-a arătat locurile periculoase și mi-a spus că mă va duce acolo ca să...

Simți ceva fierbinte țâșnindu-i în gât. Scrâșni din dinți.

– Ca să... îl îmboldi ea. Neprimind nici o reacție, îi ceru șoptit: Spune-mi.

El se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe coapse.

– Nu voia ca mama să-și facă griji.

– I-a spus mamei tale?

– Nu știu.

– A fost inteligent din partea tatălui tău să te ducă acolo. A fost un bărbat înțelept.

– Da și nu.

– Ce vrei să spui?

– Obișnuia să-mi spună că stâncile fuseseră formate de mâna lui Dumnezeu. Pufni: L-am crezut.

– Nu crezi în miracole?

– Cred în ceea ce pot să văd, să aud, să miros și să ating.

– Când s-a născut primul copil al surorii mele Rachel, eu l-am considerat un miracol.

El se gândi la sutele de copii născuți în mizerie, dar îi cunoștea convingerile și își înăbuși cinismul.

Laura îi întoarse palma în sus și urmări o linie cu degetul.

– Te-ai descurcat atât de bine cu Justin, încă de la început. Am știut că probabil ai învățat asta de la tatăl tău. Bell nu spuse nimic. Nu se simțea în stare. Prietenii tăi s-au căsătorit, zise ea. Tu te-ai gândit vreodată cum ar fi să te însori?

– Pentru scurt timp, după nunta prietenului meu Fordham.

Se simțise izolat și plutind în derivă. Prietenii lui își văzuseră în continuare de viețile lor. La naiba, cât de tare îi lipseau.

– Ai să renunți la moștenirea familiei tale?

– Nu voi mai fi aici să-mi pese, rosti el cu fălcile încleștate.

– Ăsta nu e un motiv.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Mi-am dat seama de ceva, spuse Laura. Nu există nici o restricție privind înstrăinarea, corect?

– Nu are cine să o moștenească. Se posomorî. Unde vrei să ajungi?

– Ai de gând să o lași să reintre în patrimoniul Coroanei.

– Asta nu te privește.

– Dacă într-adevăr nu te interesează ce se întâmplă cu proprietatea, de ce nu o vinzi acum?

– Cum îndrăznești să-ți bagi nasul în afacerile mele? se răsti el.

– Și tu ți l-ai băgat într-ale mele. Pe de altă parte, nu ești furios pe mine.

– O, ba da, sunt.

– Ești furios fiindcă ți-ai pierdut familia.

– Nu, sunt furios pe îndrăzneala ta. Ăsta e motivul pentru care nu vorbesc niciodată despre trecut.

– Știu cum te simți. Am avut o perioadă după înmormântarea lui Phillip când nu-mi venea să cred ce se întâmpla, deși anticipasem sfârșitul. La o lună după ce a murit am intrat în camera lui și am descoperit că valetul îi aruncase pământul de ras. Am fost atât de furioasă. Nu înțelegeam de ce.

Respirația lui deveni gâfâită.

– Știu că tu nu înțelegi. Crezi că mă cunoști, dar nu este așa. Am motivele mele pentru deciziile pe care le iau. Știu de ce sunt capabil și de ce nu. Nu va exista niciodată o mică familie. Nu va exista niciodată un moștenitor sânge din sângele meu. Nu va mai exista niciodată o altă Lady Bellingham.

– Cred că ar fi bine să pleci, spuse ea.

Contele își trecu mâna prin păr.

– Nu ți-am făcut niciodată promisiuni mincinoase, Laura.

– La ce te referi?

– La batistă.

Ea simți umilința arzându-i pieptul:

– Așa am vrut eu să-ți mulțumesc.

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Am avut o obligație morală, având în vedere ceea ce s-a petrecut.

Laura își mușcă buza, căci ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl audă era că îi considera pe ea și pe Justin o obligație morală.

– Noapte bună, spuse el.

Când Bell închise ușa, fața Laurei se boți de plâns. Știuse de la bun început că nu exista un viitor pentru ei. Și totuși nu renunțase la speranță. În seara aceea îi deschisese o mică fereastră spre trecutul lui, iar ea crezuse că îl putea ajuta să se vindece. Dar el nu voia să fie vindecat.

Știuse de la bun început că și dacă el ar fi putut să-i ofere luna și stelele de pe cer și toată inima lui, tot nu ar fi putut să îi ofere copii.

Înțelesese de câteva săptămâni că nutrea sentimente tandre față de el și le lăsase să se dezvolte. Ea îl iubea, însă el nu își dorea doar o prietenie, iar acum Laura nu mai era sigură nici măcar de posibilitatea unei prietenii între ei.

Cu inima grea, se pregăti de culcare. Băgă mâna sub pat după oala de noapte, dându-și seama că o durea spatele, iar sânii îi erau puțin cam sensibili. Spera din tot sufletul că ciclul ei neregulat nu avea să vină tocmai acum. O, avea să fie o experiență umilitoare. Se rugă să se fi înșelat.

Când camerista o trezi dimineața, Laura se ridică în capul oaselor și fu cuprinsă de un val de greață. Își spuse că cel mai probabil era din cauza emoțiilor turbulente din noaptea trecută. Camerista îi aduse o oală de noapte curată și îi promise o ceașcă de ceai care să îi liniștească stomacul.

Tocmai începea să se simtă mai bine, după ce stătuse nemișcată o vreme, când își dădu seama că avea nevoie de oala de noapte pentru a doua oară în dimineața aceea. Îi veni să vomite și se ridică, întrebându-se dacă era bolnavă. Apoi întreg corpul îi fu cuprins de furnicături.

În ziua în care se dusese acasă la Rachel și îi mărturisise că era posibil să fi rămas grea, sora ei o întrebase dacă simțea nevoia să folosească oala de noapte mai des decât de obicei. Fusese prima ei suspiciune că poate se înșelase în privința unei posibile sarcini.

Se așeză pe marginea patului și își acoperi gura. Își spuse că nu putea fi adevărat. În primele cinci luni de căsnicie nu rămăsese

însărcinată. După aceea soțul ei devenise prea bolnav pentru a mai face dragoste cu ea.

Dar cum ar fi putut să fie însărcinată? Nu fusese decât acea unică noapte cu Bell. Era posibil. Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare. Își dorise un copilaș cu atâta ardoare și crezuse că nu avea să se întâmple niciodată. Își puse mâinile pe abdomenul plat și simți speranța înmugurindu-i în suflet.

Fericirea ei dispăru rapid când înțelese enormitatea situației. În noaptea când făcuseră dragoste, ea îi spusese că nu rămăsese niciodată însărcinată cât fusese căsătorită. El păruse ușurat.

Noaptea trecută Bell o informase fără echivoc că nu avea să existe niciodată o familie sau un moștenitor sânge din sângele lui. Nu putea să îi împărtășească bănuiala ei, dar, dacă era adevărat, avea să fie nevoită să îi spună. Copilașul avea să fie și al lui.

În cazul acesta însă, el s-ar fi simțit prins în capcană.

Contele nu o iubea și nu își dorea o familie. Era dispus să lase toate proprietățile lui să reintre în patrimoniul Coroanei fiindcă nu se considera capabil să fie soț și tată.

Nu avea voie să intre în panică. Nu era nimic sigur. Dar dacă într-adevăr purta în pântec pruncul lui, avea să se găsească într-o situație teribilă. Avea să fie o mamă necăsătorită, cu un bastard. Atât copilul ei, cât și întreaga ei familie aveau să sufere.

– O, Dumnezeule, ajută-mă!

Bell se simțea ca un căpcăun. Laura nu vorbise decât foarte puțin la micul dejun și își ferise privirea de fiecare dată când el încercase să i-o surprindă. Acum își concentra toată atenția pe brodarea minusculei rochițe pentru copilașul surorii ei. O întristă probabil foarte tare faptul că surorile ei aveau copii, în timp ce pântecul ei rămânea gol. Se întrebă dacă nu cumva problema fusese cu soțul ei vârstnic. Apoi îi trecu prin minte că, dacă așa stăteau lucrurile, era posibil să o fi lăsat însărcinată. Era totuși de necrezut. Cunoscuse bărbați ale căror soții nu rămăseseră însărcinate luni bune după căsătorie.

Fu zguduit de o amintire. Aproape că simțea din nou cât de tare i se încinsese fața când tatăl lui îl mustrase că sărutase acea servitoare. „E suficient o singură dată ca să creezi un bastard!"

Se certă în sinea lui că își lăsase gândurile să alunece spre un dezastru inexistent. Singurul motiv pentru care se gândise la acest lucru era faptul că Laura broda acea rochie de sugar. Ceea ce ar fi trebuit să îl îngrijoreze era felul urât în care se purtase cu ea noaptea trecută. Devenise defensiv fiindcă ea își băgase nasul și îl iscodise puțin prea adânc. Știuse de la bun început că Laura era genul de femeie care îi cocoloșea pe alții. Probabil credea că îl putea vindeca. Poate că în seara aceea, când se opreau să înnopteze la White Dove, avea să o invite la o plimbare, ca să își poată cere scuze.

Capitolul 15

În clipa în care ajunseră la White Dove, Laura se duse direct la hangiță. Era jenată de cât de frecvent fusese nevoită să meargă la toaletă. Acum, apărând la intrare, avu impresia că bătea la ochi. Știa că era ridicol. Bell nu bănuia nimic, evident. Un burlac nu ar fi avut cum să recunoască primele semne ale unei sarcini. Desigur, nu s-ar fi aflat în această dilemă dacă ciclurile ei ar fi fost regulate – sau dacă nu s-ar fi culcat cu el. Dar nu voia să regrete acea noapte, nici pe el.

Argatul duse bagajele sus în timp ce Laura se apropie de Bell și Lady Atherton.

– Ei bine, eu mă duc sus să mă spăl și să îmi citesc cartea de poezie, acum că nu mă mai aflu într-o trăsură care să mă zgâlțâie, spuse Lady Atherton. Laura, ai fost înțeleaptă să îți aduci de cusut pe drum. Mă însoțești sus?

Bell îi întâlni privirea, iar Laura își dădu seama că dorea să discute cu ea. Se întoarse spre Lady Atherton:

– De fapt, aș vrea să-mi dezmorțesc picioarele. Lord Bellingham, mă însoțești?

– Da, o plimbare ar fi plăcută.

– Ei bine, ne întâlnim mai târziu în salonul de luat masa, spuse Lady Atherton.

Laura îl luă pe Bell de braț. În curtea hanului era gălăgie și pliu de călători. El o conduse pe lângă un grup de copii care se jucau. Când se opri lângă un stejar, inspiră adânc și spuse:

– Laura, îmi pare rău pentru cuvintele mele aspre de noaptea trecută. Am fost grosolan, îngâmfat și rău – cu tine, draga mea prietenă.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Iartă-mă.

– Nu ai făcut nimic greșit, zise Bell luându-i mâna. Cred că mi-am format o idee destul de clară despre ce fel de femeie ești. Ți-ai asumat de timpuriu rolul de persoană care are grijă de alții și ești foarte bună la asta. Ești foarte conștientă de sentimentele celorlalți și vrei să îi ajuți. Date fiind deciziile pe care le-am luat, înțeleg de ce vrei să mă ajuți să mă împac cu moartea familiei mele.

– Nu ai plâns niciodată după ei.

– Am dat greș față de ei, scrâșni el.

– Nu înțeleg.

– Nu vreau să vorbesc despre detalii. Am fost pus la încercare și am dat greș.

Laura se gândi că în pântecul ei era posibil să crească un copil și se întrebă ce avea să se aleagă de ea dacă dădea greș în fața acestei încercări. Îi strânse mâna.

– Știi că sunt tentată să mă ofer să te ajut, dar am să-ți respect dorințele și intimitatea.

– Mi-am ieșit din minți când mi-am dat seama că ajunsesem prea târziu. Aveam familia perfectă și i-am pierdut pe toți. Dacă nu ar fi fost prietenii mei, nn știu ce s-ar fi întâmplat. În cei patru ani cât am călătorit, am știut că nu voi putea să plătesc niciodată pentru acel eșec. Nu există salvare. Nu pot să-i aduc înapoi și nu pot să ușnrez situația creând o altă familie.

– Nu cumva te judeci prea aspru? Erai mai tânăr, iar soarta te-a pus la încercare într-unul dintre cele mai rele moduri posibile.

– Am decis cu ani în urmă că nu voi fi niciodată familist. Nu mă reprezintă. Nu am de gând să mă căsătoresc doar pentru

a transmite un domeniu și un titlu. Asta nu îmi va aduce înapoi familia, nici nu îmi va spăla păcatele.

Îi era teamă să-și dea voie să iubească din nou fiindcă n-ar fi putut îndura să-i piardă pe cei pe care îi iubea.

Atmosfera de la cină fu jovială, în cea mai mare parte datorită Laurei, care le spuse povești amuzante despre enoriașii tatălui ei și despre unii localnici care își dădeau aere.

– Cum poate tatăl tău să țină o predică fără să izbucnească în râs când unul dintre enoriașii lui sforăie atât de tare încât nu-l mai aude nimeni? întrebă Bell.

– Tata spune că astfel economisește timp, fiindcă poate cu ușurință să repete orice predică fără teama că cineva a auzit-o de la capăt la coadă, spuse ea zâmbind.

Hangița le aduse o sticlă de vin și trei pahare. Laura se rugă să fie scutită.

– Aș prefera ceai în seara asta.

– Nn vrei niște vin? se miră Lady Atherton.

– Probabil mi se schimbă gusturile. În orice caz, o ceașcă de ceai fierbinte e întotdeauna revigorantă.

Lady Atherton o privi cu o expresie enigmatică. Laura își dădu seama că prietena ei era prea perspicace pentru a nu observa semnele.

Laura se așeză pe un scaun în camera lui Lady Atherton.

– Ei, mai avem încă o zi de călătorit, apoi îl voi revedea pe Justin.

Prietena ei își termină paharul de vin de Xeres.

– Sunt sigură că băiatul se distrează de minune hoinărind prin Thornhill Park, mai ales cu derbedeii ăia de Harry și Colin.

– Mă tem că nu vom reuși să-l împiedicăm pe Montclief să îl ia pe Justin, oftă Lanra.

– Ține minte ce-ți spun, Bellingham nu va lăsa să se întâmple asta.

– Cel mai probabil tribunalele îi vor permite lui Montclief să își păstreze statutul de tutore, asta doar dacă nu cumva Bellingham reușește să găsească dovezi împotriva lui. Până acum

investigatorul nu a descoperit nimic relevant în afară de faptul că își stoarce la sânge arendașii.

– Influența lui Bellingham și capacitatea lui de a înțelege tribunalele vor înclina balanța în favoarea voastră. Lady Atherton o bătu ușor pe mână. Știu că probabil nu e o mare aliuare în momentul de față, dar îți recomand să ai încredere în el.

– Am încredere în Bellingham, spuse Laura, dar aș minți dacă nu aș recunoaște că mă înspăimântă gândul că tribunalul nu ne va da câștig de cauză.

– Ai răbdare. Bellingham vă va salva. Ține minte ce-ți spun.

Laura știa că avea să facă tot ceea ce-i stătea în putere, dar dacă nu descopereau dovezi irefutabile privind caracterul mizerabil al lui Montclief, ea risca să-și piardă fiul.

Mai târziu în aceeași seară

Laura era speriată, mai speriată decât fusese vreodată în viața ei. Mai speriată decât atunci când fiul ei se destrăbălase alături de prieteni pe străzile periculoase ale Londrei. Mai speriată decât atunci când doctorul lui Phillip îi mărturisise că boala lui era fatală. Mai speriată decât atunci când Montclief amenințase să îi ia fiul.

Trebuia să ia o decizie, una cu care nici o mamă nu ar fi trebuit să fie nevoită să se confrunte, și era obligată să își ascundă acțiunile pas cu pas pentru a-i proteja pe toți cei pe care îi iubea.

În viitorul apropiat trebuia să plece din Hampshire și să inventeze o poveste pentru absența ei. Erau necesare pregătiri minuțioase, fiindcă familia ei avea să-i pună întrebări, iar ea nu putea să-i lase să afle adevărul.

Intenționa să-i ceară ajutorul lui Lady Atherton. Era esențial ca aceasta să-i păstreze secretul, ceea ce însemna cea mai sfâșietoare decizie pe care ar fi putut vreodată să o ia o femeie.

Nu mai putea să ignore evidența. Erau prea multe semne. Purta în pântec odrasla lui Bell.

Ochii i se umplură de lacrimi când își puse mâna pe abdomenul plat, ca și cum ar fi putut să-și protejeze copilul nenăscut. Stătuse

trează aproape toată noaptea, luptându-se cu o decizie care nu îi oferea decât suferință, și, mai rău, o viață de orfan pentru copilul ei.

Cum ar fi putut s-o facă? Cum ar fi putut să își abandoneze propriul copil? Ce fel de mamă și-ar fi lăsat odorul într-un orfelinat? Simplul gând îi stârnea o asemenea greață, încât nu putea mânca aproape nimic.

Dar copilul era și al lui Bell. El nu merita să știe că avea să fie tată? Nu merita să aibă un cuvânt de spus în acea decizie? În minte îi răsunară cuvintele lui. „Știu de ce sunt capabil și de ce nu. Nu va exista niciodată o mică familie. Nu va exista niciodată un moștenitor sânge din sângele meu. Nu va mai exista niciodată o altă Lady Bellingham."

Nu știa ce să facă. El suferise deja atât de mult și nu își dorea o familie. Dacă îi spunea, Bell avea să-și facă datoria și să o ia de soție, dar îi era teamă că nu ar fi fost niciodată o căsnicie adevărată. Contele nu era genul care să lase legile societății să îi dicteze viața. Ar fi avut grijă ca nici ei, nici copilului să nu le lipsească nimic, dar bănuia că ar fi trăit separat. Nu ar fi existat niciodată armonie între ei, iar copilul lor ar fi suferit din această cauză.

Dacă nu îi spunea, copilul lor ar fi suferit o soartă mult mai crudă. Își imagină un băiețel cu ochi albaștri cerând să-și vadă mama, iar fața i se boți de plâns. Știa cu fiecare fibră din ființa ei că nu ar fi putut niciodată să își abandoneze copilașul, dar trebuia să găsească o soluție pentru a-și proteja atât odrasla, cât și familia de rușine.

Nu avea răspunsuri, dar tatăl ei o învățase să aibă încredere în rugăciune. Îngenunche pe podeaua tare de lemn, își înclină capul și se rugă să primească un răspuns.

– Doamne, nu pot să fac asta singură.

Străduindu-se să asculte, se confruntă cu o clipă de incertitudine, dar nu avea să își abandoneze copilul. Așteptă, impunându-și să fie răbdătoare, așa cum o învățase tatăl ei.

Așteptă timp îndelungat, apoi primi un răspuus. Cu lacrimile șiroindu-i pe față, își împreună mâinile peste abdomen și spuse:

– Te iubesc.

*

Camerista împletise părul Laurei și îi pusese o cărămidă fierbinte în așternuturi. Laura se spălă pe față și își luă o cămașă de noapte curată. A doua zi urma să își revadă fiul. Îi fusese cumplit de dor, însă spera că el de-abia dacă se gândise din când în când la ea în timp ce explorase Thornhill Park cu Harry și Colin.

O anumită pace o învălui. Știa că în lunile care urmau avea să se confrunte cu dificultăți inimaginabile, dar se confruntase și altădată cu dificultăți și știa că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, avea să găsească soluția cea mai bună.

Își întinse șalul voluminos la picioarele patului și tocmai voia să se culce când auzi o bătaie în ușă. Întredeschise ușa și îl văzu pe Bell.

– Intră, spuse ea încet.

– Aud sforăitul lui Lady Atherton prin peretele despărțitor. Nu vei putea să dormi cu asemenea gălăgie.

– E târziu, și mă îndoiesc că mai sunt camere libere.

– Laura, azi e ultima noapte înainte să ajungem la Thornhill Park. Vom fi înconjurați de alte persoane.

O privi direct în ochi.

Laura nu fu surprinsă. Bell era genul de bărbat direct.

– Dorești mai multă intimitate? întrebă ea.

– Da, vreau să stăm de vorbă, dar mă cunoști bine. Vor mai fi și alte discuții după ce ajungem la Thornhill Park, dar, pentru binele tău, acolo trebuie să respectăm convenientele. Adevărul e că nu reușesc să mi te scot din minte tot așa cum nu reușeam nici în ziua în care am venit să îți aduc sticla lui Justin.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să discut despre ceea ce există între noi. Vii te rog în camera mea? Pereții sunt subțiri ca hârtia și vreau să vorbesc deschis.

Laura își luă șalul și îl înfășură în jurul umerilor, apoi îl urmă în celălalt capăt al coridorului. O scânteie măruntă de speranță se aprinse în ea, dar se mustră în sinea ei. Nimic nu se schimbase pentru el și totul se schimbase pentru ea.

Bell îi spusese clar că nu îi putea oferi nimic permanent.

Când intră în camera lui, se așezară pe pat, față în față, iar el îi luă mâinile.

– Știu că locuim departe unul de celălalt, dar nu vreau ca distanța să fie o piedică în calea prieteniei noastre. Sper că vei accepta să corespondăm.

Laura îi studie chipul, înțelegând că pentru el era probabil un pas mare.

– Tu vei călători vara asta. S-ar putea să fie dificil.

– Colin organizează în fiecare toamnă o partidă de vânătoare. Ai putea să vii și tu și să-l aduci pe Justin.

Până în toamnă starea ei avea să fie dificil de ascuns.

– Poate.

– După ce mă întorc de pe Continent, am să-ți trimit o scrisoare și vom face planuri. Justin mă va ajuta să te conving.

– Să așteptăm până se apropie momentul înainte să-i spunem. Altfel mă va întreba întruna despre planuri.

Se uită la mâinile lor împreunate. El o invitase în camera lui, iar acum avea ocazia să-i dezvăluie că avea să devină tată până în iarna următoare. Dar nu stabilise cum să îi spună și aveau să li se ofere suficiente oportunități după ce ajungeau la Thornhill Park. Avea doar nevoie de puțin timp pentru a alege cea mai bună manieră de a-i comunica. Trebuia să o facă, indiferent cât de tare i-ar fi fost teamă să îi dea o veste care nu l-ar fi bucurat.

– Mi-am dat seama că tu mi-ai spus prea puține despre familia ta. Tatăl tău e sever?

– Doar când trebuie să fie. Frații mei au fost bătuți cu bastonul în repetate rânduri.

– Lasă-mă să ghicesc. Unde dă tata, crește.

– Da. Phillip nu credea în folosirea bastonului pe un copil. Mi-a părut bine. Dar tatăl tău?

– Știa că o bătaie cu bastonul s-ar fi terminat prea repede. El ne punea să curățăm grajdul.

– Fratele tău se băga și el în buclucuri?

De-abia atunci își dădu seama că folosise cuvântul „ne".

– Da, toți băieții sunt răi.

– Uneori și fetele sunt rele, râse ea.

– Ei, asta e interesant. Tu ai făcut lucruri rele, Laura? o întrebă el pe o voce joasă.

– Da. Eram invidioasă că frații mei aveau voie să înoate în râu, dar fetelor le era interzis. Adam și Caleb făceau mereu pe grozavii cu mine. Într-o zi le-am furat pantalonii. Au fost nevoiți să fugă acasă goi.

Umerii lui se zgâlțâiră de râs.

– Povestește-mi despre primul tău sărut, o rugă.

– Uf! Aveam zece ani. Robert Bayer m-a țintuit de un copac și și-a apăsat gura peste a mea. I-am dat una în fluierul piciorului.

– O, deci nu ești chiar atât de diferită de Angeline, observă el.

Ea se îndoia că Angeline se ocupase de alți frați în copilărie, dar păstră acest lucru doar pentru sine.

– Familia ta a călătorit vreodată? vru Bell să știe.

– Nu, am trăit toată viața în Hampshire. Londra e primul loc în care am călătorit vreodată.

Părinții lui îi duseseră pe Steven și pe el la Brighton pentru a se îmbăia în mare. Vizitaseră Stonehenge. În fiecare primăvară veniseră la Londra.

– Eu am văzut Turnul Londrei când eram copil. L-ai dus pe Justin, nu-i așa?

– L-am dus. I-a plăcut fiindcă era macabru.

– Ești o mamă bună pentru el. Fără îndoială nu ți-a fost ușor să-l crești singură.

– M-au ajutat părinții mei cât au putut. La fel și frații și surorile mele. Dar ei au toți copii. Nu voiam să-i deranjez.

– Laura, ești o femeie specială, zise el prinzându-i obrazul în palmă. Să nu uiți asta niciodată.

– Cred că ești cel mai remarcabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Contele izbucni în râs.

– Ne-am admirat reciproc și acum putem declara că ne potrivim perfect.

Laura și-ar fi dorit din toată inima ca așa să stea lucrurile.

– De ce ești atât de solemnă? întrebă el.

– Constat că aștept ziua de mâine cu o ușoară strângere de inimă.

– De ce?

– Fiindcă nu vreau ca noaptea asta să se sfârșească.

– Laura?

Se îndrăgostise de el, iar în anii care aveau să vină nu voia să privească spre trecut cu regrete.

– Vreau o ultimă noapte cu tine.

– Eşti sigură? o întrebă el privind-o în ochi.

Ea îi răspunse cu un sărut adânc, lacom.

O, Doamne! Îşi scoase ghetele, pantalonii şi ciorapii. Când ridică ochii spre ea, Laura îi aruncă o privire fierbinte. O luă în braţe şi, când buzele li se întâlniră, o dezmierdă cu limba pe îmbinarea gurii până se deschise pentru el. Sărutul fu adânc şi fierbinte. O dorea enorm, dar nu avea s-o grăbească.

Îi prinse cămăşuţa şi i-o ridică peste şolduri, trăgându-i-o peste cap. Îi prinse sânii în palme şi îi dezmierdă sfârcurile cu degetele mari. Ea îşi arcui spatele. El înţelese ce îşi dorea şi i le supse. Laura îşi puse mâna pe ceafa lui, iar respiraţia lui se acceleră.

Îşi plimbă mâna peste pieptul lui, lăsând-o apoi să îi alunece peste trunchi. Mădularul i se zbătea să iasă din pantaloni. Îşi strecură degetele înăuntru şi îi dezlegă panglica de la chiloţi, constatând:

– E tare.

Bell respira gâfâit. Laura îl dezbrăcă încet de chiloţi, tachinându-l cu degetele, iar el o privi în tot acest timp, până când bărbăţia i se eliberă. De data aceasta, ea îşi închise mâna în jurul lui, smulgându-i un geamăt.

Prinse în palme sânii Laurei şi îi supse, apoi îi exploră trupul până îi găsi sexul umed.

– O, da!

Îi îndepărtă coapsele şi îi ridică fesele în palme. Când îşi folosi limba pe miezul ei dulce, Laura strigă. Se opri şi îi întâlni privirea. Ea luă perna şi o muşcă pentru a-şi înăbuşi ţipătul.

Bell o privi în timp ce îşi folosea limba pentru a o împinge la limită. Capul îi căzuse pe spate, iar părul i se revărsa pe pernă. Îşi puse o mână pe ceafa lui în timp ce el îi deschise faldurile sexului, dezmierdând-o cu limba tot mai rapid. Începu să se zvârcolească pe pat.

– Te doresc, gemu ea.

– Unde? întrebă el, lăsându-şi degetul să îi alunece de-a lungul faldurilor umede.

– În mine. Acum.

El îşi poziţionă mădularul şi renunţă la orice blândeţe. Se împinse în ea, iar Laura se ridică spre el, arcuindu-şi spatele. Îu clipa următoare îi trase picioarele peste umerii lui şi o prinse de şolduri. Nu ţinea minte să mai fi fost vreodată atât de înuebunit de dorinţă. Se privi în timp ce se împingea în ea. Era fierbinte şi strâmtă. Se retrase parţial şi se împinse înăuntru cât de departe putea. Rămânând nemişcat, îi spuse:

– Strânge-mă.

Când ea o făcu, aproape că-şi vărsă sămânţa, atât era de plăcut. Vârî mâna între ei şi îi masă miezul dulce, împingându-se tot mai repede în ea. Din gâtul ei izbucniră mici sunete feminine ce îl făcură să-şi piardă minţile. Când ea se prăbuşi, contracţiile puternice îl aduseră şi pe el la extaz. Căzu peste ea, dar, nevrând să o zdrobească, se rostogoli pe spate şi o privi. Laura încă mai respira greoi. Lumea începu să se tulbure în jurul lui. Mintea i se stinse şi nu îşi mai aminti nimic.

La un moment dat, se trezi cu o tresărire. Lumânarea încă ardea, dar avea să se stingă în curând. Ea îl privea cu un zâmbet somnoros. Îi prinse faţa în palme:

– Eşti bine?

– Da, spuse ea zâmbind.

– O să-mi fie foarte greu să îţi rezist la Thornhill Park, îi şopti.

– Nu putem câtă vreme sunt acolo fiul meu şi Lady Atherton. Nu putem fi văzuţi furişându-ne în întuneric.

– Doamne, te doresc din nou, gemu el sărutând-o prelung.

Laura îi luă mâinile şi i le puse pe sâni. El îi împinse laolaltă şi îşi trecu limba într-o mişcare de du-te vino peste ei. Ea îşi arcui spatele, înfigându-şi unghiile în el. Coborî cu sărutări până pe abdomenul ei, apoi îi îndepărtă coapsele. Îşi folosi limba pentru a-i oferi plăcere, iar ea îşi împleti degetele în părul lui. Când strecură două degete în ea, Laura îşi înfăşură mâna în jurul bărbăţiei lui.

– Mă vrei în tine?

– Da.

Bell o pătrunse uşor şi se opri, savurând senzaţia de a fi în ea. Când începu să se legene lent, Laura se arcui spre el. El coborî mâna spre miezul ei dulce şi, o clipă mai târziu, o auzi strigând, în timp ce corpul ei se contractă în jurul lui. Apoi se împinse în ea fără reţinere, jurându-şi că nu avea să fie ultima lor noapte. Ştia că nu avea să reuşească să-i reziste. Peste o clipă îşi pierdu luciditatea şi ajuuse la climax, pulsând în ea. O sărută pe buzele dulci şi se ghemui în spatele ei, culcat pe o parte. Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti fu şoapta ei:

– Te iubesc.

Schimbară caii la un han aflat la douăzeci de kilometri de Thornhill Park. În ochii Laurei plutea expresia languroasă a unei femei bine iubite. Noaptea trecută, evident, îl crezuse adormit când îi spusese că îl iubea. În trecut, Bell detestase să audă acest lucru de la femei, fiindcă nu le credea. Bănuia însă că Laura era sinceră. Nu îl deranja fiindcă, spre deosebire de toate celelalte, ea nu îşi căuta un soţ.

Când se întoarse spre Laura, ea îl privi cu o expresie senzuală. O dorea din nou şi vedea limpede dorinţa în ochii ei. Îi spusese clar că a face dragoste nu mai era o posibilitate câtă vreme se afla fiul ei la Thornhill Park. Trebuia să-i respecte decizia, dar nu credea că vreunul diutre ei avea să reziste dorinţei.

Când trăsura coti spre Thornhill Park, Laura rămase cu gura căscată.

– O, faţada e superbă, iar grădinile sunt magnifice! Tufele conice mărgineau aleea până la uşă. O nebunie de flori colorate stăteau mărturie unei grădini bine îngrijite. Ai avut dreptate să păstrezi amenajarea actuală, spuse ea. Ştiu că e la modă aspectul sălbatic, dar asta e o adevărată operă de artă.

Lady Atherton se ridică din cuibul ei de perne şi şaluri.

– O, vai, florile sunt încântătoare. Bellinghaun, ar trebui să primeşti oaspeţi mai des, ca să se poată bucura şi alţii de grădinile astea fabuloase.

Trăsura încetini pe aleea circulară de la intrare. Harry, Colin şi Justin ieşiră să îi întâmpine. Bell coborî din trăsură şi o ajută pe Lady Atherton la trepte, după care îi întinse braţul Laurei.

Inima ei tresări de bucurie la vederea lui Justin. Îl întâmpină cu o îmbrăţişare.

– Te-ai copt ca un cartof.

– Da, mi-am petrecut mult timp la pescuit şi exersând trasul cu arcul.

Bell îşi spuse că băiatul părea să fie într-o dispoziţie de zile mari.

– Haideţi să mergem toţi înăuntru şi să luăm ceaiul. Lady Atherton îl privi pe conte: Presupun că ai la îndemână şi altceva în afară de delicatese de burlac.

– Da, avem mâncare diversă la Thornhill Park, râse Bell. Haideţi, toată lumea.

– Mamă, este un lac, spuse Justin. Nu am prins nici un peşte, dar am să-mi încerc mâna din nou. Şi există un foişor. Ăla o să-ţi placă. Casa e enormă. Se află în familia lui Bellingham de multe generaţii.

– Oare asta include şi strămoşii barbari? întrebă Laura ridicând din sprâncene.

Bell izbucni în râs.

– Nu avem portrete cu strămoşii mei de foarte de demult, dar legenda susţine că erau feroce şi necruţători.

Harry scoase un sunet gutural.

– Eşti un barbar neconvingător, îi zise Bell. Să mergem înăuntru.

Uu ciobănesc scoţian apăru tropăind în holul mare şi se lovi uşor de piciorul lui Justin. El mângâie câinele.

– Brutus crede că sunt oaie şi încearcă să mă mâne.

– Harry, am zis fără câini în casă, se răsti Bell cu mâinile în şolduri.

– Brutus e obişnuit cu o viaţă în puf, spuse prietenul său. A urlat ore întregi când am încercat să-l ţin afară.

Justiu se aplecă să scarmene blana câinelui.

– Eşti un câine bun, Brutus. Noaptea trecută a fost furtună cu tunete. Brutus s-a speriat şi a sărit în pat cu mine.

– A încercat asta și cu mine, interveni Colin. L-am dat afară din cameră.

– Minunat, spuse Bell. Voi găsi păr de câine peste tot.

După ce intrară, Laura se uită în jur, studiind scara în spirală și statuile de marmură care o mărgineau.

– Câte camere sunt în total?

– Două sute. Nu că aș avea de gând să invit vreodată atâtea persoane să îmi tropăie prin grădini. În orice caz, cred că ar trebui să ne întâlnim cu toții în salonul roșu la ceai, apoi vom face planuri.

Laura privise cu teamă această călătorie din cauza problemei pe care o aveau cu Montclief și din cauza relației ei cu Bellingham. Noaptea trecută fuseseră amândoi înnebuniți de dorință, și avuseseră o experiență minunată. Se gândise la sfatul lui Lady Atherton de a profita de viață și știuse că nu avea să i se mai ofere niciodată ocazia.

Îl iubea pe Bell cu toată ființa ei, însă nu își făcea iluzii în privința sentimentelor lui față de ea. Da, ținea la ea și la Justin, dar nu era dispus să le ofere mai mult. Crezuse întotdeauna că era capabilă să îndrepte lucrurile pentru alții, dar înțelegea acum că era necesar ca și el să-și dorească să se vindece.

– Avem cameriste pentru doamne, spuse Bell, în timp ce lacheii cărară valizele sus. Am să pun să vi se aducă apă fierbinte pentru băi. Ne întâlnim în salonul roșu peste două ore, dacă este acceptabil.

Apăru chelăreasa, doamna Anders. Femeia rotofeie porni înaintea lor. Cheile îi zdrăngăniră când urcă scările.

– Camera asta e pentru dumneavoastră, Lady Chesfield, spuse ea, deschizând ușa.

Era o încăpere mare cu pat cu baldachin. Așternuturile și draperiile albastre erau foarte frumoase. Găsi o masă de toaletă elegantă în colțul camerei.

– Camerista va urca imediat, o informă doamna Anders.

– Mulțumesc, spuse Laura.

– Lady Atherton, camera dumneavoastră e mai departe pe coridor. Domnia sa a ales-o anume pentru dumneavoastră. Aveți o priveliște splendidă spre grădini.

– În acest caz, presupun că pot să fac un efort să mă mișc mai mult.

Îi făcu cu ochiul Laurei și o urmă pe chelăreasă.

Laura zâmbi când dispărură după colț. Închise ușa și se plimbă prin cameră, admirând mobilierul lustruit. Lângă fereastră se afla o canapea mică. Privi ușa din dreapta și fu cuprinsă de curiozitate. O deschise și aruncă o privire peste prag, găsind un pat masculin enorm. Era o ușă de legătură instalată pentru doi soți. Stomacul i se strânse când se gândi la bieții lui părinți și bietul lui frate suferind de acea boală crudă. Cel mai probabil, în tot acest timp mama și tatăl lui își făcuseră griji pentru fiul lor aflat la universitate, și totuși, își doriseră ca el să stea departe pentru a nu risca să ia boala.

Închise ușa și se plimbă prin camera delicată cu așternuturi de culoare trandafirie. Pe măsuța de toaletă nu se afla nici o sticluță feminină. Când deschise sertarul, îl găsi gol. Nu era absolut nimic în acea cameră care să sugereze ceva legat de mama lui. Trecuseră patru ani de la moartea lor, iar el îi spusese că servitorii puseseră deoparte toate obiectele personale. Se așeză pe marginea patului și inima i se umplu de tristețe pentru el. Camera era frumoasă, dar avea o atmosferă tristă. Îi trecu prin minte că motivul pentrn care plănuise o călătorie pe Continent era pentru a fugi din casa în care nu se mai simțea acasă.

Două ore mai târziu reuși să găsească drumul spre salonul roșu grație unei cameriste binevoitoare. Tava cu ceai fusese adusă deja, iar Laura se oferi să toarne. Li se serviseră și brioșe și sendvișuri mici.

Justin își pusese o grămadă de sendvișuri pe farfurie și începu să le înfulece.

– Mănâncă mult, remarcă Harry. Brutus e recunoscător, fiindcă primește resturile, nu că Justin ar lăsa prea multe pentru bietul cățel.

Bell își șterse pantalonii.

– Păr de câine, constată el.

– E doar păr de câine, spuse Justin. Există și lucruri mai rele.

– Parcă ai fi mama ta, mormăi Bell.

– Brutus e un câine bun, insistă Justin dându-i o bucățică de friptură de vită.

– Sunt sigură că Brutus te consideră ușor de manipulat, spuse Lady Atherton.

Toată lumea izbucni în râs, inclusiv băiatul.

– Sunt gata să ies din casă, anunță Colin.

– Justin, există o crăpătură enormă într-o stâncă, spuse Bell. Am să te duc acolo, dar trebuie să îmi promiți că vei avea grijă când te vei cățăra pe ea. Mama ta mi-ar lua gâtul dacă ți-ai sparge capul.

Laura îi zâmbi, amintindu-și povestea despre tatăl lui.

– Am văzut-o, spuse Harry. Pun pariu că priveliștea este fantastică.

– Chiar e. Mai e încă suficientă lumină afară dacă dorește cineva să tragă cu arcul.

– Ah, făcu Lady Atherton. Nu am mai pus mâna pe un arc de atâția ani încât le-am pierdut șirul, dar îmi plăcea mult când eram tânără.

– Atunci trebuie să îți încerci din nou mâna, spuse Bell. Am să pregătesc țintele și am să aduc arcurile.

– Sunt nerăbdătoare să văd foișorul de care a pomenit Justin, zise Laura.

– Există un pod peste lac. E perfect pentru o plimbare, spuse Bell.

– E departe? întrebă Lady Atherton. Poate ar trebui să merg călare pe Brutus.

– Chiar te rog, râse Bell. După aceea îl putem pune pe Brutus în grajd lângă cai.

– Îl înspăimântă pufăitul lor, protestă Justin.

– Câinelui tău îi e teamă de cai și de tunete, i se adresă Bell lui Harry.

– Îi e teamă și de băi, completă Justin.

– Grozav câine, spuse Colin.

– Dacă vremea rămâne bună, ar trebui să organizăm un picnic mâine, propuse Bell.

– Asta e o idee excelentă. Mâncarea e întotdeauna mai gustoasă afară.

Gentlemenii plecară să caute țintele, arcurile și săgețile. Laura îi sugeră lui Lady Atherton să o însoțească la o plimbare prin grădină.

– Grădina e superbă. Mărturisesc, sunt puțin surprinsă că o întreține atât de bine având în vedere că petrece atât de puțin timp aici.

– Nu cred că a neglijat-o vreodată în sensul de a o lăsa să cadă în paragină, spuse Lady Atherton. Casa arată mai curând ca un muzeu, căci nu e folosită niciodată cu adevărat. E posibil ca acum să fie prima dată când a invitat pe cineva aici.

Bell îi pomenise despre tatăl lui și îi vorbise despre fratelui lui la hanul în care făcuseră dragoste. Se bucurase de mulți ani fericiți la Thornhill Park.

– Ți-a plăcut mama lui? întrebă Laura.

– Mult. O femeie superbă. De la ea a moștenit ochii. Era foarte talentată la desen, și ți-am spus deja despre petrecerea pe care o organizau anual. E atât de mare păcat că nu are o soție care să ducă tradiția mai departe.

Părea să fi fost o viață idilică.

– Părinții lui erau fericiți împreună?

– O, da. Tatăl lui Bellingham o copleșea cu dragoste pe Elizabeth. Într-un an au anulat petrecerea de la Thornhill Park. Am înțeles de la alții că ea pierduse un copilaș. Apoi nu s-au mai născut alți copii.

– Îmi închipui că a fost dificil, spuse Laura.

– Ei bine, dacă el a fost deștept, a avut grijă să nu o lase din nou însărcinată. Majoritatea bărbaților sunt prea egoiști – cei care au zece sau mai mulți copii. Sau uită de ei în vâltoarea momentului.

Fața Laurei se încinse la auzul cuvintelor fără ocolișuri. Se aplecă să admire o narcisă.

– Laura, spuse Lady Atherton. Mi-am făcut griji pentru tine. Ai fost neobișnuit de obosită și ai avut nevoie să mergi la toaletă destul de frecvent.

Tânăra femeie își simți gura uscându-i-se.

– El știe că ești grea? o întrebă cealaltă cu blândețe.

Laura avu impresia că inima i se prăbușise în stomac. Clătină din cap a negație.

– Trebuie să-i spui. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Mi-e teribil de teamă, mărturisi Laura așezându-se pe o bancă de fier forjat.

– Nu ai de ce, spuse prietena ei venind să i se alăture. Nu veți fi nicidecum primul cuplu care să devanseze nunta. Poate să obțină o dispensă și să vă căsătoriți în pripă.

Stomacul ei se răzvrăti.

– Nu va fi nici o nuntă.

– Poftim? Bineînțeles că va fi o nuntă. Nu poți să ai un copil fără să fii căsătorită și, sincer, cred că așa e cel mai bine pentru amândoi. Era de mult timpul să se așeze la casa lui.

– E cu mult mai complicat de atât.

Și-ar fi dorit din adâncul sufletului să nu fie așa.

– Nu-i cazul să-ți spun eu ce consecințe ar avea nașterea unui copil în afara căsătoriei. Dacă s-ar afla vreodată, asta i-ar da lui Montclief mai multă muniție împotriva ta.

– El nu va ști niciodată.

Se înfioră numai la gândul că Montclief ar fi putut să îi ia fiul.

– Peste câteva luni va deveni evident pentru toată lumea că aștepți un copil, îi atrase Lady Atherton atenția.

– M-am tot gândit ce să fac, oftă Laura.

– Buu, acum anunță-l cu prima ocazie că va deveni tată.

– Nu înțelegi. El nu intenționează să se însoare.

– Se va obișnui cu ideea. Nu ai de ales, draga mea. Trebuie să te gândești la copil, la fiul tău și la Bellingham. El se va ridica la înălțimea responsabilităților sale, iar voi doi veți ajunge probabil să aveți o jumătate de duzină de copii împreună.

Laura clătină din cap.

– Va crede că i-am întins o cursă.

– Va face o femeie cinstită din tine. Sincer vorbind, este răspunzător.

– Va porni într-o călătorie pe Continent la sfârșitul sezonului.

– Du-te la el azi. Părerea mea e că va fi încântat.

Laura își mușcă buza pentru a nu izbucni în plâns. Bell nu avea să fie deloc încântat.

– Ei, ei. Știu că e cam înspăimântător, dar totul se va termina cu bine, o asigură Lady Atherton. Nu ai voie să te lași măcinată de griji în privința a ceva ce nu poate fi schimbat. Nu îți face bine nici ție, nici copilașului.

– Am un plan, dar am nevoie de ajutorul tău, spuse Laura.

– Voi face orice pentru tine, câtă vreme e rezonabil, iar singurul lucru rezonabil e ca tu și Bellingham să vă căsătoriți.

– Înainte ca starea mea să devină vizibilă, vreau să vin la tine la Londra. Nu pot să rămân în Hampshire. Am să le spun alor mei că ne implicăm amândouă în ajutorarea orfanilor. Apoi îmi voi aduce copilașul acasă și voi spune că am adoptat un orfan.

– Asta nu va ține niciodată. Familia ta va deveni bănuitoare și știu că ți s-ar frânge inima să fii despărțită de Justin atâta timp. El nu ar înțelege dacă l-ai lăsa singur. Și mai important, Bellingham are dreptul să știe.

– Sunt atât de mâhnită încât nici nu pot gândi limpede, suspină Laura. Înțeleg acum că doar disperarea m-a împins la un plan atât de prostesc. Bellingham nu-și dorește nici soție, uici copii. E ceva stricat în el. Ai avut dreptate în privința asta, dar dacă nu reușește să își înfrunte demonii, nu ar trebui să se căsătorească.

– Promite-mi că îi vei spune, îi ceru Lady Atherton strângându-i mâna. E și copilul lui. Ai s-o faci?

– Bineînțeles că da. Ochii i se umplură de lacrimi. Îmi iubesc copilul, dar aș vrea...

– Liniștește-te, totul va fi bine. Vei vedea. Uneori teama e mult mai rea decât orice altceva. Odihnește-te și nu suferi în tăcere. Am să-ți fiu alături orice s-ar întâmpla.

În dimineața următoare porniră toți la picnic. Din respect față de vârsta lui Lady Atherton, Laura venise cu ea în trăsură până

la foişor. Era nevoie oricum să transporte mâncarea şi nu o deranja că se lipsea de plimbare.

Ajunseră înaintea bărbaţilor. Servitorii întinseră pături şi perne.

– Poftim? exclamă Lady Atherton. Unde sunt masa şi umbrarul?

– Avem copacii drept umbrar şi o pătură drept masă, îi zise Laura. Va fi foarte distractiv.

– Te aştepţi să mă aşez pe pământ? ripostă încruntată doamna mai vârstnică.

– Pe pătură, draga mea. Îmi dai voie să te ajut?

– În nici un caz. Tu aştepţi un copil.

Laura îşi duse un deget la buze:

– Trebuie să avem grijă.

– Hm. Ar merita-o din plin dacă ar auzi întâmplător. După părerea mea el ar... ei, să lăsăm asta, nu se cuvine să vorbim despre acest lucru. Îngenunchind cu grijă pe pătură, Lady Atherton bombăni: În vremea mea aranjamentul ăsta ar fi fost considerat necivilizat. Ar fi trebuit să mă aştept din partea lui Bellingham. Se trage din sălbatici, să ştii.

– Da, pretinde că strămoşii lui erau barbari, râse Laura.

– Nu mă îndoiesc.

După ce servitorii aranjară vasele şi tacâmurile, Laura puse mâncarea pe pături, apoi umplu două pahare cu limonadă.

– Ei bine, este revigorant. Cred că nu am mai stat pe pământ de când eram copil, spuse Lady Atherton. Poate că nici măcar atunci.

– Probabil ai fost o băieţoasă, chicoti Laura.

– Chiar am fost. La fel ca tine, am avut fraţi. Ei, sper că avem suficientă mâncare. Trei bărbaţi în toată firea, fiul tău şi un câine fricos sunt pe punctul de a se năpusti peste noi ca nişte lăcuste. Te simţi bine azi?

– Mi-a fost puţin greaţă când m-am trezit, dar m-a ajutat faptul că am stat nemişcată.

– Am să îi cer unei servitoare să îţi aducă pâine prăjită goală şi ceai în fiecare dimineaţă. Te ajută dacă reuşeşti să păstrezi ceva în stomac.

– Mulţumesc pentru sfat.

Laura ridică privirea şi îi văzu pe gentlemeni apropiindu-se. Harry îi spuse ceva lui Justin, după care amândoi porniră în fugă spre pătură. Justin îl întrecu la mustaţă, în aplauzele mamei sale.

Harry îşi sprijini mâinile pe coapse, vizibil epuizat. Colin şi Bell se apropiară agale.

– Pare gata de pus la naftalină, remarcă Bell.

– S-ar putea să o mai ducă o vreme, spuse Colin, bătându-şi amicul pe spate.

– Harry, uită-te la flăcău. Încă mai ţopăie şi e gata să mai facă o tură. Poate vrei să încercaţi din nou?

– Termină, mormăi Harry, opintindu-se să se îndrepte.

Laura se ridică de pe pătură.

– Lady Atherton spunea că o să vă năpustiţi pe mâncare ca nişte lăcuste. Îi veţi arăta că s-a înşelat?

– Fiul tău a descoperit deja găina.

Laura căscă gura când îl văzu pe Justin mestecând din picioare o pulpă de pui.

– Justin, ţi-ai uitat bunele maniere?

– Mi-e foame, zise el cu gura plină.

– Trebuie să aştepţi până ia loc toată lumea.

– Bine, bine.

Toată lumea râse. Laura se simţi mândră de el. Inima i se înveseli când îşi văzu fiul atât de binedispus.

Bărbaţii îşi găsiră locuri, iar Bell se aşeză lângă Laura. Ea ar fi dat orice ca lucrurile să fie diferite.

– Pari preocupată, îi şopti el.

– Iartă-mă. Îmi dai voie să te servesc?

În ochii lui apăru o expresie senzuală:

– Desigur.

Doamne, îi răspunsese ca şi cum... O, nu mai conta.

Lady Atherton turnă limonadă pentru toată lumea şi împărţi paharele. Toţi bărbaţii îşi umplură farfuriile cu mâncare şi se ospătară cu poftă. Laura mâncă puţină carne de pui, o bucată dintr-un sendviş mic şi salată, apoi îşi puse tacâmurile deoparte.

Bell se uită la farfuria ei:

– Tu nu ai mâncat. Ai ciugulit.

Laura știa că trebuia să își păstreze toate forțele, dar mâhnirea o împiedica să se hrănească.

– Mănânc-o, îi ordonă el întinzându-i o căpșună. Când Laura încercă să o ia, Bell clătină din cap: Deschide gura pentru mine.

Ea mușcă fructul de pe codiță și îl mâncă sub privirile lui, simțind din nou acea emoție îmbătătoare. Cu colțul ochiului îl văzu pe Justin ferindu-și privirea. Era probabil jenat. Își plecă genele și își luă furculița, începând să mute mâncarea dintr-o parte în alta pe farfurie. Imediat ce i se oferea ocazia, trebuia să îl ia pe Bell deoparte și să îl avertizeze să fie mai atent cu felul în care o privea. Justin era perspicace, iar Laura nu voia să fie derutat.

În timp ce servitorii strângeau masa, bărbații porniră spre râu. Fără îndoială își făceau planuri pentru o sesiune de pescuit în zorii zilei. Lady Atherton declară că mâncarea o toropise. Laura o încurajă să ia trăsura și să se întoarcă în casă pentru a se odihni.

Când bărbații se întoarseră, Bell o întrebă dacă era pregătită să vadă foișorul. Ea intenționase să facă o plimbare cu fiul ei, dar Colin tocmai șoptea ceva ce îl făcu pe Justin să râdă. Prin urmare își roti umbrela de soare și acceptă invitația contelui.

– Aerul proaspăt e grozav. Aproape uitasem cum e cât am stat la Londra.

– Ce părere ai despre moșie din cât ai văzut până acum?

Cum putea să o lase să reintre în patrimoniul Coroanei?

– E mai presus de cuvinte, sincer, spuse ea când traversară podul. Probabil ești foarte mândru.

– Mă bucur că îți place. Bell îi arătă ceva cu mâna. Uite foișorul. Era un pavilion inspirat de templele grecești, cu acoperiș dreptunghiular și coloane înalte. E o clădire care nu are nici un alt scop în afară de a servi drept ornament, îi explică el.

– O mare extravaganță, spuse ea. Dar e o clădire foarte frumoasă și asigură umbră, deci nu e complet nefolositoare.

– Spre deosebire de tine, derbedeule, completă Bell, ciufulind părul lui Justin.

Laura se încruntă.

– Justin, trebuie să te tunzi.

– Să nu ajungi să arăți ca o fată, adăugă Harry.

– Îți arăt eu, strigă vesel tânărul repezindu-se după el.

Colin intră și el în luptă și porni pe urmele lui Justin.

Cineva se apropie de ea din spate.

– Aș putea să îmi odihnesc bărbia pe capul tău, murmură Bell.

Laura trase în piept aerul proaspăt și mirosul subtil de săpun de santal.

– Cum se face că bărbații în toată firea redevin băiețandri când scapă din casă?

– E din cauză că suntem niște bestii sălbatice sub fațada noastră civilizată.

Întrebându-se dacă micuțul ei avea să fie băiat sau fată, se întoarse spre el.

– E ceva ce va trebui să discut cu tine în curând.

De îndată ce rosti cuvintele, gura i se uscă.

– Despre ce e vorba?

– Nu acum, zise ea înghițind un nod. Mai târziu.

– Mă ții în suspans, spuse el, fixând-o cu o privire lacomă.

– Trebuie să fim prudenți cu toți ceilalți.

– La ce te referi?

– La prânz... căpșuna. Justin ne privea.

– Laura, este un băiat foarte deștept. Știe că am sentimente față de tine.

– Ce fel de sentimente?

Bell își puse mâna streașiuă peste borul pălăriei.

– Trebuie neapărat să le definim? Țin la tine și cred că și tu îți la mine.

– Va pune întrebări la care îmi va fi greu să-i răspund.

Ce avea să-i spună lui Justin când starea ei avea să devină evidentă?

– Nu te complica. Spnne-i că noi doi ținem unul la celălalt.

Era simplu și adevărat, deși nu exista nimic simplu în relația lor:

– De dragul meu, te rog, fii discret.

– Asta voiai să discuți cu mine mai târziu?

Ea ezită și își pierdu curajul.

– Da.

– Voi avea mai multă grijă. Doar că uneori mă uit la tine și îmi pierd luciditatea.

Laura își feri privirea. Când spunea astfel de lucruri, inima ei tresărea, dar câteva minute mai târziu își amintea că era totul temporar.

– Unde au dispărut ceilalți? întrebă ea.

– Se vor întoarce, zise el ridicând din umeri.

– Tu i-ai pus să o facă, replică ea acuzator.

– Nu, dar prietenii mei știu că îmi ești dragă.

„Dragă." Nu era suficient pentru o viață, dar își exprimase clar limitele. Noaptea trecută își imaginase că îi spusese despre copil. În fantezia ei, Bell o ridicase în brațe și făcuse o piruetă cu ea. În realitate, probabil avea să fie nefericit la început, apoi resemnat. Nu voia să se gândească la ceea ce avea să se întâmple dacă ajungea la concluzia că trebuia să o ia de soție din obligație.

– Am primit o scrisoare azi-dimineață, spuse el. Investigatorul a prins o urmă. Sper să primesc un raport detaliat în curând.

– Îmi fac griji că Montclief îmi va lua fiul.

– Grijile nu vor schimba nimic. Știu că e dificil să-ți scoți asta din minte, dar detectivul aproape i-a dat de capăt. Vom fi victorioși.

– Și dacă nu?

Contele îi prinse obrazul în palmă.

– Fiul tău e în siguranță. Nu mai e ursuz și nu mai ai de ce să-ți faci griji că va da de bucluc pe străzile capitalei. Câtă vreme se află aici intenționez să-i arăt cum se administrează o moșie. Am să discut cu el despre arendași și cum să se poarte cu cei care lucrează pentru el. Știu că circumstanțele sunt dificile în acest moment, dar trebuie să fim răbdători. Desprinde-te de probleme, altfel ai să ajungi să te îmbolnăvești de mâhnire. Ceea ce nu îl va ajuta pe fiul tău.

– Am să mă străduiesc. E mai ușor de zis decât de făcut.

– Știu.

Își încolăci brațele în jurul ei și o ridică pe vârfuri. Laura știa că ar fi trebuit să i se opună, dar era slabă atunci când era vorba de el,

iar în minte îi răsuna mereu vocea lui Lady Atherton spunându-i că regretele erau legate de ceea ce nn făceai.

O sărută blând la început, apoi cu mai multă pasiune. Mâna îi alunecă până pe șezut și o trase spre el. Laura îi simți erecția apăsându-se pe abdomenul ei, și dorința îi inundă venele. În viitorul foarte apropiat aveau să se despartă pentru totdeauna și probabil cu mult mai curând decât și-ar fi dorit ea. Își deschise buzele pentru el fiindcă, de data aceasta, era tot ce îi putea oferi. Când limbile li se împletiră, își puse mâna în dreptul inimii lui. „Te iubesc, dar nu e suficient pentru noi amândoi și copiii mei."

Capitolul 16

În seara aceea, după ce se ospătară excelent cu friptură de vițel, Lady Atherton se ridică și spuse:

– Domnii mei, poftă bună la vinul de Porto.

– Justin, tu poți să vii în salon cu noi, zise Laura.

– Vreau să rămân cu bărbații, protestă el. Brutus se odihnește lângă mine.

Bell îl văzuse pe băiat aruncându-i câinelui bucăți de friptură de vițel. Brutus era probabil cel mai bine hrănit câine din țară.

– Poți să rămâi, dar tu nu primești vin, decise contele ciufulindu-i părul. Venim și noi în scurt timp, îi spuse el Laurei.

Luă carafa și turnă pentru prietenii lui.

– Pot măcar să-l încerc? întrebă Justin.

– Am să-ți torn foarte puțin într-un pahar ca să guști. Miroase-l întâi, apoi bea.

Justin sorbi și anunță:

– Îmi place mai mult brandy-ul.

– Dacă ai asemenea pretenții, las-o baltă, mormăi Bell.

– Ai să-ți formezi gustul pentru vinul de Porto, zise Colin.

– Nu înainte să împlinească douăzeci și unu de ani, adăugă Bell.

– Asta înseamnă patru ani, calculă Justin. E mult timp.

– Cu aritmetica nu are probleme, constată Harry.

– Spre deosebire de tine, Harry, lui n-o să-i bată mereu vântul prin buzunare din cauză că nu își calculează costurile decât atunci când e prea târziu, spuse Colin.

– Eu sunt mereu pe minus cu banii. Asta mă întristează, dar diu fericire am prieteni generoși.

– Ai putea să te căsătorești cu o doamnă care să aibă oale întregi de bani.

Harry își încleștă mâinile pe cravată, prefăcându-se că se sufoca.

– Trebuie să mă ușurez, spuse Colin. Unde-i oala?

– Nu la masă, replică Bell. Eu nu mă ușurez în același loc în care mănânc. Știi nnde e toaleta. Ridică-ți fundul leneș de pe scaun și mișcă-te până acolo.

Colin bombăni și ieși din sala de mese, iar Bell îl privi pe Justin:

– Trebuie să discutăm.

– De ce? întrebă nedumerit tânărul.

– Fiindcă trebuie să înveți codul bărbătesc.

Din colțul ochilor, Bell văzu umerii lui Harry tremurând de râs.

– Ce anume e codul bărbătesc?

– E felul în care ne purtăm când nu e de față nici o doamnă, spuse Bell. Odată ce ele se retrag, noi suntem liberi să ne manifestăm personalitatea animalică normală. Doamnele, însă, suut mai sensibile. Lor nu le plac râgâiturile, pârțurile, golitul bășicii și toate celelalte lucruri animalice care le fac să își caute în grabă sărurile aromatice.

– Sper că nu ți-a luat două decenii ani să descoperi ceea ce eu știam deja la șase ani, pufni Justin.

– Te-a nimerit, Bell, râse Harry. Trebuie să recunoști că te-a nimerit.

– Eu pot fi iertat fiindcă sunt burlac de mulți ani și fac ce doresc în casa mea.

– Dar te vei căsători într-o bună zi, spuse Justin. Ai nevoie de progenituri cărora să le lași moștenirea, nu-i așa?

Bell simți un nod în stomac.

– În seara asta progenitura ești tu, spuse el.

Bell le invită pe doamne să-i privească jucând biliard. Lady Atherton păru deosebit de încântată:

– Ei bine, noi doamnele nu avem prea des ocazia de a-i observa pe domni dedându-se activităților pur bărbătești.

– Poate dorești să ni te alături, zise Colin. Joci biliard?

– Nu, dar am să beau niște vin de Xeres.

Când îi aduse paharul, Colin scoase o tabacheră de aur și o deschise:

– Poate dorești să savurezi și o țigară de foi?

– Nu m-aș supăra, spuse Lady Atherton.

Laura își privi îngrozită prietena.

– Doar nu vorbești serios?

– La vârsta mea mă gândesc că aș putea să încerc și câteva experiențe interzise. Îi făcu strengărește cu ochiul lui Colin. Adu te rog o lumânare și aprinde-mi țigara.

Bell îi luă țigara din mână.

– Nu în casă.

– De ce? întrebă Lady Atherton.

– Țigările put.

– Nici nu-i de mirare că bărbaților le plac.

– Justin, ești gata să-ți încerci mâna la biliard? întrebă contele.

– O să văd ce-mi iese, spuse tânărul.

Laura îl privi pe Bell instruindu-l pe fiul ei. Era foarte răbdător, și era limpede că Justin îl admira. În seara aceea se simțea deosebit de emotivă, probabil o consecință a sarcinii. Își puse mâna pe abdomen și în acel moment îl observă pe Harry ferindu-și privirea în grabă. Inima i se opri în gât, dar se îndoia că avea să-i spună ceva lui Andrew. Pe de altă parte, se putea să fie ea excesiv de sensibilă. Harry probabil că nu se oprise să reflecteze la gestul ei.

Vocea lui Bell îi atrase atenția:

– Ai un ochi bun, îi spuse lui Justin când băiatul trimise trei bile în buzunare.

– Mă bucur că nu am pus rămășag cu el, comentă Harry.

– Tu ești sărac lipit pământului, spuse Justin. Nu ai pe ce să pui rămășag.

– De unde altundeva să fac rost de bani?

– Bell, arată-i trucul tău, îi ceru Colin.

– Ce truc? întrebă Justin.

– Ai să vezi.

Bell aranjă bilele în triunghi, așeză bila albă la locul ei, apoi ținti și împinse tacul. Fiecare bilă intră într-un buzunar.

– Genial, exclamă Justin. Îmi arăți și mie cum se face?

Bell se uită la ceas.

– E târziu. Mama ta o să-mi ia gâtul dacă nu vei fi treaz până la zece pentru micul dejun. Du-te acum. Mâine ieșim să călărim.

– Grozav!

– Recunosc că sunt obosită, spuse Laura.

– Ar fi bine să mă retrag și eu, declară Lady Atherton aruncându-i o privire pătrunzătoare.

După ce Justin și doamnele plecară, Bell spuse:

– Haideți să ieșim la o țigară. Nu am mai fumat una de câteva zile.

Prietenii lui îl urmară. Găsi cutia cu iască și, după ce reuși să obțină o flacără, aprinse țigările. O vreme stătură toți trei suflând rotocoale de fum. Bell se tot gândea la ceea ce îi spusese lui Justin.

– Nu ar fi trebuit să mă exprim așa?

– Cum anume? îl întrebă Colin.

– Că Justin e progenitura în seara asta.

– Nu a fost decât o glumă, zise Harry.

– Mă tem că am creat așteptări incorecte, mormăi Bell.

Colin își stinse țigara.

– Cum adică?

– Mă implic prea mult, spuse Bell gânditor.

– Nu sunt sigur la ce te referi, dar băiatul e fericit și în siguranță aici, zise Harry.

– Nu e vorba doar de băiat, spuse Colin. Începi să intri în panică. E de înțeles, dar avem și noi ochi. Ești nebun după Lady Chesfield și sunt sigur că și ea simte la fel.

– Nu e atât de simplu.

– Montclief e un obstacol considerabil, îi atrase atenția Harry. L-ai putea elimina dacă te-ai căsători cu ea.

Bell simți o strânsoare în piept.

– El e tutorele băiatului. Nici Laura, nici eu nu îi suntem rude de sânge.

Colin scurmă cu gheata în pietrișul de pe alee.

– Tu ai multă influență. Nu spuu că ar fi ușor, dar tribunalul poate stabili tutorele lui Justin. Apelează la cei care îți sunt datori cu o favoare și fă ca judecătorul să te numească pe tine. Eventualele informații compromițătoare pe care le-ai putea afla despre Montclief îți vor fi utile, dar cea mai convingătoare dovadă împotriva lui va fi faptul că l-a neglijat complet în ultimii patru ani.

– Să nu mă înțelegeți greșit. Țin la Laura și la băiat, dar ea merită pe cineva mai bun.

– Naiba să te ia! îl certă Harry. Tu pur și simplu eziți să te arunci într-o căsnicie.

– Nu înțelegi. Există... lucruri cu care nu un-am împăcat niciodată.

– Are legătură cu faptul că ți-ai pierdut familia, oftă Colin.

– Nu pot să explic, spuse Bell.

Colin îl prinse cu forță de umăr.

– Nu e nevoie să ne explici. Ești prietenul nostru.

– Așa-i, îngăimă Harry. Orice ar fi, pentru noi nu contează.

– Mulțumesc, rosti Bell crispat.

A doua zi, Laura se trezi cuprinsă de greață. Rămase nemișcată și rontăi bucățica de pâine prăjită. Știa că sarcina ei avea să atragă consecințe teribile dacă Moutclief prindea de veste. Cu siguranță i l-ar fi luat pe Justin, iar familia ei ar fi fost acoperită de rușine. Era posibil să fie nevoită să-i părăsească pentru totdeauna ca să-i protejeze.

Alternativa – ca Bell să o ia de soție – ar fi fost dezastruoasă. Nici o căsnicie nu ar fi trebuit să înceapă în astfel de împrejurări. Dar nu știa ce să facă.

Câteva minute mai târziu Lady Atherton intră în dormitorul ei.

– Laura, ești încă în pat?

– Greața de dimineață e mai rea azi.

– Vai de mine!

– Trebuie să o ascund de el, zise Laura încleștându-și mâinile pe cearșaf.

Prietena ei clătină încet din cap.

– Știi părerea mea despre toate astea. De ce îți este teamă cu adevărat?

– Că îmi va purta pică fiindcă se va simți prins în capcană.

– Va trebui să își accepte responsabilitatea.

– Tocmai asta e problema. Faptul că ar fi forțat să mă ia de soție. Resentimentele lui ar interveni între noi. M-am căsătorit cu Phillip știind că ne iubeam unul pe celălalt. Bell nu mă iubește și se consideră incapabil de a se dedica unei familii.

– Am și eu ochi în cap, iar omul acela te adoră. Cât despre obiecțiile lui împotriva unei familii, nu pot fi de acord. Uită-te cât de bine se înțelege cu Justin. S-a descurcat excelent cu băiatul și cred sincer că influența lui a avut un rol considerabil în schimbarea purtării lui.

– Tot ceea ce spui e corect, dar Bellingham e de neînduplecat.

– Poate că ezitarea nu vine doar din partea lui.

– Nu știu la ce te referi. Eu îl iubesc cu toată ființa mea.

– Atunci am să-ți dau același sfat pe care ți l-am dat și înainte. Când vei ajunge la vârsta mea, nu vei regreta decât ocaziile de care nu ai profitat. Nu sunt în locul tău, dar eu cred că dacă nu îi mărturisești totul – și mă refer nu doar la copil, ci și la dragostea ta față de Bellingham – atunci vei regreta asta tot restul vieții tale. Ține minte ce-ți spun, tot restul vieții tale.

Bellingham îl privi pe Justin umplându-și farfuria pentru a doua oară și rânji. Unde încăpea atâta mâncare în băiatul acela înalt și costeliv? Pieptul îi fu invadat de un sentiment straniu, deloc plăcut. Apoi își dădu seama că era afecțiune. Se implicase mai profund decât își dăduse seama, însă acum nu mai putea

să dea înapoi. Pusese lucrurile în mișcare, iar acum trebuia să lupte pentru dreptul băiatului de a rămâne cu mama lui.

Lui Justin îi pria viața la țară. Întreaga lui nevoie de a se răzvrăti dispăruse. Avusese nevoie doar de puțină îndrumare, însă acest lucru îi aminti de ceea ce îi promisese Laurei. Bell trebuia să discute alegerile lui Justin în materie de prieteni. Avea o idee cam de unde pornise totul și îl putea ajuta pe tânăr.

Trecuse mult timp de când Bell absolvise cursurile de la Etou și Oxford, dar unele lucruri nu se schimbau niciodată. Voia să se asigure că Justin știa cum să se poarte cu cei care încercau să îl intimideze și că avea curajul de a-și respecta principiile.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse el. Când Justin păși înăuntru, Bell îi spuse să ia loc: O vom aștepta pe mama ta.

– Lady Atherton mi-a spus că mama va coborî imediat.

– Foarte bine. Înțeleg că îți face plăcere sejurul tău aici?

– Îmi fac plăcere trasul cu arcul și călăria. Harry și Colin știu să piardă cu grație.

– Sunt oameni de calitate, genul pe care te poți baza.

– Așa ca tine, spuse Justin.

Bell îi zâmbi strâmb, dar cuvintele lui îl tulburară. Îi lăsase să se bazeze pe el, poate chiar puțin prea mult. În vară avea să plece pe Continent. Nu știa când sau dacă avea să-l mai revadă pe băiat. Acesta era, parțial, motivul pentru care ceruse acea întâlnire. Voia să-i dea sfaturi lui Justiu, dar considera că ar fi trebuit să fie și Laura de față. În fond, era fiul ei.

– Ușa era deschisă, zise Laura din prag.

Cei doi se ridicară, iar contele îi spuse:

– Te rog, ia loc. Voiam să discut câteva lucruri cu Justin și voiam să fii și tu prezentă. Își îndreptă atenția asupra băiatului: A trecut multă vreme de când aveam vârsta ta, dar țin minte încercările de intimidare care se petreceau la școală. Cineva era întotdeauna instigatorul și îi hărțuia pe toți băieții care refuzau să se plieze după voința lui. În cazul tău, presupun că acela a fost George.

Justin își ațintì privirea în podea.

– Nu a fost exact așa când eram la școală. Băieții mai mari l-au aruncat pe unul dintre prietenii mei în apa rece. Toată lumea a râs. George avea bani și era în relații bune cu băieții mai mari. Paul și cu mine ne-am lipit de George ca să fim lăsați în pace.

– Deci i-ai fost recunoscător lui George.

– Nu tocmai. Doar am încercat să mă feresc de situații neplăcute. Credeam că George îmi e prieten. Îmi plăcea faptul că avea o șaretă și putea să ne ducă în diverse locuri.

– Te-a provocat să bei și să rămâi în oraș toată noaptea.

– Da, iar mie mi s-a părut distractiv.

– Mă bucur că s-a terminat cu asta, spuse Laura. Nu am să te menajez, Justin. Eram bolnavă de îngrijorare.

– Îmi pare rău, mamă.

Bell își împreună mâinile pe birou.

– Peste patru ani vei fi stăpân peste moșia ta. Va trebui să iei decizii dificile și să fii corect cu arendașii tăi. Știu că îți înțelegi sarcinile, iar mama ta mi-a spus că ea s-a ocupat până acum de administrarea proprietăților. Îți va împărtăși cunoștințele ei și cred că ți-ar prinde bine dacă ai începe să preiei treptat o parte dintre responsabilități. Nu te apuca de prea multe la început. Ai foarte mult de învățat, așa că ia-o încet. Dar trebuie să fii atent. Unii oameni vor încerca să te înșele sau să te mintă. Ceea ce vreau să spun e că trebuie să fii un lider acum. Trebuie să rămâi ferm pe poziție și să le iei apărarea celor care depind de tine. E important să iei decizii înțelepte și să nu te lași influențat de alții. Vei face și greșeli, cu toții facem, însă ceea ce e important e să găsești o soluție. Desigur, te vei consulta cu alții, și uneori vei fi nevoit să faci compromisuri. Dar să nu îți compromiți niciodată onoarea.

– Nu am s-o fac, promise Justin.

– Ai vreo întrebare? Poți să mă întrebi orice.

– O să mă ia unchiul meu?

– Eu fac tot ce-mi stă în putință pentru a-l împiedica. Nu am să te mint. Unchiul tău nu e un bărbat onorabil. În ziua când am venit să îi aduc sticla mamei tale, am văzut felul în care s-a purtat cu ea și nu mi-a plăcut. Nici un bărbat nu ar trebui

să brutalizeze vreodată o femeie, dar el a făcut-o. Știu că nu și-a îndeplinit responsabilitățile față de tine. Nimic din toate astea nu sunt din vina ta.

Jnstin se uită la mama lui:

– Nu vreau să fii singură, mamă.

Sprâncenele Laurei se încrețiră.

– Încearcă să nu-ți faci griji, dragule.

– Cred că trebuie să fim cu toții pregătiți sufletește și pentru cel mai fericit deznodământ posibil, și pentru cel mai negru scenariu, spuse Bell. Eu am bani, influență și prieteni puternici și mă voi folosi de toți pentru a-l opri pe unchiul tău. Am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a determina tribunalul să îmi acorde mie titlul de tutore legal. Am să folosesc dovezi pentru a-mi susține cauza. Va fi o lovitură serioasă pentru unchiul tău când tribunalul va afla că te-a ignorat timp de patru ani. Dar nu pot să-ți promit că voi avea succes. Așa că trebuie să ne gândim și la cel mai negru scenariu posibil, anume că tribunalul va refuza să mi te dea în grijă.

– Nu vreau să locuiesc cu unchiul meu, se răsti Justin, strângându-și mâinile în pumni.

– Știu că ți-ar fi foarte greu, spuse Bellingham, însă, orice s-ar întâmpla, trebuie să fii puternic de dragul mamei tale. Ar fi patru ani lungi pentru voi amândoi, dar nu îngădui ca purtarea unchiului tău să îți răpească onoarea. Dacă se materializează cel mai negru scenariu, vei ști la capătul celor patru ani că ai scăpat de el și îl vei exclude din viața ta pentru totdeauna.

– Mă bucur că mi-ai spus adevărul, zise tânărul.

– Am să vă țin la curent, și pe tine și pe mama ta. Eu aș vrea să știu dacă aș fi în locul vostru.

– E atât de nedrept!

– Ce anume?

– Dacă tatăl meu ar fi fost aici, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

Bell întâlni privirea tristă a Laurei.

– Înțeleg, Justin, dar sunt perfect convins că o vei face pe mama ta să fie mândră de tine. Ridicându-se, Bell adăugă: E o zi însorită. Eventual am putea ieși toți trei să călărim.

Ochii lui Justin se luminară.

– Eu unul vreau. Mamă, tu ce zici?

– Eu cred că am s-o rog pe Lady Atherton să facă o plimbare cu mine.

– Dar călărești excelent, și nu ai mai avut ocazia să o faci de când ne-am dus la Londra.

– Da, însă vreau să mă asigur că Lady Atherton are companie. Probabil că ea nu mai călărește.

– Într-o altă zi, poate, spuse Bell, observând că își pusese mâna pe abdomen. Făcuse același gest și cu o seară în urmă. Se întrebă dacă nu cumva se simțea rău. Justin, să mergem să găsim un cal potrivit pentru tine. Am să-ți arăt moșia. Există un pod care a fost reparat recent. Vreau să îl inspectez. E important să îți îngrijești moșia ca să nu se producă accidente.

Mai târziu în după-amiaza aceea

Laura îi ceruse lui Bellingham să facă o plimbare cu ea. Stomacul i se strânse în noduri când coborî. Hotărâse să ascnlte sfatul lui Lady Atherton și să îi spună despre copil. Merita să știe, și ar fi fost mai bine să nu mai amâne momentul. Nu avea să poată dormi până nu vorbea cu el. Își luă o jachetă scurtă și o bonetă. Chiar atunci constată însă că începuse să plouă.

Își puse o mână pe inima ce îi bătea nebunește și decise că și camera lui de lucru era o opțiune bună. Când ajunse acolo, găsi ușa deschisă. În încăpere se aflau și Harry și Colin.

– O, îmi cer scuze că v-am întrerupt.

– Ploaia ne obligă pe toți să rămânem în casă, spuse Bell. Vrem să jucăm biliard. Ți-ar plăcea să ni te alături?

Laura își aminti noaptea în care se desfătaseră cu acel sărut fierbinte. Încă de la început, ea căzuse sub vraja lui.

– Poate altă dată.

Ieșind din camera de lucru, simți o ușurare de moment, dar trebuia să-i spună cu prima ocazie, oricât de mult ar fi înspăimântat-o gândul.

Capitolul 17

Laura se îmbrăcă pe fundalul sonor al tunetelor. Pâinea prăjită o ajutase să-și liniștească stomacul în dimineața aceea. Porni pe coridor, gândindu-se că nu putea lăsa teama să o împiedice. Poate avea să găsească un moment cu Bell după micul dejun. Coborî scările în spirală, traversă holul mare și intră în sala de mese. Toți ceilalți erau deja așezați.

– Bună dimineața, spuse ea. Deși mă tem că vremea ne va ține înăuntru, când eu speram să ies azi.

– Îmi dai voie să îți umplu o farfurie? o întrebă Bell trăgându-i un scaun.

– Am luat un mic dejun ușor mai devreme, dar am să vă țin companie la o ceașcă de ceai.

Povara secretului era tot mai grea.

Brutus lătră, iar Laura aproape își vărsă ceaiul.

– Nu e nici o problemă, mamă, spuse Justin. Brutus e nerăbdător să primească resturile de pe farfuria mea.

– Justin, spuse Harry. Azi am primit o scrisoare de la verișoara mea Sarah. M-a rugat să îți transmit numai bine și că speră să te revadă la Londra în curând.

Laura își întoarse privirea spre Bell.

– Dacă tot trebuie să rămânem în casă, am putea să jucăm cărți sau table.

Colin păru pe punctul de a răspunde, dar Lady Atherton interveni:

– Încât nu ni s-a oferit un tur oficial al casei. Bellingham, ne vei da voie să îți privim operele de artă?

– Cred că e o idee excelentă. Eventual am putea lăsa pentru diseară jocul de cărți sau de table. Ne strângem în holul mare acum? întrebă contele.

– Excelent, spuse Lady Atherton. Justin, m-aș simți foarte onorată dacă m-ai conduce tu. Știu că regulile ar impune ca Bellingham să o facă, dar să nu ne cramponăm de formalități.

– Aș fi onorat, zise tânărul oferindu-i brațul.

Laura zâmbi. Se bucura enorm să vadă că fiul ei cel dulce și politicos reapăruse.

Îl luă de braț pe Bell, iar el o conduse sus într-o încăpere imensă pe care o văzuse în trecere la puțin timp după ce sosiseră.

– E ceva ce va trebui să-ți spun în curând.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu pot să vorbesc despre asta acum, dar este important, zise ea.

– Hai să ne întâlnim în camera mea de lucru după ce privim sculpturile.

Laura dădu din cap. Neliniștea o cuprinse din nou, dar trebuia să și-o ascundă.

Când intră în încăpere, buzele i se întredeschiseră de uimire.

– Dumnezeule, e fenomenal! exclamă ea, trecând pe lângă statui.

Se plimbară cu toții prin sală, oprindu-se să admire operele de artă.

– Mulțumesc. Pictura asta e una dintre favoritele mele, îi spuse Bell. *Trompe l'oeil cu vioară și arcuș atârnate pe o ușă.*

– Înțeleg de ce, spuse Laura. Este o iluzie, fiindcă pare aproape reală.

El o duse la următoarea:

– Aceasta este *Scara lui Iacob*. Vezi piciorul scării și șapte îngeri urcând și coborând?

– O, da. Tatălui meu i-ar plăcea.

– Uite aici una care cred că i-ar plăcea lui Justin.

Ridicase vocea ca să îl audă și băiatul.

Fiul ei li se alătură și pe chip îi apăru o expresie de dezgust.

– E realizată din marmură și se numește *Femeie romană purtând o sandală*, spuse Bell. Se presupune că sandala ar fi fost purtată de o femeie în secolul V î.Hr.

– Uf, spuse Justin. Femeile romane nu aveau picioare prea atrăgătoare.

Laura râse. Harry îl bătu pe Justin peste umăr.

– Ce-am auzit? Te crezi tare pe picioare?

– Harry, glumele tale sunt ridicole, pufni tânărul.

– Îl ținem pe lângă noi pentru amuzament, explică Bell.

Ploaia răpăia pe ferestrele de inspirație paladiană. Laura se apropie de fereastră și se uită prin sticla ondulată. Bell i se alătură în scurt timp:

– Nu pot să nu observ că nu ești în apele tale.

Ea simți o strânsoare în piept.

– Unde sunt portretele de familie? întrebă Justin. Vreau să-i văd pe strămoșii tăi barbari.

Urmă un moment de tăcere grea. Justin nu ar fi avut de unde să știe că întrebarea lui avea să provoace un moment atât de stânjenitor.

Laura se apropie în grabă de el.

– Cred că lordul Bellingham le-a dat la curățat. E important să conservi operele de artă.

– Prea bine, spuse el.

Toată lumea reîncepu să vorbească.

Laura spera că fiul ei nu își dăduse seama ce tulburare stârnise comentariul lui. Când se întoarse spre Bellingham, îi văzu expresia zbuciumată. Inima i se umplu de tristețe pentru el.

– Poate ar trebui să ne retragem acum și să ne reîntâlnim diseară să jucăm ceva, propuse, vorbind puțin mai tare ca toată lumea să știe că vizita în galerie se încheiase.

Bellingham păru recunoscător când ceilalți ieșiră unul câte unul din încăpere.

Justin se apropie cu un aer abătut.

– Mamă, am spus ceva greșit?

– Nu a fost vina ta, îl liniști Bellingham. Doar că nu îmi place să văd portretele. Îmi amintesc de alte vremuri, mai fericite.

– Înțeleg, zise tânărul. Întotdeauna mă simt puțin trist când văd portretul tatei.

Fiul ei nu îi împărtășise niciodată sentimentele lui, se gândi Laura.

– Cred că e perfect normal, spuse ea, fiindcă ne lipsesc și ne-am dori să fie încă printre noi.

Lady Atherton se uită la Bell.

– Comandăm portrete pentru a ne onora rudele în viață, știind că într-o bună zi vom fi despărțiți de ei. Eu prețuiesc portretul soțului meu. Fără el, mă tem că trăsăturile lui ar putea să înceapă să-mi pălească din memorie.

Laura simți tensiunea lui Andrew. Acesta inspiră adânc:

– Am să le cer servitorilor să meargă acum să dea jos cearșafurile din galerie. Ne putem strânge acolo peste o oră.

Când toți ceilalți se retraseră din galeria de sculpturi, Bell o întrebă pe la Laura:

– Ce dorești să îmi spui?

– Cred că ar fi bine să așteptăm până după ce vizităm galeria de portrete.

– De ce?

– Crede-mă, așa ar fi mai bine.

– Acum ai reușit să mă îngrijorezi.

– Nu ești singurul îngrijorat.

– De ce mă ții în întuneric?

– Fiindcă ceea ce îți voi spune ne va schimba pentru totdeauna viața, și mie și ție.

– Laura, spune-mi acum, îi ceru el.

– Vei înțelege motivul mai târziu.

– Nu îmi dai de ales, și nu-mi place asta.

Gura ei tremură ușor.

– De fapt, am să-ți dau de ales.

Apoi se grăbi să iasă din galeria de sculpturi.

– Naiba s-o ia de treabă, bombăni el.

Se duse în galerie imediat. Servitorii se urcară pe scări și traseră jos cearșafurile. Dorise să privească portretele singur mai întâi. Trecuseră patru ani de când nu le mai văzuse. Plecase la o petrecere cu Will, iar când se întorsese doctorul îl scosese din casă din cauza riscului de a contracta boala.

Se plimbă printre tablouri în timp ce servitorii lucrau. Portretele elisabetane erau interesante. Apoi găsi unul cu bunicii lui. Zâmbi ușor. Bunicul obișnuia să le dea în secret dulciuri, lui și lui Steven, când mama lor nu era atentă.

Auzi pași țăcănind pe podeaua de lemn. Se întoarse și o văzu pe Laura apropiindu-se. Ea îl luă de braț:

– M-am gândit că s-ar putea să vii mai devreme și, dacă ești de acord, aș vrea să le privesc în compania ta.

– Mulțumesc, șopti el mângâind-o pe obraz. Îi arătă portretul bunicilor lui: S-au stins cu doar doi ani înainte de părinții și fratele meu.

– Nu ai avut nici un văr?

– Tata era mezinul familiei și nu se aștepta să se căsătorească. Avea doi frați mai mari, care au murit într-un accident de trăsură. Unul din ei era celibatar, iar cei doi fii ai celuilalt au murit într-un accident cu barca. Desigur, moștenirea se transmite pe linie masculină. Și familia mamei a fost lovită de tragedii. Doi dintre verii ei au murit în accidente de călărie, iar fratele ei a murit de boală. O conduse la următorul portret și, după ce trase aer în piept, spuse: Familia mea.

– Tu și fratele tău semănați foarte mult, remarcă ea.

– Steven... era cu doi ani mai mic. Ne jucam împreună. Inspiră profund, nesigur pe el, și continuă: Mama mea, Elizabeth, și tatăl meu, Harold.

– Văd că semeni cu tatăl tău, dar ai ochii mamei tale.

– Ea desena. Am carnețelul ei de schițe la Londra.

– Îmi închipui că era foarte talentată.

– Desenele ei erau toate cu... Steven și cu mine.

– Asta îmi spune că era o mamă devotată.

– La fel ca tine.

Ea își mușcă buza și clipi pentru a-și stăpâni lacrimile.

– Laura, sunt morți de patru ani, spuse el.

Laura crezuse că s-ar fi putut vindeca prin simpla înfruntare a trecutului, dar acum că privea portretul familiei lui pierdute, realitatea o izbi în față. Fuseseră o familie plină de viață și fericită. Ea trecuse prin experiența durerii, dar Andrew nu avusese o familie extinsă care să îi fie alături când îi pierduse pe cei pe care îi iubea. Plecase cu prietenii lui să rătăcească pe Continent, căutând ceva; poate încercând să uite.

Iar acum era pe punctul de a-i da o veste care avea să-i dea din nou viața peste cap. Și totuși, el trebuia să știe, căci era la fel de responsabil ca ea pentru acest copil pe care îl creaseră. Nu putea să îi ascundă acest lucru, dar avea să aștepte până când toți ceilalți oaspeți admirau portretele. La final trebuia să-i spună că avea să devină tată până în iarnă.

Ceilalți oaspeți sosiră și se plimbară prin galerie admirând portretele. Expresia lui înfrântă îi străpunse inima. Avea un aer trist ce o tulbură profund. Se plimbă prin galerie singură, dar nu văzu portretele decât ca prin ceață, din cauza gândurilor la ceea ce o aștepta când se termina vizita. Deși Laura considera că era un pas important pentru Bell faptul că dezvăluise tablourile în fața prietenilor lui apropiați, momentul era teribil de prost ales. Încercă să găsească un motiv pentru a amâna, căci nu voia să îl șocheze cu vestea ei după acea vizită prin galerie. Încă o zi i-ar fi lăsat puțin răgaz de la tristețea ce îl învăluia atât de vizibil în acel moment.

După ce toată lumea privise portretele, Colin îl studie pe Bell cu o expresie enigmatică. Apoi îl luă pe Harry deoparte. Cei doi îi provocară pe Justin și Lady Atherton la o partidă de whist în salon.

Laura era pe punctul de a pretexta că se simțea obosită, ceea ce era adevărat, când intră majordomul:

– Milord, vă caută un bărbat pe nume Smyth, cu o chestiune de afaceri. A spus că are informații pentru dumneavoastră.

– Am să-l primesc în camera mea de lucru, spuse Bell.

– E detectivul? întrebă Laura.

– Da, fără îndoială are vești.

– Vreau să fiu de față.

– Detaliile s-ar putea dovedi dezgustătoare. Nu vreau să te expun la așa ceva.

– Are legătură cu fiul meu. Vreau să aud cu urechile mele. Nu vreau să fiu protejată.

– Prea bine, spuse el, luând-o de braț. Dacă devine prea vulgar, s-ar putea să te rog să pleci.

– Pot să suport. Vreau să știu, fiindcă l-a amenințat pe fiul meu.

La scurt timp după ce se instalară în camera de lucru, se auzi o bătaie în ușă. Când intră detectivul, păru ușor surprins de prezența Laurei, dar Bell îi ceru să continue.

Smyth îi întinse un dosar de piele.

– Detaliile sunt înăuntru. Și-a acoperit urmele bine. Acesta a fost motivul întârzierii.

– Fă-mi un scurt rezumat.

– Nu am găsit nici o activitate infracțională, dar este înglodat în datorii.

Era ceea ce ghicise și Bell.

– Asta-i tot?

– Nu, milord. Ascunde ceva – sau, mai exact, pe cineva – într-un sat aflat la douăzeci și cinci de kilometri de moșia lui din Goatham Green.

Bell își arcui sprâncenele:

– O femeie?

– Da, milord. O femeie și doi copii din flori.

– Din ce îi întreține?

– Nu am fost sigur la început, așa că m-am îmbrăcat în zilier și m-am dus la taverna din sat să comand o halbă de bere. Apoi am intrat în vorbă cu doi localnici, întrebându-i cum mi-aș putea găsi de lucru în Goatham Green. M-au sfătuit să caut altundeva. Știam deja că îi stoarce la sânge pe arendași, dar le-a crescut arenda cu încă douăzeci la sută.

Bell se duse la birou și descuie un sertar, din care îi dădu detectivului un săculeț doldora de bani.

– Mulțumesc, Smyth.

Laura asistase neclintită la prezentarea raportului. Când rămaseră singuri, Bell o întrebă:

– Ești bine?

– Da. Bieții copii!

– Deci acum știm că Montclief e înglodat în datorii din cauză că are o amantă.

– Are o soție și cinci băieți, spuse ea. Cum a fost în stare să-și trateze familia într-o manieră atât de revoltătoare?

– Caracterul lui urât este incorigibil, presupun. Acum știi motivul pentru care nu și-a făcut datoria în calitate de tutore al lui Justin.

– Dar de ce m-a amenințat că mi-l ia când el deja întreținea două familii?

– Probabil intenționa să te scoată din casă pentru a putea să fure lucrurile de valoare. Știm că e capabil de asta, având în vedere că ți-a jefuit reședința de la Londra. Cred că e timpul să îl dăm în vileag. Are și amantă și familie în același timp. Curtea Lordului Cancelar are să considere acest lucru drept conduită imorală, ceea ce e temei pentru a-i retrage drepturile de tutore.

– Dar tribunalele se mișcă încet, nu-i așa? Și trebuie să ne gândim și la scandal. O, biata lui soție, bieții copii! Și cum rămâne cu cealaltă familie?

– Nu știu ce se va întâmpla cu cele două familii, dar cred că pot evita un scandal public de dragul celor nevinovați. Montclief nu vrea ca povestea să iasă la iveală. Am să-i spun să se aștepte la ce poate fi mai rău dacă vrea să se lupte cu mine în privința asta. Cea mai simplă scăpare pentru el e să semneze hârtiile prin care îmi transferă mie statul de tutore legal al lui Justin. Pot să îl strâng cu ușa cerându-le câtorva dintre aliații mei să verifice raportul detectivului. Montclief nu vrea să afle nimeni despre activitățile lui vulgare.

– Ar fi mai bine pentru doamna Montclief și toți copiii lui. Sper ca nemernicul să își dea seama de acest lucru.

Bell scoase o coală de hârtie.

– Am să-i scriu lui Montclief o misivă să îl informez că Justin e la mine. Observându-i reacția îngrozită, continuă: Va veni, Laura, și atunci va fi nevoit să dea ochii cu noi toți. Își împreună mâinile pe birou. Acum, ce aveai să-mi spui?

– Poate să mai aștepte, zise ea, ridicându-se.

Bell se ridică și el.

– Laura, ai insistat că trebuie neapărat să vorbești cu mine.

– Poate aștepta până după ce rezolvăm problemele cu Montclief.

– Ești sigură?

– Da.

Nu avea nici un rost să îi spună acum. Nu ar fi făcut decât să crească tensiunea într-o situație deja tensionată.

Capitolul 18

Două săptămâni mai târziu, Laura zâmbi când Lady Atherton își încercă din nou mâna la trasul cu arcul.

– Chiar dacă sunt bătrână, sunt hotărâtă să nimeresc în centru.

– Fugi și adăpostește-te, Brutus, îi strigă Bell.

– Ai grijă, altfel am să țintesc dosul tău, râse Lady Atherton.

Justin întinse coarda arcului și nimeri ținta exact în centru.

Bell se apropie de Laura. Aceasta stătea pe o bancă din fier forjat, brodând o rochiță de bebeluș.

– E cea la care ai lucrat în timpul călătoriei?

– Nu, asta e una nouă.

– De câte rochii are nevoie un bebeluș? se interesă Bell.

– Nu ai fost niciodată în preajma unor bebeluși, nu?

– Nu.

– Au aceleași nevoi ca toți oamenii, doar că ei nu pot să se ocupe singuri de ele.

– La ce te referi?

– Își murdăresc hainele, zise ea privindu-l fără să zâmbească.

– Ah, făcu el. Așa se explică de ce sugarul are nevoie de mai mult de o rochiță.

Justin își puse mâna streașină la ochi:

– Se apropie o trăsură.

– Presupun că e vorba de Montclief, spuse Bell.

Montclief păși țanțoș pe moșia Thornhill Park, plesnindu-se cu mănușile peste coapsele grase. Se apropie cu pași mari de Laura.

– Solicit o explicație. Ai fugit cu nepotul meu fără să mă înștiințezi. Ai să mi-l dai în momentul ăsta, împreună cu cheia ta de la Hollwood Abbey. Să nu încerci să mă tragi pe sfoară de data asta, altfel am să te târăsc prin tribunale.

Harry se uită la Colin.

– Pun rămășag pe cinci lire că Bellingham o să-l omoare.

– Tu nu ai cinci lire, spuse Colin.

– De asta am făcut pariul, replică Harry.

Bell își înfipse pumnul în obrazul lui Montclief.

Bărbatul căzu la pământ, unde se agită greoi, ținându-și o mână la falcă.

– Am să cer să fii judecat sub acuzația de agresiune.

– Mă cam îndoiesc, spuse Bell. Ai maltratat o doamnă. Ai amenințat-o fără motive temeinice. Mai mult, ai sustras obiecte de preț din casa ei. Nu ești un gentleman. Îmi pare foarte rău pentru copiii tăi, care probabil vor afla că tatăl lor are o familie secretă.

Stacojiu la față, Montclief se chinui să se ridice.

– Informația ta e falsă. Unde ai auzit așa ceva?

– Sunt mai mult decât dispus să citesc întregul raport întocmit de un detectiv pe care l-am angajat, în fața tuturor oaspeților mei și în fața magistratului local. După cum văd eu lucrurile, ai de ales. Poți să te lupți cu mine într-o bătălie publică urâtă, lăsând Curtea Lordului Cancelar să decidă cui să îi atribuie rolul de tutore asupra lui Justin. Însă eu am dovezi concrete că ai doi copii nelegitimi și că ești compromis moral. Nu cred că tribunalul te va considerat potrivit să fii tutorele lui Justin, mai ales că ți-ai neglijat complet îndatoririle în acest sens. Pe de altă parte, poți să-ți scuteşti ambele familii și pe tine însuți de scandal renunțând la statutul de tutore. Nu mă îndoiesc că tribunalele vor confirma că eu sunt un tutore mai bun, având în vedere că am ajutat-o pe mama lui să aibă grijă de el în timp ce tu te destrăbălai cu amanta.

– Minciuni, nu sunt decât minciuni, țipă Montclief. Ai plătit pe cineva să scornească povestea asta.

– Ar fi suficient ca detectivul să o aducă pe femeia cu care trăiești necăsătorit și pe copiii voștri. Chiar vrei să fii umilit public în toate ziarele?

Montclief își încleștă și descleștă mâinile.

– E nepotul meu.

– Îmi reneg orice legătură cu tine, spuse Justin. Ești o persoană îngrozitoare și egoistă.

Bell își scoase ceasul.

– Montclief, ai zece minute să dispari de pe moșia mea.

Nările bărbatului se dilatară, dar se întoarse la trăsura lui. La scurt timp după, aceasta porni din loc.

– Am scăpat de el pentru totdeauna, chiui Justin îmbrățișându-și mama.

Bell întâlni privirea Laurei.

– Mulțumesc, spuse ea.

Mai târziu în aceeași seară

Când tot restul lumii ieși din salon, Bell o rugă pe Laura să mai rămână. Se așeză lângă ea pe canapeaua roșie și îi luă mâna.

– Probabil ești ușurată la gândul că fiul tău și moștenirea lui uu mai sunt sub amenințarea lui Montclief.

– Sunt, spuse ea. Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi. Până la urmă a fost un mare noroc pentru mine că ai venit să-mi aduci acea sticlă.

– Țin foarte mult la tine și la Justin. Am trăit atâta timp fără să țin la nimeni în afară de câțiva prieteni de încredere. Da, sunt abil în politică și la orice necesită logică și o minte limpede. E ușor să fii îndrăzneț când nu răspunzi pentru soarta nimănui. Așa mi-am dorit eu să fie și am dus o viață de plăceri. Eram rece și cinic. Dacă nu ar fi fost prietenii mei, nu știu ce s-ar fi întâmplat. Apoi te-am cunoscut pe tine și, treptat, fără să-mi dau măcar seama, o parte din mine care dispăruse a reapărut.

– Mă bucur.

– Cred că a fost din cauza ta. Când te-am văzut pentru prima dată, m-ai năucit, mărturisi el. Ai un zâmbet fără pereche. Apoi

a doua zi ți-am adus înapoi sticla, iar tu erai vizibil tulburată de apariția lui Montclief. Când ai spus că sunt logodnicul tău, am fost amuzat la început, însă Montclief s-a dovedit a fi atât de dezgustător încât nu am mai fost în stare să îți neg afirmația.

– Am să fiu sinceră, zise ea. Tu mi-ai dat lumea peste cap. Nu vreau să par lipsită de respect față de răposatul meu soț, dar eram jalnic de nepregătită pentru acel sărut sălbatic. Fără îndoială o să ți se urce la cap când am să-ți spun că l-am retrăit multe nopți.

– Problema e că eu m-am mulțumit să trăiesc de pe o zi pe alta. Nu m-am oprit să mă gândesc mai departe de a te atrage în patul meu, dar apoi l-am cunoscut pe fiul tău răzvrătit. Am simțit că dacă nu intervin, Montclief ți-l va lua cu siguranță. Nu am intenționat niciodată să mă implic atât de adânc în viețile voastre. De-abia foarte recent am reflectat la toate și mi-am dat seama că... re-creasem o familie.

Laura îl privi atent.

– Ce s-a întâmplat atunci când a murit familia ta?

– Ți-am spus deja o parte din poveste. Cel mai recent raport al doctorului avea un ton înfricoșător. Rapoartele precedente păruseră grave, dar lăsau loc de speranță. Până în acel moment, nu înțelesesem cât era de rău. Eram tânăr și speriat. Nu îmi doream decât să uit. M-am dus în camera unei cunoștințe și am băut mult gin. M-am îmbătat criță și am adormit pe o canapea. În zori m-am târât practic înapoi în camera mea, spuse el oftând. Nu îmi mai amintesc nimic până am auzit un bubuit în ușă. Când am deschis-o, reprezentanții universității mi-au spus că mă căutaseră cu o noapte în urmă și nu mă găsiseră. Mă aștepta o trăsură. Făcu o pauză. Mi-au spus că trebuie să fug acasă, fiindcă starea părinților și a fratelui meu se înrăutățise. Nu-i mai văzusem de doi ani. Când am ajuns acasă, am văzut paiele la ușă. Se aplecă în față și își ațintă privirea asupra covorului: Am ajuns prea târziu.

– De asta te simți vinovat, murmură ea punându-i mâna pe braț.

– Am căzut în genunchi pe paie. Probabil am strigat, fiindcă ușa s-a deschis. Prietenul tatălui meu m-a condus înăuntru. Acolo erau trei doctori. Au încercat să îmi dea laudanum. L-am aruncat

pe podea. Eram furios pe doctori că nu îmi spuseseră adevărul mai din timp. Dădeam vina pe ei, fiindcă nu îmi mai văzusem mama, tatăl și fratele de doi ani. Scrâșni din dinți și urmă: Eu mi-au spus că așa era mai bine, fiindcă eu eram moștenitorul.

Inima Laurei se umplu de suferință pentru el. Acum înțelegea de ce nu își dorise niciodată să se căsătorească și să își întemeieze o familie.

– Nu ai apucat să-ți iei adio.

– Eram atât de buimăcit, că nu știam ce să fac. Probabil nu-mi venea să cred. Apoi a apărut judecătorul de instrucție și brusc am avut impresia că mă sufoc. Doctorii se temeau că mă îmbolnăvisem, dar era reacția față de șocul brutal. În aceeași seară, prietenii mei Will și Fordham au venit la reședința mea din oraș. Îi dădusem pe toți ceilalți afară, cu excepția servitorilor. Prietenii mei știau că sunt într-o stare deplorabilă, așa că m-au dus în apartamentele lui Fordham. M-au îndopat cu brandy fiindcă nu știan ce altceva să facă. Au stat cu mine tot timpul. Habar nu am cât a trecut până s-a strâns toată suferința în mine. Am plâns, hohote oribile de plâns, atât de mult încât mi-am pierdut vocea.

Când m-am întors în Anglia, nu mai eram decât o umbră a celui care fusesem cândva. Restul îl știi. Destrăbălarea, femeile. Nu voiam să simt nimic. Detestam când oamenii mă întrebau de ce fusesem plecat atâta timp. Le disprețuiam curiozitatea morbidă. Detestam în special banalitățile stupide pe care mi le serveau, că fusese voia lui Dumnezeu sau că le sosise ceasul. Refuzam să discut despre asta. Dacă cineva îndrăznea chiar și să pomenească despre familia mea, îi întorceam spatele. Voiam să uit, dar nu am putut. Am coșmaruri în care retrăiesc acea zi. Nu știu niciodată când mă vor lovi din nou. Se lăsă pe spate și o privi. Nu pot să scap de această amintire.

– Nu ai avut timp să te pregătești pentru moartea lor, spuse ea. Pierderea întregii tale familii a fost o lovitură crudă. Doctorii probabil au crezut că procedează corect când au decis să te protejeze, dar furia ta era justificată. Nu aveai familie în sânul căreia să te refugiezi în acea perioadă de suferință, dar aveai prieteni care țineau la tine și care au avut grijă să nu rămâi singur.

– Nu știu cum aș fi putut să-mi continui viața fără ei.

– Am să-ți spun din proprie experiență că, și atunci când știi că sfârșitul e aproape, tot suferi un șoc la moartea cuiva drag. Și eu m-am simțit năucită la început, apoi m-am tot lovit de lucruri ce îmi aminteau de Phillip. Obiectele banale – un pieptăn, un monoclu, un pămătuf de ras – erau cele care îmi sfâșiau inima. Cea mai dificilă parte o constituie amintirile, faptul că nu îmi mai amintesc sunetul vocii lui. Îi luă mâna și adăugă: Îți înțeleg sentimentul de vinovăție. Și eu m-am simțit vinovată. S-a întâmplat nu o dată, când Phillip avea dureri și era dificil, să mă răstesc la el. După ce a murit, am plâns, fiindcă ar fi trebuit să fiu mai înțelegătoare. Inspiră adânc, apoi expiră prelung. Știu că simți că ți-ai dezamăgit familia, dar, date fiind circumstanțele, nu ai fi putut proceda altfel.

Simți că nu poți să te împaci cu trecutul fiindcă nu ai apucat să-i mai vezi. Știu sigur, fiindcă am trăit eu însămi experiența. Clipi pentru a-și stăpâni lacrimile. O parte din tatăl tău trăiește în tine. De la bun început ai știut cum să te porți cu Justin. Deși cred că m-aș fi descurcat și singură să-i înăbuș răzvrătirea, îți voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru sfaturile tale și pentru că ți-ai făcut timp să fii modelul masculin de care avea nevoie atât de disperată.

El își încolăci brațele în jurul ei și o îmbrățișă strâns.

– Mulțumesc.

Când îi dădu drumul, ceasul bătu miezul nopții.

– E târziu, spuse ea.

– Laura, ziceai că e ceva important ce trebuie să-mi spui.

Ea ezită. Nu se simțea în stare, iar o zi în plus nu avea să conteze.

– Suntem amândoi epuizați emoțional. Mâine ar fi mai bine.

– De ce tot amâni? o întrebă el nedumerit.

– Nu e ceva care o să te bucure.

Îi era teamă, dar nu putea să mai tragă de timp.

– Vrei să pleci.

– Nu mai am nici un motiv să rămân. Intenționez să îl duc pe Justin acasă în Hampshire imediat ce facem rost de un mijloc de transport.

– Insist să vă duc eu înapoi la Londra.

– Apreciez oferta ta, dar trebuie să merg acasă.

– Întoarce-te la Londra cu mine, o rugă. Nu te-am dus niciodată la operă.

– Nu pot.

– Bineînțeles că poți. Vreau să petrecem împreună cât mai mult timp posibil înainte să pornesc în călătorie.

Inima îi bătea violent. Avea dreptul să știe.

– Mai e ceva ce trebuie să-ți spun, dar nu sunt sigură că este momentul potrivit.

– Nu există niciodată un moment potrivit. Ceva e în neregulă. Nu ai mai fost în apele tale din clipa în care am ajuns aici. La început am crezut că e din cauza lui Montclief, dar evident nu asta te tulbură acum.

Laura fu copleșită de emoții, dar trebuia să-i spună. Nu putea nici măcar să-și imagineze reacția lui, dar cu cât aștepta mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu.

– Eu... nu sunt stearpă.

– Poftim? întrebă el încruntat.

Se exprimase complet greșit, fiindcă era speriată.

– Mai ții minte noaptea când ți-am spus că e prea puțin probabil să rămân însărcinată?

Buzele lui se întredeschiseră. Nu spuse nimic preț de un minut întreg.

Laura își auzi inima bubuindu-i în urechi. „Îmi pare atât de rău. Știu că nu îți dorești asta."

– Ce încerci să-mi spui?

– Aștept un copil, șopti ea.

Bell rămase cu gura căscată.

– Ești sigură? Nu ai consultat nici un doctor. Nu ai rămas însărcinată cât timp ai fost căsătorită.

– Am toate semnele.

Își strânse mâinile ca el să nu i le vadă tremurând.

El clătină încet din cap.

– Nu s-a întâmplat decât o singură dată să...

– Aș putea să mă supun unui consult, dar... sunt sigură de asta.

– Laura, am să trimit după un doctor mâine.

– Nu, n-aș vrea ca Justin să își facă griji că sunt bolnavă. I-a fost atât de greu când a murit Phillip.

– Am să-i spun că suferi de grețuri, dar nu e nimic îngrijorător. Își trecu mâna prin păr. Dumnezeule, nu m-am așteptat niciodată la asta!

– Nici eu.

– Nu-ți face griji. Dacă ești însărcinată, am să obțin o dispensă specială.

Ea simți nefericirea crescându-i în piept. Se gândi la acea zi însorită și luminoasă când Phillip o iuvitase la o plimbare și se lăsase într-un genunchi. Îi spusese că o iubea și că nu putea trăi fără ea.

– Laura, dacă ești grea, voi avea grijă de tine și de copilul nostru. Știu că nici unul din noi nu și-a dorit asta, spuse el, dar hai să nu ne așteptăm la ce e mai rău. Mâine vom avea verdictul doctorului.

Se referise la copilul lor ca la cel mai nefericit scenariu posibil. Clipi pentru a-și ascunde lacrimile. El nici măcar nu știa că vorbele lui îi tăiaseră inima în bucățele.

– Nu-ți face griji. Nu am să te abandonez, insistă contele.

– Tu ți-ai făcut planuri să călătorești cu prietenii tăi.

– Înțeleg că ești supărată, și pe bună dreptate, dar e posibil să îți faci griji degeaba.

– Tu nu vrei să te însori.

– Știu că nici nu tu ai intenționat să te măriți, dar încearcă să te liniștești.

Propriile ei cuvinte se întorseseră acum împotriva ei și nu mai putea să și le ia înapoi.

– S-o luăm încetișor, continuă el. Mâine vom ști exact cum stă treaba.

Laura nu avea nevoie de un doctor ca să îi spună ceea ce știa deja.

– Se prea poate, bănuiesc eu, ca simptomele tale să fie o consecință a mâhnirii. Ai avut suficiente motive să-ți faci griji în privința lui Montclief, dar fiul tău e în siguranță acum.

Ea știa că nu astfel stăteau lucrurile, dar Bell nega posibilitatea fiindcă nu voia să înfrunte consecințele. Nici ea nu voia.

Bell se învârti agitat prin camera de lucru. Îi rugase pe Colin și Harry să îl ducă pe Justin la pescuit. Prietenii lui îl priviseră curioși, dar nu îi puseseră întrebări. Îl cunoșteau suficient de bine ca să știe că ceva era în neregulă.

Cu o jumătate de oră în urmă sosise doctorul. Bell îi spusese că bănuia că soția lui așteptă un copil. Noaptea trecută rămăsese calm pentru binele ei, dar se foise și răsucise în pat ore întregi. Își spusese că era prea puțin probabil să fie însărcinată. În fond, nu rămăsese niciodată grea cât fusese căsătorită. Dar soțul ei fusese vârstnic, iar ea îi mărturisise că fusese convins că sănătatea începea să îi revină atunci când îi ceruse mâna.

În plus, Laura avea cicluri neregulate și el nu terminase în ea decât o singură dată. Posibilitatea nu putea fi însă exclusă.

Nu știa nimic despre semnele unei sarcini, dar acum că privea în urmă, își amintea că Laura se plânsese permanent de oboseală. Naiba s-o ia de treabă! Nici nu era de mirare că se purtase ciudat. Probabil își ieșise din minți de spaimă.

Cineva bătu la ușă, făcându-l să tresară.

– Intră!

Doctorul își făcu apariția cu un zâmbet larg pe chip.

– Felicitări, milord. Veți fi tată până la iarnă. Cum Bell încremeni, medicul continuă: Data aproximativă nu e sigură. Ciclurile soției dumneavoastră sunt neregulate, deci e cam greu de stabilit. Sarcina e încă la început, din câte mi-am dat eu seama.

– Așteaptă un copil? îngăimă contele.

– Da, și totul pare bine. Greața de dimineață trece de obicei după trei luni. Puțină pâine prăjită și ceai slab când se trezește ajută de regulă.

– Mulțumesc, spuse el cu o voce răgușită.

După plecarea doctorului, se așeză încet într-unul dintre scaunele din fața biroului. Inima îi bubuia în continuare. Avea să devină tată. Simți o strânsoare în piept. Trebuia să își facă datoria față de ea și de copil.

Își aminti de rochia micuță pe care o văzuse brodând-o pentru sora ei. El îi spusese că părea genul căreia îi plăceau copiii mici. Ea păruse ușor tristă când îi spusese că era stearpă.

Fu copleşit de o teroare pură. Îşi aminti forţa brutală a durerii când îşi pierduse familia. Hotărâse să nu se însoare niciodată fiindcă nu ar fi putut îndura să iubească o persoană doar pentru a o pierde din nou. Dumnezeule atotmilostiv! Retrăise acea zi oribilă de nenumărate ori în coşmarurile lui.

Dar nu putea să o abandoneze pe Laura şi pe copilul lor. Trebuia să îşi depăşească teama, fiindcă ea avea nevoie de el. Pruncul nenăscut avea nevoie de el. Trebuia să procedeze cum se cuvenea.

Auzind o bătaie, se duse la uşă ca prin ceaţă. Când o deschise, în prag stătea Laura, albă ca varul.

O conduse la un scaun şi se aşeză lângă ea.

– Doctorul a confirmat că eşti însărcinată.

Ea îşi împleti degetele peste pântece.

– Toată noaptea trecută m-am gândit ce ar trebui să facem.

– Am să merg la Londra şi am să obţin o dispensă specială.

– Va fi o căsătorie de conveniență, spuse ea.

– Nu te îngrijora. Am să-mi fac datoria faţă de tine şi de copil.

– Cum crezi că putem construi o căsnicie fericită în astfel de circumstanţe?

– Vom face tot ce ne stă în putinţă.

– Tu nu te gândeşti decât la situaţia imediată. Dar ce se va întâmpla după trei luni sau şase luni, când vei începe să conştientizezi realitatea?

Contele simţi ceva fierbinte clocotindu-i în adâncul fiinţei.

– Nu avem de ales.

– Tu nu voiai să promiţi nici măcar o prietenie după încheierea sezonului, îi aminti ea.

În ochii lui se aprinse o flacără.

– Cum rămâne cu tot ceea ce mi-ai spus despre faptul că am fost un bun model în viaţă peutru fiul tău? Crezi că nu aş fi un tată bun pentru copilul nostru?

– M-am gândit la toate astea, însă, ce-i drept, eu ştiam de mai mult timp cu ce ne confruntăm. Ai spus la un moment dat că nu va mai exista nici o altă Lady Bellingham. Mi-ai spus că uu vei fi niciodată un bărbat familist.

– Împrejurările s-au schimbat. Am să mă ridic la înălţimea responsabilităţilor mele.

– Da, sunt sigură că ai s-o faci, însă o să te scoată din minţi gândul că ai fost prins într-o căsnicie pe care nu ţi-ai dorit-o niciodată.

– La naiba, Laura. Nici tu nu ai vrut să fii prinsă într-o căsnicie, dar acum nu e vorba de noi. E vorba de copilul nostru. Nu e ceea ce am plănuit, dar avem o responsabilitate. Care sunt adevăratele tale obiecţii? Fiindcă ştiu că nu mi-ai spus de ce ţi-e teamă cu adevărat.

– Ce se va întâmpla după nuntă? întrebă ea. Ce se va întâmpla când îţi vei da seama că ai căzut în cursa unei căsătorii pe care nu ţi-ai dorit-o niciodată?

Bell o privi intens în ochi.

– Nu eu sunt cel care obiectează. Tu o faci. Acum spune-mi adevărul. De ce te încăpăţânezi să faci situaţia mai dificilă? Ştii că trebuie să ne căsătorim, iar eu am promis că îmi voi face datoria faţă de tine şi de copil.

– Ştiu că trebuie să ne căsătorim, murmură ea cu ochii în lacrimi. Problema e că tu priveşti asta ca pe o datorie.

– Laura, ştii că ţin la tine.

– Am fost căsătorită o dată şi pot să-ţi spun că e nevoie de angajament. Ambii soţi trebuie să fie dispuşi să facă eforturi pentru a-şi rezolva problemele în momentele dificile.

– Ai uitat angajamentul pe care mi l-am luat faţă de tine şi de Justin.

– Nu, dar nu am uitat nici săptămâna în care ne-ai evitat fiindcă ai simţit că te implici cam prea adânc, ca să folosesc propriile tale cuvinte.

– Deci îţi retragi iertarea?

– Nu, rosti ea crispată.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spuue-mi, de ce te străduieşti să ne chinui pe amândoi?

– Fiindcă nu ştiu cum putem construi o căsnicie când tu nu mă iubeşti.

*

Se duse în camera lui și îi porunci valetului să-i pregătească o valiză. La prima oră a dimineții avea să ia o trăsură până la Londra, pentru a obține o dispensă. Apoi coborî la masa de prânz. Toți ceilalți erau deja așezați. Laura îi întâlni privirea, apoi coborî ochii.

Bell își ocupă locul în capul mesei.

– Am o problemă de afaceri urgentă la Londra. Trebuie să plec mâine în zorii zilei. Am să mă întorc în scurt timp. Vă rog să rămâneți.

Harry și Colin făcură schimb de priviri, apoi cel din urmă își drese vocea:

– Probabil ar trebui să ne întoarcem și noi.

– Rămâneți, insistă Bell. Când mă întorc, am să vă dau o veste.

Nimeni nu vorbi prea mult în timpul mesei. Nu le scăpase atmosfera grea.

La final, Bell se apropie de Laura:

– Doresc să stăm de vorbă în camera mea de lucru.

Ea dădu din cap și îl luă de braț.

– Am să obțin dispensa la Londra. După ce mă întorc, ne vom căsători. Îmi închipui că dorești să îți inviți familia.

– Eu sunt de vină pentru toate astea, spuse ea. Ți-am aruncat pe umeri problemele mele și te-am pus într-o situație imposibilă. Probabil regreți că m-ai cunoscut vreodată.

– Nu, Laura. Nu regret decât că am afirmat și am făcut lucruri care au dus la acest impas. Vom fi legați pentru totdeauna de copilul pe care l-am zămislit. După ce mă întorc, vom discuta ce vom face mai departe. Putem alege să trăim într-o atmosferă de animozitate, sau putem alege să facem eforturi pentru a ne rezolva diferendele. Sper că va fi cea de-a doua opțiune, fiindcă mereu mi-am dorit să te fac fericită. Acum nu știu dacă asta mai e posibil.

– Am trăit nedezlipiți unul de celălalt. Cred că distanța fizică ne va permite să reflectăm și să privim în perspectivă ceea ce s-a întâmplat. Am spus că situația e nedreaptă fiindcă eram înspăimântată. Dar ai dreptate. Suntem legați prin copilul nostru și trebuie să găsim o cale de a crea armonie între noi.

Capitolul 19

Cinci zile mai târziu

Laura stătea în salon cu Lady Atherton, care broda o rochiță minusculă pentru copilașul ei.

– Bellingham se va întoarce mâine cu dispensa. Ai decis ce vei purta?

Laura simți un junghi în inimă.

– Da, voi purta rochia albastră cu fustă diafană și o bonetă cu flori de mătase.

– Draga mea, de ce ești atât de nefericită? E un bărbat bun și te adoră.

– Îl iubesc din tot sufletul, dar nu știu cum am putea să fim fericiți când nu-mi împărtășește dragostea.

– Tu i-ai spus că îl iubești?

– I-am spus că nu știu cum am putea construi o căsnicie când el nu mă iubește, zise Laura după o scurtă ezitare.

– O, cerule! Poate că nu a rostit cuvintele, dar și-a arătat dragostea față de tine în mod repetat. Uită-te la tot ceea ce a făcut.

– Nu mă înțelege greșit. Îi sunt recunoscătoare, dar nu și-a exprimat niciodată sentimentele. Mi-a oferit cel mult prietenia lui, iar acum o căsătorie din cauza copilului.

Lady Atherton puse deoparte rochița pe care o broda.

– Bărbații nu comunică prin cuvinte. Ei își demonstrează sentimentele. Când o femeie îi spune unui bărbat că e singurul din lume pe care și l-ar putea dori vreodată, el simte că se poate exprima în sfârșit.

Laura se încruntă.

– Phillip...

– E mort, o întrerupse Lady Atherton. Nu e bine să-i compari. Îți imaginezi cum ar fi dacă Bellingham te-ar compara cu alte femei? Cum te-ai simți?

– Nu i-am spus-o niciodată pe față, dar el mi-a mărturisit pe un ton glumeț teama că nu se poate compara cu, citez, „soțul meu sanctificat".

– Îl respingi fiindcă ți-e teamă că nu te iubește și, făcând asta, îți sapi căsnicia chiar înainte să înceapă. El e la fel de vulnerabil ca tine, dar e bărbat și nu va recunoaște. Vreau să-mi promiți că atunci când va intra pe ușă îl vei primi cu brațele deschise. Spune-i că ți-a fost teribil de dor de el, fiindcă știi că așa e. Apoi du-l sus și spune-i că îl iubești și că nu poți trăi fără el. Ai încredere în mine. Îți va răspunde cu aceeași monedă.

– Ai dreptate ca întotdeauna, oftă Laura. Nu am nimic de pierdut în afară de inima mea, iar inima mi-am pierdut-o deja în mâinile lui.

– Draga mea, sunt convinsă că el și-a pierdut inima în mâinile tale cu multe săptămâni în urmă.

A doua zi

Bell coborî din trăsură dorindu-și să nu fi fost atât de orb. Ar fi fost suficient să o asculte, să o asculte cu adevărat de la bun început, și ar fi înțeles cât de simplu era răspunsul. Dar fusese încăpățânat și crezuse că știa ce simțea pentru Laura. Îi spusese că ținea la ea, dar fusese un idiot. Nu nimerise nici pe departe.

Făcuse însă ceva ce, spera el, avea să-l ajute să se revanșeze. Doamne, cât era de ostenit, dar se bucura că ajunsese acasă. Și nu mai simțise așa ceva de foarte mult timp. Începu să urce scările când se deschise ușa, iar Laura alergă direct în brațele lui.

– Mi-a fost dor de tine!

– Și mie mi-a fost dor de tine, răspunse Bell strângând-o cu forță.

– Vino cu mine. Te vreau doar pentru mine.

– Asta e o invitație căreia nu pot să-i rezist, râse el.

Laura îi adresă un zâmbet viclean.

– Justin și prietenii tăi sunt la pescuit. Lady Atherton își face somnul de frumusețe.

– Există un motiv pentru care îmi comunici asta? întrebă el în timp ce urcară scările.

– Ai răbdare.

Îl conduse în camera ei, închise ușa și își aruncă brațele în jurul lui. Apoi îl sărută profund. Inima lui se dilată și nu mai știu decât că trebuia să îi răspundă la sărut. Laura se deschise pentru limba lui, iar el se pierdu în senzațiile magice pe care doar ea putea să i le stârnească.

Desprinzându-se din strânsoare, îi șopti:

– Te vreau – acum.

– Laura, draga mea, e ceva ce vreau să-ți spun mai întâi.

Ea îi mângâie mădularul prin pantaloni.

Bell inspiră și expiră lent, apoi îi prinse mâna:

– Am uitat să fac ceva înainte să plec. Sub privirea ei întrebătoare, se lăsă într-un genunchi: Te iubesc la nebunie. Vrei să te măriți cu mine?

În ochii ei apărură câteva lacrimi.

– Te iubesc din toată inima și vrean să fiu soția ta.

– Slavă Domnului! Ți-am invitat toată familia la nuntă.

– O, ești atât de minunat! icni ea.

– Tatăl tău va oficia căsătoria.

– Ah. Să nu-i spui că am devansat nunta.

Bell o luă pe sus și o așeză pe marginea patului, informând-o:

– Am modificat una dintre reguli.

– Da?

– Regula numărul unu. Spune-i că o iubești, fiindcă e singura regulă care contează.

Epilog

Opt luni mai târziu

Stomacul lui Bell se contractă. Laura se chinuia să nască de şase ore. Era înnebunit de teama că ceva avea să meargă prost. Nu ar fi putut îndura să-şi piardă soţia şi copilaşul.

Lady Atherton îl luă de braţ şi îl conduse la bufet, unde îi turnă puţin brandy într-un pahar.

– Bea asta ca să-ţi linişteşti nervii.

– Cât mai durează? întrebă Justin bâţâind nervos din picior.

– Bebeluşii nu se grăbesc să se nască, spuse Lady Atherton. Bunica ta şi mătuşa Rachel sunt cu mama ta. Va fi bine.

Se auzi un strigăt gutural oribil. Şi nici nu era prima dată. Bell era atât de îngrijorat, încât gura i se uscă şi inima i-o luă la goană.

Laura urlă din nou atât de sfâşietor, încât avu impresia că avea să-i plesnească pieptul.

Apoi se făcu linişte. Totul se cufundă în tăcere.

– O, Doamne. E rănită.

Peste câteva clipe se auzi un scâncet de bebeluş. Bell începu să se învârtă mai rapid prin încăpere. Bebeluşul continuă să plângă.

– Nu-ţi face griji, spuse Lady Atherton. O fac pe Laura prezentabilă.

– Nu mă interesează. Vreau doar să-mi văd soţia.

Rachel, sora Laurei, apăru pe palier:

– Poţi să intri acum.

El urcă în fugă scările, apoi intră în cameră, unde frumoasa lui soţie stătea întinsă cu un copil înfăşat în braţe.

– Avem un fiu, îl anunţă ea.

Ochii i se umeziră când o privi ducând bebeluşul la sân. O sărută pe obraz.

– Mulţumesc.

– E perfect, zâmbi Laura.

– Vreau să-i punem numele după fratele meu Steven.

– Cred că e o idee minunată.

– Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi cunoscut niciodată o asemenea bucurie. Într-o bună zi am să-i spun că totul a început de la sticla de brandy a fratelui lui mai mare.

– Ba n-ai să faci aşa ceva, îl contrazise ea vlăguită. Vrei să-l ţii?

– Da.

Laura îi arătă cum să sprijine capul nou-născutului. Bell se plimbă prin cameră, rânjindu-i lui Steven.

– A fost odată ca niciodată un conte foarte desfrânat care s-a îndrăgostit de o doamnă foarte frumoasă. Ea a minţit cu obrăznicie şi a spus că desfrânatul conte e logodnicul ei. El i-a cerut un sărut, dar doamna cea frumoasă a aruncat o vrajă asupra lui. Contele cel desfrânat a renunţat la desfrânare, fiindcă s-a îndrăgostit de doamna cea frumoasă. Bell se întoarse lângă soţia lui: Te iubesc, Laura. Dacă nu ai fi fost tu, aş fi rămas un bărbat foarte singur.

Ea îi zâmbi.

– Iubitul meu, ne-a fost scris să fim împreună!